

Thiên Niên Sầu Thiên Kiếp U Mê

Contents

Thiên Niên Sầu Thiên Kiếp U Mê	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	57
24. Chương 24	60
25. Chương 25	63
26. Chương 26	65
27. Chương 27	67
28. Chương 28	70
29. Chương 29	72
30. Chương 30	75
31. Chương 31	77
32. Chương 32	79
33. Chương 33	82
34. Chương 34	84
35. Chương 35	87
36. Chương 36	90
37. Chương 37	93
38. Chương 38	95
39. Chương 39	98
40. Chương 40	101
41. Chương 41	104

42. Chương 42	106
43. Chương 43	109
44. Chương 44	112
45. Chương 45	115
46. Chương 46	118
47. Chương 47	120
48. Chương 48	123
49. Chương 49	126
50. Chương 50	129
51. Chương 51	131
52. Chương 52	134
53. Chương 53	137
54. Chương 54	139
55. Chương 55	142
56. Chương 56	144
57. Chương 57	147
58. Chương 58	150
59. Chương 59	153
60. Chương 60	155

Thiên Niên Sâu Thiên Kiếp U Mê

Giới thiệu

Thể Loại : Bách hợp, tiên hiệp. Tình Trạng : Hoàn thành. Tác Giả : Mạc Ngữ Thần Nguồn: <https://truyenclub.com/thien-nien-sau-thien-kiep-u-me>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nien-sau-thien-kiep-u-me>

1. Chương 1

Thế gian điều đáng trân quý nhất chẳng phải quyền lợi, sự giàu có hay danh vọng, tình cảm giữa người và người với nhau chính là thứ đáng trân quý nhất, nó đang dần bị lạc mất bởi rất nhiều nguyên do, vương đồ bá nghiệp của những kẻ có tham vọng vô tận đã gieo rắc nên những cái chết thảm khốc, hy sinh hàng vạn người vô tội, nước mắt và nỗi đau của người ở lại, trần thế mãi là kiếp sống đầy oán khổ đối với chúng sinh, kẻ theo đuổi kiếp trường sinh mỗi lúc một nhiều hơn, họ khát khao được thoát ly khỏi sinh tử luân hồi, sống cuộc đời tiêu diêu tựa thiên tiên, đây cũng chính là một trong những lý do khiến tu chân giới ngày càng lớn mạnh, vạn vật đều có hai mặt của nó, ma lực cám dỗ đằng sau tu chân giới lại là thứ đáng sợ nhất, khi đã có trong tay mọi thứ liệu còn bao nhiêu người nguyện từ bỏ tất cả để sống cuộc sống tiêu dao.

Tinh Vũ phái danh chấn tu chân giới từ thời xa xưa, nhân loại không còn nhớ rõ nó đã trải qua bao nhiêu thế hệ trưởng môn kế nhiệm, tôn chỉ của họ là nguyện cả đời hàn ma vệ đạo, hy sinh thân mình cứu giúp chúng

sinh,môn phái được xây trên đỉnh Thiên sơn quanh năm mây trắng phiêu vũ dưới chân,những tòa tháp cao tựa hồ dâng đến thanh thiên,quang cảnh ảo mộng như trên thiên giới,khắp nơi giảng đầy kết giới ngăn cản yêu ma tà đạo,cuộc sống ở đây tuy là gian khó vẫn không ít gia đình đem con chỉ mới năm sáu tuổi đến đây học đạo,Tinh Vũ chỉ thu nạp những người có duyên với con đường tu đạo,những đồ đệ thiếu niên đầu tiên phải luyện thể lực,thần lực rồi mới nghĩ đến chuyện thăng cấp tu luyện,làm xong nhiệm vụ,luyện kiếm pháp xong sẽ phải tĩnh tọa tu luyện cho đến khi mặt trời lặn,tu vi cao sẽ bước qua cảnh giới mới,đây quả thực là cuộc sống không phải ai cũng có thể chịu đựng được,mỗi ngày đều có rất nhiều môn đồ xuất sơn đi truyền đạo giáo cho người dân,cũng có rất nhiều bá tánh đến cúng bái,nơi đây hầu như lúc nào cũng tấp nập người đến người đi.

Hậu sơn giữa không gian ngập tràn tuyết trắng đang đứng ngay tại mặt hồ lạnh giá là một nam tử mặc thân đạo bào tuyết trắng,thần thái tiên phong đạo cốt,tuấn nhan hoàn mỹ tuyết luân,vẻ đẹp mang đậm nét cô liêu tịch mịch,có thể nói dung nhan đẹp đến tang thương,hắn nhắm nghiền mắt dùng giác quan nhạy bén cảm nhận cơn gió tuyết đang thổi đến,bất chợt rút kiếm chém vỡ những hạt bụi tuyết nhỏ bé đang rơi xuống,hoa tuyết bị lưỡi kiếm sắc bén chém lìa làm hai nửa,bay tán loạn trên không trung,hầu hết những hoa huyết đều bị hắn thành công chém vỡ,nhưng vẫn còn kém một chút mới vượt qua thử thách,hắn hít sâu một hơi để hô hấp lần tâm tình bình ổn hơn,tiếp tục nhắm mắt lại dùng giác quan cảm nhận cơn gió tuyết tiếp theo,hắn gọi Kỷ Quân Đằng,một trong những đồ đệ tinh anh nhất của Tinh Vũ phái,mỗi ngày thường quanh quẩn ở hậu sơn để luyện kiếm pháp,tĩnh nhẩn nại,chẳng nguyện ra ngoài ngắm nhìn phong cảnh xinh đẹp,càng không ảo tưởng đến thế giới phồn hoa có nhiều điều tốt đẹp,ban ngày đọc sách vẽ tranh,hoặc là đánh cờ cùng vài huynh đệ đồng môn,cuộc sống nhàn nhã trôi qua ngày,làm hết thấy những việc mà trước nay chưa hề thấy nhàm chán.

Sư phụ từng nói qua vạn vật đều có linh tính,Kỷ Quân Đằng hiểu được đạo lý này,rất trân quý những thứ quanh mình,đặc biệt là cổ thư mang đến tri thức,những năm qua hắn chỉ đọc được mấy ngàn quyển cổ thư của đạo giáo,biến học là vô tận,muốn lĩnh ngộ hết sự huyền diệu bên trong thì có lẽ cả đời cũng không thể,muốn cứu giúp chúng sinh không chỉ dựa vào việc ngồi đây đọc cổ thư và cầu phúc cho họ là đủ,thỉnh thoảng hắn thường cùng các môn đồ khác xuất sơn giúp đỡ bá tánh,dạy họ làm nông,trồng những loại lương thực và thảo dược dùng để trị bệnh,giúp cho cuộc sống của họ khá hơn trước,chỉ cần việc có thể giúp thì môn đồ của Tinh Vũ đều sẵn lòng giúp đỡ.

“Kỷ sư đệ,sư phụ cho gọi người đi Quang Tự điện”

Kỷ Quân Đằng nghe thấy có người kêu gọi mà không đáp lời,xoay người chém vào hư không thêm nhiều nhát kiếm,kiếm quang lao đi liên xuyên qua hoa tuyết làm nó vỡ đôi,cuối cùng hắn đã có thể phát huy tốt sự nhạy bén,ngày mai lại đến luyện tập,nâng cao con số hoa tuyết cần phải chém lên gấp đôi,chỉ cần kiên trì,đủ lòng tin thì mọi thử thách đều có thể vượt qua,hắn mỉm cười đi đến Quang Tự điện,nơi dùng để hội tụ các môn đồ đàm luận chánh sự,vào đến chánh điện đã thấy Huyền Tử đạo trưởng đang ngồi ở trên ghế uống trà,hắn năm nay đã có hơn ngàn năm tuổi,mái tóc lần bộ râu đã chuyển thành một màu trắng xóa,nhưng sắc mặt vẫn hồng hào,về ngoài rất mạnh khỏe,Kỷ Quân Đằng bước đến chấp tay hành lễ.

“Tham kiến sư phụ,chẳng hay sư phụ cho gọi đệ tử có gì căn dặn ?”

“Đằng nhi,người năm nay đã mười tám,sớm không còn nhỏ,đến lúc nên trở về báo hiếu cho phụ mẫu,ngày sau nếu vẫn một lòng hướng đạo thì vì sư luôn chào đón người quay lại”

Kỷ Quân Đằng ánh mắt chợt ảm đạm,trong lòng thật sự rất luyến tiếc,thoáng chốc đã trải qua mười tám năm,đến kỳ hạn phải rời khỏi nơi lưu giữ nhiều kỷ niệm,hắn từ nhỏ đã nghe qua sư huynh kể về sự phồn hoa náo nhiệt ở các kinh thành,bản thân cũng mong có một ngày sư phụ cho xuất phái đi ngắm nhìn mọi quang cảnh xinh đẹp đó,dần lớn lên hắn lại thay đổi ý nghĩ này,chỉ muốn ở đây tĩnh tâm tu đạo,cách xa hồng trần nhiều cám dỗ,tu đạo là một lẽ,nào có thể bỏ mặc gia đình,tự do lựa chọn theo ý muốn,hắn lần nữa thành kính quỳ xuống chấp tay cúi lại Huyền Tử.

“Sư phụ xin nhận một lạy của đệ tử...”

“Người mau đứng lên đi,lần này xem như xuất phái học hỏi thêm kiến thức cũng tốt,đừng quá lo lắng”

“Đa tạ sư phụ những năm qua đã chiếu cố cho đệ tử,mai này đệ tử nhất định sẽ quay về,sư phụ hãy bảo trọng...”

Kỷ Quân Đằng cúi lại xong mới chịu rời khỏi, Huyền Tử sắc mặt trầm tĩnh nhìn theo bóng lưng của Kỷ Quân Đằng đã đi xa, hắn không đành lòng xa đồ đệ, nhưng có những việc sớm đã được an bài, nhớ đến mười tám năm trước Kỷ Chí Tín mang một tiểu hài tử vừa chào đời đến đây, cầu xin hắn thu nhận hài tử làm đồ đệ, vì thấy đáng thương cho tiểu hài tử vừa chào đời đã bị vận mệnh dọa dẫm, cho nên hắn đã phá lệ thu nuôi, lâu dài nhận thấy Kỷ Quân Đằng có duyên với con đường tu đạo, tư chất lại rất thông minh nên hắn đã thu nhận làm đồ đệ, mới đây thôi đã đến kỳ hạn Kỷ Quân Đằng phải trở về Kỷ gia, hắn hy vọng đồ đệ sẽ trưởng thành hơn sau chuyến đi lần này.

Kỷ Quân Đằng quay trở về phòng thu dọn hành trang, nói là hành trang thực ra chỉ có vài bộ y phục và mấy quyển sách cùng với giấy bút, chứ không có gì quý giá, hắn đi ra ngoài từ biệt sư huynh đệ đồng môn rồi mới rời đi, đứng ở vách núi luyến tiếc quay đầu lại nhìn Tinh Vũ phái lần nữa mới lảng vảng rời khỏi, nỗi buồn như xâm chiếm cõi lòng, lần này cách biệt chẳng biết đến bao giờ mới có thể quay lại, hắn tiến thẳng hướng đông mà đi, con đường này đến kinh thành xa hơn nhiều, nghe nói ở đây thường xảy ra rất nhiều thiên tai và yêu ma, hắn càng muốn đi xem thế nào, cứ đi đến một địa phương thì dừng lại một lúc, xem có việc gì có thể giúp đỡ mọi người hay không, sau đó mới rời đi, cuộc sống của thôn dân quá khó khăn, làm lụng vất vả quanh năm suốt tháng cũng không thoát khỏi tình cảnh bữa đói bữa no, hắn tự thấy bất lực khi không thể giúp được gì nhiều cho bọn họ, Huyền Tử đưa cho bao nhiêu ngân lượng hắn đều mang ra cho bọn họ hết, hắn họa ra một bức tranh phong cảnh xinh đẹp mang đến họa điểm bán để lấy lộ phí tiếp tục lên đường, đi ra khỏi thị trấn không được bao lâu thì có nhóm người chạy đến kêu gọi.

“Đạo trưởng xin dừng bước”

“Thôn trưởng, có điều gì xin cứ nói”

Kỷ Quân Đằng nhìn đến nét mặt già nua, gầy yếu của trưởng thôn trong lòng dâng lên cảm giác tiếc thương, không biết đến bao giờ vận vật mới có thể thoát khỏi cảnh cơ cực, phải chăng nhân gian chính là bể khổ như lời người trong thiên hạ vẫn nghĩ.

“Đạo trưởng giúp đỡ bọn ta quá nhiều, lão phu thay mặt dân làng tặng ngài một ít lương khô”

Thôn trưởng mỉm cười chân thành đưa cho Kỷ Quân Đằng túi lương khô, hắn cũng biết Kỷ Quân Đằng là tu sĩ ăn chay nên đưa cho một ít lúa mì, cùng mấy trái ngô đã phơi khô, rau cải đã ngâm qua nước muối, những thứ này do bọn họ tích góp được bao nhiêu đó, thanh niên cường tráng trong thôn đã bị quan binh bắt đi gia nhập quân binh, có người cùng thê tử lên kinh thành kiếm sống, nơi đây chỉ còn lại thôn dân già yếu cùng hài tử và vài ba thiếu phụ, Kỷ Quân Đằng làm sao có thể nhận lấy số lương thực này, lấy đi thì bọn họ sẽ dùng gì để ăn trong những ngày sau, nhìn đến bọn họ có lòng như vậy hắn cũng không muốn cự tuyệt, nhận lấy mấy trái ngô, còn những thức khác để lại, hắn mỉm cười chấp tay cáo từ bọn họ.

Kỷ Quân Đằng cứ thế đi bộ qua không biết bao nhiêu quãng đường, ngay cả đôi hài cũng bị rách mà hắn vẫn kiên trì đi bộ, không cảm thấy như vậy là vất vả, chẳng phải thích tự ngược bản thân, thật sự cảm thấy rất hài lòng với việc du ngoạn khắp nơi bằng chính đôi chân của mình, đây cũng là một loại tận hưởng phong cảnh xinh đẹp, núi non trùng điệp, buổi tối trời bắt đầu đổ mưa, hắn dừng chân ở ngôi miếu hoang đổ nát, nếu mưa vẫn chưa ngừng rơi e là hôm nay phải tá túc nơi đây, hắn đi nhặt ít củi khô đốt lên sưởi ấm, an tĩnh ngồi đọc sách, thấy hơi đói bụng liền mang mấy trái ngô ra đem nướng, trong lúc hắn đang ăn thì có người tiến vào, là một gã nam tử nét mặt có vẻ hung tợn, y phục vừa bẩn lại rách, trong tay cầm bình rượu, lão đảo đi đến bên cạnh quát lớn.

“Tiểu tử, đây là lãnh địa của ta, khôn hồn thì mau rút đi chỗ khác, không thì đừng trách ta đánh người”

Tên khất cái chỉ tay vào mặt Kỷ Quân Đằng cảnh cáo, ngôi miếu này vốn dĩ thuộc về hắn đã mấy năm qua, bây giờ đột nhiên lại ra thêm một người, khiến hắn vô cùng buồn bực, Kỷ Quân Đằng mỉm cười đứng dậy đưa cho hắn trái ngô vừa nướng xong, rồi chấp tay chào hỏi.

“Chào thí chủ, bản đạo xin được ở đây tá túc một đêm thôi, mong thí chủ chấp thuận”

“Thì ra là tên đạo sĩ thú vị, đời này ta ghét nhất chính là đạo sĩ, mau rút đi đừng nhiều lời vô ích”

Khất cái tức giận quát bỏ trái ngô xuống đất, nếu năm xưa hắn không tin lầm đạo sĩ thú vị thì đã không tán gia bại sản, thê tử bỏ đi theo nam nhân giàu có khác, đối với hắn thì đạo sĩ trong thiên hạ chẳng qua chỉ là kẻ lừa bịp kiếm sống qua ngày, không có gì đáng kính trọng, Kỷ Quân Đằng nhận ra khất cái không nguyện

thỏa hiệp,hắn trầm mặc nhìn ra ngoài trời đang đổ mưa,không biết nên đi đâu vào lúc này,nhớ đến cổ nhân có câu nhần nhện một bước trời cao biển rộng,thiên hạ mệnh mông,nơi này không lưu giữ ta thì sẽ có nơi khác,hắn bình thản cầm lên chiếc dù rời khỏi miếu hoang,nơi này cách kinh thành rất xa,hoang vắng không có nhà dân hay bất cứ nơi nào để trú mưa,hắn chỉ đành lang thang trong mưa,hy vọng cơn mưa sớm tạnh.

2. Chương 2

Kỷ Quân Đằng đi được không bao lâu thì mưa đã ngừng rơi,hắn đến gốc đại thụ ven rừng ngồi nghỉ ngơi,nhắm mắt tĩnh tọa tu luyện,hấp thụ năng lượng từ thiên địa,tu vi của hắn chỉ là hạt cát nhỏ bé giữa đại mạc mênh mông bất tận,con đường tu chân là vô hạn,tựa hồ chẳng có điểm dừng,trải qua gian nan tiên luyện càng nhiều thì thành tựu càng cao,hắn sẽ không bỏ qua bất kỳ thời gian rảnh rỗi nào dành cho việc tu luyện.

Trong bóng tối dần lan tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo,thời gian như dừng lại ở khoảnh khắc này,đóng băng cảnh vật xung quanh cùng muôn vạn sinh linh trong rừng,giọt nước trên phiến lá rơi xuống cũng dừng lại ở giữa không trung,ngay cả những loài thú săn mồi ban đêm cũng đứng bất động,nhưng nó không cách nào chạm đến Kỷ Quân Đằng,hắn trầm mặc nhìn vào nơi sâu thẳm của bóng tối,cảm giác được có một cổ tà khí cường thịnh đang quanh quẩn nơi đây,hắn triệu hồi thanh trường kiếm màu bạc,điều khắc ký tự tinh mỹ hình thái cực biểu tượng của đạo giáo,Thiên kiếm như hiểu ý chủ nhân liền lao vào bóng đêm,tiếp theo là nghe được vô số thanh âm ma quái truyền đến,tựa như đao kiếm vừa cắt đứt da thịt của một ai đó.

Những đôi mắt đỏ rực của loài dã thú dần hiện lên trong màn đêm mỗi lúc một nhiều hơn,bất chợt có một bóng trắng bay vụt qua,Kỷ Quân Đằng cảm nhận được đạo tà khí lập tức đuổi theo vào rừng sâu,không lâu sau thì nhận ra phía trước có thêm một thân ảnh khác,tuy trời tối khiến tầm nhìn bị hạn chế,hắn vẫn có thể dễ dàng nhận ra tên hắc y nhân là một nữ tử,căn bản nữ tử này vốn dĩ không có che đậy giới tính của mình,nàng mặc một thân hắc y mang họa tiết tinh mỹ được làm từ bạch kim,y phục ôm sát thân thể cao gầy quyến rũ,thoáng hiện lưng trần gợi cảm,nhằm tôn lên nét đẹp mong manh và sự hấp dẫn vốn có của nữ tử,phẳng phất vẻ đẹp thiên kiều bách mị,nàng mang chiếc mặt nạ màu đen hình phượng hoàng,để lộ đôi mắt vô cùng xinh đẹp và làn môi hồng diễm,dù không thể nhìn rõ hết dung mạo vẫn đoán được nàng là một nữ tử phi thường xinh đẹp.

Hắc y nữ tử mỉm cười gợi cảm,nhẹ nhàng mình bay theo làn khói hư huyền đang lan tỏa,thoát ẩn thoát hiện sau những thân cây cao lớn,Kỷ Quân Đằng là đạo gia,có định lực siêu phàm kháng cự với mỹ sắc,nhưng thời điểm này đây vẫn không cách nào chế ngự được tâm khi nhìn nàng,chẳng phải là say mê vẻ đẹp này,mà ở nàng có nét bí ẩn nào đó thu hút hắn,tận dụng lúc hắn đang phân tâm thì nàng liền dùng chiếc roi da đánh tới,hắn lập tức bị roi da xiết chặt cổ,kéo dài trên mặt đất một đoạn xa,hắn cảm thấy khó thở,vội thi triển pháp thuật muốn cắt đứt sợi dây,ngay lúc này nàng đã thu hồi roi da,đánh liên tiếp mấy roi vào hư không,hắn may mắn tránh thoát đạo sát khí,những cây lớn trong rừng vô tình bị đánh trúng liền nứt ra rồi đổ sập xuống,pháp lực của nàng thật sự kinh người,quả nhiên không hề ủy mị như vẻ ngoài.

“Chúng ta có thù oán với nhau sao,ngươi hà cớ gì lại ra tay đánh bản đạo ?”

“Người xen vào chuyện của người khác đã là tội đáng chết”

“Trách nhiệm của bản đạo là hàn ma vệ đạo,tà khí quanh đây quá nặng,yêu nghiệt kia chắc chắn không phải loại dễ đối phó,thật lòng khuyên ngươi mau chóng rời khỏi đây thì hơn”

Giữa chánh và tà bất song hành,Kỷ Quân Đằng giữ vững lập trường của mình,một đạo gia như hắn có trách nhiệm bảo vệ an nguy cho bách tính,vô luận yêu nghiệt lúc này có quan hệ gì với hắc y nữ tử cũng được,hắn thà giết lầm còn hơn bỏ sót,có những việc nhân từ chính là tiếp tay cho yêu ma gây hại nhân gian,giữa hai thế lực quang minh và hắc ám phải được cân bằng,thì nhân loại mới có thể sinh sống bình yên.

“Đạo sĩ thú vị,ngươi thật quá lắm chuyện rồi đó,nếu đã vậy thì chịu chết đi”

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng,rút ra thanh kiếm tấn công về phía Kỷ Quân Đằng,hắn chỉ có thể né tránh vì không muốn đả thương người khác,nhưng tên hắc y nhân này lại không chừa cho hắn con đường sống,chỉ

đánh dùng một phần pháp lực đánh ra, trong nháy mắt thanh kiếm của nàng đã gãy nát thành sắt vụn, thanh bảo kiếm bị kẻ khác làm gãy nàng phi thường tức giận, từ bên eo lấy ra tảo liêm, một loại vũ khí chẳng khác nào dây roi, nhưng được làm từ sợi dây xích tinh xảo có gắn ám tiễn sắc bén, nàng đánh mạnh về phía tên đạo sĩ không biết sống chết là gì, lúc này hắn mới kịp định thần, liên tiếp né tránh sát khí đang bay tới, hắn phải truy bắt yêu nghiệt, không có thời gian cùng nàng tranh chấp, tận dụng cơ hội biến mất trong bóng đêm.

Hắc y nữ tử thấy vậy cũng liền đuổi theo, đi không lâu đã mất dấu, nàng thở dài tự trách mình đến trễ một bước, đạo sĩ thú vị dám phá hư chuyện tốt của nàng, ngày sau gặp lại nhất định để hắn chết không toàn thây, chẳng ai biết rõ lai lịch của nàng, người của tu chân giới gọi nàng là Như Băng, nàng cũng tựa như tên gọi này, mang vẻ đẹp huyền bí lạnh lùng tựa băng sương, chẳng nhớ nổi đã có bao nhiêu nam tử phải chết thảm chỉ vì muốn được ngắm nhìn dung nhan kiều diễm sau chiếc mặt nạ.

Kỷ Quân Đằng bay được một đoạn nhận ra sương mù dày đặc khắp nơi, bốn phía mù mịch chẳng nhìn thấy lối ra, hắn biết đã vô tình bị lạc vào trận pháp Tam Mê Ảnh nổi danh trong tu chân giới, trận pháp này người tiến vào bên trong hiểm có kẻ thoát ra được, nếu không phá giải nó cũng đừng nghĩ đến chuyện thoát ra ngoài, ngoại trừ tà phái Thiên Nam ra thì kẻ nào đủ khả năng đứng phía sau không chế cục diện, hắn lảng vảng bay đi mất ở trong làn sương khói, khi tiến vào tầng thứ nhất của Tam Mê Ảnh thì nhận ra nơi đây là một không gian vô định, xung quanh đều là bóng đêm bao trùm, chỉ len lỏi vài đốm sáng đỏ rực tựa mắt của quỷ dữ, bất giác từ trong bóng tối xuất hiện một nam tử cao lớn gấp mấy lần con người, nét mặt hung tợn, vóc người phi thường tráng kiện, hắn chính là sư vương, bản thể là sư tử hóa thân thành, mỗi bước đi của hắn tạo thành những trận rung chuyển đất trời.

Từ ngàn năm qua sư vương bị giam cầm ở nơi đây, ngọn tháp này thỉnh thoảng lại có người trong giới tu chân tiến vào còn chưa kịp lên tầng thứ hai đã bị hắn xé nát da thịt, ăn đến mảnh xương sau cùng, hắn không nói lời nào liền dùng đại đao tấn công, nhất đao đoạt mệnh này bị Kỷ Quân Đằng tránh thoát, lưu lại vết nứt to lớn dưới mặt đất, Kỷ Quân Đằng thi triển pháp thuật làm cho liệt hỏa nổi lên bay thẳng vào hư không, sư vương bị luồng sát khí đánh bay đi xa, hắn hai mắt đỏ rực gầm lên một tiếng phẫn nộ, lập tức đứng dậy dùng đại đao chém nhiều nhất về phía đối thủ, mỗi nhất đao đều mang theo uy lực kinh hồn, Kỷ Quân Đằng dùng Thiên kiếm phóng thích bốn nhất chém đều là chí mạng đánh bay công kích rồi tiến thẳng về phía hắn.

Sư vương toàn thân đầm máu vẫn không hề hấn gì, càng đánh càng hăng say hơn, hắn điên cuồng lao đến dùng móng vuốt muốn xé tan xác kẻ thù, Kỷ Quân Đằng bay lên không trung đâm một nhất kiếm vào lòng ngực của hắn, rồi nhanh chóng đập cho hắn thêm một cước, quyền cước mang uy lực cường đại làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn tổn thương trầm trọng, hắn phun ra một ngụm máu lớn, ngã quỵ dưới đất, Kỷ Quân Đằng lạnh lùng đứng nhìn hắn, ngữ điệu tương đối ảm đạm lại mang uy lực áp bức người nghe.

“Để bản đạo đi thì ngươi được toàn mạng”

Có lẽ đây lại là ân huệ và cũng là lời cảnh báo mỗi khi Kỷ Quân Đằng muốn giết một ai đó, sư vương thà chết không làm kẻ bại trận, nhưng nghĩ lại cảm thấy lời nói của Kỷ Quân Đằng không phải là không thể tiếp nhận, hắn căn bản không phải đối thủ của Kỷ Quân Đằng, chỉ cần vài ba chiêu đã đánh bại hắn, tiếp tục đánh chỉ làm nguy hại đến chính mình, chi bằng cho đối phương tiến vào nhị tầng của trận pháp để kẻ khác tiếp đón, hắn miễn cưỡng phát tay.

“Ngươi đi đi”

“Đa tạ”

Sư vương vẫn còn đủ thông minh để tự cứu lấy mình, Kỷ Quân Đằng đi tìm đường đến tầng khác, nhị tầng của tháp là một khu rừng hoang vắng, ngập tràn ánh nắng mặt trời, bốn bề đều là những sinh vật mang hình thù kỳ quái, hắn đang dạo bước trong khu rừng thì nghe được thanh âm quỷ dị đang tiến đến gần, quay đầu nhìn lại nhận ra một con quái vật làn da màu tím đen, sần sùi nổi lên nhiều gai nhọn quanh thân, có móng vuốt sắc bén và hàm răng đầy nanh nhọn, nó từng là thần thú Vạn Độc đã bị ma hóa, bất kỳ ai trúng phải nọc độc của nó đều khó tránh khỏi cái chết, nó hung hãn xông đến muốn phanh thây xé xác kẻ xâm nhập lãnh địa, hắn nhanh chóng bay lên cành cây, vào lúc này móng vuốt sắc bén của nó đã mạnh mẽ đồn ngã đại thụ nơi hắn đang đứng, hắn thi triển công pháp tạo ra tấm lưới bắt trọn nó lại, nó gầm rừ cố tránh thoát khỏi tiên khí trói buộc cơn thịnh nộ của mình, hắn không thể kết liễu nó bởi một nhất chém, vì máu của nó

chính là kịch độc trong thiên hạ, trúng phải thì thân thể sẽ từ từ bị thối nát mà chết dần, hắt tung ra một chường mang theo hồng quang tạo thành ngọn lửa thiêu sống Vạn Độc, trong lớp khói bụi này nó gào thét rồi bất giác thoát ra khỏi tầm lưới pháp thuật, trong miệng phun ra thứ dung dịch màu đen.

Kỷ Quân Đằng vừa tránh thoát thì Vạn Độc liền lao đến dùng móng vuốt cào một đường lên cánh tay, vết thương ngay lập tức hoá thành thứ kịch độc ăn sâu vào da thịt, hắt vội thi triển pháp thuật ngăn cản chất độc xâm nhập vào huyết dịch, nhanh chóng bay đi dẫn dụ nó chạy theo đến đầm lầy mà lúc này đã phát hiện ra, khi bay ngang qua đầm lầy hắt dùng kiếm cắt vào tay một nhát, vận công tổng huyết dịch chứa độc tố xuống đầm lầy, cảm nhận được huyết tươi thì ở dưới lớp bùn đất bất giác lao lên một xúc tua to lớn hình thể tựa như của con bạch tuột khổng lồ nhưng có màu lục xẫm, xúc tua không tiếng động quấn chặt lấy cánh tay hắt, khi huyết trong người cũng dần bị nó hút lấy, dù bị hấp thụ huyết dịch hắt vẫn không chống cự, để mặc cho nó rút đi chất độc của Vạn Độc gây nên.

Đến khi nhận thấy thời cơ đã đến thì Kỷ Quân Đằng ngoan tâm dùng kiếm chém đứt xúc tua, lúc này Vạn Độc cũng đã đến nơi, điên cuồng lao về phía trước, thân thể với trọng lượng gần ngàn cân của nó nhanh chóng bị lún sâu xuống bên dưới lớp bùn, nó không ngừng vùng vẫy muốn thoát khỏi đầm lầy chết chóc, làm vậy chỉ khiến nó tiến gần đến cái chết nhanh hơn, hắt tung ra một chường pháp đánh cho nó rơi sâu xuống bên dưới, con quái vật lúc này dùng xúc tua quấn chặt lấy Vạn Độc rồi hút máu, hắt không dừng lại quan sát mà bay đi tìm đường thoát khỏi nơi đây, một khi Vạn Độc chết đi thì con quái vật dưới đầm lầy cũng chết theo vì hút phải kịch độc.

3. Chương 3

Kỷ Quân Đằng đã từng nghe đến trận pháp Tam Mê Ảnh, đây là lần đầu tiên vào, vượt qua được hai tầng Tam Mê Ảnh thì chưa chắc đã có cơ may thoát khỏi nơi này, hắt cố gắng tĩnh tâm để ứng phó mọi tình huống xấu có thể diễn ra, đi không lâu tìm thấy ánh sáng mờ ảo nơi cuối đường, một nơi trải đầy hương hoa, xung quanh có nhiều ngọn núi cao, nơi đây hoàn toàn giống với cảnh tượng ở trong quá khứ, một quá khứ bi ai mà hắt chẳng cách nào quên được, hắt đi dạo xung quanh hồi tưởng ký ức, phương xa có một hồng y nữ tử mỹ mạo xinh đẹp phong hoa tuyết đại đang bay đến, nữ tử khẽ mỉm cười yêu mị.

“Quân Đằng, ta đã ở nơi này chờ ngươi thật lâu”

Kỷ Quân Đằng dù thấy trước mắt là thân ảnh của Cố Yên Nam, bóng hình từ lâu đã khắc sâu trong tâm khảm thì hắt vẫn không động tâm, hết thấy chỉ là ảo giác, nơi này mới thật sự là Mê Ảnh, dừng nên mộng cảnh thuộc về ký ức của kẻ tiến vào, làm người ta khao khát muốn được đến với điều mình luôn hoài niệm, những kẻ có thần lực yếu kém nhất định sẽ chết dần chết mòn trong nơi ảo tưởng này, bỏ mặc cho yêu ma quấy nhiễu tâm tình, hắt ngồi trên bãi đất trống nhắm mắt tĩnh tọa, tự nói với bản thân yêu nghiệt này không phải Cố Yên Nam, quanh thân hắt phát ra đạo lam quang ngăn trở yêu khí xâm hại, bất giác có một nam tử tuấn tú gọi Tần Nhạc xuất hiện, hắt nhanh chóng bắt lấy “Cố Yên Nam” đặt xuống nền cỏ, nàng chống cự hắt lại càng muốn chiếm hữu hơn, mạnh bạo xé rách y phục của nàng rồi cuồng hôn, muốn ô nhục nàng trước sự chứng kiến của kẻ khác, nàng nét mặt thống khổ nhìn về phía Kỷ Quân Đằng, ngữ điệu phi thường đau khổ.

“Quân Đằng... làm ơn cứu ta...”

Kỷ Quân Đằng ánh mắt hơi phiếm đỏ, cắn chặt răng cố gắng tĩnh tâm, dù cho có cố gắng không nhìn đến thì vẫn nghe được yêu nghiệt mang hình thể và thanh âm của Cố Yên Nam đang thống khổ cầu cứu, điều đó khiến nội tâm của hắt lần nữa đau khổ đến tột cùng, dù biết hết thấy chỉ là ảo ảnh lại không cách nào chứng kiến tình cảnh đau thương đó, hắt tức giận rút kiếm chém về phía Tần Nhạc giả mạo, Tần Nhạc bị chém cho thân thể lìa làm đôi, huyết nhục hòa lẫn lục phủ ngũ tạng đầy kinh tởm, hắt vẫn nằm ở dưới đất cuồng tiểu, hắt chỉ là ảo ảnh thì làm sao có thể nhận thấy đau đớn, Kỷ Quân Đằng phẫn nộ đánh ra một chường làm cho hắt tan biến, bất giác cảm nhận được luồng sát khí phía sau, còn chưa kịp quay lại đã bị nhất kiếm lạnh lẽo đâm xuyên qua thân thể, khoe miệng trào ra tia máu tươi, Cố Yên Nam giả mạo dùng

thanh kiếm xoay chuyển một vòng trong thân thể hắc,hành động lãnh khốc của nàng khiến hắc như muốn ngã quỵ,máu không ngừng theo khe hở của da thịt tuông trào ra ngoài,hắc cảm giác đầu óc đau nhức sắp nổ tung,có một thanh âm ma quái nào đó đang cười nhạo hắc vô dụng,nó thúc ép hắc giết sạch đám người gây hại đến mình,ánh mắt đen huyền bất giác dần chuyển hóa thành tử sắc đầy yêu mị,hắc thi triển pháp lực làm cho thanh kiếm đang ghim vào thân thể vắng ra ngoài,lập tức đánh bay nữ tử đi nơi khác,thân ảnh kia cũng dần tan biến như làn khói trắng.

Kỷ Quân Đằng đã quá bất cẩn tạo điều kiện cho đối thủ gây hại đến mình,vết thương không thể thoát chốc lành lại được,hắc cố kiềm nén nỗi đau của thể xác,đi xung quanh tìm kiếm kẻ mạo danh Cổ Yên Nam,yêu nghiệt đó nhất định sẽ không buông tha cho hắc dễ dàng,muốn rời khỏi đây cần phải diệt trừ nó,khi đi ngang qua khoảng trống giữa hai ngọn núi thì mặt đất bất chợt rung chuyển dữ dội,bụi đá rơi khắp nơi,hai ngọn núi dịch chuyển tiến đến gần nhau hơn,hắc lao thẳng lên không trung tránh thoát,khi mà hai ngọn núi hợp nhất thì cũng là lúc nó dâng cao lên đến thanh thiên,bên dưới áng mây dần xuất hiện pho tượng khổng lồ của một nữ thần,đang dùng tay nâng đỡ ngọn núi cao này,từ dưới đồng đá mảnh vụn của ngọn núi bắt đầu hình thành những bạch tượng lao đến công kích kẻ xâm nhập cấm địa,hắc chém vỡ những pho tượng muốn tiếp cận mình,càng đánh thì nó càng xuất hiện mỗi lúc một nhiều hơn,con số hiện tại đã lên đến hàng ngàn,hắc cảm Thiên kiếm xuống nền đá,Thiên kiếm liên phát ra hào quang biểu tượng thái cực,đây là Vô Thần một trong những tuyệt học của Tinh Vũ,dùng nó đối phó thiên binh vạn mã cũng không vấn đề gì đáng ngại,hắc dùng hai tay vận dụng pháp lực,quanh thân bất giác xuất hiện nhiều phi kiếm toát ra từ quang,nhẹ phát tay thì những phi kiếm kia liền nhân lên gấp nhiều lần,nó tựa như cuồng vũ lao về phía các pho tượng,uy lực cường thế này nghiền nát những pho tượng thành tro bụi.

Vào lúc này Kỷ Quân Đằng lao mình xuống bên dưới ngọn núi,dùng Thiên kiếm sắc bén hiện lên ánh hồng quang đánh thẳng về phía tượng nữ thần,nhiều nhất chém chí mạng đánh tới làm cho bức tượng có dấu hiệu vỡ ra,mắt của pho tượng bắt đầu chuyển động,nó dùng một tay đánh bay hắc xuống dải đất trống bên dưới,quãng ngọn núi trong tay xuống muốn nghiền nát đối thủ,hắc dùng thanh kiếm mang theo uy lực của hỏa khí chém lia ngọn núi làm đôi,lần nữa bay vòng quanh công kích pho tượng,mỗi nhất chém tạo thành uy lực kinh người làm cho pho tượng nứt nhiều vết dài rồi vỡ vụn đổ sập xuống,lúc này thì Cổ Yên Nam giả mạo đã chịu xuất hiện,yêu kiều phát vài lụa màu đỏ trong tay trói buộc lấy hắc kéo đến gần,vài lụa nhìn có vẻ mỏng manh này chính là vũ khí mang uy lực khó lường của các nữ tử Thiên Nam cung,kẻ chẳng may bị trói sẽ dần mất đi pháp lực,nó tựa như sợi dây liên kết truyền pháp lực của đối thủ vào người chủ nhân,nàng khẽ mỉm cười vươn lưỡi liếm lên vết máu trên dung nhan đẹp tuyệt luân của hắc.

“Người chống cự phải chết thảm,chi bằng hãy ở lại đây cùng với ta,tận hưởng thứ gọi là tiêu dao của nhân gian”

“Nói càn,yêu nghiệt mau hiện nguyên hình đi”

Kỷ Quân Đằng tức giận đánh một chưởng làm cho yêu nữ vắng đi một đoạn xa,yêu nữ hiện nguyên hình là đại mỹ nữ xinh đẹp tuyệt sắc,nàng xinh đẹp ma mị đầy dụ hoặc,đây mới chính là bản thể thật sự,nàng chẳng phải ai khác mà chính là Nguyệt Dao,đồ đệ tài sắc vẹn toàn của Thiên Nam cung,một giáo phái thần bí nổi danh của ma đạo,mỹ yêu hồ làm biết bao nam tử mê đắm,kẻ nào cùng nàng một lần hoan ái đều không thể toàn mạng quay về,nàng có khả năng thấy được quá khứ của kẻ khác,nhưng toàn bộ sự thật che giấu đằng sau thì không rõ lắm,người trước mắt dù phong thái lạnh lùng lại phi thường cuốn hút,ngàn năm qua đây là nam tử đầu tiên để cho nàng phải động tâm,biểu nàng làm sao nỡ nhẫn tâm sát hại tuyệt thế mỹ nam này,đây thật sự là đang làm khó cho nàng rồi,đáng tiếc hắc cái gì không làm lại đi làm đạo sĩ,chẳng khác nào đang chống đối với ma đạo,nếu không giết hắc thì người đáng thương sẽ là nàng,vậy thì đành hướng dụng hắc trước rồi giết không muộn.

Nguyệt Dao yêu kiều tung vài lụa hiện lên hồng quang,Kỷ Quân Đằng dùng kiếm đánh bay những đạo ánh sáng này,càng đánh thì càng dồn nàng vào chân núi,hắc vốn rất hận nàng khi dám hóa thân thành Cổ Yên Nam,còn để cho Tần Nhạc tên nam nhân hạ tiện đó làm chuyện xằng bậy,nàng vì muốn đạt được mục đích mà giẫm đạp lên nỗi thống khổ của người khác thật đáng khinh bỉ,đây là một sự xúc phạm không thể tha thứ,bây giờ nàng đã hiện nguyên hình,hắc càng xuống tay tuyệt tình hơn,bất chấp trên người đang bị thương,hắc tập trung hết toàn bộ pháp lực vào lòng bàn tay đánh ra một chưởng kinh hồn,nàng may mắn tránh thoát nhưng ngọn núi phía sau lưng thì xấu số hơn nhiều,nó đã bị vỡ tung,hắc ánh mắt ẩn chứa sát khí,lạnh lùng chém nhiều nhất đoạt mệnh,tựa như muốn ngũ mã phanh thây nàng vậy,nàng cười yêu

mị, uyển chuyển né tránh.

“Tướng công, chàng muốn đánh chết thiếp thật sao ?”

“Người im ngay”

Kỷ Quân Đằng phần nộ liền cảm giác lồng ngực đau nhói, hô hấp không thuận khí nữa, hấn nắm chặt Thiên kiếm chém nhiều nhất như vũ bão về hướng đối thủ, Nguyệt Dao dùng vải lụa phá vỡ đạo sát khí, hai đạo ánh sáng va chạm vào nhau như lưu tinh phá tan màn đêm, sức công phá làm cho nơi xinh đẹp thoáng chốc trở nên điêu tàn, nàng lập tức ẩn hình rồi bay ngược ra phía sau choàng tay ôm lấy cổ hấn, ngọc thể mềm mại tựa như xà hạt quần chặt lấy đối phương, tay không an phận xuyên vào lớp y phục, nàng là đang lợi dụng thời cơ tiện thể sàm sờ người khác, hấn nhất thời không kịp phản ứng trước tình thế ngoài dự liệu, đối thủ cũng thật to gan khi dám trêu đùa đại sư bất yêu, hấn đẩy Nguyệt Dao ra khỏi người, lần nữa triệu hồi phi kiếm mang theo cơn thịnh nộ tấn công vào nơi hư không, Nguyệt Dao cười yêu nghiệt, đánh ra một chưởng pháp làm cho ảo ảnh phi kiếm kia tan biến, lúc này không ngờ vẫn còn một thanh kiếm lao đến, nó đâm xuyên qua thân thể nàng rồi dần hóa thành hấn, đây chính là nhân kiếm hợp nhất, làm cho kẻ thù không kịp trở tay.

Nguyệt Dao chẳng thể nào ngờ tới đã tàng hình vẫn không tránh thoát được công kích, thấy thất vọng khi nhìn Kỷ Quân Đằng có vẻ ôn nhu nhưng bản tính thì không hề nhân từ chút nào, thật quá lạnh khốc, ngoan tâm dã thương đại mỹ nhân như nàng, đúng thật là vũ phu, không biết cái gì là điểm phúc tiêu dao, nàng vừa định bỏ đi thì nhận ra ánh mắt của hấn đã toát lên vẻ âm trầm lạnh khí, cảm nhận được sự đe dọa nàng liền có tia hoang mang lùi về phía sau, chưa kịp đi xa đã bị bắt lấy.

« Hãy thành tâm sám hối trước khi chết đi »

Kỷ Quân Đằng dùng tay khắc vài dòng chữ trên trán Nguyệt Dao, đạo phù chú hoàng kim khiến nàng mất hết pháp lực, ngã xuống đất không còn bất kỳ sự sống nào, sau khi nàng chết thì thể xác dần hóa thành bạch hồ, linh hồn bị thu phục vào một pháp bảo hình tòa tháp nhỏ, nàng sẽ bị giam giữ ở nơi đây cho đến khi thật sự sám hối, khi đó mới được luân hồi chuyển thế, hôm nay nàng xui xẻo mới gặp phải hấn, loại người hàn phục không được yêu nghiệt thì đời này dù có chết cũng thể không bỏ cuộc, đeo bám day đặng thể này cho dù là yêu nghiệt cũng đành chịu thua.

4. Chương 4

Vài ngày sau Kỷ Quân Đằng đặt chân đến Đế Đô, kinh đô mà hoàng đế ngự trị, nó còn có tên gọi khác là Hoàng Hoa thành, một trong những nơi phồn thịnh bậc nhất An Đế quốc, hấn dọc bước ngoài phố, có chút ái ngại khi bị mấy nữ tử ngoài phố nhìn đến, cúi thấp đầu đi vào con phố vắng vẻ, tuy hấn là kẻ vô danh tại cố hương, lại có chút danh tiếng ở tu chân giới, chính vì vẻ ngoài văn tĩnh lại có diện mạo hơn người nên mới thấy khổ tâm, người nào nói qua tuấn mỹ sẽ hạnh phúc chứ, hấn dù là đạo gia nhưng không thể tránh thoát khỏi vận đào hoa, mỗi ngày đều có vô số nữ tử đến Tinh Vũ phái diện lý do cúng bái, kỳ thực lại mong có cơ hội gặp hấn, không tiếc xếp hàng chờ đợi cả ngày để nghe hấn giảng đạo học, dịp lễ hay lúc rảnh rỗi liền chạy đến Tinh Vũ phái « cúng bái », đặc biệt điểm danh Kỷ đạo trưởng phải đích thân nghênh đón, dù được nhiều người ngưỡng mộ hấn lại không đối hoài gì đến các nữ tử đó, thân là đạo gia nào có thể đắm luyện ái, hấn đi dạo xung quanh nơi này một lúc mới dừng bước tại quán trà nhỏ bên đường, Hoàng Hoa thành thực sự quá rộng lớn, nếu đi bộ có lẽ phải mất cả ngày mới tham quan hết quang cảnh phồn hoa nơi đây, thấy khách tới tiểu nhị vội chạy ra tiếp đón.

“Vị đạo trưởng này muốn dùng gì”

“Cảm phiền cho bần đạo bình trà Long Tỉnh và hai cái màn thầu”

“Chờ chút lập tức có ngay”

Kỷ Quân Đằng lần đầu trở về cố hương, thật mong chờ gặp lại thân nhân, hấn thoáng nghe được vài vị khách đang nói đến đại ca mình, chẳng phải chuyện gì tốt lành, chung quy chỉ là việc sa đọa, sống phóng túng, hấn

hỏi câu này, đại ca nghe nói trước kia rất tốt, làm sao bây giờ lại biến thành kẻ thất bại vậy chứ, hồi lâu sau tiểu nhị mới đem tới ấm trà và điểm tâm, hẩn chỉ ngửi mùi hương của trà liền quay sang nhìn tiểu nhị.

“Tiểu nhị ca, điểm cơ bản nhất của việc pha trà phải có đủ sắc, hương, vị, lúc nấu nước không nên dùng nước mưa để lâu ngày đi pha, như vậy sẽ mất đi phần tinh hoa của trà, còn có...”

“Trời ạ, đạo trưởng, quán của ta chỉ làm ăn nhỏ, người nếu là yêu cầu cao thì sang trà điểm thượng hạng ở con phố bên cạnh đi”

Tiểu nhị buồn bực đặt mạnh đĩa điểm tâm xuống bàn liền bỏ vào trong, tên đạo sĩ chết bầm vừa bước vào cửa đã đòi trà Long Tỉnh, loại trà tương đối đắt tiền, mà quán đơn xơ này không có bán, hẩn phải chạy hết mấy con phố mua về, bây giờ không uống thì thôi đi, còn lên tiếng chê bai là có ý gì, mới mở cửa không bao lâu đã gặp phải ôn thần, xem ra hôm nay buôn bán không được tốt, Kỷ Quân Đằng đờ người ở nơi đó, hẩn là hảo tâm chỉ dẫn cách pha trà ngon, giúp việc kinh doanh tốt hơn, tiểu nhị vì cái gì lại mắng hẩn, người dân ở kinh thành dường như không mấy hiếu khách cho lắm, sau khi dùng xong điểm tâm hẩn để lại thỏi bạc lớn rồi rời đi, tiểu nhị nhanh chóng bỏ thỏi bạc vào túi, không ngờ tên đạo sĩ bộ dáng khó ưa lại ra tay hào phóng đến thế, lần sau hẩn trở lại nhất định sẽ tiếp đón nồng nhiệt hơn mới được.

“Công tử, ngài có phải Kỷ tam thiếu gia không?”

Kỷ Quân Đằng đang đi dạo trên phố thì bị một gã cao niên giữ lại, hẩn hoài nghi nhìn nam tử kia, các sư huynh thường nói kinh thành có rất nhiều tên lừa đảo giả bộ nhận thân nhân cố tình lừa gạt người nhẹ dạ cả tin, nam tử thì bị bắt đi làm khổ sai cho tới chết, nữ tử thì bị đem bán thân vào thanh lâu, hủy hoại hết một đời tốt đẹp, cổ nhân có câu tri nhân tri diện bất tri tâm, hẩn dễ dàng tin tưởng mới lạ, nghiêm mặt nhìn nam tử.

“Thí chủ, người nhận lầm người rồi”

“Ta tuyệt đối không có lầm, dựa vào miếng ngọc bội này thì ta tin chắc người là Kỷ Quân Đằng, tam thiếu gia”

Đỗ Phúc ở tại Kỷ gia hơn nửa đời người, chuyện trong phủ hẩn ít nhiều cũng đoán biết vài phần, làm sao có thể nhận lầm được chứ, hôm nay Kỷ đại phu nhân hay tin tam thiếu gia trở lại, sợ hẩn đi lạc không biết đường về nhà cho nên phái người đi tìm, Đỗ Phúc vô tình gặp hẩn đáng ngoài đạo mạo, cốt cách phi phàm, trong tay cầm theo thanh kiếm điêu khắc biểu tượng thái cực của Tinh Vũ phái, bên eo lại đeo miếng ngọc bội có khắc chữ Kỷ, đây còn không phải tam thiếu gia thì là người nào, hẩn lúc này mới có vài phần tin tưởng lời lẽ của Đỗ Phúc, liền đi theo đến Kỷ phủ, dừng bước trước cửa thật lâu chưa tiến vào trong, nơi đây thật chất hoàn toàn không tồn tại trong ký ức của hẩn, những ký ức có được là khoảng thời gian sống tại Tinh Vũ phái, nơi đây lại phẳng phất cảm giác thân thuộc rất đối chân thật, có một xúc cảm xa lạ đang trào dâng trong lòng hẩn.

“Tam thiếu gia mau vào phủ đi, đại phu nhân đang chờ người”

Đỗ Phúc mỉm cười dẫn Kỷ Quân Đằng đi vào tiền viện, gần sáu mươi hạ nhân đang có mặt ở đây thấy hẩn vào liền cung kính cúi chào, Kỷ gia không đơn thuần chỉ là một đại gia tộc, nhiều đời qua đều là thương nhân, an cư lạc nghiệp ở nơi này, họ được xem là phú khả địch quốc, mức độ giàu có danh chấn tứ phương, cuộc sống vương giả vô cùng xa hoa, tuy vậy bọn họ không phải là cái gai trong mắt hoàng đế, ngược lại họ chính là tâm phúc của hoàng đế, mỗi năm dâng lên rất nhiều vạn lượng hoàng kim cho triều đình chỉ để đóng thuế, khi quốc gia xảy ra chiến tranh hay hạn hán thì họ cũng giúp một phần không nhỏ, cho nên quan hệ giữ Kỷ Chí Tín người đứng đầu Kỷ gia và hoàng đế tương đối thân thiết, thậm chí thời niên thiếu hai người đã là bằng hữu thân giao.

Kỷ Quân Đằng vừa bước vào đại sảnh liền thấy mỹ thiếu phụ ăn mặc hoa lệ đang ngồi ở nơi đó chờ đợi, nữ tử này chính là mẫu thân của hẩn, những năm hẩn sống tại Tinh Vũ phái nàng có đến thăm, bất quá con số lần gặp nhau trong mười tám năm qua được đếm trên đầu ngón tay, riêng phụ thân thì chưa từng đến thăm hẩn lần nào, ngay cả diện mạo ra sao cũng không rõ, hẩn chỉ biết mình còn có hai ca ca, đại ca là Kỷ Triết Ngạn, nghe nói đã thành thân được vài năm, nhị ca là Kỷ Chính Bảo từ nhỏ lâm bệnh sớm qua đời, hẩn biết gia cảnh nhà mình giàu có, đơn thuần nghĩ đủ ăn đủ mặc, không biết lại giàu đến mức độ này, chưa nói đến giá trị bên trong ngôi nhà, chỉ tính diện tích thì đã muốn bằng một nửa Tinh Vũ phái, ở kinh thành giá đất

tương đối mắc,thật không biết phụ thân đã chi ra bao nhiêu để xây nên Kỳ phủ,trong nhà chỉ có vài người,ở rộng như vậy bộ không thấy trống trải sao,người nhà cao cửa rộng,kẻ không nơi nương tựa,hắn nghĩ tới lại âm thầm thở dài.

“Đằng nhi đường xa vất vả trở về,mau ngồi xuống nghỉ mệt đi,còn ngày người ra đó làm gì thế”

Đinh Cao Hồng mỉm cười sai hạ nhân dâng trà lên,nàng nghĩ có lẽ Kỳ Quân Đằng lần đầu trở về có phần lạ lẫm,không lâu nữa sẽ thói quen thôi,hắn đi đến bên cạnh cung kính cúi đầu thi lễ với nàng,hắn thật sự không thói quen hoàn cảnh nơi đây,dự tính thăm thân nhân không lâu sẽ rời khỏi,hắn không trách họ năm xưa để mình đi xa,chỉ ích họ đã không bỏ rơi để hắn thành cô nhi,sống ngoài đường phố,nhờ chuyện năm xưa hắn mới có cơ hội tiếp cận đạo giáo,đó chính là may mắn.

“Mẫu thân,phụ thân hòa đại ca đâu hết rồi ?”

“Phụ thân của người gần đây ngã bệnh còn đang tịnh dưỡng,đại ca người thì...thôi đừng nhắc đến hắn nữa,người đâu mau dọn thức ăn lên”

Đinh Cao Hồng thở dài kêu người đi chuẩn bị bữa trưa,cách đây không lâu trượng phu của nàng ngã bệnh,thường hay nhắc đến tên của Kỳ Quân Đằng,nên nàng phái người đến Tinh Vũ hy vọng Huyền Tử để cho hắn trở về thăm phụ thân,vấn đề hệ trọng khác là muốn hắn thay phụ thân gánh vác cơ nghiệp của gia tộc,những năm qua nghiệp vụ của Kỳ gia vốn do trưởng tử là Kỳ Triết Ngạn một tay tiếp quản,ban đầu mọi việc rất thuận lợi,có một ngày hắn trở về đòi từ hôn với thê tử,với ý định muốn cưới thất công chúa làm chánh thê,nam tử khác muốn lấy công chúa cũng không có điểm phức,Kỳ gia từ lâu đã xem đó là tai họa,hắn một mực muốn phụ thân làm chủ hôn sự này,Kỳ Chí Tín rất phần nộ khi hay tin,xưa nay nam tử vốn tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình,nhưng thất công chúa thân phận tôn quý,làm sao có thể chịu thiệt làm thê tử của người đã thành gia lập thất qua,huống hồ hắn vì việc này mà đột nhiên từ hôn cùng thê tử tốt,chuyện để ngoại nhân biết được sẽ khiến Kỳ gia rất mất mặt,sau việc từ hôn dù bất thành nhưng Liễu Giai Nhi đã bỏ về nhà phụ mẫu,không muốn sống cùng tên trượng phu vô lương đó nữa,đến nay hắn đã suy đồi,lẩn tránh đau khổ bằng cách trầm mình trong tửu sắc,suốt ngày ở lại thanh lâu còn nhiều hơn ở nhà,Kỳ Chí Tín lại ngã bệnh,việc kinh doanh của Kỳ gia cũng từ đây mà xa xuất nhiều,tiếp tục như thế thì sớm muộn gì gia đạo cũng suy vong,hiện tại chỉ còn có thể kỳ vọng vào Kỳ Quân Đằng.

“Đại ca thật là...”

Kỳ Quân Đằng thở dài một tiếng,đại tẩu hiền lương thực đức thế mà đại ca không yêu,đi yêu công chúa,lấy công chúa có gì tốt chứ,quan hệ giữa Kỳ gia và Đường gia thật sự khá phức tạp,nếu năm xưa không phải xảy ra biến cố thì hắn đã không cần phải sống luẩn quẩn nhiều năm,mười tám năm trước khi Đinh Cao Hồng đang mang thai được đại phu chuẩn đoán hài tử lại là nam nhi,Đường Diễn hay tin đã chúc mừng bằng hữu,hy vọng ái nữ chưa chào đời có thể kết thành phu thê với tam nhi tử của Kỳ gia,hắn từ khi chưa chào đời đã có hôn ước với lục công chúa Đường Trúc Lam,đến khi hắn chào đời thì phu thê của Kỳ Chí Tín từ vui mừng biến thành hoang mang,tức tốc mang hắn đi khỏi Hoàng Hoa thành.

Nguyên nhân khiến mọi người suy đoán đủ điều,kỳ thực rất đơn giản,bởi vì Kỳ Quân Đằng thân phận vốn dĩ không phải nam tử thật sự,hoàng đế đã từ hôn,mọi người đều biết rõ,hoàng đế sẽ rất phần nộ nếu biết được hài tử là nữ nhi,sinh ra cái nữ hài ngày sau trưởng thành phải xuất giá,xem như không còn là nữ nhi của mình nữa,việc này đối với Kỳ Chí Tín mà nói là làm ăn thua lỗ,hắn trước nay trọng nam khinh nữ,cưới tam thê tứ thiếp chỉ cần sinh nữ hài liền từ hôn,lần này nghiêm nhiên không muốn ngoại nhân biết được thê tử sinh nữ hài,trước kia hai hài tử đầu tiên hạ sinh đều là nam hài,hoàng đế lại không để tâm tới bọn họ,đến khi thê tử mang thai nữ hài lại đòi ban hôn,hắn đành nghĩ kế nhờ một thầy tướng về xem mệnh số cho nữ nhi,sau đó lại hướng hoàng đế nói rằng hài tử mệnh phạm thiên sát cô tịch,những người bên cạnh nếu không gặp phải tai họa thì cũng sẽ bị chính hài tử vô tình hại chết,tuyệt đối không thể thành thân với lục công chúa,chính vì thế hôn ước này mới được hủy bỏ.

« Kỳ gia chúng ta thật sự mắc nợ Đường gia không biết cho tới bao giờ mới trả hết »

Đinh Cao Hồng thở dài một hơi,cứ nghĩ sự việc năm xưa đã hoàn toàn kết thúc,chẳng ngờ tai họa mới sắp ập đến Kỳ gia,nàng rầu rĩ kể lại mọi việc cho Kỳ Quân Đằng biết,vào một tháng trước Đường Diễn đã đích thân đến đây thăm Kỳ Chí Tín,không biết hắn gặp được nàng từ bao giờ,cao hứng hết lời khen ngợi nàng là kỳ tài của tu chân giới,được Huyền Tử đạo trưởng lựa chọn làm trưởng môn nhân tương lai của Tinh Vũ

phái,hắn có nhĩa muốn tái lập hôn ước năm xưa,sớm biết như thế thì từ đầu Đinh Cao Hồng đã thừa nhận mình sinh nữ hài cho xong,bây giờ chạy trời không khỏi nắng,nếu để hắn biết việc bị lừa gạt nhiều năm có lẽ càng phần nộ hơn,Đinh Cao Hồng cảm thấy bây giờ che giấu chân tướng cũng không được,mà khai thật cũng chẳng xong,lần này hôn sự xem ra phải tiến hành theo ý muốn của hoàng đế,kéo dài được bao lâu thì hay bấy lâu,ngày sau có thể diện lý do phu thê chung sống không hòa hợp rồi ly hôn,đây cũng coi như đã thực hiện lời hứa năm xưa.

5. Chương 5

Kỷ Quân Đăng tự tại ngồi dùng cơm,ăn xong nhận lấy khăn tay từ tỷ nữ,nàng không hề khẩn trương hay lo lắng vào ngày đại sự,bởi lẽ đã lần tránh hết mười tám năm rồi,cho dù là trọng phạm bị triều đình truy nã cũng không cần phải trốn tránh lâu như vậy,Đinh Cao Hồng không thấy phiền nằng lại thấy mệt mỏi,chưa chào đời đã bị hoàng đế ban hôn là lỗi do nằng sao,sinh ra là cái nữ nhi cũng là lỗi của nằng phải không,lớn lên diện mạo đoan chánh,tài giỏi hơn người lại là lỗi của nằng chứ gì,bây giờ hoàng đế đòi gả nữ nhi cho thì đây vẫn là lỗi của nằng phải không,thôi thì đời này gặp phải Đường Trúc Lam coi như nằng xui xẻo đi,lo lắng cũng bằng thừa,hiện giờ suy nghĩ kế sách đối phó còn hơn,nằng đuổi hết mấy hạ nhân đi ra ngoài,bình thần cất lời.

“Mẫu thân,ngươi đừng cho rằng ta cải trang thì thật sự là nam tử,tìm đại một người về thành hôn thì hai nữ nhân có thể khai chi tán diệp,bách niên giai lão được sao,chuyện này quả thực phạm thiên điều,hậu quả rất khó tưởng...”

Kỷ Quân Đăng thần sắc lãnh đạm cầm lên ly trà uống cạn,nàng từ nhỏ sống ở thiên sơn,cách xa chốn nhân gian,tuy không quá hiểu rõ cách sống cũng như phong tục tập quán,phần nào hiểu được chút nhân sự,mọi người nói nam nữ mà nắm tay nhau hoặc thân cận một chút sẽ rất có khả năng tạo nên một sinh linh mới,tương lai của nhân loại,nhưng chưa từng nghe qua nữ tử cùng nữ tử cũng có thể,điều này mình chứng hai nữ tử kết duyên là trái với thiên ý,huống chi lừa gạt hoàng đế khó tránh thân mang tử tội,Đường Diển có rất nhiều người con,lại chỉ sủng ái bảy người,đa phần các hoàng tử đã được phong vương và ban cho lãnh thổ khác để sinh sống,người còn lại hiện đang là thái tử,số ít kia đều là nữ nhi,nam tử nào muốn làm phò mã đều phải ở rể Đường gia,nằng căn bản bây giờ bị gia đình đem bán,kỳ thật còn không biết Đường Trúc Lam bộ dáng ra sao,tính cách thế nào,nữ tử kia dù có xinh đẹp như tiên tử thì cũng không thể nói yêu thương,mọi việc cũng là do Kỷ Chí Tín năm xưa làm chủ,người ta thường nói nợ của phụ thân thì hài nhi phải trả,món nợ này quá lớn,hắn tự ý đưa ra quyết định vậy thì để hắn tự mình giải quyết đi,nằng bất lực có muốn gánh thay cũng gánh không nổi,Đinh Cao Hồng khổ sở lắc đầu,chuyện này chẳng ai mong muốn,nhưng vào lúc này còn có phương pháp nào tốt hơn để giải quyết hay sao.

“Ngươi đừng nói tựa như mẫu thân đẩy ngươi đi vào chỗ chết,ta cũng thật hết cách,sau khi thành hôn nếu vạn nhất ngươi bị hoài nghi thân phận,ta sẽ nghĩ cách làm cho nằng mang thai,sau này hài tử sinh ra chính là tôn tử của ta”

“Cưỡng bác hủy đi trinh khiết,hạnh phúc của một nữ tử,hài tử chào đời lại không có phụ thân chẳng phải rất thảm sao,ngươi làm vậy còn có nhân tính không,kêu ta đời này làm sao có thể sống không hổ thẹn với lương tâm,ta phải đến gặp hoàng đế nói rõ sự tình,hy vọng hắn độ lượng tha thứ cho...”

“Thật là gia môn bất hạnh,hôn sự không thể tiến hành thì mấy trăm mạng người của Kỷ gia sẽ bị xử tử,gia đình chúng ta phải vui thân chốn hoàng tuyền,đoàn tụ cùng Bảo nhi,đây mới thật sự là thảm cảnh,sống khổ như thế chỉ bằng bây giờ để ta chết cho xong đi...”

“Đừng làm vậy...”

« Mặc kệ ta »

Đinh Cao Hồng đập vỡ bình trà,cầm mảnh vụn giả bộ cắt cổ tự vẫn,Kỷ Quân Đăng hốt hoảng vội thi triển pháp lực ngăn cản,mẫu thân điên thật rồi,nàng hoài nghi có phải mình là nữ nhi thân sinh hay không,nàng

trước nay làm chuyện luôn nói đạo lý,vì sao mẫu thân lại nói chuyện không bao giờ chịu nói đạo lý,nhận lỗi sớm thì đã không đi đến bước này,nàng ưu buồn cầm tay Đinh Cao Hồng.

« Người cứ an tâm chiếu cố cho phụ thân,trước hết cho ta thời gian khuyên nhủ đại ca sớm ngày tỉnh ngộ,làm lại con người của trước kia...ta sẽ nghĩ cách ứng phó hôn sự với lục công chúa sau »

Kỷ Quân Đằng không thể nào trong một lúc thu xếp chu toàn hết mọi việc,kêu nàng đi bắt yêu còn có thể,ứng phó với việc của thế sự thật không dễ,tâm trạng có chút rối rắm vẫn không để lộ ra mặt,Đinh Cao Hồng cũng bị nàng đánh lừa,hiện tại đã an tâm hơn đôi chút,Đinh Cao Hồng biết mình đã làm khó cho nữ nhi,nhưng nàng là một phần của Kỷ gia,nên có trách nhiệm gánh vác âu lo với gia đình,nữ tử không hẳn không gánh vác nổi trọng trách,nàng từ nhỏ tài trí hơn người,nếu không thì năm xưa Huyền Tử làm sao lại phá lệ thu nhận làm đồ đệ,trong khi Tinh Vũ phái từ ngàn năm qua chỉ nhận nam đồ đệ,không nhận nữ tử bao giờ,Đinh Cao Hồng có lòng tin lần này nữ nhi trở về là việc tốt.

« Được như người nói thì quá tốt,ta cũng không mong gì hơn,thôi người về phòng nghỉ ngơi trước đi,hôm sau hãy tính »

Đinh Cao Hồng sai tỳ nữ dẫn Kỷ Quân Đằng đến đông viện nơi đã chuẩn bị sẵn căn phòng,nàng trên người vẫn còn thương tích chưa khôi phục,tâm trạng cũng rất mệt mỏi,xin phép cáo lui rồi đi theo tỳ nữ,quang cảnh ở đông viện rất an tĩnh,phía trước trồng nhiều loại hoa xinh đẹp,bên cạnh còn có ao sen,cảnh vật tạo cho người ta cảm giác thư thái,căn phòng rộng lớn mà trống lẽ,có phần xa hoa không hợp lối sống trước nay,nàng vẫn tương đối thích nơi này,bởi đây là cảm giác ấm áp khi trở về nhà,nàng an tĩnh nằm trên giường nghĩ ngợi mông lung,mười mấy năm qua nàng không thể sống thật với chính mình thật sự rất mệt mỏi,lúc nào cũng phải ngụy trang bản thân thành người khác,lại không thể thừa nhận thân phận thật sự,nỗi khổ này chỉ có nàng mới cảm thấu được,chính vì muốn giữ kín bí mật đã vô tình hủy hoại hạnh phúc của một nữ tử,để bây giờ phải hối tiếc cả đời.

Cố Yên Nam là thiên kim đại tiểu thư của Cố gia,xuất thân cao quý,bản tính không hề kiêu ngạo,rất gần gũi với mọi người,nàng mang một ý nghĩa đặc biệt đối với Kỷ Quân Đằng,thời thơ ấu cả hai cùng nhau trưởng thành,cùng trải qua những ngày tháng tốt đẹp,dù chưa từng hỏi trong thâm tâm nàng vẫn rất rõ Kỷ Quân Đằng chỉ xem mình tựa tri kỷ,tiếc thay hai từ tri kỷ lại khiến tâm nàng đau nhói,chẳng cách nào sống khi thiếu vắng nửa kia,cứ thế nàng vẫn lặng lẽ ở bên Kỷ Quân Đằng,thường tìm cơ hội đến Tinh Vũ phái chỉ để gặp được nhân ái,nàng biết rõ không chỉ sống cho riêng mình nữa,cần phải sống tốt để không cô phụ sự quan tâm mà Kỷ Quân Đằng dành cho,nàng bỏ qua rất nhiều nam tử tốt,chỉ để chờ đợi một người,áp ủ khát vọng sẽ có ngày cả hai hạnh phúc bên nhau cho đến thiên trường địa cửu.

Kỷ Quân Đằng không thể cho Cố Yên Nam bất kỳ lời hứa hẹn nào,càng không thể nói rõ thân phận,nàng ích kỷ đến nỗi nhẫn tâm cự tuyệt tình cảm chân thành,mãi đến một ngày quyết định kể rõ sự thật về bản thân thì cũng là lúc Cố Yên Nam không còn có thể lắng nghe,nàng như chết lặng khi hay tin Cố Yên Nam bị kẻ khác lăng nhục và chết trong thống khổ,nguyên nhân cái chết của Cố Yên Nam khiến lòng nàng đau đớn hơn bao giờ hết,nàng cả đời chỉ biết nghĩ cho đạo giáo,nghĩ đến bách tính,trong tâm chôn giấu bí mật chẳng thể nói ra,đến phút cuối lại phải tiếc hận khi đã vô tâm với nữ tử từng vì mình chờ đợi,vì mình mà thống khổ.

Cố Yên Nam thật khờ dại khi lấy cái chết để rửa sạch sự vẩn đục mà kẻ khác đã tạo nên,càng khờ dại khi nghĩ điều đó có thể chứng minh ái tình thủy chung nàng dành cho Kỷ Quân Đằng,nàng chưa từng hối tiếc khi đã yêu,chỉ hối tiếc khi chẳng còn có thể tiếp tục ở bên nhau,cho đến phút cuối nàng vẫn muốn được nghe một câu yêu thương từ Kỷ Quân Đằng,dù biết lời lẽ yêu thương được nghe chỉ là giả dối,đáng hận nhất là khi Kỷ Quân Đằng không cách nào nói ra ba từ yêu thương giả dối đó,chỉ có thể nói xin lỗi.

Kỷ Quân Đằng biết mình rất nhẫn tâm khi đã che giấu thân phận,vào lúc đó nàng nói ra sự thật còn ích lợi gì,điều đó chỉ làm Cố Yên Nam thêm đau khổ,mọi thứ đều đã quá trễ,đã không còn có thể tận hưởng những tháng ngày êm đềm dù chỉ là ngắn ngủi,không còn khoảnh khắc vui vẻ bên nhau,không còn ai đứng giữa trời phủ đầy phiêu tuyết chờ đợi nàng trở về,cũng chẳng còn ai đau lòng khi thấy nàng bị thương,hay lắng nghe nỗi lòng của nàng,Cố Yên Nam ra đi khiến nàng đánh mất quá nhiều thứ,đánh mất cả cơ hội để chuộc lỗi,thứ mà Cố Yên Nam lưu lại chỉ còn là vết thương không cách nào xóa nhòa,cả đời này nàng sẽ chẳng bao giờ có thể quên được nỗi đau đó và cả sai lầm của mình.

Ngày Cổ Yên Nam mất đi cũng là lúc thiên không hạ tuyết vũ, xóa nhòa đi hết mọi đau thương trên nhân thế, có lẽ lão thiên cũng hy vọng mọi thứ bị ai trên trần thế đều trôi vào hư vô, chỉ trong một đêm ngắn ngủi Tinh Vũ phái đã mất đi rất nhiều môn hạ tinh anh, những kẻ cản đường đều bị Kỷ Quân Đằng sát hại, điều làm nàng thấy phần hận nhất là không thể tự tay giết chết Tần Nhạc để rửa sạch mọi thù hận, hận vốn từng là môn hạ của Tinh Vũ phái, hận đem lòng yêu thương Cổ Yên Nam nhưng không được đáp lại, sự oán hận dâng đến đỉnh điểm là lúc hay tin Huyền Tử lựa chọn nàng trở thành trưởng môn kế nhiệm, hận thân là đại sư huynh, tài năng hoàn toàn không thua kém bất kỳ ai, vì sao chức vị trưởng môn không phải là của hắn chứ, nữ tử hắn yêu cũng bị nàng đoạt đi, tiền đồ tương lai cũng bị nàng hủy hoại, trong lòng sinh ra oán hận quyết chiếm đoạt Cổ Yên Nam bằng mọi giá, sau khi sự việc xảy ra hắn đã không còn lối thoát, đành nhảy xuống vực thăm tự kết liễu đời mình trước khi bị kẻ khác giết.

Thân là một đạo gia nên từ bỏ hết mọi cảm dỗ cũng như oán niệm, thì tâm mới tìm thấy bình yên, Kỷ Quân Đằng không cách nào làm được, nàng vẫn căm hận Tần Nhạc, đáng hận nhất vẫn là chính mình, che giấu thân phận để dối lấy được gì, khi mà tri kỷ duy nhất đã không còn ở tại bên mình, mọi thứ đến cuối cùng chỉ còn là hư ảo, nàng thật rất mệt mỏi, chỉ muốn cả đời tĩnh tâm sám hối, cứu chuộc lại lỗi lầm đã qua, không muốn phạm phải sai lầm của năm xưa, giữa đạo hiếu và lễ phải nàng thật lòng không biết nên lựa chọn thế nào.

6. Chương 6

Mọi ngày Kỷ Quân Đằng dậy từ rất sớm, trở về nhà thói quen vẫn không thay đổi, Kỷ Chí Tín còn đang hôn mê mạch tượng rất yếu, nàng nhờ gia đình đến y quán mua vài phương thuốc, bản thân trở về phòng lấy ra hộp gỗ chứa đựng nguyên liệu chính, bên trong hộp gỗ hiện lên đạo ánh sáng mờ nhạt toát ra từ những đóa hoa mang sắc thái lạnh giá của băng tuyết, loại hoa này gọi Tích Nguyệt, được xem là tiên dược chôn nhân gian, Tích Nguyệt là loại hoa tựa như hàn băng kết tụ từ giông tuyết, ngàn năm thời điểm trăng tròn mới nở rõ một lần, mỗi lần hoa khai chỉ tồn tại không quá vài canh giờ, sự xinh đẹp thoáng chốc đó làm cho người ta tiếc nuối không muốn nó sớm lụi tàn, mỗi lần hái xuống thì nó liền nhanh chóng bốc hơi tan biến, muốn hái được nó quả thực không dễ, nàng đã tìm kiếm xung quanh rất nhiều ngọn núi cao mới có may mắn gặp được, dùng pháp thuật tạo ra cổ hàn khí đóng băng đóa Tích Nguyệt rồi hái xuống, vốn định mang về Tinh Vũ phái dùng làm thuốc cứu người, hôm nay phải dùng đến, không lâu sau gia đình trở lại với những phương thuốc cần thiết cho việc bào chế, nàng sắt nhỏ ra mang tất cả đi bào chế rồi luyện thành đơn dược.

Kỷ Quân Đằng trở về phòng đi tắm, lát sau cùng mẫu thân dùng chút điểm tâm, nàng hoài nghi có người hạ độc phụ thân, nhưng không rõ Kỷ Chí Tín đã gây thù chuốc oán với kẻ nào, vào lúc này chỉ hy vọng phương thuốc có thể hóa giải chất độc trong cơ thể của hắn, còn việc tìm ra hung thủ thì vẫn chưa phải là lúc, Đinh Cao Hồng sớm biết có người muốn mưu hại Kỷ gia, đang cho người âm thầm điều tra hung thủ, Kỷ gia gia thế giàu có, công việc làm ăn thuận lợi thì không tránh khỏi có kẻ thù ghét, kẻ độc ác đến âm thầm ra tay ám hại thì thân phận nhất định không đơn giản, tốn chút thời gian sẽ tìm ra hung thủ thật sự, nàng sai người chuẩn bị vài bộ y phục mới, nữ nhi những năm qua cuộc sống vất vả, trở về phải tận hưởng những thứ tốt nhất, Kỷ Quân Đằng thấy không cần thiết lắm vậy, tuy rằng y phục của nàng không phải làm từ tơ lụa thượng hạng, chí ít chất liệu khá tốt, lối thiết kế không cầu kỳ rất hợp ý nàng, việc gì phải thay đổi thêm lãng phí.

« Là đạo gia ăn mặc đơn giản có gì không hợp lý đâu »

« Làm đạo sĩ có gì tốt, chẳng lẽ ngươi muốn cả đời làm đạo sĩ hay sao ?, bây giờ trở về nhà rồi, y phục thế này ra đường sẽ bị ngoại nhân dị nghị, người không biết còn tưởng gia đình bắt đãi ngươi, hưởng chi... »

Đinh Cao Hồng nói đến đây mắt lại nhìn ra ngoài xem có ai nghe lén không, nàng thấy Kỷ Quân Đằng nên thay đổi tạo hình, dù ngoại hình có phần giống nam tử thì vẫn là nữ tử, cộng thêm làn da tuyết trắng, tóc dài buông xõa, cử chỉ ôn nhu nhìn sơ qua thật không vừa mắt chút nào, người tinh tường nhìn vào liền nhận ra là nữ tử ngay, đã cải trang thì nên hoàn thiện một chút, từ cử chỉ cho tới lời nói phải làm sao cho ra dáng trang nam tử thật sự.

Kỷ Quân Đằng ngẫm hiểu mẫu thân đang muốn ám chỉ điều gì, nàng đành gật đầu nghe theo, dùng cơm xong trở về phòng thay vào thân bạch y, an tĩnh ngồi bên ghế để cho tỳ nữ chải tóc giúp, ngày trước nàng thường ngồi bên thác nước chải tóc, có lần một nam tử đi ngang qua thấy được bóng lưng yêu kiều, hấn thất lễ kêu lên « Mỹ nữ tiểu thư », nàng theo phản xạ vừa quay lại thì người kia đã dùng tốc độ ánh sáng liêu mạng tẩu thoát, nam tử kia là vì phát hiện nàng ngực bằng phẳng như tấm ván giặt quần áo, lại mặc y phục nam tử, một cái nam tử cư nhiên có nhũ hính ngồi bên thác nước chải tóc, thường ngoạn phong cảnh, hấn còn không bỏ chạy thì đợi đến bao giờ, nàng không có bị đả kích vì việc đó, nhận ra cái nam trang cũng tốt, bớt được một đám sắc ma quấy nhiễu mình, tóc của nàng trước nay tùy ý buông xỏa, hoặc là dùng sợi vải cột phía sau đuôi tóc là coi như đại công cáo thành, bây giờ bị chia ra làm ba phần, phía trước trán lưu hải thật dài qua khỏi chân mày, hai bên thái dương thất thành vài sợi nhỏ, phía sau đỉnh đầu tinh tế cột thành một chùm tóc, cài vào cây trâm xinh đẹp làm từ hoàng kim, đuôi tóc buông thả tự nhiên, chỉ có kiểu tóc lại cầu kỳ làm mất hết nửa ngày trời, nghĩ tới việc ngày nào cũng trải qua những giai đoạn này thì nàng đã thấy đau đầu.

.« Tam thiếu gia, ngài thật anh tuấn bất phàm »

Tỳ nữ say mê tán thưởng, khi này chỉ thấy một nam tử bộ dáng như kẻ bị trầm uất, tóc tai buông thả che đi dung mạo, không ngờ lại là viên ngọc chưa được khai sáng, thay đổi tạo hình liền nổi bật hơn hẳn, Kỷ Quân Đằng mị nhãn chợt mông lung, lãnh đạm chẳng nói một lời, anh tuấn thì có ích lợi gì, suy đến cùng vẫn là phận nữ tử, bị xếp sau nam tử, tuổi thơ chịu sự phân biệt đối đãi từ chính gia đình, trưởng thành gả đi vẫn chịu nhiều thua thiệt, mọi nỗ lực của một nam tử luôn được đánh giá cao hơn là nữ tử, nam tử có thể dùng tài nghệ thi đỗ công danh, làm nên thành tựu, ở thời thế loạn lạc này các nữ tử dù có tài nghệ cũng không dùng được, có thể làm được gì ngoài việc quán xuyến gia đình, dạy dỗ hài tử thay trợ phụ, thời thế hiện tại không ưu ái cho nữ tử, nàng từng chứng kiến một vụ án mạng, mà khi đó nữ tử vô tội bị kết án là sát nhân, không cần thông qua điều tra làm rõ đã bị đem đi xử tử, cũng từ đó nàng mong mọi người thay đổi cách nhìn tốt hơn về nữ tử, để họ nhận ra nữ tử cũng có tầm quan trọng trong xã hội phong kiến này, hy vọng nữ tử có thể được đối xử công bằng hơn, không cần phải chịu cảnh bị khinh khi nữa, qua không lâu sau thái giám trong cung đến tìm.

« Ta phụng ý chỉ của hoàng thượng đến truyền khẩu dụ, Kỷ tam công tử mau chóng tiến cung »

« Mời công công dẫn đường »

Kỷ Quân Đằng ánh mắt bình thản nhìn Đình Cao Hồng, để mẫu thân có thể an tâm, nàng sớm đoán biết có việc này xảy ra, chẳng ngờ nó diễn ra nhanh như thế, nàng chỉ mới trở về không lâu hoàng đế đã hay tin, xem ra lần này hấn không đơn giản chỉ muốn gặp nàng, có lẽ muốn bàn đến chuyện hôn sự, nàng đi theo thái giám lên cỗ xe ngựa xinh đẹp, trải qua mấy đoạn đường cuối cùng đến nơi, hoàng cung của An Đế quốc có lẽ là nơi rộng lớn xa hoa hơn bất kỳ đế chế nào khác, không những huy hoàng tráng lệ, còn là công trình nghệ thuật độc đáo được xây dựng nên bởi những người thợ tài năng trên khắp thiên hạ, mất khoản mười tám năm mới hoàn thành đại công trình kiến trúc vĩ đại, chi tiết đơn giản như sàn nhà cũng được làm từ bạch ngọc, điêu khắc nhiều hoa văn xinh đẹp, cột trụ được chọn từ loại gỗ quý hàng trăm năm tuổi, tô điểm bằng những đóa hoa xinh đẹp tạo nên từ hoàng kim, nội thất xinh đẹp tinh xảo đến từng chi tiết, tin chắc khách viếng thăm sẽ choáng ngợp trước cảnh quan hoa lệ nơi này, nàng vừa bước vào Thiên Vân điện đã thấy nam tử ăn mặc hoa lệ, thần thái uy nghiêm, khí độ bất phàm, những nét đặc trưng của một đế quân, bất quá ánh mắt của hấn thì có phần ôn hòa hơn các bậc quân chủ khác, khiến cho người ta cảm giác hấn là người thiện lương, dễ gần gũi chứ không phải là một hoàng đế uy nghi khó gần.

« Bần đạo Kỷ Quân Đằng tham kiến hoàng thượng »

Kỷ Quân Đằng ôn tồn nghiêng người hành lễ, tự xưng bần đạo chỉ mong Đường Diễn hiểu nàng là đạo gia, vẫn chưa thực sự hoàn tục, đây cũng coi như là đang âm thầm chỉ rõ giữa nàng và lục công chúa là không thể nên duyên, nàng không quý hấn cũng chẳng trách tội, dưới gối nam tử có hoàng kim, không dễ dàng tùy tiện quý cũng là lẽ thường, hấn không cho rằng nàng bất kính, ngược lại cảm thấy rất có dũng khí, thẳng thắn đến không sợ đắc tội với hấn, ba năm trước hấn cùng hoàng hậu đến Tinh Vũ phái cầu phúc cho lễ dân bá tánh, khi đó nàng là người ra đón tiếp hấn, đích thân thay Huyền Tử chủ trì buổi lễ cầu phúc, nàng đối đãi với hấn tuy có cung kính nhưng xét ra cũng bình đẳng như bao tín đồ tôn sùng đạo giáo khác, không hề thiên vị chỉ vì hấn là hoàng đế, chính vì lẽ đó hấn càng cao hứng hơn, nàng không như bao kẻ nịnh hót trong triều

đình, đã lâu không thấy thiếu niên nào công minh chính trực như nàng, đây là điểm khiến hấn đề cao.

« Trẫm từng nghe lệnh tôn nhắc tới ngươi, tâm nguyện của hấn là mong ngươi công thành danh toại, nay ngươi đã trở về thì hãy ở lại, trẫm sẽ an bài chức vị tốt cho ngươi đảm nhiệm, mai này ngươi có thể cống hiến tài trí cho quốc gia, làm rạng danh Kỷ gia, trẫm tuyệt không bạt đãi ngươi »

“Đa tạ hoàng thượng đã xem trọng, thật sự bần đạo một lòng hy vọng có thể tiếp tục theo đuổi con đường tu chân, giúp đỡ bá tánh, không nghĩ sẽ từ bỏ”

Chỉ bằng hành động kháng lại ý chỉ của hoàng đế cũng đủ thân mang tử tội, Kỷ Quân Đăng thật sự là coi nhẹ cái chết, cho dù bị kẻ đao lên cổ vẫn giữ vững quyết tâm, chốn quan trường vô cùng phức tạp, sóng to gió lớn, không dễ tồn tại như vẻ ngoài, vương quyền phú quý chỉ là phù sinh dễ dàng tan biến, nàng từ lâu đã nguyện dùng cả đời này dâng hiến cho đạo giáo, một lòng phát dương quang đại đạo giáo lưu truyền cho hậu thế, chưa từng nghĩ sẽ hoàn tục, Đường Diễn thấy được ý chí của nàng rất kiên định, trước nay chỉ cần là nhân tài có lòng thì hấn đều trọng dụng, không ngại đến xuất thân của kẻ đó.

“Dù rằng tu đạo hướng đến kiếp trường sinh, nhưng đừng quên mục đích chính luôn là hướng thiện trừ ác, cứu rỗi chúng sinh, làm một trung thần bảo vệ bách tính cũng là giúp người, vậy thì tại sao phải câu nệ việc giúp người với thân phận gì, trẫm hy vọng ngươi hãy suy xét lại”

Đường Diễn vỗ nhẹ vào bả vai của Kỷ Quân Đăng, cái vỗ này không đơn giản là động viên, hấn muốn dò xét xem pháp lực của nàng thế nào, người tu đạo quả nhiên không phải thư sinh văn nhược như vẻ ngoài, tu vi của nàng phải cao hơn tuổi đời rất nhiều, hấn thời niên thiếu cũng từng là tu sĩ, rời khỏi trung nguyên để đến một vùng đất thần bí ở tây vực học đạo, phần nào hiểu được việc ở tu chân giới, hiện tại tuy đã là hoàng đế hấn vẫn duy trì việc tu luyện, dù không thể trường sinh thì vẫn gia tăng tuổi thọ, cũng không ai nói qua tu hành phải cai sắc dục, không đàm luyện ái, điều đó chỉ đúng khi đặt mình vào hoàn cảnh của các đạo gia như nàng, hấn là vị hoàng đế thống lĩnh quần hùng đa số đều là những kẻ trong chốn tu chân giới, vì sao họ phải nghe theo lệnh của hấn ?, thứ họ lo ngại và nguyện phục tùng là bởi hấn sở hữu pháp bảo gọi Thiên Cầm, uy lực hùng mạnh ngay cả vạn nhân cũng khó chống lại, năm xưa hấn may mắn sở hữu pháp bảo cổ tranh này từ sư phụ, một loại đàn tranh được làm từ gỗ quý không rõ nguồn gốc xuất xứ, nó không chỉ dùng để tiêu sầu mà còn là thứ vũ khí hỗ trợ mang uy lực kinh người.

Hiện tại đế quốc dần bước sang giai đoạn mới, tương lai không xa sẽ càng lớn mạnh và phồn thịnh hơn, Đường Diễn rất cần những thiếu niên tài giỏi phục vụ cho quốc gia, vào lúc này Kỷ Quân Đăng là một lựa chọn tốt, nếu có thể thuyết phục được nàng ở lại thì thật là may mắn cho An Đế quốc, nàng hiện tại đã trưởng thành, là nhân tài hiếm gặp, điều đó càng khiến hấn hối tiếc vì năm xưa đã vội hủy hôn ước của nữ nhi và nàng, quả thật cõi đời không có việc gì là tuyệt đối, quyết định của hấn đã sai lầm, chính vì thế hiện tại càng muốn gả nữ nhi cho nàng, ngày sau nàng đã là người một nhà, có thể cùng nhau đánh đuổi gian thần, kẻ thù xâm lược An Đế quốc.

Kỷ Quân Đăng lặng lẽ nhìn cơn mưa phùng ngoài hiên, Đường Diễn không chỉ muốn trở nên thân thiết hơn với Kỷ gia, mục đích chính hấn muốn gả nữ nhi cho là để giữ chân nàng ở lại giúp đỡ, nàng không phải anh hùng, cũng chẳng có tài cán gì để gánh vác trọng trách, triều chánh mang đến nhiều tranh đấu, quan viên chỉ có cái nhìn bao quát chứ không thật sự hiểu hết lòng dân khổ oán thế nào, họ sẽ khó thấy được những gì nàng đã thấy, ở nơi đây ngoài thân nhân nàng đã không có điều gì để lưu luyến, trở về Tinh Vũ phái tiếp tục con đường tu chân, giúp đỡ những người thật sự khó khăn mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

7. Chương 7

Ban đêm là lúc không gian tĩnh lặng nhất, ở khoảng không trống trải tựa hồ không có lấy bóng người đang ẩn núp một nữ hắc y, âm thầm đứng từ xa nhìn về phía phủ đệ phát ra ánh sáng, nơi đó là Kỷ phủ, Kỷ Quân Đăng ngồi bên cửa sổ đọc sách bỗng nhiên cảm giác được có người theo dõi mình, nàng không cố tìm hiểu xem vị khách không mời này đến đây vì mục đích gì, chỉ lặng lẽ cảm nhận hành tung của đối phương, chờ một lúc lâu vẫn không thấy người kia có động tĩnh gì, nàng mỉm cười nhìn ra cửa sổ, nơi bị bóng cây che khuất.

« Đã đến vì sao không vào đây thưởng thức ly trà »

Kỷ Quân Đằng rút ra ly trà đặt bên bàn, chợt thấy bóng đen xuất hiện bên ngoài cửa sổ, người kia cũng chính là Như Băng, nữ tử từng giao đấu với nàng cách đây không lâu, Như Băng lần này đến muốn đoạt đi Phục Ma tháp vật giam giữ linh hồn của Nguyệt Dao, nàng tìm tung tích của hắn đã nhiều ngày qua, dự tính đợi hắn ngủ say mới hạ thủ, bản thân nàng chính là một cao thủ thượng thừa, đầu lý nào lại dễ dàng bị phát hiện hành tung, hắn đã sớm biết được nàng có mặt ở đây ngay từ đầu lại giả bộ không hay biết, báo hại nàng núp trong bụi cây bị kiến cắn, thật đáng chết, nàng mang theo ngữ khí yêu kiều mà không mất đi lực uy hiếp.

« Gã đạo sĩ kia, ta và ngươi bắt cộng đái thiên, ngươi nếu không muốn chết hãy mau giao ra Phục Ma tháp »

« Ngươi có bản lĩnh thì cứ tới lấy »

Kỷ Quân Đằng khoe miệng thoáng mỉm cười, thi triển pháp thuật triệu hồi Phục Ma tháp, nàng cầm nó trong tay về mặt khiêu khích nhìn Như Băng, cả hai chẳng có huyết hải thâm thù gì phải đến nỗi không đội trời chung, đoán chừng lần này Như Băng tới không đoạt được pháp bảo tuyệt không từ bỏ ý định, nàng chẳng biết tại sao thấy vui khi gặp lại ma nữ, ngày đó nàng có đôi chút mong đợi được tái ngộ, muốn biết rõ nguyên do vì sao Như Băng hôm đó xuất hiện ngăn cản nàng bắt yêu, bên trong chắc hẳn là có ẩn tình.

« Đừng có đại thách thức bốn nữ hiệp »

Như Băng dùng tỏa liêm phóng về hướng Kỷ Quân Đằng, sợi dây xích trên đầu có gắn ám tiễn liền móc phải một góc của Phục Ma tháp, vào lúc nàng thu hồi tỏa liêm thì Kỷ Quân Đằng vận dụng pháp thuật, tạo nên đạo hồng quang có năng lực hút nàng đến gần, nàng đánh ra một chưởng mang theo tử khí tạo thành lực công kích mạnh khiến cho cửa sổ vỡ tung, Kỷ Quân Đằng may mắn né tránh được một chưởng này, vội quăng ngọn tháp lên không trung, nàng thấy vậy mau chóng bay lên đoạt lấy, khi quay đầu lại mới kịp nhận ra Kỷ Quân Đằng vô thanh vô tức tới gần, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, tay kia vươn lên định tháo chiếc mặt nạ xuống, không may bị nàng tránh thoát, đánh ra một chưởng khiến Kỷ Quân Đằng rơi tự do xuống đất, nàng cười quyền rũ nhanh chóng lãng không biến mất.

Kỷ Quân Đằng dần thích mùi hương mê người có thể chiêu phong dẫn điện từ trên người của ma nữ, loại cảm giác làm cho thần trí thoáng mơ hồ, nàng vội đuổi theo, cả hai chạy qua hết mấy con phố thì thân ảnh của Như Băng đã biến mất sau ánh sáng rực rỡ của hoàng cung, nàng không có thời gian nghỉ ngơi nhiều đã truy đuổi, cuộc vây bắt vẫn diễn ra trên nóc cung điện, nơi cấm cung binh sĩ canh gác nghiêm ngặt, Như Băng chạy vào đây chẳng khác nào cá tự chui vào lưới, mãi truy đuổi một hồi thì mất dấu, nàng không phải muốn đoạt lại Phục Ma tháp, bởi vì căn bản ngọn tháp đó là giả, chỉ dùng để dẫn dụ Như Băng, hiện giờ để cho ma nữ chạy thoát thật đáng tiếc.

Kỷ Quân Đằng dự tính quay về chờ đợi hôm khác Như Băng tự mình tìm đến, vào lúc đang bước đi trên nóc cung điện thì viên gạch ngói dưới chân nghe rắc một tiếng, những viên gạch xung quanh cũng đổ sụp xuống, nàng không kịp trở tay trực tiếp rơi xuống bên dưới, ngã một cú khá đau, dưới ánh đèn rực sáng trong căn phòng nàng nhìn ra được nơi đây tồn tại vài cung nữ, họ thấy nam tử đột nhập liền hoảng hốt kêu lên rồi bỏ chạy ra ngoài, nàng đứng dậy phui đi bụi bẩn trên người, muốn bước ra ngoài giải thích thì vô tình thấy bức màn màu đỏ mỏng manh theo gió lay chuyển, thoáng hiện thân ảnh thiếu nữ đang hòa mình vào dòng nước mát lạnh của đục trì, không nói đến mỹ mạo của nữ tử này, chỉ cần nói đến ngọc thể thì quả thật xinh đẹp khuynh đảo chúng sinh, làn da tuyết trắng hồng nhuận, bờ vai xinh đẹp linh lung, tóc đen phiêu tán thoáng che đi dáng người mạn diệu, thấp thoáng đôi ngọc phong ngạo nhân, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, thon dài chân ngọc ẩn núp dưới làn nước, mỗi đường nét trên ngọc thể đều làm cho bảy phương phải thất sắc trước vẻ đẹp phong tình vạn chủng, ở dưới ánh nền sáng ngời càng làm nàng xinh đẹp giống như mỹ cảnh duy nhất tồn tại giữa thiên địa.

Kỷ Quân Đằng bàng hoàng chốc lát vội quay đầu đi nơi khác, lần đầu chứng kiến qua thân thể của nữ tử khác ngoài bản thân, theo lý chẳng có gì đáng ngại, cũng chẳng biết tại sao nàng không thể nhắc chân lên được, thần trí chỉ còn lại hình ảnh của nữ tử này, trong tâm bất chợt dâng lên cảm giác mơ hồ khó diễn tả thành lời, mỹ cảnh xinh đẹp mông lung khiến người ta cứ nghĩ chính mình đang mộng tưởng, nếu nơi đây là hoang sơn vắng lặng nàng sẽ không do dự cho rằng mình gặp phải yêu nghiệt, nữ tử nhẹ phát tay làm bọt khí trong đục trì văng lên, nàng cảm nhận được sát khí bay đến vội nghiêng người né tránh, dung nhan tuyệt luân chợt hiện lên vết thương nhuộm máu, nàng né trễ một chút có lẽ ánh mắt cũng bị mù, nữ tử này quả nhiên

ra tay ngoan độc, nữ tử tựa hồ rất bình thản, chẳng có lấy tia ngượng ngùng khi bị nam tử mạo phạm, căn bản bức màn mỏng này chỉ thoáng hiện bóng dáng của nàng, người bên ngoài nhìn vào không thể nhìn rõ hết thấy, nàng bay lên khỏi hồ nước, nhẹ phất tay khiến y phực bay đến trên ngọc thể, nàng yêu kiều bước về phía bức màn, khoe miệng hiện lên tia mỉa mai hoặc, làn môi kiều diễm phát ra ngữ khí lạnh lùng cao quý, lại không mất đi sự ôn nhu động lòng người.

« Điều dân to gan, đây là nơi người có thể tùy tiện lui tới sao ? »

Kỷ Quân Đằng quay đầu lại định giải thích thì nữ tử kia từ sau bức màn xuất hiện, có thể nói nhân thể này chẳng còn ai có thể xinh đẹp hơn, nàng mỹ mạo tuyệt thế không gì sánh kịp, hàng mi như viễn sơn, một đôi phượng nhãn phong tình vạn chủng, sống mũi cao đỉnh, làn môi hồng diễm đẹp tựa cánh hoa đào, trên trán điểm một đóa chu sa như ngọn lửa xinh đẹp diễm lệ, khiến cho kiều nhan vạn phần tuyệt sắc, mặc trên người bộ bạch y xen lẫn tử sắc hoa lệ, mái tóc đen huyền phiêu vũ phía sau, càng làm nàng bộc lộ hết nét xinh đẹp yêu kiều.

« Bần đạo đang truy bắt ma nữ vô tình lạc đến nơi đây, thật không có lòng mạo phạm, rất xin lỗi, mong rằng người có thể bỏ qua cho sự thất lễ này... »

Kỷ Quân Đằng cúi đầu chấp tay hối lỗi, dù biết lời giải thích của mình nói ra thật khó tin, nhưng đây vẫn là sự thật, chỉ mong sao nữ tử trước mắt độ lượng mà tha thứ cho, nữ tử sống trong chốn cung cấm nếu không phải cung nữ vậy sẽ là phi tần của hoàng đế hoặc công chúa, dựa vào độ tuổi thì tuyệt thế mỹ nữ này chỉ mới khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mị thái xinh đẹp mê hoặc thể nhân, hoàn toàn không giống thần thái ngây thơ của một tiểu cô nương, so với Nguyệt Dao yêu nghiệt ngày đó nàng gặp qua thì nữ tử này có điểm tương đồng, nếu là công chúa thì tuyệt không phải lục công chúa, Đường Trúc Lam bằng tuổi với nàng, hơn nữa nghe nói xinh đẹp thánh khiết, chứ không phải vẻ đẹp mị hoặc câu nhân như nữ tử trước mắt.

Người này không ai khác chính là thất công chúa Đường Thi Vũ, cũng là người vô tình đã làm Kỷ Triết Ngạn say mê điên đảo, nhân gian tán thưởng nàng mỹ mạo tuyệt thế vô song, được vạn người đem lòng ngưỡng mộ quả không sai chút nào, sự xuất hiện của nàng luôn gây ấn tượng sâu sắc trong lòng người gặp gỡ qua, vào lúc này bên ngoài tầm cung chợt có một nhóm binh sĩ tiến đến, cung nữ từ bên ngoài bước vào phòng xem sự tình thế nào, nàng giờ lên ngọc thủ ngăn họ lại, hoàng cung không chỉ có vệ binh canh gác nghiêm ngặt, còn được Đường Diễn tạo nên một đạo phù chú vô hình ngăn cản tà khí xâm nhập, yêu ma chỉ cần chạm đến bức tường vô hình cũng đủ tan xác rồi, nơi này làm gì có ma nữ nào chứ, tên đạo sĩ này đang đùa với nàng đó sao, nàng từ lâu đã biết rõ đại ca của hần là tên bại hoại, nổi danh phong lưu, không nghĩ tới hần thân là tu sĩ về ngoài tiên phong đạo cốt, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị, bất quá cũng đều cùng chung một loại người, vô liêm sỉ như nhau, mượn danh đạo trưởng truy bắt yêu nghiệt, thực chất là có ý đồ bất chánh.

“Người nghĩ rằng bốn cung sẽ tin tưởng vào lời giải thích quá dối hoang đường này ?, xưa nay nghe qua tam công tử của Kỷ gia là người phong thái tao nhã, rất có giáo dưỡng, chẳng ngờ chỉ là tên ngụy quân tử, dám làm lại không có gan thừa nhận, loại người như người còn xứng làm đạo gia sao”

Kỷ Quân Đằng sắc mặt hơi biến đổi, ngầm đoán biết Đường Thi Vũ là ai, mỗi lời nói ra đều có ý đả kích nàng, tựa như có thù oán đã lâu chứ chẳng phải chỉ đơn giản là việc mới đây thôi, mắng chửi nàng coi như xong, cứ nhiên ám chỉ người của Kỷ gia không tốt, chuyện này liên thôi, quá đáng nhất là dám phỉ báng cả đạo giáo vô thượng, suy đến cùng nàng vẫn là người có lỗi trước, bị trách mắng cũng là lẽ thường, chỉ hơi thất mắc tại sao Đường Thi Vũ biết rõ nàng là người của Kỷ gia.

“Bần đạo lấy danh dự ra xin thề không có nửa lời dối trá, thất công chúa không tin tưởng thì bần đạo cũng không có biện pháp, muốn xử trí thế nào tùy người định đoạt”

« Là chính người nói đấy »

Đường Thi Vũ cho gọi cung nữ đến bên cạnh căn dặn vài điều, cung nữ nghe được chỉ thị liền sai binh sĩ tiến vào bắt giữ Kỷ Quân Đằng, mang ra ngoài tiếp nhận hình phạt, nàng lâm vào tình cảnh khó xử, hết đường biện minh, hiện tại chỉ có thể chờ đợi bị xử tội, nằm trên ghế dài cố gắng chịu đựng năm mươi trượng, đau đến mồ hôi lâm ly vẫn không mở miệng cầu xin tha tội, lần này không mất mạng coi như đã là ân huệ mà Đường Thi Vũ ban cho, tuy vậy trong lòng vẫn thấy ảm ức vì chịu đòn oan uổng, nàng hoài nghi có phải ma nữ dẫn dụ mình vào đây lãnh tai họa hay không, làm sao đuổi theo đến hoàng cung thì đột nhiên mất tích, có lẽ ma nữ đó vẫn đang ẩn núp ở nơi nào cười thỏa chí khi thấy nàng bị đánh, thua thiệt cho nàng ngày thường

thông minh,hôm nay lại hóa hồ đồ,bị kẻ gian lừa vào bẫy,món nợ này sẽ tính sổ với ma nữ kia sau,chịu đựng hình phạt xong nàng cả người đầy thương tích quay về Kỳ phủ.

Cung điện lúc này Kỳ Quân Đẳng tiến vào là Lạc Nhạn cung,tẩm cung của Đường Thi Vũ,nàng từ đầu đã biết được sự xuất hiện của ngoại nhân ở nơi đây,không lường trước được hần đột nhiên xuất hiện trong hoàn cảnh khó xử đó,nàng có vẻ rất hài lòng khi chứng kiến hần bị đánh đến còn nửa cái mạng,điều dân dám ngang nhiên chiếm tiện nghi của nàng,lần này chỉ bị đánh năm mươi trượng là quá nhẹ cho hần,nếu không nghĩ đến giao tình giữa phụ hoàng cùng Kỳ Chí Tín thì nàng sớm mang hần đi xử tử vì tội bất kính,bất chợt nghe được bên ngoài truyền đến tiến bước chân,nàng mau chóng nằm yên trên giường giả bộ ngủ say,Hồng Diệp cung nữ thân cận của nàng vội quỳ xuống hành lễ với hoàng hậu.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương”

“Miễn lễ”

Hạ Tỷ Dung bước vào quan sát thấy nữ nhi đang ngủ say cũng liền an tâm rời khỏi,lúc này nghe thị vệ bẩm báo Lạc Nhạn cung xảy ra chuyện,nàng hiểu rõ nữ nhi không có ngoan ngoãn như vẻ ngoài,bây giờ không biết lại vì việc gì liên can đến Kỳ Quân Đẳng,nàng cho gọi Hồng Diệp đến để tra hỏi,Hồng Diệp sợ hãi đành khai ra sự thật,nàng nghe đến việc nữ nhi bị thua thiệt liền khẩn trương,thầm trách nữ nhi quá bất cẩn,căn dặn hạ nhân không được nói ra sự việc hôm nay,kẻ nào tiết lộ liền mang ra xử tử,việc này truyền ra ngoài mất hết danh dự bản thân lẫn hoàng tộc,nam tử nào dám lấy nữa,xem ra nên để nữ nhi sớm ngày thành hôn mới có ngày bình yên.

8. Chương 8

Bên ngoài Kỳ phủ có một nhóm người đang khinh chiếc kiệu hoa tiến vào,ngồi bên trong kiệu là nam tử khoảng hai mươi lăm tuổi,diện mạo anh tuấn hơn người,nam tử này là Kỳ Triết Ngạn,hần tựa hồ đã say đến không còn hay biết gì nữa,Đinh Cao Hồng thấy nữ tử cả ngày say xỉn rất phiền lòng,nàng kêu gia đình lấy thùng nước đến tạt cho hần tỉnh lại.

“Ngạn nhi,cho tới khi nào người mới chịu tỉnh ngộ,có phải muốn thấy cảnh chúng ta tán gia bại sản,cả nhà đi xin ăn thì người mới hài lòng không ?,người thân làm đại ca tại sao không làm gương cho tam đệ,hãy nhìn hần bây giờ trưởng thành ra sao,còn người nhìn lại bản thân xem mình thành bộ dạng gì”

Kỳ Triết Ngạn mệt mỏi lắc đầu đứng dậy,hắn quan sát Kỳ Quân Đẳng một thân trường bào tuyết trắng,vẻ ngoài đạo mạo,nghiêm trang đứng vững như thái sơn,hắn đột nhiên cảm thấy buồn cười,tam đệ nhất định là đi theo mấy tên đạo sĩ trên thiên sơn tu hành đến bản thân không giống phàm nhân nữa,chưa đầy hai mươi mà thần thái so với phụ thân còn phải uy nghiêm hơn,khiến cho người ta kính ngưỡng,có lẽ hương vị của nữ tử ra sao tam đệ cũng chưa từng nếm qua,như thế còn gì là lạc thú chốn nhân gian,làm sao được coi là đại nam nhân,thật lãng phí nửa đời người,hắn thân thiết đặt tay lên vai nàng.

“Kỷ gia bây giờ giao lại cho người tiếp quản,muốn làm gì với nó thì tùy,ta không quan tâm nữa,đừng trách ta không nhắc nhở người,tiền đồ vinh quang cái gì đều là hư danh,cuộc sống không có niềm vui sẽ mất đi ý nghĩa quan trọng,nếu có nhà hững hờ cùng ta đến thanh lâu vui vẻ,đừng suốt ngày bộ dạng nghiêm túc thế”

“...Đại ca có lý lẽ của riêng mình,nhưng muốn có được lòng của nữ tử phải dùng sự ôn nhu và chân thành đến đối đãi,người như hiện giờ thì liệu thất công chưa có để tâm đến không ?,thật lòng yêu nàng thì phải có chí cầu tiến,làm nên thành tựu,chứng minh người đã vì nàng cố gắng nhiều thế nào,tin tưởng nàng sẽ có cái nhìn khác về người”

“Làm sao người biết ta chưa đủ chân thành,đáng buồn là ta không có tài năng như người,năm tuổi đã hiểu tứ thư ngũ kinh là gì,tám tuổi đã xuất khẩu thành thơ,người có tố chất đi thi trạng nguyên là người chứ không phải ta,người đâu mau dìu dắt thiếu gia vào trong”

Kỷ Triết Ngạn buồn bực đẩy ra Kỷ Quân Đằng, mấy tên gia đình chạy tới khinh hấn đi vào hậu viện, hấn từng đọc qua sách thánh hiền, cũng từng nghĩ sẽ thi đỗ công danh, nhưng thiên sinh đã không có tố chất làm quan, chuyện kinh doanh phải cố gắng rất nhiều mới tiến bộ, tuy vậy cũng không thể bằng một phần ba của phụ thân năm xưa, khoảng thời gian đó thật sự rất mệt mỏi, hấn không hề nhục trí, vẫn tiếp tục cố gắng gánh vác mọi việc, thứ có thể đánh bại hấn, đập đổ tự tin trong lòng hấn lại là lời nói vô tình của hồng nhan, từ lâu thần trí đã không còn thuộc về bản thân, hấn yêu vẻ lãnh diễm kiêu kỳ của Đường Thi Vũ, mê luyện cả nhan sắc khuynh thành họa quốc, dù bị nàng lãnh cảm không đối hoài đến, vẫn mộng tưởng có một ngày nàng sẽ hiểu được nỗi lòng của hấn, không tiếc bỏ ra biết bao tiền bạc lẫn tâm trí để làm hồng nhan mỉm cười, thế như nàng vẫn như cũ, phượng nhãn chỉ có tia lạnh giá, khóe miệng chẳng một lần mỉm cười thật sự với hấn, điều đó không làm hấn nhục trí, lấy hết can đảm để bày tỏ tình cảm, khi đó nàng chỉ cười nhạt và nói “Bổn cung hiểu tâm ý của ngươi, tiếc là bổn cung chỉ ngưỡng mộ nam tử tài cao bất đấu, học thức uyên bác”, dù hấn dẫn độ cách mấy cũng hiểu sơ qua nàng nói mình ngu ngốc, không xứng được nàng để tâm đến, nàng đặc biệt chán ghét mấy tên hoa tâm công tử, trong nhà đã có hiền thê còn tham lam đi câu dẫn nữ tử khác, nàng để tâm đến hấn thì ngày sau người bất hạnh sẽ là chính mình.

Từ nhiều thế hệ qua hoàng tộc đã đặt ra quy định cao cho việc tuyển chọn thái tử phi, hoàng phi cùng phò mã, nam tử xuất thân trong hoàng tộc không chỉ có một thế tử duy nhất, nên chuyện chọn lựa nữ tử nhập cung chủ yếu có chút đức hạnh, xinh đẹp là đủ, không hài lòng có thể nạp thiếp, muốn làm phò mã thật không đơn giản, chọn sai lầm sẽ huỷ hoại cả đời công chúa, tiêu chuẩn đầu tiên ngoại hình của phò mã dù có kém lắm cũng phải thuộc loại tuấn tú, điều kiện thứ hai xét đến việc có môn đăng hộ đối hay không, Kỷ Triết Ngạn coi như vượt qua hai thử thách, đây chỉ là đang nói đến ngoại hình và gia cảnh, những tiêu chuẩn sau nhìn sơ qua liền biết hấn bị loại, điều kiện thứ ba là xét đến nhân phẩm, thứ tư là học thức và tài năng, thứ năm điểm quan trọng nhất là công chúa có yêu thích hay không, nếu lấy công chúa đơn giản thì thiên hạ này đầy rẫy nam tử đủ tiêu chuẩn làm phò mã gia rồi.

Kỷ Triết Ngạn trước nay cậy thế gia đình quyền thế, ngoại hình anh tuấn nên nữ tử nào cũng đều tự nguyện ngã vào lòng hấn, đến khi gặp được Đường Thi Vũ thì hấn mất hết tự tin lẫn tôn nghiêm, hấn còn có thể không đau lòng và tuyệt vọng sao, bây giờ còn bị mẫu thân mang ra so sánh với tam đệ càng khiến hấn tủi hận hơn, vì sao cả hai đều cùng chung phụ mẫu, nhưng ngoại hình lại khác nhau một trời một vực, tam đệ xem ra tốt số hơn hấn nhiều, được hoàng đế để tâm đến, có ý định gả lục công chúa cho, tương lai phía trước vô cùng sáng lạn, người làm đại ca như hấn thật là quá thất bại, hấn hoàn toàn không biết chuyện nàng là nữ tử, Kỷ gia đang hứng chịu tai họa từ trên trời ập xuống.

“Mẫu thân đừng buồn nữa, ta sẽ cố gắng khuyên giải hấn”

Kỷ Quân Đằng bắt lực thổ dài, thật tình mà nói chọn thế tử nên chọn người hiền lương thực đức, nàng thấy thất công chúa ngoài vẻ đẹp mỹ hoặc thế nhân ra thì có ưu điểm nào tốt đâu, tính cách đáng sợ nữa là đẳng khác, nữ tử cũng tựa như những loại hoa xinh đẹp thường có gai nhọn, riêng đối với Đường Thi Vũ được xem là loài hoa rất độc, ứng với câu họa quốc khuynh thành mà cổ nhân thường ám chỉ đến những nữ tử xinh đẹp, có tầm ảnh hưởng khiến cho cả đế chế diệt vong, tóm lại không muốn gặp phải tai họa tốt nhất đừng nên dính dáng đến thì hơn, Đình Cao Hồng đưa cho nàng hộp quà xinh đẹp.

“Ngươi còn ở đây làm gì, không mau đem lễ vật vào cung tạ lỗi với nàng”

“Thật tâm xin lỗi một lần đã đủ, người độ lượng sẽ không chấp nhất việc này”

Kỷ Quân Đằng chợt câu mày khó chịu, Đình Cao Hồng nghĩ thế nào lại bảo nàng đi xin lỗi lần nữa, sợ rằng người ta không biết còn nghĩ nàng mặt dày không biết chữ liêm sỉ viết thế nào, nghĩ đến cái mông đang bị đau, cả đêm ngủ không an giấc nàng lại thấy hận ma nữ đó hơn là Đường Thi Vũ, Đình Cao Hồng cũng đau lòng khi nữ nhi chịu đòn oan, nhưng xét theo đạo lý thì Kỷ Quân Đằng vẫn là người có lỗi, đang yên lành đột nhiên xâm nhập cấm cung làm gì, đằng này lại đi nhìn nữ tử nhà người ta sạch sẽ, xui xẻo có thể bị dán cho tội danh bất chánh, mang ra xử tử còn được, người ta độ lượng không truy cứu trách nhiệm đã rất may mắn, nói thế nào vẫn phải mang lễ vật đi tạ lỗi mới phải đạo.

Lạc Nhạn cung buổi sáng rất an tĩnh, Đường Thi Vũ ngủ dậy muốn ra ngoài phát hiện cửa phòng bị khóa chặt, nàng nghĩ có lẽ mẫu hậu biết chuyện nên trách phạt, lần này đoán chừng lại bị giam lỏng vài ngày là ít, nàng từ kệ đựng đồ lấy ra pháp bảo xinh đẹp hình tòa tháp, vật này chính là Phục Ma tháp, nàng còn có thể là ai khác ngoài hắc y nữ tử đêm đó, hơn nửa năm qua nàng thường lên cải trang xuất cung đi tìm

Nguyệt Dao, mục đích là muốn đánh bại đối phương, lấy đi tuyệt học, để cho tu chân giới biết thiên hạ vẫn còn một Như Băng nữ hiệp tài mạo vô song, chứng minh nữ tử không hề yếu nhược, cũng là do tên đạo sĩ thúu kia đi trước nàng một bước, giành hết công lao, hiện giờ Nguyệt Dao đã chết, đối thủ duy nhất của nàng đã không còn, lòng quyết tâm cố gắng tu luyện dường như hao tổn không ít, ngày hôm qua tình huống quá khó xử, khiến sự phán đoán của Kỷ Quân Đăng suy giảm, nàng lại cải trang hoàn mỹ, ngữ điệu có nhiều thay đổi, căn bản hẳn nhận không ra nàng cùng Như Băng là một người.

Đường Thi Vũ cầm Phục Ma tháp trong tay nghiên cứu cấu tạo, vận dụng pháp lực truyền vào trong nhằm đánh thức linh hồn của Nguyệt Dao, chợt nhận ra yêu khí trong tòa tháp là giả, nàng bức tức vút nó xuống sàn nhà, tên đạo sĩ thúu khôn kiếp ngay cả nàng cũng dám lừa gạt, lần sau gặp lại nàng sẽ đánh cho hắn bầm dập như đậu hủ thúu luôn, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa làm nàng hơi khấn thưng, lo sợ mẫu hậu lại đến tra hỏi, chỉ nghe được thanh âm của cung nữ truyền tới.

“Hồi bẩm công chúa, Quân Đăng đạo trưởng cầu kiến”

“Người mau vào đây, cứ để hắn ở ngoài đợi”

Cung nữ nghe vậy liền đi mở khóa bước vào, Kỷ Quân Đăng cầm theo lễ vật đứng bên ngoài chờ một hồi lâu không thấy động tĩnh gì, nàng vừa ngồi xuống ghế bên ngoài phòng khách thì cơn đau đã truyền tới, hít một hơi lạnh khí vội đứng lên, chịu đủ năm mươi gậy nếu công lực không cao thì hôm nay có lẽ Kỷ gia đã làm tang sự cho nàng rồi, vốn không muốn đến đây tạ lỗi, lại sợ mẫu thân phải lo lắng, đành tới nhận lỗi cho xong chuyện, làm một hiểu tử thật không dễ dàng, nàng chờ cho tới khi ánh mặt trời lên cao thì không có kiên nhẫn nữa, nữ tử đó rõ ràng không muốn tiếp đón, bắt chờ đợi lâu thế chỉ để hành hạ, nàng còn ở lại đây làm gì nữa.

“Thất công chúa có việc không tiện gặp thì hôm khác bàn đạo đến tạ lỗi sau”

Kỷ Quân Đăng lãnh đạm đặt hộp quà xuống bàn liền xoay người bỏ đi, vào lúc này lại nghe được tiếng động, nàng quay đầu lại thấy Đường Thi Vũ đang đi tới, vẻ lãnh diễm kiêu kỳ của tối qua vẫn không đổi, có khác cũng là nét mặt tựa hồ tức giận hơn.

“Thái độ của ngươi là đến để xin lỗi sao, không có thành ý thì mau rút về đi, bổn cung không nhân rồi tiếp đón tên điều dân nhà ngươi”

“Ngươi đủ rồi, đừng mở miệng ra là điều dân này điều dân nọ, nếu ta là điều dân thì ngươi chính là tiện dân”

Kỷ Quân Đăng không thể nhẫn nhịn được nữa, dù nàng tu đạo từ nhỏ đã được rèn luyện tâm tính khá tốt, cũng có những lúc sẽ biết tức giận, nàng lấy tư cách cá nhân để chửi người chứ không phải của một đạo gia, đây chắc không tính là đã phạm giới luật, đối với loại công chúa ngang ngược coi thường người khác thì không đáng để nàng đối đãi lịch thiệp, cung nữ hốt hoảng khi thấy nàng lúc này cư xử có lẽ độ, bây giờ dám cả gan mắng cả công chúa, thật là giống như điều dân, không biết trời cao đất rộng là gì, Đường Thi Vũ không tức giận còn mỉm cười xinh đẹp, tối qua hẳn nhất định ăn đòn chưa đủ, bây giờ lại muốn đến sinh sự đây mà, tối rất đúng lúc, nàng cũng đang có ý định muốn tìm hắn tính sổ, nàng bước đến một bước thì hắn lùi đi hai bước, vẻ mặt hoang mang không giống tên bỉ ổi mà nàng từng cảm giác được, có lẽ hẳn chỉ sợ khi nàng xuất hiện với thân phận là công chúa, nàng ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Lập lại lần nữa, ai mới là tiện dân?”

“...Đừng nghĩ rằng ngươi là công chúa thì lớn nhất, ta mới không sợ đây, ngươi xem thường người khác, thì đừng trách vì sao bản thân bị xem thường”

Kỷ Quân Đăng đã nhượng bộ một bước, muốn tới đây nói đạo lý, Đường Thi Vũ lại không có nhã ý tiếp nhận, nàng cần chỉ khách khí nữa, thật may nàng không cần nhận nữ tử này làm đại tẩu, nữ tử xấu tính đến thế cùng đại ca lấy nhau thì đây là đại bất hạnh cho Kỷ gia, Đường Thi Vũ tức giận đánh ra một chưởng, đạo sát khí bất ngờ bay lệch mục tiêu, hắn vẫn nghiêm trang đứng ở vị trí cũ, không chút hao tổn nào, tên nam tử đáng chết quả nhiên không tầm thường, căn bản hẳn đang nhường cho nàng.

9. Chương 9

Đường Thi Vũ hiện giờ không cần thanh danh của nữ hiệp, vẫn trọng tôn nghiêm của một công chúa, nào có thể để một nam tử nhường mình, làm thế thật mất mặt, nàng đánh liên tiếp nhiều chiêu pháp hiện lên từ quang khiến tiền viện của Lạc Nhan cung phút chốc bay đầy bụi đá, Kỷ Quân Đằng tốc độ né tránh nhanh đến nàng không thể nhìn ra thân ảnh, thoát hiện rồi biến mất khiến nàng không thể kiểm chế sự phẫn nộ nữa, xuống tay tuyệt tình hơn, Kỷ Quân Đằng nhận ra có điểm kỳ quái, nhất thời chưa rõ chính xác thì kỳ quái chỗ nào, chiêu thức của Đường Thi Vũ tương đối dứt khoát, một chiêu đánh ra đều là đoạt mệnh, căn bản là đang muốn lấy mạng nàng, phượng nhãn lãnh mị để cho nàng cảm giác rất giống với ma nữ, nhưng thứ công pháp cả hai dùng hoàn toàn khác nhau, ngữ điệu cũng không giống, để cho nàng mơ hồ phân không rõ nữa, vào lúc này Đường Thi Vũ đã tiến đến gần, bất ngờ đánh tới một chiêu, nàng dùng một tay ngăn trở dòng sát khí đang tiến đến, nhẹ phát tay làm cho sát khí chuyển hướng văng đi nơi khác, nàng tiến đến gần thi triển pháp lực khiến Đường Thi Vũ đứng yên bất động, chuyển động của nàng nhanh đến nỗi khi Đường Thi Vũ kịp phản ứng thì đã phát hiện mình bị khống chế, tức giận liếc nhìn nàng mà không làm được gì.

“Với pháp lực của người hành tẩu giang hồ không khó, muốn đánh bại ta thì cần phải cố gắng nhiều”

Kỷ Quân Đằng không hề quá lời, pháp lực của Đường Thi Vũ chẳng phải yếu kém, điểm thất bại nhất là khi giao đấu quá hiểu thắng, muốn đánh bại đối thủ mà quên mất điều quan trọng là cần tĩnh tâm, để phán đoán hướng phá giải chiêu thức của đối thủ, võ học tối thượng là dùng tâm để luyện, chứ không phải sức lực, cơ bản thì Đường Thi Vũ vẫn chưa thể làm đối thủ của nàng, Đường Thi Vũ trong lòng thấy không phục, một nữ hiệp « đánh khắp thiên hạ vô đối thủ » như nàng tại sao lại có thể bại dưới tay tên điều dân này.

“Đừng xàm ngôn, sẽ có ngày bốn cung đánh bại người”

“Vậy thì kiếp này phải rèn luyện nhiều hơn”

Kỷ Quân Đằng hóa giải pháp thuật xong liền rời khỏi Lạc Nhan cung, nàng không quá câu chấp chuyện thắng thua khi đánh nhau với người khác, thiên hạ này đối thủ khó đánh bại nhất chính là bản thân, nữ tử xưa nay đa phần rất nhu mì, yếu điệu, nhưng mỗi người đều có tính cách riêng, nàng đánh giá cao nữ tử giống Như Băng, dám nghĩ dám làm, cá tính nổi trội, không ngờ nguyên lai công chúa cá tính cũng mạnh mẽ không kém, theo nàng nghĩ Đường Thi Vũ chỉ là có đôi chút bướng bỉnh, bất trị, còn Như Băng có điểm nào đó rất bí ẩn, tương đối lạnh lùng, một khi đã hạ thủ thì tuyệt đối vô tình tàn nhẫn.

“Công chúa... người không sao chứ ?”

“Cứ để mặc bốn cung”

Đường Thi Vũ nhận ra Kỷ Quân Đằng có biểu hiện khác lạ, số lần nàng gặp hấn không nhiều, mỗi lần gặp nhau hấn đều có cách cư xử hoàn toàn khác biệt, khi gặp Như Băng mị nhãn của hấn ẩn chứa tia ôn nhu, nhưng khi đối diện với thân phận thật sự của nàng thì hấn lãnh diện hơn nhiều, khác biệt với đa số nam tử mà nàng từng gặp, trước nay mọi người trong mắt đều lộ vẻ say mê khi gặp nàng, ngay cả Thượng Quan Tôn nam tử mà nàng yêu cũng không ngoại lệ, duy chỉ có hấn là ánh mắt rất lạnh, tựa hồ rất bình thản, nói phũ phàng một chút chính là thờ ơ, nam tử này định lực quả nhiên vượt xa thường nhân, điều đó càng để nàng tin tưởng hấn nhất định là để tâm đến “tỷ muội song sinh” của mình, có lẽ hấn tựa như bao nam tử khác, tất cả đều tò mò muốn biết dung mạo thật sự ẩn giấu đằng sau chiếc mặt nạ, từ trước đến nay mọi người đều nghĩ nàng là nữ tử nhu thuận, thiên sinh yêu kiều uyển nhược, thật sự thì ban ngày nàng chính là loại nữ tử như thế, khi màn đêm buông xuống thì tính cách bên trong mới hoàn toàn bộc lộ, tại sao nam tử có thể luyện võ nghệ, cưỡi ngựa bắn cung, riêng nữ tử mỗi ngày đều phải luyện thư pháp, huyền cầm hoặc vẽ tranh, nàng thà cầm kiếm luyện võ còn hơn cầm kim chỉ thêu hoa, bất kỳ ai đều có sở thích và đam mê riêng, ngoài nàng còn khá nhiều nữ tử cùng ý muốn, họ bị lễ giáo ràng buộc chỉ dám nghĩ không dám thực hiện, nàng khác họ ở điểm dám biến ý nghĩ thành hiện thực, một phần trong nàng muốn được ngắm nhìn thiên hạ rộng lớn bên ngoài, nơi mà từ lâu vẫn luôn ao ước đi thể nghiệm.

Muốn hành tẩu giang hồ việc đầu tiên là phải có tu vi cao, những pháp lực Đường Thi Vũ học được là từ Thượng Quan Tôn truyền dạy, từ khi yêu hấn cũng là thời điểm nàng nhận ra thế giới của mình không chỉ nhỏ bé nằm trong hậu cung, nơi bị tường thành phong kín, đây chỉ là một ao nhỏ, ngoài biển khơi mênh mông vô tận kia mới là điểm nàng hướng tới, muốn đi trải nghiệm nhiều điều mới lạ, nàng tự thấy một phần của

mình đang sống cuộc sống làm công chúa đầy tẻ nhạt, bất cứ việc gì đều phải cân nhắc đến danh dự của hoàng tộc, tuân thủ nguyên tắc đã được định sẵn, nàng không nghĩ sẽ sống như thế cho đến khi xuất giá làm một hiền thê của người khác, khi trút bỏ bộ y phục hoa lệ của công chúa, khoát lên người bộ hắc y, đeo vào chiếc mặt nạ che giấu thân phận, không còn người nào biết nàng là ai nữa, có thể tùy ý bay lượn trong bóng đêm, không hề có bất kỳ tia trói buộc nào, khi đó nàng mới cảm giác được nội tâm vô cùng tự tại, chính vì thế ban đêm thường cải trang xuất cung.

“Vũ nhi, sao lại sinh sự nữa rồi?”

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, là tên điều dân lúc này đến gây sự, ngang nhiên đả thương bốn cung, người phải làm chủ cho bốn cung, tốt nhất nên tịch thu gia sản nhà hắn, tiếp đến đày hắn đi biên ải làm nô dịch cho quân binh sai vặt”

Đường Thi Vũ cung kính nghiêng người hành lễ, vẻ mặt ủy khuất tựa như người bị khi dễ là chính mình, Đường Diễn trong mắt tràn ngập yêu thương sủng ái dành cho nữ nhi, nàng từ nhỏ do hắn dạy dỗ thành, làm sao không biết trong lòng nàng nghĩ gì chứ, lần nào gây họa cũng đổ lỗi cho người khác, bản thân là người vô can, tất cả chỉ do hắn đã nuông chiều nàng thành thói hư.

“Người đứng suốt ngày chọc giận mẫu hậu nữa, nàng hay tin lại lo lắng cho xem, đợi sau khi Lam nhi xuất giá thì đến phiên người, từ bây giờ ngoan ngoãn tu tâm dưỡng tánh đi”

Đường Diễn sáng nay nghe được thê tử mắng vốn nữ nhi hư hỏng, khó dạy bảo, thường lén chạy ra ngoài chơi, hắn chỉ nghĩ Đường Thi Vũ nhất thời ham chơi, có nghĩ cũng không đoán được nàng ôm hoài bão muốn làm đại nữ hiệp, cũng chưa biết tới chuyện nàng bị thua thiệt, loại chuyện mất mặt này nói ra cũng không có lợi gì, Hạ Tỷ Dung làm sao dám bẩm báo với trượng phu chuyện nữ nhi bất cần bị nhìn thấy hết, hắn biết được chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, nói không chừng lập tức ép Kỷ Quân Đăng lấy nữ nhi để đền bù thiệt hại, nàng nghe đến việc thành hôn liền không vui, kiếp nhân sinh tồn tại chẳng lẽ chỉ để chờ đợi ngày thành hôn thôi sao, với nàng còn nhiều việc đáng bận tâm hơn, huống hồ thành thân phải bị gả đi, cách xa thân nhân, nghĩ đến đã thấy đau lòng, nàng nắm lấy tay hắn lắc nhẹ mấy cái.

“Bốn cung vẫn còn nhỏ lắm, thật lòng không muốn xa phụ hoàng cùng mẫu hậu, đời này chỉ muốn ở bên các người thôi, đừng gả bốn cung đi được không?”

“Người nào nói qua mình nay đã là đại cô nương, không cần ai quản lý nữa, vừa nhắc đến hôn sự lại bảo còn nhỏ?, người đâu thể nào cả đời ở bên phụ mẫu được, sẽ có ngày người cần một nam tử mang hạnh phúc tới cho mình, cùng nhau trải qua vui buồn của cuộc đời, đây mới là điều nữ tử cần nhất”

Đường Diễn mỉm cười vuốt tóc nữ nhi, Đường Thi Vũ sợ nhất là bị ép thành hôn, nhưng nữ tử lớn lên phải xuất giá, có gia đình của riêng mình, phụ mẫu dù có yêu thương cũng không thể cùng nàng đi hết cuộc đời, hắn sẽ không để nàng rời xa gia đình trừ phi nàng thật sự muốn điều đó, các hoàng tử, hoàng huynh của nàng đa số đều đã thành thân cả rồi, có được gia đình hạnh phúc, hài tử đáng yêu, chỉ còn lại nàng và Đường Trúc Lam, cả hai đã đến tuổi phải gả, nàng đàm phán bất thành, chợt thở dài một hơi.

“Nếu phụ hoàng đã quyết định thế thì bốn cung đành thuận theo, chỉ có điều ngoài Tôn ca ra bốn cung tuyệt đối không thành hôn cùng ai khác”

“Không thể”

Đường Diễn sắc mặt có chút biến đổi, tuy là nói Thượng Quan Tôn phàm mạo hơn người, nhưng làm một tướng sĩ thì sớm đoán mệnh như nhau, vạn nhất Thượng Quan Tôn tử trận ngoài sa trường thì nữ nhi của hắn chẳng phải sẽ thành góa phụ sao, hắn không lo lắng nhiều về hôn sự của Đường Trúc Lam, vì đã tìm ra người thích hợp, theo hắn điều tra được biết Kỷ Quân Đăng nhân phẩm rất tốt, thiên sinh đã tài năng vượt xa huynh đệ đồng môn, thông thạo luyện đan, am hiểu trận pháp, phù chú cũng như luyện tiên khí, thượng thông thiên văn, hạ tường địa lý, những điều mà nhất đại tông sư phải dành cả đời mới lĩnh ngộ hết, có thể nói là người hô phong hoán vũ cũng không có gì quá đáng, bất quá vẫn chưa thấu hiểu nhân sự cho lắm, điều này có thể bồi dưỡng sau, chỉ bao nhiêu đây tố chất đừng nói là làm phò mã, làm trưởng môn nhân Tinh Vũ phái hoàn toàn dư điều kiện, hắn biết chắc là muốn tìm người thứ hai tài năng như thế không phải chuyện dễ, nghiêm nhiên lần này phải nắm bắt cơ hội, chỉ còn lo lắng chưa tìm ra người thích hợp làm thất phò mã.

“Tại sao không thể, bốn cung cùng Tôn ca lớn lên, bản tính của hắn thế nào bốn cung rất rõ”

« Vũ nhi, người nên biết quá khứ và hiện tại có điểm bất đồng, người làm sao hiểu rõ hẳn hiện giờ thế nào, mọi việc không nên nhìn về ngoài mà vội kết luận »

« Điều này bốn cung hiểu, phụ hoàng chớ lo lắng »

Đường Thi Vũ sớm không còn là hài tử, ai thật tâm hay giả ý cũng sớm bại lộ chân tướng, nàng biết rõ Thượng Quan Tôn có nhiều thay đổi, suy nghĩ cũng trưởng thành hơn trước, cách đối nhân xử thế tuy có phần lãnh đạm, nhưng đối đãi với nàng rất chân thành, người như thế lại là kẻ xấu được sao, hẳn cũng chính là mẫu hình tình lang trong mộng của nàng, một tướng quân uy phong, mang sứ mệnh hộ quốc, tuy tuổi đời còn trẻ đã lập nên nhiều công lao, ở An Đế quốc này hiếm có nam tử nào tuổi trẻ tài cao như hẳn, cả hai có thể xem là thanh mai trúc mã, từ lâu hẳn đã mơ ước trở thành đại anh hùng như phụ thân, tướng quân anh dũng thiện chiến, từ nhỏ đã theo phụ thân luyện công, mười lăm tuổi cùng Thượng Quan Kiện ra trận giết giặc, đánh đuổi quân thù, kinh nghiệm chiến trường tuyệt không thua kém một ai, động lực thúc đẩy hẳn hướng tới con đường này là nàng, từ sau khi biết được mẫu hình nam tử mà nàng luôn ngưỡng mộ thì hẳn quyết tâm trở thành nguyên mẫu đó, vì nữ tử mình yêu không ngừng nỗ lực phấn đấu, sau nhiều năm cố gắng thì công danh cũng như ái tình đều thuận theo ý nguyện của hẳn, nàng đề cao sự cố gắng của hẳn, tất cả những điều đó đã chứng minh hẳn rất yêu nàng, có thể tìm thấy nam tử thấu hiểu mình, luôn ủng hộ mỗi quyết định của mình là điều may mắn, chỉ tiếc phụ hoàng không nhìn vào điểm tốt của hẳn.

10. Chương 10

Chỉ qua gần một tháng sau Đường Diễn cho mở yến tiệc long trọng, các quan viên, đại thần đều tham dự đông đủ, mục đích chủ yếu là để ăn mừng An Đế quốc toàn thắng, thành công đánh đuổi ngoại xâm, ngoài điện có vài người mặc áo giáp tiến vào, người dẫn đầu là nam tử khoảng hai mươi ba tuổi, mặc trên người chiến giáp hoàng kim, đầu đội khôi giáp, mang theo cổ khí chất uy phong bức nhân, dung mạo vô cùng tuấn mỹ, khó nam tử nào sánh kịp, hẳn là Thượng Quan Tôn, hiện đang là đại tướng quân, phụ thân của hẳn vài năm trước đã qua đời, chỉ còn lại hẳn cùng mẫu thân, gần hai năm xa cách, ngày trở về người mà hẳn muốn gặp nhất vào lúc này chính là Đường Thi Vũ, hẳn mừng rỡ mỉm cười khi nhận ra nàng có mặt ở đây, nàng nay đã trưởng thành hơn trước, nữ tử xinh đẹp thật sự chứ không còn là tiểu cô nương nữa, từ ngày chia ly không có đêm nào hẳn không nhớ nhưng, muốn gặp lại xa cách vạn dặm, chỉ có thể gửi gắm tình cảm vào thư từ, gặp lại chỉ yêu nàng nét mặt bằng sương chẳng mỉm cười, phượng nhãn lại hàm chứa sự ôn nhu khi nhìn hẳn, biểu tình rất nhỏ, không muốn ngoại nhân biết quá nhiều về tình cảm của cả hai, hẳn hiểu cả hai chỉ đang yêu đương lén lút, vào lúc này không thể công khai, tỏ ra cung kính cúi người chào nàng rồi đến bàn trống ngồi, hẳn là đại thần có mặt trong yến tiệc không có gì lạ, nhưng Kỷ Quân Đằng suy cho cùng chỉ là một thường dân, tham dự yến tiệc của triều đình dường như không hợp lễ thường, khiến cho mọi người bắt đầu âm thầm suy đoán đủ điều.

Kỷ Quân Đằng khi đến nơi nhận ra đại điện đang có rất nhiều người tham dự, nàng được thái giám dẫn đến chiếc bàn gần nơi hoàng đế ngồi, hôm nay nhận được lệnh triệu kiến của hoàng đế, nàng đoán điều mình lo lắng sắp xảy ra, nơi đây còn có sự xuất hiện của Khắc Vân thừa tướng, hẳn về ngoạn ngoạn chánh, tâm địa thì thâm hiểm, hẳn ngày trước kết giao cùng Kỷ Chí Tín, nhưng vì biết hẳn tâm địa bất chánh nên Kỷ Chí Tín không muốn giao du nữa, hẳn tức giận nên đã phái người hạ độc, hòng mưu hại Kỷ gia, nàng chưa tìm được bằng chứng để buộc tội hẳn.

“Bốn quan nghe nói Kỷ công tử là tu sĩ, lần này trở lại chẳng hay người có ý định làm quan hay thành gia lập thất không ?”

Trương Đức một quan viên giữ chức vị tam phẩm không có nhã ý trêu đùa, hẳn là thuộc hạ theo phe của Khắc Vân, những người còn lại nghe thế cũng cười chế nhạo, dường như họ đang xem thường kẻ vô danh may mắn được hoàng đế trọng dụng, Kỷ Quân Đằng nhàn nhạt mỉm cười, nàng tự hào khi là một đạo gia, không chấp nhất những người như Trương Đức.

“Là đạo gia có thể giúp được bách tính thì đời này còn gì để hối tiếc, một khi đã gia nhập quan trường phải lấy xả tắc làm trọng, chuyện thành gia lập thất chỉ là việc nhỏ, vào lúc này không đáng nhắc tới”

“Rất có chí khí”

Đường Diễn bắt ngờ từ ngoài điện tiến vào, hần mỉm cười vỗ tay tán thưởng, mọi người đều đặt quyền lợi cá nhân lên hàng đầu, sau đó mới nghĩ đến những việc khác, thiên hạ còn bao nhiêu người kháng cự nổi vinh quang, đã là người thì ai không có tham vọng và thất tình lục dục, Kỷ Quân Đằng lại bỏ qua những điều đó, chọn nghĩ cho bá tánh, an nguy quốc gia trước, nàng như thế chẳng phải rất đáng tán dương hay sao, các quan viên thấy hoàng thượng cao hứng, họ cũng làm bộ như rất ngưỡng mộ, kỳ thực nội tâm thì sinh lòng ghen ghét, hần uy nghi ngồi trên đế ngai, phất tay cho bọn họ đứng lên.

“Trẫm mở yến tiệc một là muốn ăn mừng chiến loạn đã kết thúc, thứ hai là muốn công bố một việc...”

Đường Diễn nhìn về phía Ngô Quang ra hiệu, hần liền mang ra cuộn thánh chỉ, khiến mọi người chứng kiến đều đồng loạt kinh ngạc, họ phần nào đoán ra được ý định của hần, nội tâm kích động vẫn yên tĩnh chờ đợi kết quả chính thức.

“Kỷ Quân Đằng mau tới tiếp chỉ”

Kỷ Quân Đằng bước đến đại diện quỳ xuống, nội tâm chợt ảm đạm trước lời tuyên bố, đại diện lúc này đã chìm vào yên tĩnh, mọi người đều chú ý đến nhất cử nhất động của nàng, Ngô Quang bước lên phía trước tuyên đọc thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Kỷ Quân Đằng thiếu niên kỳ tài, bản tính thiện lương lại có lòng trung nghĩa, nay được phong làm đại thượng thư, hy vọng ngày sau người sẽ dốc tâm cống hiến tài trí vì một An Đế quốc hưng thịnh, vĩnh tồn vạn niên”

Kỷ Quân Đằng vốn chỉ đồng ý tiếp nhận âm thầm giúp Đường Diễn đánh đuổi gian thần, trả lại bình yên cho triều đình, công bằng cho phụ thân, đối lại hần sẽ gác chuyện hôn sự qua một bên, chẳng ngờ hần đề cao nàng đến vậy, nàng nhất thời thấy rất áp lực với trọng trách này, hần ho nhẹ một cái âm thầm nhắc nhở, nàng lúc này mới chấp tay hành lễ.

« Quân Đằng tạ chủ long ân... »

Kỷ Quân Đằng trầm mặc nhận lấy thánh chỉ từ tay Ngô Quang, đám người bên dưới không khỏi bàng hoàng, đại thượng thư thuộc ban văn ở An Đế quốc chỉ đứng sau thừa tướng, có quyền quản lý hình bộ cũng như can thiệp chánh sự ở triều đình, nàng chỉ là một thiếu niên chưa tròn hai mươi không có nhiều kinh nghiệm, cho dù có tài giỏi thế nào sợ là không thể tiếp nhận nổi chức vị nhị phẩm này, các đại thần cảm thấy nàng chưa đủ tư chất để đảm nhiệm trọng trách, Khắc Vân năm xưa rất tài giỏi nhưng phải đợi đến ba mươi mấy tuổi mới có thể làm thượng thư, nhiều năm sau mới có thể trèo lên chức vị thừa tướng, có được vị thế như hiện giờ phải đánh đổi rất nhiều thứ, nàng chưa có biểu hiện gì tốt đã một bước lên mây, họ trong lòng không phục, bất mãn nhất vẫn là nàng cư nhiên có quyền lực vượt xa bọn họ, Khắc Vân không có lên tiếng phản đối, ngược lại khi nghe Đường Diễn nói có ý định phong nàng làm đại thượng thư hần liền tán thành, hần cần gì phải lo lắng không đối phó nổi với mấy tiểu tử như nàng cùng Thượng Quan Tôn.

Lát sau Hạ Tỷ Dung cùng hai vị công chúa, phi tần đều có mặt đông đủ, chỉ có thái tử là không ở lại hoàng cung, hần vẫn còn học đạo phương xa, rất hiếm khi quay về, đi theo bên cạnh hoàng hậu là hai công chúa, người mặc lam y dung mạo khuynh quốc khuynh thành, mang nét gì đó rất yêu mị chính là tam công chúa Đường Uyển Như, người bên cạnh nàng mỹ mạo không kém, thậm chí còn phải xinh đẹp hơn rất nhiều, nữ tử này hòa Đường Thi Vũ là hai vẻ đẹp bất đồng nhau, nhưng có thể làm si mê vạn ánh nhìn, Đường Thi Vũ xinh đẹp vũ mị, như ánh minh nguyệt rực sáng giữa trời đêm tĩnh mịch, riêng Đường Trúc Lam lại tựa thiên nữ, xinh đẹp mang nét thánh khiết, ôn nhu yêu kiều làm nam tử vừa gặp đã sinh lòng yêu thích, nếu xét về mức độ xinh đẹp thì thật khó phán định ai mới là nữ tử đẹp nhất.

Đường Trúc Lam vừa bước vào đã chú ý đến Kỷ Quân Đằng, nàng từ lâu đã nghe đến tên của hần, biết được cả hai từng có hôn ước, mọi cử chỉ, thần thái của hần đều dễ dàng hấp dẫn nàng, chưa bao giờ nàng thấy yêu thích một nam tử đến thế, nhất thời đỏ mặt khi nghĩ đến việc cả hai sẽ là phu thê, Đường Uyển Như mỉm cười yêu kiều nói nhỏ với nàng.

“Lục hoàng muội chớ nóng lòng, không lâu nữa hần sẽ là phu quân của ngươi”

“Tam hoàng tỷ nói gì thế, người ta có nói là muốn lấy hần đâu...”

Đường Trúc Lam e thẹn cúi đầu, chuyện ngại ngần này nữ tử làm sao dám thừa nhận, Đường Thi Vũ nghe được chỉ yên lặng, từ khi hay tin phụ hoàng có ý định gả lục hoàng tỷ cho Kỷ Quân Đăng thì nàng là người đầu tiên phản đối hôn sự này, người tốt chưa hẳn là người mà nữ tử có thể gửi gắm chuyện chung thân đại sự, nàng không nghĩ hần sẽ từ bỏ tiền đồ vinh quang của tu chân giới, để lựa chọn một đời hạnh phúc bên hoàng tỷ, vinh quang của tu chân giới so với làm hoàng đế còn có nhiều cảm dỗ hơn, chẳng phải ai cũng dễ dàng vượt qua, ở bên hần như đang lên đèn trên biển khơi, không hề sóng yên biển lặng như vẻ ngoài, người đau khổ về sau sẽ là hoàng tỷ.

Kỷ Quân Đăng nét mặt điềm tĩnh, trò chuyện xả giao cùng vài người ngồi bên cạnh, chợt cảm giác có người đang nhìn mình, nàng lơ đãng quan sát một vòng yến tiệc, bắt gặp phượng nhãn xinh đẹp lãnh đạm của Đường Thi Vũ, dù chỉ là hành động nhỏ đủ để Thượng Quan Tôn nhìn ra được, hần không rõ quan hệ giữa hai người thế nào, Đường Thi Vũ là nữ tử hần yêu, tâm cũng phải hướng về hần, việc nàng nhìn nam tử khác khiến cho lòng ghen tỵ trong hần như bùng nổ, hần nắm chặt ly rượu trong tay, hạ thấp giọng giằng từng chữ.

“Người thích gả nam tử đó?”

“Nếu bốn cung nói phải thì đã sao?, người sẽ giết hần chứ?”

“Đã vậy ta sẽ giết chết hần để chiếm đoạt ngươi”

Đường Thi Vũ mỉm cười mỉa mai, nàng vui khi thấy ánh mắt vì ghen tuông nổi lên gân đỏ của Thượng Quan Tôn, điều này chứng minh hần rất yêu và sợ mất nàng, hần không trách nàng cố tình chọc giận mình, chỉ trách Kỷ Quân Đăng, nếu không lầm thì Kỷ Quân Đăng tương lai sẽ là lục phò mã, đây là loại người gì, đã có hôn ước cùng lục công chúa còn muốn « ve vãn » nữ tử mà hần yêu, hần thật muốn xông đến đánh chết tên khốn này, Kỷ Quân Đăng nghĩ có lẽ hần hiểu lầm quan hệ giữa mình và Đường Thi Vũ, nên mới nhìn nàng bằng ánh mắt không mấy hảo cảm, nàng sống ngay thẳng, thanh giả tự thanh, chẳng muốn quan tâm hần thấy thế nào.

Đường Diễn cao hứng giới thiệu các vị đại thần cho Kỷ Quân Đăng làm quen, hy vọng họ sau này chiếu cố cho người mới, họ không có thiện cảm với nàng, dù vậy vẫn giả vờ khách khí, sau khi buổi tiệc kết thúc nàng quay về nghỉ ngơi, cảm giác có người đang theo dõi nàng quay đầu lại thì nhận ra người kia là Đường Thi Vũ, trong tâm mơ hồ thấy thất vọng, khả năng ma nữ lộ diện vào ban ngày là rất thấp.

« Lại muốn cùng ta luận võ sao? »

« Hôm nay bốn cung không có nhã hứng đánh nhau với ngươi, may mắn thắng một lần đừng vội đắc ý, ngươi rõ ràng không yêu nàng, vì sao không chịu nói rõ? »

« Ngươi nghĩ ta có thể làm được gì? »

Kỷ Quân Đăng đã có giao ước cùng Đường Diễn, sự việc thành công thì không cần phải lấy lục công chúa, chẳng lẽ còn muốn giải thích rõ với Đường Trúc Lam rằng nàng không yêu đối phương, kêu đối phương nên sớm từ bỏ tình cảm, cho dù nàng không nói thì Đường Diễn cũng sẽ nói thay, chỉ ích như thế đỡ làm Đường Trúc Lam tổn thương hơn là từ chính miệng nàng thừa nhận, Đường Thi Vũ chẳng phải tự tin khẳng định, là trực giác cảm nhận được hần không có yêu hoàng tỷ, thế nhưng hoàng tỷ đã có dấu hiệu yêu thích hần.

« Bốn cung không mong chứng kiến hoàng tỷ phải đau khổ, ngươi còn có lương tâm thì hãy buông tha cho nàng, nếu không thì chớ trách »

Đường Thi Vũ hòa Đường Trúc Lam tuy cùng mẫu thân, cả hai không chỉ dung mạo mà ngay cả tính cách cũng bất đồng, hoàng tỷ từ nhỏ đã nhu thuận nghe lời phụ mẫu, chỉ có nàng vẻ ngoài ngoan ngoãn, sau lưng làm trái ý, hoàng tỷ là nữ tử dễ dàng tin tưởng vào những lời mật ngọt, bị người khác lừa gạt cũng không hay biết, đau khổ tự mình lặng lẽ khóc, chưa từng oán trách ai, nữ tử ngây thơ như thế rất dễ bị tổn thương, nàng không muốn sau này phải thấy hoàng tỷ hối tiếc khi chưa tìm hiểu rõ phu quân là người thế nào đã thành hôn vội vã.

« Nghĩ thế nào tùy người »

Kỷ Quân Đằng thở dài lập tức bỏ đi, chuyện giữa nàng và Đường Trúc Lam ra sao thì cũng không đến phiên Đường Thi Vũ can dự vào, nàng có nỗi khổ khó nói, liệu ai có thể hiểu thấu, từ ngày trở về phải thay phụ thân quản lý chuyện kinh doanh của Kỷ gia, giúp mẫu thân giải tỏa ưu phiền, cố gắng làm đại ca tâm trạng tốt hơn, hiện tại lại phiên nào chuyện đối phó Khắc Vân, cho dù có tài giỏi thế nào cũng không thể trong thời gian ngắn đã giải quyết tốt đẹp mọi việc, nàng không phải thánh nhân tái thế, chẳng phải việc gì cũng lo liệu chu toàn được.

11. Chương 11

Kỷ Quân Đằng ngồi bên giường bắt mạch cho Kỷ Chí Tín, sắc mặt của hắn có dấu hiệu hồng hào trở lại, sức khỏe khôi phục không ít, hắn mang danh nghĩa là phụ thân nhưng nhiều năm qua chưa từng quan tâm đến sống chết của nàng, bây giờ Kỷ gia xảy ra chuyện phải nhờ đến nàng trở về giúp đỡ, hẳn nhất thời thấy rất hổ thẹn, điều làm hắn an ủi đôi chút là năm xưa đã đưa ra quyết định đúng đắn khi mang nàng đến Tinh Vũ phái, sau nhiều năm được giáo dưỡng hiện tại nàng đã trưởng thành, bản tính trầm ổn, xử sự không thiếu trách nhiệm như Kỷ Triết Ngạn, thân là trưởng tử suốt ngày chỉ nghĩ đến vấn đề không đâu, chẳng lo gì đến tương lai hay vận mệnh gia tộc.

« Xin lỗi người, những năm qua ta đã để người chịu khổ rồi »

« Phụ thân đừng nói những lời này, chúng ta là người một nhà có gì phải tính toán, cuộc sống ở Tinh Vũ rất tốt, mọi người chung sống hòa đồng, quan tâm lẫn nhau, ta không chịu khổ gì cả, người phải cố gắng tịnh dưỡng, những chuyện khác cứ để ta lo liệu thay »

Kỷ Quân Đằng nhàn nhạt mỉm cười, ngày trước nàng từng rất tủi thân, cho rằng phụ mẫu không cần mình nữa, luôn thắc mắc tại sao có nhà lại không thể về, dần lớn lên suy nghĩ chính chắn hơn, biết được phụ mẫu có nỗi khổ riêng buộc lòng làm vậy, dù thế nào thì họ vẫn là thân nhân của nàng, trách họ thì có thể khiến nội tâm dễ chịu hơn sao, cho người khác cơ hội sửa đổi cũng như cho nội tâm của chính mình được thanh thản, nàng được đạo giáo nghiêm khắc dạy dỗ, hiểu được bản thân nên học cách vô cầu, vô tranh, vô đoạt, vô chấp, sống không phải chỉ để tìm điều có lợi cho bản thân, nên học cách bao dung, vị tha, những đức tính tốt mà mỗi một tu sĩ đều nên có, riêng với đồ kỵ, ích kỷ, tham vọng sẽ không tồn tại trong tâm trí, thứ mà nàng có thể làm là hết lòng vì bất cứ việc gì mình cho là thiên đạo, cho là lẽ phải, tư tưởng của nàng sớm bị đạo giáo khai sáng, trong đầu toàn nghĩ đến những chuyện viễn vong của tu chân giới, căn bản không thích hợp sống cuộc sống phức tạp chốn nhân gian.

Buổi trưa Kỷ Quân Đằng đến thư phòng xem lại sổ sách kinh doanh những năm qua, Kỷ gia mở tiền trang, công xưởng đóng tàu thuyền và buôn bán những vật phẩm thượng hạng từ khắp nơi trong thiên hạ, từ ngày Kỷ Chí Tín ngã bệnh danh tiếng Kỷ gia suy giảm đi nhiều, kinh doanh thua lỗ nặng vẫn còn có thể cứu vãn được, nàng tạm thời bán giảm giá những món hàng tồn kho, để thu lại ít vốn luyến, những đơn đặt hàng không thể giao đúng kỳ hạn sẽ tiếp nhận bồi thường, tranh thủ giao hàng cho các tiểu thương nhân, họ cũng cần kinh doanh kiếm sống, chính mình gặp họa không thể làm họ bị liên lụy, nàng không rành kinh doanh chỉ ích vẫn hiểu được làm ăn phải đặt uy tín chất lượng lên hàng đầu, không thể làm qua loa được, lấy lại lòng tin của mọi người thì trong nay mai tiền sẽ tự động quay về thôi, thu xếp xong mọi việc nàng đặt một chiếc bàn bên tán cây để vẽ tranh, cầm bút phát họa những nét đầu tiên, miêu tả lại mỹ cảnh đã từng thấy qua trong thiên hạ, họa thế nào cũng không như ý muốn, trước nay nàng luôn bị huynh đệ đồng môn xem là kẻ vô tâm, theo lý là nữ tử thì nàng nên có cảm xúc với nam tử mới phải, vì sao ngay cả một chút cảm giác yêu thích cũng không có, ngược lại ghét nam tử có ánh mắt đen tối, có lẽ là vì có thành kiến với Tần Nhạc, cũng có thể do nàng sớm biết bản thân là tu sĩ không thể nói yêu thương cùng ai, cưỡng bách chính mình khắc chế cảm xúc.

Trải qua nhiều năm tu hành Kỷ Quân Đằng đã đạt đến vong ngã chi cảnh, một khi thật sự tiến nhập chiến đấu chỉ có thể đánh tới khi kết thúc cuộc chiến, không tiếc gì đến sống chết của bản thân, quên mất tự ta lẫn

lý trí,cảnh giới này thật sự là khinh cuồng,nhưng đây chưa phải là cảnh giới nàng muốn đạt đến,có đôi khi nàng lâm tưởng bản thân đã thoát ly khỏi thất tình lục dục,bảy loại cảm xúc và sáu sự ham muốn nguyên thủy nhất của nhân sinh,lâm tưởng cho đến một ngày nhận ra nguyên lai mình vẫn còn rất kém cỏi,tu hành không đến đâu,ngay cả cảm xúc cũng khó lòng khống chế được,người đánh thức nàng lại là nữ tử xa lạ,ngay cả dung mạo ra sao cũng không rõ,lai lịch thế nào chẳng biết,có lẽ ái tình sớm hình thành ngay từ khi nàng vô tình mong đợi gặp lại nữ tử đó,thời điểm gặp lại nhau để nàng nhận ra bản thân đang bị sa lầy vào chính những cảm xúc từng cho là rất đổi bình thường,không đáng bận tâm,dù che giấu tài giỏi thế nào thì người biết rõ là bản thân,lão thiên nhìn thấu,những ngày qua suy nghĩ rất nhiều điều,tự hỏi những việc xảy ra là vô tình hay đã được vận mệnh sắp đặt,nàng không còn phân biệt rõ nữa,mỗi lần nghĩ đến ma nữ thì nàng liền niệm đạo kinh,hy vọng nội tâm thanh tĩnh hơn,nhưng là đạo kinh cũng không thể cứu được nàng,nguyên lai cảm giác tương tư lại khó chịu đến thế.

Chẳng lâu sau cung nữ của Đường Trúc Lam tìm đến Kỷ phủ,có ý mời Kỷ Quân Đằng đến tửu lâu gần đây dùng bữa,có lẽ nàng nên chính miệng nói rõ mọi chuyện thì hơn,khi đến nơi nhận ra ở đây không chỉ có Đường Trúc Lam,còn có sự xuất hiện của Đường Thi Vũ,mơ hồ đoán biết bọn họ sẽ không đột nhiên mời nàng dùng bữa,nàng yên lặng chờ đợi lời giải,Đường Trúc Lam bình thản ngồi xem thực đơn,nàng chọn ra hầu hết đều là món chay,đủ biết nàng đặt nhiều tâm tư vào Kỷ Quân Đằng,Đường Thi Vũ ngồi đối diện uống trà,sớm biết hoàng tử xuất cung đi gặp tên điều dân này nàng đã ngăn cản,hiện tại trừ bỏ việc ghét hẳn ra thì chính là rất chán ghét,vô cùng chán ghét,nàng lãnh đạm cất lời.

“Người thật cả gan,vừa nhậm chức quên ngay phép tắc,thấy bốn cung tại sao không hành lễ?”

« Hoàng muội,chúng ta xuất cung không cần thiết tuân thủ cung quy,người đừng nên trách hẳn »

Đường Trúc Lam mỉm cười ôn nhu,biện minh thay cho Kỷ Quân Đằng,Đường Thi Vũ cười khổ,hoàng tử còn chưa vào cửa Kỷ gia đã bênh vực cho trượng phu,nàng còn có thể trách gì hơn,nàng lén lút nhướn mày nhìn hẳn một cái rồi nhìn ra ngoài cửa,ý ám chỉ người bất mãn chuyện gì hãy ra ngoài cùng bốn nữ hiệp giải quyết đi,Kỷ Quân Đằng cũng không khách sáo,trừng mắt ngược lại,Đường Thi Vũ chán ghét nàng,ngĩ rằng nàng không biết chán ghét hay sao,bất quá nàng không hơi đâu đánh nhau cùng kẻ đã bại dưới tay mình,Đường Trúc Lam không rõ hai người bị làm sao cứ như kẻ thù,để nàng thấy tò mò suy đoán đủ điều,chỉ qua lát sau tiểu nhị mang thức ăn lên,vào lúc này lại xuất hiện người khác làm cho Kỷ Quân Đằng kinh ngạc,Thượng Quan Tôn trầm mặc đi đến bên cạnh Đường Thi Vũ ngồi xuống,hắn sớm biết nàng dẫn theo Kỷ Quân Đằng đã không đến đây,nàng ngồi bên cạnh đấy nhẹ hẳn một cái,Kỷ Quân Đằng dù gì cũng đã làm quan,hai người sau này còn gặp nhau trên triều,thà kết giao thêm một bằng hữu còn hơn thành kẻ thù của nhau,lúc này hẳn mới coi như chú ý đến Kỷ Quân Đằng.

“Thượng thư,lần trước gặp người nhưng không có cơ hội chào hỏi,lần này ta kính người một ly tạ lỗi”

« Ta tửu lượng kém không thể uống rượu,mạn phép lấy trà thay rượu mời người,hy vọng người không ngại »

Kỷ Quân Đằng nâng lên ly trà hương Thượng Quan Tôn gật đầu rồi uống cạn,nàng không nói đùa,thật sự chưa từng động đến rượu thịt,hắn hơi thay đổi sắc mặt,cố gắng mỉm cười uống cạn ly rượu,nào có nam tử như thế,ngay cả rượu cũng không biết uống thiệt hay giả đây,rõ ràng là không nể mặt hẳn,Đường Trúc Lam ôn nhu gấp thức ăn cho Kỷ Quân Đằng,bây giờ trong mắt nàng căn bản chỉ tồn tại mỗi hẳn,người khác kể cả hoàng muội đều bị lưu mờ,nàng biết hẳn không có ý với mình,nhưng cả hai chỉ mới gặp qua,chuyện tương lai rất khó nói trước được,nàng có lòng tin sẽ có ngày hẳn nhìn ra được ưu điểm của mình,nàng nghĩ khí không chỉ ôn nhu mà còn rất nhỏ nhẹ,khiến cho người ta nghe đến liền mê luyến.

« Quân Đằng,người nếm thử xem món này có hợp khẩu vị không »

« Đa tạ lục công chúa,người cũng ăn đi »

Kỷ Quân Đằng hơi lúng túng cầm lên đôi đũa gấp thức ăn nếm thử,bây giờ chỉ ngồi ăn cùng nhau đã thấy khó xử,nếu sau này thành hôn ngày nào cũng đối diện thì phải tính làm sao,Thượng Quan Tôn nét mặt mong đợi nhìn Đường Thi Vũ,tựa hồ oán trách nàng vô tâm,nàng cảm thấy hẳn thật tính khí hài tử,mỉm cười gấp miếng thịt cho hẳn.

“Thế này đã chịu ăn chưa”

“Ta muốn người gấp cho ta ăn”

Thượng Quan Tôn mỉm cười hé miệng ra, Đường Thi Vũ kiều nhan tuyệt thế phảng phất tia ửng hồng, khẽ cắn môi anh đào hồng diễm, có mặt ngoại nhân ở đây, nàng không muốn để lộ sự quan tâm lại không đành lòng, lén lút nhìn về phía hai người kia một cái, thấy họ đang cúi đầu dùng bữa, liền nhanh chóng gấp thức ăn bỏ vào miệng hẳn.

« Ngon quá nha, ta thật có điểm phúc được mỹ nhân chiêu cố »

« Người thôi đi, chớ điêu ngoa nữa »

« Ta không thành thật điểm nào ? »

Thượng Quan Tôn hạnh phúc ôm lấy Đường Thi Vũ, ánh mắt hiện lên tia đắc ý nhìn hướng Kỷ Quân Đằng, Đường Thi Vũ ngượng ngùng né tránh vòng tay của hắn, cả hai yêu nhau vẫn cần tuân thủ lễ giáo một chút, nàng quá dễ dãi thì hắn sẽ được nước lấn tới, Kỷ Quân Đằng đỏ mặt hơi cúi đầu, nhớ tới có lần Thái Hằng sư huynh nói qua nam nữ mà thân cận quá sẽ có hài tử, kêu nàng không nên tới gần mấy nữ tử ái mộ mình, sư huynh không có lừa gạt nàng bao giờ, nàng tin tưởng hắn đến nỗi dùng nó áp dụng để tránh xa mấy huynh đệ đồng môn, khó xử khi chứng kiến tình lữ có cử chỉ thân mật với nhau, bọn họ chẳng sợ bị người ta chỉ trích vì không thủ lễ, quan niệm phóng khoáng đến độ nàng cũng phải sợ hãi thay, tựa hồ mình xuất hiện không đúng lúc, bây giờ đi cũng không thể mà ở lại cũng không xong, vào lúc này Đường Trúc Lam phá vỡ không khí trầm mặc.

« Các người nha, ngọt ngào đến bốn cung nghe đều phải ớn lạnh »

« Hoàng tỷ đừng vội ghen tỵ, người cũng có thể như bọn ta »

Đường Thi Vũ mỉm cười yêu nghiệt, nàng nghiêm nhiên không có đắn đo như Kỷ Quân Đằng, ngay cả chút kiến thức cơ bản về giới tính cũng không có, tuy rằng không am hiểu tường tận nhưng một chút kiến thức vẫn có, nắm tay một chút cũng chẳng sao, chỉ cần không vượt quá giới hạn là được, người nào yêu nhau lại không ngọt ngào, chỉ là do hoàng tỷ ngượng ngùng chưa dám biểu lộ, nói không chừng sau này còn ngọt ngào chết người hơn, nếu bọn họ không tránh được việc phải thành hôn, Đường Trúc Lam lại yêu hắn thì vào lúc này ngoại nhân như nàng cho dù có ngăn cản cũng không thể, đành để Đường Trúc Lam tự mình đi thể nghiệm, biết đâu là do nàng nghĩ ngợi nhiều, hắn cũng có điểm tốt thì sao, đôi khi nhìn người nên nhìn mặt tốt của họ, như vậy bản thân sẽ thấy dễ chịu hơn là suốt ngày nhìn vào điểm xấu của họ.

Kỷ Quân Đằng cố lờ đi cảm giác nội tâm rối rắm, tự thấy có lỗi với Đường Trúc Lam, nhìn đối phương khiến nàng nhớ tới Cố Yên Nam, rất sợ mắc phải sai lầm cũ, dùng bữa xong mọi người lên xe ngựa ra ngoại thành ngắm cảnh, hai tuyệt sắc giai nhân cùng nhau xuất hiện trong thành sẽ gây náo loạn đường phố, ra khỏi thành du sơn ngoạn thủy là thích hợp nhất.

12. Chương 12

Đoàn người ngồi xe ngựa di chuyển không lâu ra đến hải cảng, nơi có nhiều thuyền lớn cập bến, họ dự tính đến hòn đảo cách đây không xa để tham quan, nơi đó sinh thái rất tốt, quang cảnh ảo mộng xinh đẹp vô cùng, Đường Thi Vũ nắm tay Đường Trúc Lam cùng nhau bước lên thuyền, bất chợt có một nam tử tiến đến cản đường, Vương Trí Khanh là thái tử của Đại Thừa quốc, hắn thường ngao du khắp thiên hạ không phải để ngắm nhìn mỹ cảnh mà để tìm giai nhân, hôm nay rất cao hứng khi vừa xuống thuyền đã bắt gặp hai nữ tử tuyệt sắc, ngầm đoán biết nữ tử xinh đẹp mỹ hoặc liêu nhân này là thất công chúa, hắn mỉm cười tiến đến muốn nắm tay Đường Thi Vũ, không ngờ lại bị nàng tát cho một bạt tay, nàng phượng nhãn hiện lên tia lãnh khí, chính vì biết hắn là ai cho nên càng phải đánh, hắn nhìn nàng bằng ánh mắt không dám tin tưởng, nàng là nữ tử đầu tiên dám ra tay đánh hắn, còn dám đánh trước mặt đám đông, mặt mũi của hắn phải để nơi nào, vừa giơ tay lên định dạy nàng bài học thì bị Kỷ Quân Đằng ngăn lại, hắn tức giận quát lớn.

« Người là ai lại dám chống đối với bản vương ? »

« Vương thái tử đại giá quan lâm thật vinh hạnh cho bốn quốc,xin ngài niệm tình họ không biết chuyện hãy tha cho »

Thượng Quan Tôn ngầm đoán biết nam tử có dáng ngoài tôn quý này là ai,vội đẩy ra Kỷ Quân Đằng,nhanh chóng tiến tới chấp tay hành lễ với Vương Trí Khanh,hắn ngoài mặt cung kính,trong lòng vô cùng phần nộ,Đại Thừa quốc là đế quốc hùng mạnh không kém An Đế quốc,quan hệ ngoại giao giữa hai nước khá tốt,nếu bây giờ đắc tội với Vương Trí Khanh chỉ làm ảnh hưởng đến quốc gia,Đường Thi Vũ nhất thời khó chịu khi hắn cung kính với Vương Trí Khanh,nghĩ lại cảm thấy hắn hiểu chuyện,làm vậy chỉ vì không muốn ảnh hưởng đến bốn quốc.

« Hôm nay bản vương sẽ mang mỹ nhân đi,kẻ nào ngăn cản giết không tha »

« Người cho rằng đây là chốn không người sao ?,đánh bại bốn cung rồi nói »

Đường Thi Vũ rất muốn dạy cho tên sắc lang này biết tay,có khả năng Đường Diễn đã mời Vương Trí Khanh đến đây để coi mất nàng,bất hạnh nhất đời nữ tử là lấy phải loại người háo sắc lại vô sĩ như hắn,phụ hoàng thật không có ánh mắt nhìn người,người tốt bị cho là kẻ xấu,loại như hắn lại được coi trọng,nàng yêu kiều vươn tay,nhưng lại đánh ra một chưởng uy lực kinh người,đủ biết tuy dáng ngoài uyển nhược nhưng không dễ dàng bị ức hiếp chút nào.

Vương Trí Khanh may mắn tránh thoát được,hắn phần nộ tung liên tiếp hai chưởng pháp chí mạng,nàng nhẹ xoay bay lên không trung,đánh một chưởng phát ra từ quang khiến hắn văng vào con thuyền lớn,ván gỗ của thuyền không chịu được sức ép mà vỡ nứt ra,hắn tức giận bay lên không trung dùng tốc độ nhanh như chớp tấn công nàng,không may cho hắn bị chém trúng nhất kiếm,hắn bất chấp thương thế trên người,phần nộ rút ra thanh kiếm chém bay lớp y phục mỏng manh của nàng,những đường kiếm sắc bén không làm nàng bị thương,chỉ đủ tạo thành khe hở trên y phục,để lộ làn da tuyết trắng giữa sự chứng kiến của mọi người,cảnh tượng này thật khiến người xem sôi trào huyết khí,hắn là đang dùng phương thức hạ lưu để công kích kẻ khác,nàng nét mặt xinh đẹp không giấu nổi tia xấu hổ,vội lấy một tay che trước ngực lại,tức giận phóng thích cổ uy lực cuồng bạo hơn,hắn bay lên tránh thoát thì mặt đất cũng liền tạo thành một lỗ hổng sâu hoắm,hắn tà cười đắc ý.

“Thắng được một nữ tử không vẻ vang gì,nếu thất công chúa đã muốn thì bản vương đành chiều theo ý giai nhân”

“Câm miệng đi cầu tặc,hôm nay bốn cung sẽ lấy mạng ngươi”

Đường Thi Vũ giận lên liền mắng chửi không chút cổ kỵ,hình tượng công chúa cũng sớm bị nàng vứt đi,Vương Trí Khanh đặc biệt thích tính cách ngang bướng của nàng,nữ tử càng kiêu kỳ hắn lại càng muốn chinh phục,từ lâu nghe qua An Đế quốc mỹ nữ nhiều như mây,nổi danh nhất phải kể đến lục công chúa cùng thất công chúa,nếu có thể thì hắn không ngại lấy cả hai làm thê tử,nghĩ tới chuyện cùng tỷ muội hai người triển miên tận hưởng lạc thú làm hắn vô cùng phần khích,để lộ tia gian tà trên môi,nàng cảm ghét ánh mắt trần tục đầy dơ bẩn của hắn,dùng thanh kiếm sắc bén chém ngang một đường vào hư không,kiếm quang tử sắc đủ làm cho hai mắt hắn không ngừng xuất huyết,trước mắt không còn nhìn thấy được gì nữa,hắn gào thét trong đau đớn,nàng cười lạnh một tiếng,những kẻ có mắt không trông thì đáng nhận lấy kết cục này,Kỷ Quân Đằng đứng nhìn mà lạnh hết sống lưng,nàng so với ma nữ ra tay còn phải tàn nhẫn hơn,hắn chỉ mới làm rách y phục của nàng có chút xú đã bị chém cho mù hai mắt,Kỷ Quân Đằng nhớ tới đêm đó ở Lạc Nhạn cung không khỏi toát mồ hôi lạnh,thật may mắn khi không phải nhận lấy kết cục như hắn.

“Mắt của bản vương...người đâu mau giết chết tiện nữ đó ngay...”

Vương Trí Khanh gương mặt đầy máu tươi,câm phần hạ lệnh cho binh sĩ xông lên,mỗi một nhát kiếm của họ đều là chính mạng đánh thẳng tới,Thượng Quan Tôn không thể ngồi yên được nữa,nhanh chóng phá tan sát khí đang hướng về phía Đường Thi Vũ,hắn phái binh sĩ đến ngăn cản số người còn lại,Đặng Ngạo Niên thống tướng kẻ cận của Vương Trí Khanh cũng đã xuất hiện,hắn tay phải cầm kiếm,tay trái hiện lên đạo ánh sáng hắc ám không ngừng phát ra tia lực quang,hắn phóng thích nguồn năng lực mạnh mẽ trong tay,ngay lập tức nó bay thẳng về phía Đường Thi Vũ,người trong tu chân giới cũng biết rõ đây là chưởng pháp kinh hồn của ma đạo,kẻ trúng phải chết không thể nghi ngờ,mọi người vây xem đều kinh sợ,Thượng Quan Tôn còn chưa kịp ra tay cứu nàng thì bất giác thiên không lao xuống cột ánh sáng hồng sắc ngăn cản

cường ma chưởng kia, hai đạo ánh sáng này va vào nhau tạo nên tiếng vang kinh thiên, mặt đất rung chuyển mạnh rồi nứt ra thành vết dài sâu thẳm, nàng nhìn lại thì nhận ra người trước mắt là Kỷ Quân Đăng.

« Ta sẽ đối phó hần, các người mau rời khỏi »

Kỷ Quân Đăng ánh mắt có phần lãnh mị, theo lý nên giải quyết mọi việc trong êm đẹp, nhưng xem ra lần này không thể, nàng vận dụng vài phần pháp lực tạo nên cổ lực lượng, đạo ánh sáng được phóng thích khỏi tay liền lao đi như tia chớp, Đặng Ngạo Niên dùng trường kiếm chém tan công kích, bay tới chém nhiều nhất kiếm xé tan hư không, đạo sát khí như vũ bão đánh tới, nàng thật xem thường hần khi tỷ thí lại dùng tay không, đây là một sự sỉ nhục không thể tha thứ đối với tu sĩ của tu chân giới, nàng tập trung pháp lực chưởng bay công kích, hai đạo ánh sáng chạm vào nhau liền bùng nổ thành những tia sáng rực rỡ, người vây xem xui xẻo bị sát khí làm tổn thương, nàng lập tức hóa phép tạo ra tấm khiên chống đỡ sát khí thay những người kia, tận dụng tình thế hỗn loạn hần không cho đối thủ có cơ hội tấn công nữa, vùng kiếm chém về phía nàng một nhất, máu tươi nhuộm đỏ cánh tay phải của nàng, nếu né trễ có lẽ đã đứt lìa cánh tay.

« Chúng ta mau đi thôi, ở đây rất nguy hiểm »

Thượng Quan Tôn mang theo binh sĩ không nhiều, vào lúc này kế sách duy nhất là rút binh, mối hận này ngày sau sẽ trả lại, Đường Thi Vũ không đành tâm bỏ mặc an nguy của Kỷ Quân Đăng, hần mạo hiểm đến cứu, nàng làm sao có thể bỏ trốn mất nghĩa khí, làm vậy thì còn đáng được gọi là nữ hiệp sao, nàng không tin là không đánh lại đám người này, hôm nay buông tha cho họ chính là làm nhục quốc thể.

« Mau phái người đi tiếp ứng cho hần »

« Hần không phải kẻ nhu nhược, tự biết cách đối phó, an nguy của các người mới quan trọng nhất »

« Bốn cung rất ghét lập lại lời vừa nói »

Nhìn thấy phượng nhãn của Đường Thi Vũ toát ra tia hàn ý làm cho Thượng Quan Tôn căng thẳng, hần hạ lệnh cho một nhóm binh sĩ đi ngăn cản người của Vương Trí Khanh, Kỷ Quân Đăng chẳng phải rất lợi hại sao, đâu dễ dàng bị đánh bại, hần muốn xem nàng có thật sự lợi hại như uy danh hay không, Đường Trúc Lam vẫn yên lặng đứng một góc quan sát tình huống, chứng kiến qua ánh mắt lo lắng của Kỷ Quân Đăng khi hoàng muội gặp nguy hiểm, nhìn ra được hần bận tâm đến an nguy của hoàng muội hơn cả vị hôn thê năm xưa là nàng đây, giờ phút này hoàng muội lại lo lắng cho kẻ mình luôn miệng bảo là điều dân hạ tiện, thậm chí còn biết rõ những việc liên quan đến hần hơn cả nàng, dù có ngây thơ đến mấy nàng cũng đoán được hai người bọn họ có chuyện che giấu mình.

« Nói bốn cung biết quan hệ giữa các người thật sự là gì ? »

Đường Thi Vũ hơi kinh ngạc nhìn Đường Trúc Lam, giờ phút này là tình huống gì hoàng tỷ còn hỏi những việc không liên quan, nghiêm nhiên nàng không có bất kỳ quan hệ gì với tên điều dân đó, nếu có cũng là oan gia ngõ hẹp, không muốn đội trời chung với nhau.

« Người đừng nghĩ lung tung được không, mau hồi cung đi, người đâu mau hộ tống nàng hồi cung »

Đường Thi Vũ giao phó Đường Trúc Lam cho mấy binh sĩ còn lại, ở nơi này rất nguy hiểm, nàng có thể bảo vệ mình, nhưng hoàng tỷ pháp lực vẫn còn yếu kém, ở lại đây không an toàn chút nào, Đường Trúc Lam buồn bã xoay người lên xe ngựa, những ngày qua Đường Thi Vũ luôn phản đối hôn sự giữa nàng và Kỷ Quân Đăng, còn nói hần không thích hợp với nàng, thuyết phục hãy suy nghĩ lại, hiện tại nàng ngẫm hiểu nguyên do vì sao rồi.

Đặng Ngạo Niên vẫn đang giao đấu với Kỷ Quân Đăng, hần thất thủ bị nội thương mà thổ huyết, ra hiệu cho binh sĩ xông lên tấn công, những đạo sát khí kia chưa kịp chạm đến người nàng đã bay ngược về phía đám binh sĩ, bọn họ chết khi chưa kịp hiểu rõ nguyên nhân, người có thể tận dụng sức mạnh của kẻ thù để chuyển hóa thành nộ khí đánh trả thì tu vi tuyệt đối không hề kém cỏi, cảnh giới cao thâm này có hàng vạn nhân sĩ chỉ dám mơ tưởng tới.

Đặng Ngạo Niên phát hiện Kỷ Quân Đăng ánh mắt đen huyền đã hóa tử sắc yêu mị, âm lãnh chí cực, cả người lơ lửng cách xa mặt đất, nét mặt vô hồn làm cho hần cảm giác nàng không phải người nữa, mà là thứ gì đó rất đáng sợ, nhận thấy đang bị đe dọa hần nắm chặt thanh kiếm trong tay, nhanh chóng vùng kiếm phóng thích đạo lực quang tựa cuồng phong, nàng vẫn đứng ở nơi đó nhận lấy hết thấy mọi công kích, mỹ

mạo tuyết luân nay thấm đẫm máu,tóc dài bay tán lác theo gió,bạch y trên người sớm nhuộm đẫm sắc đỏ,tựa hồ không cảm giác được đau đớn,nó chỉ khiến nàng tiếp thêm năng lực,quanh thân dần xuất hiện đạo ánh sáng hắc ám như khói đen hòa lẫn dòng chảy của huyết,nàng phất tay ở trong hư vô,mây đen bất giác phủ lấp cả thiên không,từ sâu dưới lòng đất rung chuyển mạnh,chợt lao lên vô số binh khí,nó hướng về phía hắc mà đến,hắc đánh ra một chưởng đẩy bay vạn phi kiếm,vào lúc này không ngờ còn đạo ánh sáng khác bay đến quá nhanh khiến hắc không kịp nhìn rõ nó là gì,hắc vẫn hiên ngang đứng vững nhưng đầu thì đã sớm lìa khỏi cổ,mà nàng thì phun ra ngụm máu tươi,ngã xuống đất mất đi tri giác.

13. Chương 13

Vào lúc này binh sĩ của Vương Trí Khanh không còn có thể bình tĩnh được nữa,họ điên cuồng xông lên chém giết,hai nhóm người còn đang đánh nhau rất hỗn loạn,Đường Thi Vũ vội chạy đến đỡ lấy Kỷ Quân Đằng,nàng run rẩy dùng tay lau đi vết máu trên mặt và lỗ tai của hắc,dù cho hắc có lợi hại cũng không cần liệu cả mạng sống,lúc này nàng cũng nhìn ra được hắc không giống mọi khi,chiêu thức hắc đánh bại Đặng Ngạo Niên mang theo ma khí,hoàn toàn không phải của chánh đạo,bất chợt từ phương xa có một đạo lam quang bay đến đánh vỡ đám binh sĩ,mọi người kinh ngạc nhìn lại thì nhận ra Đường Diễn đã đến,hắc nghiêm trang nhìn đám người xung quanh.

« Nơi này vừa xảy ra chuyện gì ? »

« Hồi bẩm hoàng thượng... »

Thượng Quan Tôn thật đau đầu khi phải giải thích sự việc,cả hai bên đều có lỗi,nhưng người gây sự trước lại là Vương Trí Khanh,Đường Diễn nghe xong chỉ trầm mặc quan sát thấy Kỷ Quân Đằng đã hôn mê liền đi đến bên cạnh,Đường Thi Vũ hoang mang không biết hắc sẽ làm gì,nàng đứng dậy ngăn cản hắc.

« Phụ hoàng,Quân Đằng phạm phải sai lầm chung quy là vì muốn cứu bốn cung,xin tha cho hắc con đường sống »

« Người đâu mang thượng thư tới thái y viện,còn người mau theo bẩm hồi cung »

Đường Diễn phần nộ lời Đường Thi Vũ lên xe ngựa,tự thân nàng còn lo chưa xong lại đi cầu xin thay người khác,cũng là do ngày thường hắc quá dung túng để bây giờ nàng vô pháp vô thiên,ngay cả trượng phu tương lai cũng bị nàng làm cho mù hai mắt,sắp tới đáng lý nên là chuyện vui bây giờ biến thành bất hòa lớn,lần này nhất định hai đế quốc sẽ xảy ra giao tranh,nàng lần đầu nhìn đến phụ hoàng nổi giận như thế,chỉ dám yên lặng cúi thấp đầu,tuy là bản thân có điểm không đúng nhưng nàng không phục,rõ ràng tên nam tử hạ lưu kia giờ trở trước,chẳng lẽ kêu nàng đứng yên cho hắc sàm sỡ,nàng hồi cung liền bị giam vào Thái Vân điện,nơi tôn thờ bài vị của tổ tiên,Đường Diễn muốn nàng quỳ ở đây sám hối cho hành động sai trái đã làm.

Đường Thi Vũ không nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu tới đây,ít nhất phải quỳ cả đêm mới được thả ra ngoài,nàng không biết thương thế của Kỷ Quân Đằng ra sao,tuy là hắc có chút hạ tiện,lần này chịu ra tay cứu giúp nàng,coi như hắc cũng rất có nghĩa khí,nàng quỳ đến trời tối cả người trở nên mệt mỏi,lại thấy đói bụng,đám thị vệ canh gác bên ngoài chợt thấy nàng bước ra,họ định ngăn cản thì bị đánh ngất xỉu,nàng lãnh đạm xoay người quay về Lạc Nhạn cung,từ trong tủ áo lấy ra bộ y phục màu đen thay vào,mang lên chiếc mặt nạ phượng hoàng,theo cửa sổ bay ra khỏi tẩm cung,lẩn tránh các đài quan sát,nàng thường xuyên đào tẩu bằng cách này,nên rất dễ thoát ra hoàng cung,chẳng bị ai phát hiện.

Đường Thi Vũ bay không xa thì dừng bước trên nóc nhà Kỷ phủ,theo trí nhớ tìm đến căn phòng của Kỷ Quân Đằng,dừng cho rằng nàng có lòng tốt tới đây thăm hắc,nàng tới để đoạt đi Phục Ma tháp,hắc đang bị thương,vào lúc này hạ thủ có lợi nhất,nàng bước vào phòng quan sát xung quanh,nếu không phải đã từng tới qua có lẽ nàng sẽ nghĩ mình đi nhầm phòng của hạ nhân,xưa nay nghe qua Kỷ gia rất giàu có,vật quý giá gì cũng đều không thiếu,thế nhưng căn phòng rộng lớn này chỉ có vồn vẹn một chiếc bàn cùng với vài bức tranh treo trên tường,nhiều hơn nữa là một kệ sách và chiếc giường hắc đang nằm,ngoài ra chẳng có thứ gì quý giá,đạo tặc như nàng thật là xui xẻo mới tìm tới đây trộm cắp,nàng tranh thủ lục tung mọi thứ

trong phòng tìm kiếm,đột nhiên nghe được tiếng ho khan,nhìn lại thấy hần chỉ còn nửa cái mạng,không đủ sức làm gì mới an tâm tìm tiếp.

Kỷ Quân Đằng mơ hồ thấy bóng đen của ai đó,mệt mỗi miệng lẩm bẩm điều gì,Đường Thi Vũ nghe được hần nói muốn uống nước,suy nghĩ giây lát liền đến bên bàn rót cho ly trà,chưa từng thấy qua đạo tặc nào tốt bụng như thế,nàng thật bội phục bản thân,Kỷ Quân Đằng trong lúc mê man cảm giác được có ai đó dùng cử chỉ nhẹ nhàng đỡ mình dậy,nàng cứ nghĩ người này là mẫu thân,nhưng mùi hương thân thuộc để cho nàng tỉnh táo đôi chút,mở mắt ra liền thấy nữ tử vẫn chờ đợi nay đã xuất hiện,nàng hơi mỉm cười,không biết tại sao ma nữ lại thích cải trang như đạo tặc,nàng lại yêu chính vẻ lạnh lùng bí ẩn này,Đường Thi Vũ không có nhân rồi đoán xem hần đang nghĩ gì,nàng cho hần uống nước xong lãnh đạm quăng sang một bên,dùng kiếm kê lên cổ hần.

« Mau nói Phục Ma tháp giấu ở nơi nào ? »

« Thì ra không phải đến thăm ta »

Kỷ Quân Đằng mệt mỏi cố gắng ngồi dậy,chẳng biết nguyên do gì mỗi lần ma nữ xuất hiện đều đòi Phục Ma tháp,nó quan trọng đến vậy sao,Đường Thi Vũ muốn lấy được tuyệt học của Thiên Nam cung,phải có Phục Ma tháp để trao đổi tự do cho Nguyệt Dao,dù võ học của Thiên Nam cung là tà đạo,tuy nhiên bộ công pháp đó được tạo ra dành cho nữ tử luyện,họ dùng vải lụa làm vũ khí,nàng lại yêu thích dùng vũ khí là tảo liêm,chứ không phải kiếm hay thứ binh khí nào khác,điểm này khá tương đồng với võ học của Thiên Nam cung,nghiêm nhiên nàng muốn tu luyện tuyệt học này để phát huy sở trường.

« Người đừng hòng vọng tưởng,ta không có kiên nhẫn đâu,khôn hồn thì khai thật đi »

« Phục Ma tháp là vật dùng để trấn giữ yêu ma,ta không thể giao cho người »

« Ngay cả mạng cũng không cần ?,nếu thế ta sẽ giết chết người rồi đoạt đi pháp bảo không muộn »

Đường Thi Vũ chỉ là hù dọa người lại diễn rất thật,tên ngoan cố này sắp chết đến nơi còn không biết sợ,nàng không giết hần cũng nên dạy cho biết tay,nàng lạnh lùng dùng kiếm tấn công,Kỷ Quân Đằng một chưởng đánh bay thanh kiếm của nàng,chưa kịp nghĩ ngợi đã thấy nàng dùng tảo liêm đánh tới,Kỷ Quân Đằng chụp lấy sợi xích kéo mạnh,nàng bị mất thăng bằng ngã về phía trước,cú ngã này cũng liền để nàng nằm trọn trong lòng Kỷ Quân Đằng,nàng kiêu ngạo chợt ửng hồng phía sau mặt nạ,đây chẳng phải lần đầu bị ôm,nàng không phải nữ tử dễ dãi,để mặc cho sắc lang tự tung tự tác muốn làm gì thì làm,nàng nhẹ xoay người giữa khoảng cách,tien thể giờ lên một chân thon dài đá bay hần,nàng mỉm cười buông lời chế nhạo.

« Nguyên lai đạo gia chẳng thể vô tửu vô sắc như lời đã nói,chuyện này truyền đi thật đáng xấu hổ »

« Một nữ tử đêm hôm lại tới phòng nam tử để mọi người biết thì xấu hổ không kém gì nhau đâu »

« Người...nói nữa ngay cả mạng cũng không còn »

Đường Thi Vũ tức giận chỉ kiếm về phía Kỷ Quân Đằng,nàng tới đoạt đi Phục Ma tháp chứ không có ý gì khác,hần nói chuyện thật dễ gây hiểu lầm,truyền ra ngoài thì thanh danh nữ hiệp của nàng coi như vứt sạch,Kỷ Quân Đằng mỉm cười đi đến bên kệ đựng sách,ma nữ nghiêm nhiên như tên gọi,tính khí không hề dễ chịu chút nào,bất quá nàng lại không cách nào chán ghét được,đã phạm phải giới luật cấm kỵ nhất của Tinh Vũ phái,từng cố gắng khắc chế tâm mình,cưỡng bách bản thân quên đi,từng tìm lý do để vong tình đoạn niệm,cuối cùng làm không được,mỗi lần nữ tử bí ẩn này xuất hiện thì tâm nàng tựa cảnh liễu mong manh trước gió,dễ dàng rung động,đây là sự thật không thể chối bỏ,vậy thì hà cớ gì phải cố lừa dối bản thân,chi bằng sớm tiếp nhận cảm xúc chân thật của chính mình,nàng lấy ra một quyển bí tịch,bìa sách chỉ ghi bốn chữ cổ ngữ Thiên Nữ Vũ Luyện,nàng giao nó lại cho Đường Thi Vũ.

« Bí tịch này là gì ? »

« Ghi nhớ ma cao nhất xích,đạo cao nhất tượng,có lòng tu học thì hãy tự mình lĩnh hội huyền cơ,chắc chắn không làm người thất vọng »

Ban đầu Kỷ Quân Đằng cố gắng suy đoán xem Đường Thi Vũ muốn lấy Phục Ma tháp để làm gì,hiện tại ngầm đoán ra câu trả lời,nàng không mong ngày sau phải chính tay thu phục nữ tử mình yêu,từ ngàn đời qua tà không bao giờ có thể thắng chánh,hy vọng Đường Thi Vũ hiểu được đạo lý này,bên trong bí tịch sao

chép lại võ học của Nguyệt Hiền cung, một giáo phái đã bị thất truyền từ ngàn năm qua, điểm trọng yếu là tuyệt học này đặc biệt sáng chế dành cho nữ tử luyện, hoàn toàn đối lập với Tinh Vũ phái, công pháp của Tinh Vũ là thuần dương, lấy dương khí của Nhật Thần dung nhập vào cơ thể, nam tử tu hành loại pháp thuật này trong thời gian dài thân thể càng trở nên tráng kiện hơn, nếu nữ tử luyện sẽ mất đi âm nhu của Nguyệt Thần mà biến thành chí dương, đây cũng là một phần duyên cớ vì sao Tinh Vũ phái không thu nhận nữ đồ đệ bao giờ, nàng là trường hợp ngoại lệ, cũng đang chịu ảnh hưởng của tuyệt học, hiện giờ cơ thể tuy không phải rất tráng kiện nhưng căn bản như một thiếu niên, không trải qua quá trình phát triển như các thiếu nữ khác, Huyền Tử từng giao cho nàng quyển Thiên Nữ Vũ Luyện, mục đích là để ngày sau nàng nếu muốn thì có thể luyện nó, lâu dài sẽ giúp khôi phục lại nguyên thể vốn có của nữ tử, những nữ tử luyện tuyệt học của Nguyệt Hiền cung không chỉ gia tăng tu vi mà có thể giúp vẻ đẹp của họ càng thêm thiên kiều bách mị, so với các nữ tử Thiên Nam cung thì chỉ có hơn chứ không hề thua kém, hơn hết võ học này không phải tà đạo.

Đường Thi Vũ nhất được bảo vật trong lòng nhất thời rất cao hứng, thích thú tìm hiểu Thiên Nữ Vũ Luyện không lâu bất chợt đóng sách lại, nàng đoán biết Kỷ Quân Đằng có ý với mình, nên nói rõ hơn là có ý với Như Băng một phần của nàng, nên mới nguyện ý giao ra quyển bí tịch vô giá này, nàng đột nhiên thấy khó xử, cảm giác như mình đang lừa gạt tình cảm của người khác, nàng muốn tu luyện pháp thuật sẽ không dùng thủ đoạn để đạt được kết quả như ý nguyện, nàng giao trả nó lại.

« Quyển sách mục nát này người giữ lại dùng đi, bốn nữ hiệp không cần, hôm nay ta còn có việc quan trọng phải làm, khi khác tới lấy mạng người sau »

« Khi khác là bao giờ ? »

« Người gấp đi đầu thai đến vậy sao »

Đường Thi Vũ cười khổ, lần đầu thấy qua người sắp mất mạng lại mong đợi như thế, nàng không nói thêm gì vội vàng biến mất, để lại sự mất mát trong lòng Kỷ Quân Đằng, đợi chờ thật lâu mới có thể gặp lại nhau, nàng có đôi chút tiếc nuối, chợt nhớ ra còn chưa biết tên của ma nữ, cũng không thể suốt ngày gọi người mình yêu là ma nữ được, nàng vội bước ra ngoài đuổi theo, bay nhanh đến kéo lại cánh tay của Đường Thi Vũ.

« Ta chưa biết người gọi là gì, người phương nào ? »

« Người thật phiền toái, nghĩ muốn gọi ta là gì thì ta tên đó »

Đường Thi Vũ tùy tiện trả lời xong liền đẩy Kỷ Quân Đằng ra, tranh thủ lúc hấn đang thất thần vội chạy đi mất, đâu có ai như hấn chứ, nửa đêm chặn đường một nữ tử chỉ để hỏi tên, bay một hồi lâu nàng mới dừng lại, lạc bước trên phố chưa muốn quay về hoàng cung, lúc này nhìn hấn sắc mặt kém huyết khí vẫn đuổi theo làm nàng có đôi chút cảm động, về sau sẽ không gặp lại hấn với thân phận này nữa, càng không muốn hấn biết được chân tướng đằng sau, người nàng yêu vẫn luôn là Thượng Quan Tôn, hấn không nên hiểu lầm hay tiếp tục ảo tưởng tới Như Băng nữa, Kỷ Quân Đằng buồn bã đi trở về Kỳ phủ luôn nghĩ ma nữ là môn hạ của một giáo phái thần bí nào đó, hoặc giả là nữ hiệp cô độc phiêu bạt giang hồ, tựa như nàng tận sâu trong tâm khảm là nỗi trống trải không cách nào khóa lấp, nàng chẳng phải không biết xấu hổ muốn theo đuổi đối phương, chỉ có tâm nguyện nhỏ nhoi hy vọng có thể kết giao bằng hữu.

14. Chương 14

Ngày hai phe đánh nhau ngoài bến cảng trôi qua không lâu Vương Lưu phái sứ giả đến An Đế quốc, hấn không cần bồi thường tổn hại, chỉ muốn lấy lại công đạo cho nhi tử, buộc Đường Diễn giao ra kẻ hại Vương Trí Khanh bị mù, Vương Trí Khanh tương lai làm hoàng đế, không có ánh sáng coi như tiền đồ mất sạch, thế nhân chế nhạo thì so với chết có gì khác biệt, Đường Diễn dù yêu thương nữ nhi vẫn phải đặt an nguy của xã tắc lên hàng đầu, huống hồ việc này xét theo lý Vương Trí Khanh cũng có lỗi, vạn nhất nếu Vương Lưu không chịu thỏa hiệp đành giải quyết trên chiến trường, Vương Lưu cũng ngại chuyện hai nước giao tranh vô tình tạo cơ hội cho kẻ khác hưởng lợi, đành tiếp nhận bồi thường, tuy nhiên mối hận này hấn vẫn giữ trong lòng, không thể nào cho qua dễ vậy được, ngày sau có cơ hội chắc chắn trả lại gấp đôi.

Hôm nay Hoàng Hoa thành đặc biệt náo nhiệt hơn ngày thường,nơi đây đang tổ chức lễ hội cầu phúc mỗi năm diễn ra một lần,toàn quốc đều tham gia ngày lễ quan trọng này,Đường Thi Vũ cải trang thành thường dân xuất cung tham dự lễ hội cùng Thượng Quan Tôn,nàng thấy có rất nhiều đôi tình lứa không ngần ngại nắm tay công khai trước mặt mọi người,Thượng Quan Tôn mỉm cười ôn nhu nắm lấy bàn tay tuyết trắng tiêm tể của nàng,dẫn đi tản bộ xem náo nhiệt,nàng dù ái ngại sợ bắt gặp người quen vẫn để cho hắn nắm tay dắt đi,hiếm khi cả hai mới cơ hội gặp mặt riêng lẽ thế này,cho dù là công chúa hay nữ tử có xuất thân bình thường đều mong được ở bên tình lang,nàng không ngoại lệ,trân trọng tất cả những khoảnh khắc tốt đẹp bên nhau,hắn đột nhiên dừng lại thâm tình nhìn nàng,làm cho nàng ái ngại lẩn tránh ánh mắt của hắn.

« Chẳng phải người nói đưa bốn cung đi tham quan hay sao,còn chờ gì mà không đi »

“Vũ nhi,không lâu nữa ta sẽ hưởng hoàng thượng cầu hôn,chính thức đón người vào Thượng Quan phủ với tư cách là thê tử của ta,người nguyện ý không ?”

Thượng Quan Tôn âu yếm vuốt ve kiều nhan của Đường Thi Vũ,hắn không chỉ yêu vẻ đẹp tuyệt thế này,yêu cả tính cách có phần bướng bỉnh đáng yêu của nàng,nguyện vọng của hắn là làm tướng quân,mong ước lớn nhất lại là cưới nàng làm thê tử,dù chưa thật sự được Đường Diễn thừa nhận tài năng nhưng hắn luôn tin ngày đó không còn xa nữa,nàng dung nhan tuyệt thế chợt ứng hồng,nhẹ gật đầu đáp ứng,từ sau chuyện của Vương Trí Khanh thì nàng cũng có ý nghĩ muốn thành hôn sớm,rất sợ phụ hoàng lại mang đến nam tử nào khác ép buộc thành thân,chi bằng đem mình gả cho Tôn ca chẳng phải sẽ tốt hơn sao.

“Bốn cung sẽ chờ”

Thượng Quan Tôn mỉm cười hạnh phúc,nhẹ hôn lên mặt Đường Thi Vũ,cao hứng dẫn nàng đến nơi tổ chức lễ hội ngoài bờ biển,nhìn mọi người ca hát và vũ khúc náo nhiệt,những người tham gia sẽ được tặng một viên bảo thạch,Đường Thi Vũ dù không hiểu rõ ý nghĩa của món lễ vật vẫn nhắm mắt lại tùy tiện chọn cho mình một viên bảo thạch,tiểu cô nương phát bảo thạch thấy thế liền mỉm cười.

« Chúc mừng cô nương,không lâu nữa người sẽ tìm thấy ý chung nhân »

« Thật vậy chăng ? »

Đường Thi Vũ mỉm cười nhìn viên hồng thạch đại biểu cho ái tình trong tay mình,ý chung nhân nghiêm nhiên là đang tại bên nàng rồi,hôm nay tâm trạng của nàng đặc biệt vui vẻ,Thượng Quan Tôn ôn nhu vuốt lên mái tóc suông mềm của nàng,cảm thấy nàng thật may mắn,giữa hàng ngàn viên bảo thạch chỉ có vài chục viên màu hồng sắc cũng bị nàng tìm thấy,hắn nghĩ hôn sự có lẽ không lâu nữa sẽ thành hiện thực.

Đám đông từ khắp nơi đang đốt đèn cầu nguyện một năm bình an,không có bão tố xảy đến,Kỷ Quân Đẳng đến từ rất sớm để chủ trì buổi lễ,nàng mang danh đã hoàn tục,người tôn sùng đạo giáo đều biết đến,họ vẫn kính trọng như cũ,nàng thành tâm cầu nguyện phúc lành cho chúng sinh,dùng pháp lực khiến những hoa đăng xinh đẹp bay lên thiên không,hướng về biển khơi vô tận,dân chúng cũng cầu nguyện rồi tung bách hoa lên trời,chỉ trong chốc lát thiên không bao phủ đầy lạc hoa cùng ánh liên đăng rực rỡ,khoảnh khắc này là thời điểm xinh đẹp nhất mà mọi người mong đợi được chứng kiến.

Đường Thi Vũ dễ dàng nhận ra Kỷ Quân Đẳng đang ở đây,cũng nhìn ra được một nhóm nữ tử lộ vẻ say mê đối với hắn,đạo sĩ thái tử giả danh thật biết cách mê hoặc nữ tử,nói không chừng bây giờ hắn kêu họ nhảy xuống biển chứng minh tình cảm,có lẽ họ cũng sẽ làm theo,họ mê muội chẳng kém gì hoàng tử,nàng nhẹ mỉm cười,dõi mắt nhìn sắc hoa xinh đẹp nhẹ nhàng theo gió bay xa,nụ cười xinh đẹp điểm lệ đến nỗi những nam tử vây xem cũng bối rối,Thượng Quan Tôn chợt nhíu mày,tự hỏi nàng không nhận ra nụ cười của mình rất hại người hay sao,hắn dẫn nàng ra khỏi đám đông,tránh mọi người chú ý đến,nàng tựa hồ hiểu ra mình đang bị người khác quan sát,nàng cúi đầu bước đi,cảm giác thế nào mình cứ như trọng phạm đang bị truy nã,hơi bất tiện nhưng đành chịu.

Kỷ Quân Đẳng tầm nhìn vẫn thủy chung hướng về biển khơi menh mông sóng nước,cầm trong tay viên bảo thạch bạch sắc âm đạm tựa sương khói,những viên bảo thạch tại buổi lễ là do nàng ban phát,người ta đều tin nó đã được Kỷ đạo trưởng độ phép,thật ra nàng chẳng phải thần thánh như họ nghĩ,chỉ đơn giản là căn cứ vào tình tượng để đoán được những việc sắp xảy ra trên nhân thế,rồi lựa chọn màu sắc ứng với vài điều có khả năng ứng nghiệm cao,nàng không quên tự bói cho mình một quẻ,viên bạch sắc biểu thị tương lai bất lành,hiện tại đã đủ bất lành,còn điều gì có thể tồi tệ hơn,nàng soi sáng bảo thạch dưới ánh minh nguyệt,một

đạo ánh sáng tựa sương mù bất chợt hiện lên, dần hình thành thân ảnh của chính nàng, trong tay cầm thanh kiếm nhưng không phải là Thiên kiếm, y phục trên người vậy bắn huyết, điều nhận thấy rõ rệt nhất là nàng đã mất đi một cánh tay, nàng thở dài quảng bỏ viên bảo thạch xuống biển, tự hỏi điểm bất lành sắp xảy đến chính là đây sao, hình ảnh đó biểu thị nàng vẫn còn sống, đây không hẳn là điềm xấu, nếu đã là tai họa thì có muốn tránh cũng không khỏi, thôi thì sớm chuẩn bị tinh thần để đương đầu cùng với nó.

Kỷ Quân Đằng dự tính quay về nhà thì bất chợt cảm giác lòng ngực đau nhói, thân thể nóng bức như hỏa thiêu, khi thì lạnh rét thấu xương, ánh mắt dần chuyển hóa thành tử sắc, biết được thân thể có điều bất ổn, nàng nhanh chóng rời khỏi đám đông, lao đảo đi đến con phố vắng tựa lưng vào vách tường, cố gắng tĩnh tâm, phía sau lưng mơ hồ như ẩn như hiện đạo hồng quang tựa phù chú, đạo hồng quang dần lan tỏa khắp toàn thân, vết thương trên người tự động biến mất trả lại làn da hoàn mỹ không tì vết, bên trong phù chú ẩn chứa huyền cơ mà chính nàng cũng không ngờ đến, nguyên nhân khiến nàng ngất xỉu khi giao đấu với Đặng Ngạo Niên là minh chứng tốt nhất, mỗi khi tâm phiền ý loạn hay tức giận thì lòng ngực như có vật gì đang cào xé, muốn phá rách da thịt để thoát ra ngoài, sự việc của năm xưa gần như thay đổi cuộc sống bình yên của nàng.

Ngàn năm trước có một nơi gọi Băng Thiên trì, vùng đất quanh năm bị đóng băng, tựa một thung lũng xung quanh bao vây bởi nhiều ngọn núi cao, truyền thuyết kể rằng nơi đó từ thời sơ khai khi mà nhân gian vẫn chìm trong bóng tối thì đã tồn tại linh khí của thiên địa, đồng thời cũng là nơi thu hút nhiều yêu ma tà đạo nhất, yêu ma hấp thụ được linh khí sẽ cường thế hơn, khi đó chúng sẽ gây hại chốn nhân gian, thời đó kể mở ra một vương triều mới là Dạ Ma Đế, hần hấp thụ linh khí khiến năng lực ngày càng lớn mạnh, có được linh hồn vạn thể bất diệt, trở thành ma vương kẻ đứng đầu ma giới, từ đây Băng Thiên trì hóa thành Huyết Thiên trì, mồ chôn của hàng vạn vong linh chất chứa đầy oán khí, thời gian đó nhân gian ai oán, lòng người hoang mang, sống trong những ngày tháng chìm vào bóng tối, tuyệt vọng chờ đợi cái chết đang đến gần, chẳng ai có thể đánh bại thế lực hùng mạnh đó, cho đến một ngày xuất hiện vị tu sĩ gọi Huyền Kính, tổ sư gia người sáng lập nên Tinh Vũ phái, sau khi Huyền Kính đã tiêu diệt Dạ Ma Đế thì chân khí cũng bị tổn hại nặng nề, trước khi chết hần đã dùng pháp lực còn lại phong ấn linh hồn bất diệt của Dạ Ma Đế ở nơi đó, mục đích để Dạ Ma Đế không còn cơ hội chuyển thể gây hại nhân gian nữa, và chọn thiên sơn gần đó xây nên Tinh Vũ phái, hy vọng môn đồ của Tinh Vũ ngàn năm sau vẫn chấn giữ Huyết Thiên trì, bảo vệ an nguy của hàng vạn bá tánh.

Ngày trước Kỷ Quân Đằng từng nghe các sư huynh bàn tán về nơi ma quái đó, họ khá tò mò về nơi bí ẩn này, thế nhưng chẳng một ai có gan tiến vào chứng thực lời đồn đãi từ hơn ngàn năm trước, nàng dù biết đó là cấm địa vì hiếu kỳ đã tiến vào thám hiểm, vô tình bị một cỗ ma lực cường thế hút vào hồ băng đỏ rực như huyết, chân khí cùng hồn phách gần như bị hút cạn, toàn thân lạnh giá như bị đóng băng, không rõ chuyện gì xảy ra sau đó, đến khi tỉnh lại thì nhận ra nàng đã trở về Tinh Vũ, từ đó về sau sự phụ nghiêm cấm nàng đặt chân đến nơi đó, kỳ thực linh hồn của Dạ Ma Đế đang trú ngụ trong thân thể nàng, hần đang chờ ngày nuốt chuẩn linh hồn vật chủ để chiếm hữu thể xác, đến lúc đó thì Huyền Tử không dám chắc chuyện gì sẽ diễn ra, ngày linh hồn của nàng tan biến sẽ là thời điểm hần tái sinh lần nữa, những lúc nàng gặp nguy hiểm thì ma lực đó sẽ thức tỉnh, Đặng Ngạo Niên chết đi cũng bởi nguyên nhân này, nàng và linh hồn của hần gần như có một sự liên kết mật thiết bởi đạo phù chú mà Huyền Tử đã tạo ra.

Bí mật này ngoài Huyền Tử và Kỷ Quân Đằng chẳng ai biết rõ, nàng có thể sống đến hôm nay coi như kỳ tích, đã từng lo lắng vì điều này, tựa như mang căn bệnh nan y không biết bao giờ chết bất đắc kỳ tử, hiện giờ chẳng còn gì để lo lắng, kiếp nhân sinh liệu ai có thể thoát khỏi vòng quay sinh tử luân hồi, nàng từ lâu đã không mong đợi điều tốt đẹp sẽ diễn ra với mình, nguyện vọng duy nhất là có thể thay phụ mẫu giải tỏa ưu phiền, ngày những việc này kết thúc cũng là lúc nàng sẽ rời khỏi đây, trở về Tinh Vũ phái tiếp tục tu học, mong có ngày đánh bại thế lực xấu ẩn sau bên trong cơ thể, để làm được điều hư viễn này không chỉ cần có lòng tin, còn phải trải qua thiên tân vạn khổ mới đạt tới cảnh giới tối thượng nhất, nàng sẽ không dễ dàng khuất phục trước những gian khó trong tương lai.

15. Chương 15

Kỷ Quân Đằng đi bộ qua con phố dừng chân tại trà lâu nổi danh khắp kinh thành, trà ở đây là đặc biệt thơm ngon nhất, khi đã qua tay bậc thầy pha chế càng tuyệt vời hơn, lúc rảnh rỗi nàng thích đến đây thư giãn, thưởng thức cảnh sắc và trà ngon, nàng đến nơi trưng bày trà ngắm nhìn, có những loại lá trà hình thái kỳ lạ không biết gọi tên nó là gì, theo giới thiệu thì những loại trà quý hiếm này được nhập từ tây vực, nàng chọn ra loại mình thích nhất rồi căn dặn tiểu nhị đem cho nghệ sư pha chế, chọn nơi an tĩnh ngồi xuống chờ tiểu nhị mang trà đến, Đường Thi Vũ đang ngồi cách đó mấy chiếc bàn, lúc này đi dạo không lâu thì Thượng Quan Tôn bận công vụ vội đến quán doanh ở ngoại thành, nàng cũng không giận hờn bỏ rơi mình, công việc vẫn quan trọng hơn, nàng nhận ra sự có mặt của Kỷ Quân Đằng, rót ra ly rượu đưa đến cho hắn.

« Người suốt ngày chỉ biết uống trà không thấy nhàm chán sao ? »

« Người tốt tuyệt không dạy người khác uống rượu, hành động của người chẳng phải là dạy hư ta ? »

« Người quá nghiêm túc rồi đó, đại trượng phu cứ như hải tử, ném thử đi, uống say bốn cung đưa người về »

Đường Thi Vũ nửa đùa giỡn nửa thật lòng, uống rượu không hẳn là xấu, có thể giúp giữ ấm cho cơ thể, bình thường nàng cũng thích uống rượu, chẳng lẽ bị coi là nữ tử hư hỏng sao, cuộc sống nếu lúc nào cũng tuân thủ nguyên tắc thì thật quá nhàm chán, việc gì đều lo ngại không dám thử thì chẳng phải đã lãng phí nửa đời người rồi sao, mọi người nghĩ nàng sống như vị công chúa tuân thủ lễ nghi lẫn nguyên tắc thì đã sai lầm vô cùng, nàng không thích sống quá nguyên tắc, sẽ không ngại thử những điều mới lạ, thậm chí là mạo hiểm phá vỡ quy luật, từ khi yêu Thượng Quan Tôn thì nàng mới chân chính nhận ra trước kia mình là nữ tử bảo thủ, nhu thuận đến khó tin, hiện tại mới thật sự là nàng, quên đi thân phận công chúa, có thể làm được rất nhiều việc mà trước kia chẳng bao giờ dám nghĩ tới, Kỷ Quân Đằng cười nhạt, nàng thân phận bây giờ là cải nam trang, nào có thể để một nữ tử xem thường, bất quá cũng chỉ là ly rượu không chuốc say được, nàng không ngần ngại cầm ly rượu thưởng thức, tư vị không hề khó uống, mang hương vị của trái cây thoảng qua, không giống những loại rượu mang mùi vị nồng đậm.

« Quả nhiên không tệ »

« Tới uống thêm ly nữa đi »

Đường Thi Vũ khoe miệng treo nụ cười yêu mị, rót thêm ly rượu đưa đến, nàng đang rảnh rỗi không có việc gì làm, vừa đúng lúc gặp tên điều dân này, muốn chuốc say hắn để xem bộ dáng lúc say rượu có còn nghiêm nghị như hiện giờ hay không, có lẽ nhìn rất khôi hài, Kỷ Quân Đằng không ngờ Đường Thi Vũ lại dễ gần như thế, nàng cũng liên cao hứng cùng đối phương uống rượu, cảm thấy tính cách của ma nữ cùng Đường Thi Vũ có vẻ tương đồng, đều là nữ tử không quá cầu chấp, tư tưởng có chút phóng khoáng, rất dễ dàng trò chuyện với nhau không có gì áy ngại, đã thật lâu không có ai nghe nàng trút đi phiền muộn trong lòng, nguyên lai tâm sự cùng người lạ lại khiến tâm trạng thoải mái như vậy, Đường Thi Vũ an tĩnh lắng nghe Kỷ Quân Đằng nói huyền thoại về đạo giáo và cuộc sống khốn khó của dân chúng, nàng chợt nhận ra nỗi lo lớn nhất của hắn chính là vì bách tính, chứ không phải vấn đề cá nhân, tựa hồ chí hướng lớn nhất đời hắn là có thể bắt sạch yêu nghiệt trong thiên hạ, rất may cuộc sống vẫn còn có những người có lòng hiệp nghĩa như thế, nàng bắt đầu có cái nhìn tốt về hắn.

« Người không thích hoàng tử là vì đã có ý chung nhân phải không ? »

« Không hẳn là vậy, chẳng qua giữa nàng và ta không có điểm chung »

Kỷ Quân Đằng bị người khác tò mò chuyện đời tư thấy hơi áy ngại, thần thờ ngắm nhìn trăng sáng ngoài hiên, trong tâm tựa hồ đang chờ đợi điều gì, đã thật lâu nàng không còn gặp lại ma nữ, cũng chẳng biết đã đi nơi nào, thấy lo lắng cho an nguy của ma nữ, từng phái người điều tra lai lịch, không có kết quả khả quan, thiên hạ mệnh mông muội người kia ở tại nơi nào nàng không rõ, đơn phương đem lòng yêu thích một người, hoài niệm lại không thể trông thấy, cảm giác này thật tệ.

« Bốn cung tán thành lối suy nghĩ của người, dù thế đôi lúc có quá nhiều điểm chung chưa hẳn đã có thể yêu nhau »

Đường Thi Vũ trầm nghĩ giữa người và hoàng tử không có điểm chung, vậy người dựa vào đâu để biết ta và người thì có chứ, nàng từng lo lắng Kỷ Quân Đằng sẽ nhận ra mình, sự thật thì trong mắt hắn chỉ có Như

Bằng,nữ tử khác đều không để tâm đến,bằng chứng là hiện giờ tuy hắn đang nói chuyện với nàng,nhưng ngay cả mặt nàng cũng không thèm nhìn tới,hắn coi thường nàng đến thế là cùng,nhất thời hơi khó chịu với tên đàn này.

« Có lẽ thật như ngươi nói »

Kỷ Quân Đằng không nghĩ ngợi liền tùy tiện đáp lời,người đã từng trải qua nhiều đoạn tình cảm chưa hẳn hiểu hết ái tình là gì,nàng chưa từng biết đến ái tình mang tư vị gì,hiện giờ phần nào hiểu được nỗi khổ của Cố Yên Nam,nàng cũng có những lúc trầm tư tưởng niệm tri kỷ,dù hối tiếc tự trách thì cuộc sống vẫn phải tiếp diễn,chẳng phải sống vì bản thân mà còn là vì những người bên cạnh,dù thống khổ đến mấy tuyệt đối không cho phép mình ngã quy,có thể chính vì sống quá lý tính nên bị mọi người xem là kẻ vô tâm,nàng để xuống một thỏi bạc liền đứng dậy.

« Ta đi tản bộ một lúc,ngươi có muốn theo không »

« Vậy đi thôi »

Thời gian còn sớm Đường Thi Vũ chưa muốn hồi cung lại không biết nên đi đâu bây giờ,chi bằng đi theo đạo sĩ thú vị cũng tốt,Kỷ Quân Đằng cảm thấy đối diện với Đường Thi Vũ dễ chịu hơn so với Đường Trúc Lam nhiều,nàng có thể tự nhiên đối đãi với Đường Thi Vũ,không cần phải mang theo tâm trạng khó xử,nghĩ cũng lạ,cả hai vốn không ưa gì nhau,trước kia nàng luôn nghĩ công chúa rất khó gần,hôm nay lại có thể thân thiết với nhau,dù thế cũng cần phải giữ khoảng cách nhất định,cả hai xuất thân bất đồng giai cấp,rất khó để làm bằng hữu,nàng cảm giác dường như Đường Thi Vũ có tâm sự,lúc này thoáng thấy Đường Thi Vũ đi cùng Thượng Quan Tôn,bây giờ cũng không biết nam tử kia đi nơi nào rồi,chuyện của người khác nàng không tiện xen vào,cả hai đi dạo một lúc Đường Thi Vũ chợt dừng lại,mi tâm khẽ động,nhìn nàng ra lệnh.

« Bồn cung muốn ăn sơn tra,ngươi tới phía trước mua đi »

« Tại sao ngươi không tự mình đi mua »

« Bồn cung...ra cửa quên mang tiền »

Đường Thi Vũ xấu hổ cúi thấp đầu giọng nói nhỏ xíu,ngày thường hay có hạ nhân đi theo thay nàng trả tiền,còn không cũng là lấy thân phận công chúa ra để ghi nợ,kêu họ đến hoàng cung tìm người thanh toán sau,lúc này có hẹn với Thượng Quan Tôn,sợ hắn chờ đợi lâu nên chẳng kịp chuẩn bị gì đã vội đến điểm hẹn,bây giờ tự nhiên thấy thèm đồ ăn vặt,biết phải làm sao bây giờ,Kỷ Quân Đằng cảm thấy Đường Thi Vũ quá xốn xác,ra đường lại không mang tiền theo,còn dám đến tửu trà nổi tiếng gọi đồ uống,nếu không gặp nàng thì ai trả tiền hộ đây.

« Không tin nổi ngươi ăn mặc hoa lệ trong túi lại chẳng có lấy đồng xu »

« Nhà ngươi bộ nghèo lắm sao,bống lộc triều đình cho không đủ dùng hay sao mà ngay cả xôi kẹo cũng tính toán với bồn cung »

Đường Thi Vũ cảm thấy tên điều dân này thật phách lối,cùng lắm ngày may sai người mang tiền trả lại cho hắn là được chứ gì,không muốn mua liền thôi đi,dám ngang nhiên xỉ vả nàng chỉ vì xôi kẹo,Kỷ Quân Đằng đôi khi hơi thấy ghét ai liền muốn xỉ vả vậy thôi chứ không có ý gì khác,tuy là trách khừ vẫn đi mua sơn tra,loại trái cây ướp đường ăn vào có vị chua ngọt rất ngon miệng,nàng lúc nhỏ thường hay lén sự phụ chạy xuống núi mua đường quả ăn,có lần sự phụ phát hiện phạt nàng chép đạo kinh đến đầu hoa mắt choáng,về sau bị ám ảnh gặp món ăn yêu thích lập tức kiếm đường khác mà đi,hắn quán giáo nghiêm khắc mục đích là để nàng biết nên khắc chế ham muốn trong tâm,món ăn ngon chỉ nhất thời làm ta thỏa mãn vị giác,trong lòng không có ham muốn mới là tự tại nhất,nàng chọn ra xôi đường quả mang về cho Đường Thi Vũ.

« Coi như ngươi còn biết điều đó »

Đường Thi Vũ mỉm cười đi tới ghé đá bên tán cây ngồi,nhàn nhàn thưởng thức đường quả,mỗi lần tâm trạng không tốt nàng lại thích ăn đường quả,gần đây cảm giác Thượng Quan Tôn đối với nàng có chút biến đổi,đôi khi cũng không rõ hắn đang nghĩ gì,dù thắc mắc nhưng nàng không có hỏi qua,thích đối phương tự nguyện khai báo hơn là tra hỏi,Kỷ Quân Đằng đặt một bình nước bên cạnh,đoán biết thế nào nàng ăn xong cũng bảo khát nước,lúc đó lại đi mua thì thật phiền toái,cho nên lúc này đã tranh thủ mua luôn,nàng cười nhạt,hắn có chút phong độ,hiểu được nàng cần gì,niệm tình lần này hắn đối tốt,nàng sẽ không chấp nhất

chuyện cũ,từ sau lần xuất hiện với thân phận Như Băng thì nàng không đến tìm hấn nữa,không còn ý định đoạt đi Phục Ma tháp,luyện loại tuyệt học tà đạo đó thật sự phải trả giá,ở An Đế quốc này cao nhân không thiếu,muốn tìm một người chỉ dạy rất dễ dàng,nàng không cần phải đi đường tắt để tiến đến mục tiêu,tuy vậy vẫn có chút luyến tiếc khi không thể học qua Thiên Nữ Vũ Luyện,bộ kiếm pháp bên trong thật sự hấp dẫn được nàng,bỏ qua thì đáng tiếc,lại không thể vô công hưởng lợi,chuyện này đến đây coi như xong.

Đường Thi Vũ cử chỉ yêu kiều thường thức đường quả,thỉnh thoảng lại nheo ánh mắt lại vì cắn phải một miếng quả chua,Kỷ Quân Đằng thấy buồn cười,cố gắng cắn răng nhẫn nhịn,không dám cười ra mặt,Đường Thi Vũ buồn bực nên cho hấn một cú,hấn cười cái gì chứ,chưa từng thấy qua ai ăn đồ chua bị nhẫn mặt sao,nàng không phải lần đầu ăn trước mặt nam tử,chỉ khác ở chỗ đây là lần đầu để cho một nam tử xa lạ nhìn tới,trong lòng thấy hơi ngại ngùng,nàng quay đầu đi chỗ khác chú tâm ăn kẹo,cách đó không xa có vài nam tử đang chảy nước miếng,thèm thuồng nhìn cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của nàng,Kỷ Quân Đằng đứng lên giả bộ đi qua đi lại,mục đích che nàng khỏi tầm nhìn của bầy sói đang rình mồi,ngày nay chánh nhân quân tử hiếm đến đáng thương,đa số đã đi vào lịch sử,tiểu nhân thì nhiều không sao kể hết,nàng nhận ra biểu tình của hấn,cũng ngầm hiểu chuyện gì xảy ra,vội đứng dậy dẫn hấn rời khỏi những ánh mắt tò mò.

« Cần chi để tâm đến họ »

« Họ nghĩ thế nào chẳng có gì đáng ngại,bổn cung chỉ để tâm đến người mình yêu »

Dù Đường Thi Vũ không câu chấp cái nhìn của người khác về mình,vẫn có đôi lúc nên né tránh thì hơn,Thượng Quan Tôn biết được sẽ không vui,mai này nàng sẽ là thê tử của hấn,dù không nghĩ cho bản thân thì cũng nên nghĩ cho hấn một chút,hơn nữa thân phận của nàng có nhiều khác biệt,nữ tử xuất đầu lộ diện khi chưa thành hôn đã là chuyện bị người khác dị nghị,truyền đến tai phụ mẫu cũng không tốt,Kỷ Quân Đằng nghĩ có lẽ nàng đang nói đến chân ái,nữ tử ngày thường có thể vô lý ngang ngược,nhưng khi yêu liền thùy mị hơn nhiều.

« Đã trễ rồi ta đưa ngươi về »

Kỷ Quân Đằng nhận thấy đã không còn sớm,nàng thân phận hiện tại không thích hợp đi cùng nữ tử vào đêm hôm,hai người đi dạo trên phố ngoại nhân nhìn vào sẽ dễ bị hiểu lầm,Đường Thi Vũ nhẹ gật đầu,cũng sắp đến thời điểm phải hồi cung,nàng đi vào con đường tắt để đến cổng tây của hoàng cung,nơi đó gần Lạc Nhạn cung hơn là cổng chính,bất chợt có một cơn gió lớn thổi tới,nàng vội lấy tay che mặt,hơi nghiêng người đi né tránh gió bụi.

Kỷ Quân Đằng thoáng nghe được mùi hương mê người của Đường Thi Vũ,hương thơm như đã nhận thức qua từ rất lâu,mùi hương quyến rũ tạo nên từ những loài hoa lạ này được rất nhiều nữ tử yêu thích,các nàng thường dùng hương liệu đó để tắm,Đường Thi Vũ dùng qua cũng không có gì lạ,điểm để cho nàng thất thần là khi thấy Đường Thi Vũ lấy tay che đi một nửa kiêu nhan,để lộ ánh mắt lãnh mị phong tình vạn chủng,tim nàng bất chợt gia tốc,âm thầm thở dài,nhất định là hoài niệm ma nữ tới trình độ bị hoa mắt rồi,nên nhìn đâu cũng thấy giống,nàng lãnh đạm tiếp tục bước về phía trước,biểu tình của nàng biến hóa quá nhanh Đường Thi Vũ không phát hiện ra có gì bất ổn,nàng đưa Đường Thi Vũ đến trước cửa hoàng cung rồi ra về,Đường Thi Vũ trở về cung liền đi tắm thay y phục,an tĩnh nằm trên giường,bản thân đã gây không ít phiền toái khiến phụ hoàng đau đầu,mẫu hậu phải lo lắng,gần đây nàng tỏ ra an phận hơn,muốn ra ngoài tự động xin phép trước,dựa vào bản tính hiếu động của nàng thì cái tình trạng ngoan hiền này có lẽ sẽ không duy trì được bao lâu.

16. Chương 16

Những ngày sau Kỷ Quân Đằng tiếp tục phái người âm thầm điều tra vài chuyện,hiểu được tầm quan trọng của các vị đại thần cũng như phe phái của họ trong triều đình,Khắc Vân từ lâu ngầm ngầm dùng thế lực khống chế triều đình,kẻ thù lớn nhất của hấn là Đường Diễn,theo điều tra lai lịch cũng như quan hệ thì hấn là đường tử của Triệu hoàng thái hậu,tất mẫu hậu của Đường Diễn,hấn từng là người có công đưa Đường

Diễn lên ngôi vị đế vương,nói thế nào đi nữa vẫn là đại công thần,hắn lại có pháp thuật cao cường,khó tìm được đối thủ.

Đường Diễn đâu thể nào nói đáp đở Khắc Vân là có thể,triều đình này hầu hết các quan lại đều đứng về phía hắn,những người năm xưa từng theo phe Thượng Quan Kiện đang dần bị hắn lôi kéo,mưu đồ khổng chế toàn bộ triều đình,hắn bây giờ dưới một người trên vạn người,ngoài mặt lại hiếu kính với Triệu hoàng thái hậu,ai lại nghĩ hắn sẽ mưu phản,đây cũng chính là vấn đề Đường Diễn lo ngại nhất,hai thế lực quan văn và võ của triều đình phải được cân bằng,không thể xảy ra tình trạng thiếu cân bằng như hiện tại,hắn vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh gì,Đường Diễn không thể manh động làm hỏng đại sự,hiện tại chỉ có thể âm thầm chờ đợi tin tức từ Kỷ Quân Đằng,nàng sao chép kinh thư không lâu thì người của hắn đến tìm.

« Tham kiến thượng thư đại nhân,thừa tướng vốn ngưỡng mộ ngài đã lâu,nay nhờ ta mang lễ vật đến tặng ngài »

Thủ hạ dâng tặng bảo kiếm tuyệt đẹp,thân kiếm mỏng mà sắt bén,tay cầm điêu khắc họa tiết tinh tế,để chế luyện ra binh khí này thật sự rất công phu,Kỷ Quân Đằng thông hiểu luyện binh khí,Thiên kiếm nàng sử dụng cũng là do bản thân tạo ra,thanh kiếm của Khắc Vân tặng nghiêm nhiên không hề thua kém,tuy không rõ lai lịch xuất xứ nhưng đây là loại vũ khí tốt,tuy vậy nó không phải thanh kiếm nàng từng thấy do ảo quang của bảo thạch phát ra,nàng dự đoán được hắn sẽ đến tìm nên đã có chuẩn bị,đưa hộp gỗ màu đen cho tên thủ hạ.

« Thừa tướng thật có lòng khiến ta cảm kích vô cùng,nhờ người mang lễ vật trở về xem như lời đa tạ hắn »

« Vậy ta trở về bẩm báo cho thừa tướng biết,xin cáo từ thượng thư »

Tên thủ hạ nhận lấy lễ vật liền lập tức trở về phủ thừa tướng bẩm báo,bên trong hộp gỗ lớn chứa đựng bức tranh cổ,đơn giản là bức tranh khi mở ra nó đã trải rộng gần bằng diện tích căn phòng,bên trong khắc họa giang sơn đại đồ của rất nhiều đế quốc,bức tranh được tạo nên bởi mười tám danh họa nổi tiếng,mất trong khoảng năm năm mới hoàn thành,trên thiên hạ chỉ có một bản duy nhất,nếu là người biết thưởng thức tranh thì tuyệt đối xem nó quý giá hơn vạn lượng hoàng kim,Khắc Vân quả nhiên động tâm khi thấy bức tranh hùng vĩ này,nó phần nào chỉ rõ tham vọng muốn thống nhất thiên hạ của hắn,ngầm hiểu Kỷ Quân Đằng đã tình nguyện theo phe mình,thứ hắn cần nhất chính là năng lực của nàng chứ không phải tài vật của Kỷ gia,nếu có được sự tương trợ về vật chất thì càng tốt,tuy gia thế Kỷ gia đã hao tổn không ít thì vẫn được xem là phú khả địch quốc,mai này có nàng tài trợ chi phí chiêu nạp binh sĩ thì việc đánh chiếm An Đế quốc không còn là chuyện khó nữa,nàng biết điều hơn là phụ thân nhiều,chỉ có Thượng Quan Tôn là ngoan cố nhất,vẫn chưa nguyện quy phục hắn,làm công thần đến cuối đời vẫn là thuộc hạ cho kẻ khác,người có tài năng như hắn làm sao cam chịu số mệnh.

Kỷ Quân Đằng sẽ không ngu tới nỗi mang cả gia sản ra cho người khác thực hiện mưu đồ chính trị,bây giờ chịu thiệt bỏ ra chút tiền cho Khắc Vân để đổi lấy sự tín nhiệm,ngày sau sẽ bắt hắn phải trả giá,nàng chợt thấy con hồ điệp bay ngoài cửa sổ,nó từ từ bay đến trong bàn tay nàng rồi tan biến,hóa thành đạo ánh sáng ẩn chứa vài dòng chữ,nàng mỉm cười nhìn phương xa,cảm kích ân sư đã hiểu cho nỗi khổ tâm của mình,thời gian trước nàng có viết một bức thư cho sư phụ,hy vọng hắn cho nàng nán lại nơi đây thêm đoạn thời gian,sau khi trở về sẽ loại bỏ hết tạp niệm,chuyên tâm tu hành.

Huyền Tử đạo trưởng hiểu Kỷ Quân Đằng còn tâm nguyện chưa hoàn thành,lòng vẫn còn vương bận có ép buộc trở về thì khó lòng tu hành tốt,lưu giữ nàng ở lại bên cạnh mãi sẽ không lĩnh ngộ ra nhân sinh vô thường thật sự là gì,nàng còn kiếp nạn cần phải trải qua,cứ để nàng tự do đi nhìn ngắm thế giới bên ngoài,thể nghiệm chân lý của cuộc sống,nàng mang theo giấy bút đi ra ngoại thành,nơi sinh trưởng rừng cây xinh đẹp,đi sâu vào trong một chút là bến thuyền,nàng đưa ngân lượng cho thuyền phu để thuê chiếc bè,tự mình chèo ra giữa hồ ngắm nhìn phong cảnh thiên sơn phương xa,nơi đây có không ít tình lữ đến du hồ,hôm nay tương đối vắng vẻ,rất thích hợp cho nàng vẽ tranh,chiếc bè gần qua đến bên kia hồ thì nàng chợt dừng lại giây lát,bất gặp đôi nam nữ đang trò chuyện vui vẻ ở trong rừng hoa đào,nàng cười yếu ớt lặng lẽ rời khỏi.

Chèo không lâu Kỷ Quân Đằng dừng lại ở nơi trồng nhiều hoa đào xinh đẹp,an tĩnh ngồi bên tán cây lấy ra bút mực bắt đầu vẽ tranh,thỉnh thoảng ngẩng đầu ngắm nhìn hoa rơi,đời người tựa như hoa,xinh đẹp cách mấy thì theo thời gian tất cả đều chìm vào cát bụi,lặng lẽ ngủ say trong lòng đất,ái tình vốn tưởng cũng chỉ

tựa sương khói, chợt đến rồi đi không cách nào níu giữ, chẳng ngờ hôm nay chính nàng lại lạc vào mê vọng đó, từ sau đêm lễ hội nàng bắt đầu hoài nghi thân phận của Đường Thi Vũ, liên kết lại tất cả tình huống và cử chỉ hành động sẽ dễ dàng đoán được Đường Thi Vũ thật sự là ai, có thể động tâm vì một người là điều hạnh phúc hay đau khổ, với nàng thì đây là loại hạnh phúc mang tư vị mặn đắng, thật sự rất thất vọng, chưa thể nào tiếp nhận thực tế, nghĩ ngợi không lâu thì trời đổ mưa, nàng thu dọn đồ đạc chạy tới đình viện gần đây trú mưa, lắng nghe thanh âm của những giọt mưa rơi xuống khiến cho lòng người chợt lạnh giá, sự hiu quạnh giăng kín tâm trí, dù biết ngắm mưa rất buồn, thiên hạ lại có rất nhiều nữ tử thích tận hưởng thời khắc xinh đẹp này, riêng nàng chỉ thích ngắm tuyết rơi như những ngày ở Tinh Vũ phái, nơi xa thấp thoáng hai nữ tử đang chạy đến đây trú ẩn.

Đường Thi Vũ hơi bất ngờ trước sự hiện diện của Kỷ Quân Đằng, vào lúc này nàng cũng không biết nên nói gì với hắn, chẳng lẽ hỏi thăm người gần đây thế nào, những lời dư thừa này không cần thiết phải nói đến, hắn gần đây đột nhiên thay đổi tính, dường như là đang lẩn tránh nàng, mỗi lần vô tình gặp nhau nàng còn chưa kịp chào hỏi thì hắn đã bỏ đi, tựa như không nhìn thấy nàng vậy, cũng không biết nàng nơi nào đắc tội với hắn, lòng tự tôn không cho phép nàng mở miệng trước, đành yên lặng quay đầu đi xem như hắn vô hình, ngoài trời còn đổ mưa không lâu sau hắn đã rời khỏi, nàng âm thầm oán trách, hắn thân là nam tử kiêu gì ngay cả một chút phong độ cũng không có, rồi khỏi không biết chào người khác một tiếng, bất lịch sự quá mức, không lâu sau cơn mưa vẫn chưa có dấu hiệu lắng xuống, nàng sai cung nữ đi gọi thuyền đến đưa mình hồi cung, trong lúc chờ người đến thấy hắn quay lại với y phục ướt đầm, trong tay đang cầm chiếc dù.

« Ta đoán rất lâu mưa mới ngừng rơi, người cầm lấy đi »

« Người cứ giữ lại dùng đi, bổn cung không cần... »

Đường Thi Vũ chưa nói hết lời đã bị Kỷ Quân Đằng đặt chiếc dù vào tay, không nói thêm gì vội vã bỏ đi, thì ra hắn dầm mưa chèo bè sang bờ bên kia chỉ là để tìm dù cho nàng, khi này nàng đã trách lầm hắn, trong lòng thấy hơi áy náy, vào lúc này hộ vệ mang thuyền tới đón, nàng nhanh chóng lên thuyền rời khỏi, trong tay vẫn còn cầm chiếc dù không biết nghĩ ngợi điều gì.

Kỷ Quân Đằng toàn thân ướt đầm quay về Kỷ phủ, nàng thật sự giận Đường Thi Vũ đã lừa gạt mình bấy lâu nay, cảm thấy chính mình chẳng khác nào tên khờ bị người ta mang ra đùa giỡn, lẽ ra lúc này bỏ đi từ sớm, lại không đành tâm khi nghĩ đến việc Đường Thi Vũ rất có thể sẽ cảm nhiễm phong hàn, đành đi tìm chiếc dù quay lại, nàng cũng có bí mật không thể tiết lộ, Đường Thi Vũ muốn che giấu chuyện riêng cũng là lẽ thường, con người một khi đã sa vào ái tình thì hoàn toàn biến đổi, không còn là chính mình nữa, phải chăng nàng đang thay đổi vì một nữ tử, thứ tình cảm nàng dành cho Đường Thi Vũ là ngay cả yêu cũng chẳng dám thừa nhận, bất lực chẳng thể làm được gì, ái tình quá đổi mong manh của nàng đã là gì để có thể sánh với Thượng Quan Tôn, tình cảm của nàng chỉ là loại đơn phương, xuất phát từ một phía, lặng lẽ yêu một người, thầm lặng đến nỗi chỉ có bản thân là người biết rõ, đối phương sẽ vĩnh viễn không sao hiểu được nỗi lòng của nàng.

« Tam thiếu gia, nước nóng đã chuẩn bị xong, mời ngài đi沐浴 »

« Đa tạ người »

Kỷ Quân Đằng tự mình đi vào phòng tắm, trầm mình trong ôn tuyền giúp tinh thần thư thái hơn, nàng mong sớm ngày kết thúc mọi chuyện để quay về Tinh Vũ phái, lưu lại quá lâu sợ sẽ làm ra sai lầm, phụ thân đã khôi phục bệnh tình, đại ca gần đây đã có khởi sắc, suy nghĩ thông suốt, tuy vẫn chưa quản lý mọi việc kinh doanh nhưng không còn đến thanh lâu nữa, coi như đây là việc tốt, sau này Kỷ gia liền trông cậy vào hắn, hai người nam tử trong nhà tốt lên thì mẫu thân không phải lo lắng nữa, tự động vui vẻ trở lại, nàng không cần bận tâm nhiều đến họ nữa, có thể an tâm rời khỏi, nàng tắm xong thay y phục rồi đi trở về phòng nghỉ ngơi, đến trước cửa lại dừng bước, kinh ngạc nhìn nữ tử xinh đẹp ăn mặc gợi cảm đang nằm trên giường, nàng rõ ràng không có đi nhầm phòng, thế nào trong phòng nhiều thêm một nữ tử.

« Tam đệ có thích quà đại ca tặng không ? »

Kỷ Triết Ngạn tà cười đi đến bên cạnh, gần đây phát hiện Kỷ Quân Đằng hay thất thần, dấu hiệu thất tình giống hắn trước kia, thiên hạ bao la mỹ nữ lại càng không hiếm, chẳng cần tìm kiếm quá xa, mỗi ngày đều có rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp đi ngang qua Kỷ phủ len lén nhìn trộm vào trong, mong được gặp nàng thoáng qua, chỉ cần tuyên bố Kỷ gia tuyển tam thiếu phu nhân thì hắn tin chắc nữ tử vậy kín nơi đây rồi, nhắm thấy

không có kết quả thì quên đi,việc gì phải vì một nữ tử mà hao tâm tổn trí,hắn sớm thoát khỏi ảo tưởng,hy vọng nàng cũng như thế.

« Gần nữ sắc quá nhiều chỉ hại thân,người không sợ nhưng ta sợ »

Kỷ Quân Đằng không có hứng thú với chuyện sắc dục,thậm chí không thể hình dung nổi nó ra làm sao,nào có nhu cầu hưởng dụng chứ,nàng không có ý xem thường vị nữ tử lúc này,kỷ nữ thanh lâu cũng là người như nhau cả thôi,hoàn cảnh ép buộc họ mới dẫn thân vào con đường này,cần được mọi người cảm thông hơn là sỉ vả,Kỷ Triết Ngạn xem ra vẫn chưa bỏ được thói hư,cũng không biết tại sao nam tử suốt ngày chỉ nghĩ đến những việc này,sư phụ từng nói qua đạo gia phải biết khắc chế tâm tính,mắt không thấy thì tâm sẽ không động,cho dù có thấy cũng xem như hư ảo,như vậy liền không sợ bị sắc giới cám dỗ,từ xưa hắn đã ngăn cấm các đồ đệ động tâm vì bất kỳ ai,cho rằng ái tình là khổ hận của trần thế,vướng vào sẽ tự hủy hoại tiền đồ của chính mình,sai lầm lớn nhất là hắn lại không dạy nàng làm thế nào để quên một người,đây thật sự là một thiếu sót lớn.

17. Chương 17

Thời gian sau đó cái tên Kỷ Quân Đằng luôn được nhắc đến cùng với Khắc Vân,nàng là nhân vật bị triều đình bàn tán nhiều nhất,chỉ có điều bàn tán chuyện xấu nhiều hơn việc tốt,được sự ủng hộ của hắn,nàng viết tấu chương cải cách quân sự trình lên Đường Diễn,nay đã là thời thế bình yên,cần những binh sĩ đó ở lại quân doanh cũng không ít lợi gì,chỉ làm hao tổn tài nguyên quốc khố,chi bằng sớm cho họ quay về cuộc sống bình thường,kinh doanh giúp ít cho nền kinh tế quốc gia,Đường Diễn cảm thấy đề nghị của nàng khá hay,Thượng Quan Tôn lại phản đối việc ân chuẩn cho những binh sĩ từng đi theo mình và phụ thân đánh giặc nay phải trút bỏ quân phục,trở về nhà sống cuộc sống bình dị,lo ngại chuyện nàng đang muốn làm cho quyền lực trong tay hắn dần suy yếu,An Đế quốc bình an như hiện tại là nhờ vào Thượng Quan gia nhiều đời qua đã dùng tâm huyết đánh đổi,hắn không mong thấy cảnh Thượng Quan gia bị kẻ khác hủy hoại thanh danh,quan trọng nhất là an nguy của bá tánh,hắn quyết xuống đại diện khẩn cầu.

« Khẩn thỉnh hoàng thượng hãy nghĩ lại,thời cuộc hiện nay đâu không còn chiến loạn,nhưng liệu ai dám bảo đảm chiến tranh sẽ không bùng nổ,lực lượng quân sự luôn phải trong tình trạng sẵn sàng đương đầu cùng quân địch,không thể lơ là cảnh giác được »

« Theo thống kê hiện nay biên ải có tổng cộng một trăm vạn binh sĩ trấn giữ,mỗi năm triều đình tiếp viện cho họ lên đến con số bao nhiêu vạn lượng có lẽ đại tướng quân rất rõ,nay chiến sự đã lắng xuống thì có bớt đi năm mươi vạn người cũng chẳng việc gì đáng ngại,bốn quan có thể lấy tánh mạng ra đảm bảo An Đế quốc vẫn vững bền,thậm chí dùng năm mươi vạn binh sĩ đánh đuổi hai trăm vạn kẻ ngoại xâm ra khỏi đế quốc »

Mọi người sửng sốt khi Kỷ Quân Đằng dám ngông cuồng tự tin năm mươi vạn có thể đánh thắng hai trăm vạn binh sĩ,nàng là quá khinh cuồng,tự tin vào bản thân hay bị điên rồi lại dám nói ra những lời thiếu tính chất thiết thực đến thế,Đường Diễn tin tưởng nàng không có nói bừa,việc này từng được sử sách ghi nhận,năm xưa Đường thái tổ dùng ba mươi vạn binh sĩ đánh đuổi hơn trăm vạn kẻ thù,bất quá thương vong một nửa số binh sĩ phe ta,điểm quan trọng là biết cách bài bố trận và củng cố lòng tin của binh sĩ để tiêu diệt quân địch,niềm tin chính là sức mạnh lớn nhất,binh sĩ quá nhiều mà kỹ năng chinh chiến kém cũng bằng thừa,nàng am hiểu trận pháp,áp dụng để trấn giữ biên ải là rất tốt.

« Trẫm thấy lời đề nghị của thượng thư rất khá,nếu chúng khanh gia không phản đối thì cứ y theo đó mà làm »

Bên dưới triều không một ai dám phản đối vì Kỷ Quân Đằng nay đã có thừa tướng chống lưng,lại được hoàng đế trọng dụng,đám người đi theo Thượng Quan Tôn cũng sợ gặp họa nên chẳng dám nói gì,đến khi bãi triều hắn liền đuổi theo,đoán được nàng đang có âm mưu lấy đi binh quyền trong tay hắn,sau đó là những người thân cận,cuối cùng sẽ loại hắn ra khỏi triều đình,hắn thà chết không để gian kế của nàng thành công.

« Người đừng nghĩ có thể đánh bại được ta, giả sử chiến tranh bùng nổ thì người đầu tiên chịu tội sẽ là người »

« Đa tạ người đã có lòng nhắc nhở, ta thừa biết năng lực của mình tới đâu »

Kỷ Quân Đằng mỉm cười có chút tà mị, bình thần đi theo Khắc Vân rời khỏi đám đông, đúng như những gì Thượng Quan Tôn suy đoán, nàng thực sự muốn loại bỏ hẳn khỏi triều đình, hẳn tuy là nhân tài tính khí lại thường hay kích động, không thích hợp làm đại sự, năm xưa vì hẳn nhất thời háo thắng khinh thường kẻ địch, cho nên Thượng Quan Kiện mới vì cứu hẳn mà tử trận, thật lòng nói thì hẳn không xứng làm đối thủ của Khắc Vân, để hẳn ở lại chỉ khiến mang họa sát thân, chi bằng cho hẳn sớm ngày thoái lui khỏi cuộc chiến này.

« Người quả nhiên có thể làm, thật khiến ta mở rộng tầm mắt »

Khắc Vân mỉm cười rất cao hứng, để tạo nên một trận pháp không khó, nhưng để nó linh hoạt ứng biến trước mọi tình huống thì thật không dễ, Kỷ Quân Đằng lập ra trận pháp nhìn như rất dễ dàng phá vỡ, khi đi sâu vào thế trận bên trong mới thật sự là điểm chết, trận pháp đó ngay cả hẳn cũng không biết nên phá giải thế nào, phải thừa nhận nàng thật sự có thiên phú trong phương diện này, nhìn không ra nàng vẻ ngoài chánh trực bên trong lại mưu mô khó lường, khó trách Tinh Vũ phái xưa nay gây thù chuốc oán với tà phái khá nhiều, lại chẳng ai có thể xăm lẳng lãnh thổ, hẳn càng không thể ngờ Đường Diễn đi tin lời một tiểu tử tuổi đời nông cạn, triều đình sớm muộn cũng suy vong, thiên hạ sẽ nhanh chóng thuộc về hẳn.

« Đều là nhờ người cho ta cơ hội biểu hiện »

Kỷ Quân Đằng ngoài mặt mỉm cười lòng lại thở dài, thời gian qua nàng làm rất nhiều chuyện cho Khắc Vân, hẳn mưu mô xảo trá, chưa chịu bại lộ tia sơ hở nào, rõ ràng hẳn không hoàn toàn tin tưởng nàng, sau khi đã tiễn hẳn ra khỏi hậu cung nàng cũng quay về Kỷ phủ dùng bữa cùng gia đình, đợi đến trời gần tối âm thầm tìm tới Tế Ngưng lâu, nơi có nhiều cô nương ăn mặc phóng khoáng để cho nam tử phong lưu khoái lạc, nàng biết nơi đây là chốn tiêu dao khiến con người mất đi lý tính, làm ra loại chuyện thiên thương bại lý, đồng thời đây cũng là nơi chôn vùi thanh xuân của biết bao thiếu nữ, nàng một nữ tử thì cần tới nơi này làm chi, nghiêm nhiên chẳng phải để tiêu dao.

« Công tử lại đến, mời ngài vào trong »

Trần ma ma vội vã dẫn Kỷ Quân Đằng tiến vào trong, cứ nghĩ chỉ có Kỷ đại công tử mới có nhã hứng lui tới đây thường xuyên, không ngờ Kỷ tam công tử cũng không ngoại lệ, mỗi nữ tử ở đây đều vô cùng xinh đẹp, các nàng không những xinh đẹp còn có tài nghệ khiến cho nam tử cũng phải nể phục, nổi danh nhất phải kể đến nữ lão bản, ngày trước từng là chiêu bài sống của Tế Ngưng lâu, cảnh tượng nơi đây phi thường náo nhiệt, khắp nơi đều là những cặp nam nữ đang cười nói vui vẻ, cử chỉ quá mức thân mật, giữa chánh lâu là một hồ nước nhân tạo, nói là hồ nước thực ra nó là tửu trì, bên trong được đổ đầy rượu ngon, vài nữ tử xinh đẹp ăn mặc gợi cảm đang đắm mình bên dưới, đắm người đến mua vui gọi thứ rượu mà các nữ tử vẫn còn là thân xử nữ ngậm mình là mỹ nhân tửu, nghe nói uống thứ rượu này vào sẽ khiến nam tử tinh lực dồi dào.

Giữa tửu trì là một vũ đài cao được dựng lên, các vũ cơ xinh đẹp đang biểu diễn kỹ nghệ cho đám nam tử xem, trên cột nhà cũng như trần nhà xuất hiện những hình ảnh của đôi tình lữ đang hoan ái, mang sắc thái cực kỳ dâm mỹ, khiến cho người ta không khỏi đỏ mặt khi nhìn đến, Kỷ Quân Đằng mặt vô biểu tình khi nhìn nó, những hình thái này chỉ hữu dụng với người có cùng tư tưởng, lúc đầu nhìn đến nàng còn thấy tức giận, họa gia chân chính sẽ không hoang phí tài nghệ vào những thứ vô bổ này, nghèo cũng phải có tôn nghiêm, tuyệt không thể vì tiền bán đứng thanh danh, bởi họ sách thánh hiền, đối với nàng thì nó chẳng qua chỉ là phế phẩm chứ không phải nghệ thuật, có hai mỹ nữ xuất hiện vây quanh lấy nàng, các nàng mỉm cười quyến rũ, ôm lấy cánh tay của nàng làm nũng.

“Đại quan nhân mời đi theo tiểu nữ”

Kỷ Quân Đằng điềm tĩnh giữ khoảng cách cùng các nàng, cũng không chối từ ý tốt của họ, đi theo các nàng tiến vào một gian phòng thượng hạng, an tĩnh ngồi trên ghế, hồng y nữ tử cung kính rót rượu cho nàng, lam y nữ tử còn lại dâng trái cây cho nàng thưởng thức, có vài mỹ nữ khác thì đang đánh đàn vũ khúc, nàng cầm trong tay chiếc quạt giấy phía trên có đề vài câu thơ, làm ra bộ dáng hoa tâm công tử, diễn xuất không tồi, nhìn nàng bây giờ như gả tài tử phong lưu thành táng, dùng chiếc quạt nâng lên cằm của hồng y nữ tử.

« Lão bản ở nơi nào ? »

« Chớ nóng lòng,nàng biết ngài sẽ tới nên kêu bọn ta tiếp đãi trước,xong việc nàng lập tức đến ngay »

Hồng y nữ tử mỉm cười xinh đẹp tựa vào lòng Kỷ Quân Đằng,nơi đây xuất hiện không ít tài tử lẫn quan lớn trong triều,mỗi nam tử đều có nét anh tuấn riêng,nam tử tuấn mỹ hơn người cũng không hiếm lạ gì,đây là lần đầu nàng nhận thức một tuyệt thế mỹ nam để cho nữ nhân cũng phải ghen tỵ,hắn vượt trội hơn cả Đường thái tử người được mệnh danh là đệ nhất mỹ nam tử của An Đế quốc,khó trách nhân gian bàn tán lục công chúa xinh đẹp tài năng như thế cũng phải lòng hắn,xem ra chuyện này là thật.

Kỷ Quân Đằng đợi một lúc lâu mới thấy hồng y nữ tử khác từ bên ngoài tiến vào,người kia không đến hai mươi tuổi,dung mạo xinh đẹp mê hồn,tựa hồ không có lời lẽ nào để hình dung hết vẻ đẹp của nàng,y phục trên người quá mỏng manh,để lộ vai trần gợi cảm,đường nét mịn hoặc,Ngưng Tuyết là nữ tử tài sắc làm cho bao nam tử điên đảo si mê,người đến tìm lạc thú chỉ ra vạn lượng hoàng kim chỉ mong có thể để nàng bồi rượu hoặc là hiến vũ nghệ,trước nay nàng rất kiêu kỳ chẳng bao giờ bận tâm đến những nam tử đó,kể nào đến thanh lâu cũng hứa hẹn đủ điều với các nữ tử nơi đây,sau thời gian thỏa mãn liền lạnh lẽo ra đi không chút lưu luyến,họ luôn tâm niệm thà lấy nữ tử không mấy xinh đẹp xuất chúng mà thân trong sạch làm thê tử còn hơn đi yêu nữ tử xinh đẹp thân đã vậy bấn bụi hồng trần,chẳng có gì đáng được trân trọng,thứ không có được mới là thứ quý giá,họ tìm đến vui vẻ cùng các nàng thì được,hiếm có chuyện mang kiệu hoa tới đón về nhà,tâm nàng sớm chai lì cảm xúc,không còn dành thời gian để ảo tưởng viễn vong nữa,duy chỉ có người trước mắt đủ sức khiến nàng tình nguyện lấy lòng,nàng ánh mắt xinh đẹp hàm chứa tình cảm vô danh nào đó dành cho Kỷ Quân Đằng.

“Chỉ mới không gặp vài hôm thượng thư đã nhớ đến tiểu nữ rồi sao ?”

Ngưng Tuyết ngữ khí phi thường gợi cảm,khóe miệng câu khởi khẽ mỉm cười đẹp đến say lòng người,nàng yếu nhược tựa như không có khí lực ngã vào vòng tay Kỷ Quân Đằng,lả lơi câu cổ đối phương,Kỷ Quân Đằng thản nhiên mỉm cười,giơ tay vuốt ve tóc nàng,lòng lại mẩn nàng yêu nghiệt,Ngưng Tuyết mê luyến cử chỉ ngọt ngào này,đến cuối cùng hắn cũng chỉ dừng lại ở đây chứ chưa một lần cùng nàng vượt quá giới hạn.

« Gần đây hắn có động tĩnh gì không ? »

« Hắn có vài lần nhắc đến ngươi,chẳng có gì quan trọng,theo ta được biết không lâu nữa hắn sẽ có hành động,đợi lúc đó ta sẽ báo ngươi biết »

Ngưng Tuyết thành thật nói ra những gì được biết từ Khắc Vân,cách đây không lâu Kỷ Quân Đằng đến tìm,hý vọng nàng có thể giúp đỡ,nàng không muốn can dự chuyện của kẻ khác,nhưng Khắc Vân nam tử này thật sự rất phiền toái,dù bị cự tuyệt hắn vẫn như cũ,không lâu lại đến tìm nàng,dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nàng làm tiểu thiếp cho hắn,Kỷ Quân Đằng nguyện ý giúp nàng tránh thoát sự phiền toái này,nàng cũng liền giúp đối phương điều tra chút tin tức.

« Vậy ta trở về trước »

« Nán lại đây một chút không được sao... »

Ngưng Tuyết lưu luyến không buông tay,nàng chờ lâu lắm mới đợi tới hôm nay,Kỷ Quân Đằng vừa gặp đã muốn bỏ đi thật là vô lương tâm,chẳng lẽ hắn muốn cả đời thủ thân hay là vì làm đạo sĩ quá lâu bây giờ mất đi khả năng kia gì rồi,vấn đề này rất đáng quan ngại,nàng nghe nói đạo gia đều phải cai sắc dục,không đàm luận ai,nhìn hắn cũng không giống kẻ bất lực,có lẽ là do nàng đã nghĩ quá nhiều,Kỷ Quân Đằng lấy ra chiếc trâm cài tóc xinh đẹp tặng Ngưng Tuyết xem như cảm tạ xong liền rời khỏi,nàng không có nhiều thời gian để lãng phí,muốn sớm hoàn thành kế hoạch mau chóng quay về Tinh Vũ phái,Ngưng Tuyết có lòng nàng hiểu,lãnh đạm chỉ muốn Ngưng Tuyết hiểu giữa hai người chỉ có thể như vậy,không thể tiếp tục tiến xa hơn được nữa.

18. Chương 18

Hôm nay Đường Diễn cho người truyền Kỷ Quân Đẳng vào cung, hẳn thường có nhã hứng gọi nàng đến đánh cờ, đàm luận đạo trị quốc, nàng kiến thức uyên bác, so với Huyền Tử đạo trưởng không kém là bao, Phật giáo được du nhập từ Thiên Trúc, trải rộng trên khắp trung nguyên, nhưng ở An Đế quốc Đạo giáo mới là chính thống, tại đây người ta phát triển Đạo giáo hơn là Phật giáo, hẳn cũng là người tôn sùng đạo giáo, nên có phần ngưỡng mộ tri thức đạo học của nàng, khi nàng đến nơi được hẳn dẫn tới một đầu trường rộng lớn xây dựng phía sau hoàng cung, nơi đây thường diễn ra Thiên Anh hội, một đại hội luận võ của những tinh anh trong khắp thiên hạ, sẽ chia ra nhiều cuộc tranh tài cao thấp, nhằm chọn ra người tài năng cho triều đình.

« Trước kia người tò mò muốn thấy bảo vật trấn quốc, hôm nay trăm sẽ cho người tận mắt được thấy »

Đường Diễn triệu hồi pháp bảo, vận dụng pháp lực phóng thích con nhân thú mang hình thể con người nhưng nét mặt thì tựa như quỷ dữ, trên đầu có hai chiếc sừng nhọn màu đen, trên lưng mọc đôi cánh to lớn, khi nó được phóng thích ra khỏi pháp bảo liền to lớn dần, thậm chí còn to lớn hơn cả tòa tháp, nó khom người quỳ xuống khi thấy hắn, tuy nó bản thể quỷ dị lại có suy nghĩ như con người, nó là thần thú thượng cổ chấn giữ An Đế quốc khỏi yêu ma tà đạo, được Đường thái tổ ngàn năm trước thu phục ở ma giới, từ đây về sau cũng liền phục tùng lệnh của hậu duệ Đường gia, Kỷ Quân Đẳng trong lòng phần khởi vô cùng, nàng từng nghe sư phụ nhắc qua truyền thuyết về thần thú này, tận mắt chứng kiến so với tưởng tượng còn phải oai vệ hơn nhiều, đối với tu chân giới mà nói người sở hữu nhiều pháp bảo, thần binh cùng thần thú hùng mạnh là một việc đáng ngưỡng mộ hơn là mức độ giàu có, nàng cũng sở hữu vài pháp bảo và thần thú, chưa có gì đáng khoe khoang.

« Ánh mắt ẩn chứa ngạo khí, đáng ngoài vô cùng oai vệ, thật sự là một cực phẩm thần thú »

Đường Diễn mỉm cười đắc ý trước lời khen ngợi, thần thú này là một trong những điều làm hắn thấy tự hào nhất, đáng tiếc chưa có cơ hội để nó bộc lộ hết tài năng, cả hai trò chuyện một lúc Kỷ Quân Đẳng mới ra về, đi ngang qua Thủy Liên điện, nơi có phong cảnh hữu tình liền nghe được tiếng cười đùa huyền ảo, nữ tử kia là Đường Thi Vũ, mỹ nam tử về ngoài anh khí đó lại là Đường Triễn Lâm thái tử, hẳn từ nhỏ đã rời hoàng cung theo một cao nhân học đạo, chỉ mới trở về đây chưa đầy một tháng, hẳn không quá thiết tha gì đến triều đình chánh sự, trong mắt tràn ngập yêu thương đối với thất hoàng muội, vừa thấy nàng cách đó không xa hắn liền câu mày, Đường Thi Vũ mỉm cười yêu mị, bước đến bên cạnh nàng.

“Thượng thư cả ngày bề bộn sự vụ, còn có thời gian thường xuyên lui tới thanh lâu vui vẻ, thật khiến bồn cung bội phục”

Kỷ Quân Đẳng nội tâm bất giác kinh ngạc, Đường Thi Vũ làm sao biết nàng từng đến nơi đâu, chẳng lẽ phái người theo dõi hành tung của nàng nên mới biết rõ, nàng tựa như chuyện không liên can đến mình, thản nhiên cười nhạt một tiếng.

“Thất công chúa dường như rất quan tâm đến thần, phái cả người đi theo âm thầm bảo vệ, thật không biết nên lấy gì báo đáp lòng tốt này”

“Bồn cung mới không nhàn rỗi quan tâm tới người, hy vọng người nhớ rõ thân phận của mình bây giờ là gì, tránh đến những nơi làm ảnh hưởng thanh danh của triều đình thì hơn”

Đường Thi Vũ hơi buồn bực, Kỷ Quân Đẳng vừa đến đây không bao lâu đã lòi đuôi sắc ma, thân là mệnh quan triều đình lại công khai đến thanh lâu mua vui, chuyện này truyền đến tai mọi người thì họ sẽ chê cười triều đình hữu bại, thu thuế của bá tánh lại cấp cho những tên quan viên này tiêu sài hoang phí, Kỷ Quân Đẳng không đơn giản như vẻ ngoài, mọi việc nàng đều nắm rõ trong lòng bàn tay dù thời gian qua không có gặp nhau, nàng thân là người yêu của Thượng Quan Tôn hiển nhiên phải có trách nhiệm nghe ngóng tin tức trong triều giúp, hẳn cấu kết cùng gian thần Khắc Vân, bây giờ người gặp nguy hiểm nhất rất có khả năng là Thượng Quan Tôn, đây là điểm khiến nàng bất an, Kỷ Quân Đẳng cảm thấy thanh lâu phức tạp nhưng không có nghĩa là nó hoàn toàn dơ bẩn như người ta vẫn nghĩ.

“Ta làm việc quanh mình lỗi lạc, không sợ bị người khác dị nghị, càng không làm ra loại chuyện ảnh hưởng đến triều đình, thất công chúa không cần bận tâm”

“Hừ, tự cho mình là thanh cao, bản vương muốn người nhớ rõ suy đến cùng người mang thân phận thường

dân thấp kém,may mắn được ban long ân,đừng nghĩ hoàng đế coi trọng thì người được phép không coi ai ra gì”

Đường Triễn Lâm nghiêm mặt đưa ra lời cảnh cáo,từ khi Kỷ Quân Đằng đến đây Đường Diễn không ngừng khen ngợi,kêu hấn hãy học hỏi tài năng của nàng,làm cho hấn cảm thấy trong mắt phụ hoàng bản thân rất thua kém,nàng từ một đạo sĩ vô danh thăng lên làm thượng thư,tài nịnh hót thật không thể coi thường.

« Hoàng huynh chớ nói nữa,sắp đến canh giờ rồi mau đi thôi »

Đường Triễn Lâm gật đầu,liếc nhìn Kỷ Quân Đằng một cái liền bỏ đi,để lại hoàng muội ở đây hấn thấy không mấy an tâm,cũng đã đến giờ đi gặp bằng hữu,dành tạm gác việc này qua một bên,Đường Thi Vũ chỉ muốn dă kích Kỷ Quân Đằng một chút,không nghĩ muốn hấn đắc tội với hoàng huynh,trước nay nghe được người khác nói hấn phong lưu,nàng không quá tin tưởng điều đó,ngược lại cảm thấy hấn vô tâm với nữ tử nhiều hơn,bây giờ hấn chính miệng thừa nhận khiến nàng sinh ra tia chán ghét,người nào lại không biết nam tử đến thanh lâu để làm gì chứ,nhất định là làm ra loại chuyện không đứng đắn khiến người ta ghê sợ.

« Nếu làm tất cả chỉ vì quyền lực thì bốn cung khuyên người sớm từ bỏ ý định,để trách ngày sau phải hối tiếc »

Đường Thi Vũ rất nhanh đoán được Kỷ Quân Đằng nhận ra thân phận của mình,nàng không lo ngại chuyện đó,cũng chẳng giải thích điều gì,hấn sớm biết càng tốt,không cần phải càng lúng càng sâu,thừa dịp bây giờ sớm từ bỏ ý nghĩ thì hơn,dĩ vãng từng nghĩ cả hai có thể làm bằng hữu,hiện giờ xem ra không thể,hấn bị danh lợi làm mờ mắt,thiệt nghĩ chỉ vì tham vọng nhẩn tâm làm thương tổn đến người khác thì dù có thành công cũng chẳng ai coi ra gì,hấn có thể làm tổn thương đến người khác,nếu làm hại đến Thượng Quan Tôn thì nàng tuyệt không tha thứ,Kỷ Quân Đằng hiểu Đường Thi Vũ lo lắng cho Thượng Quan Tôn,chính vì lẽ đó nàng mới muốn hấn rút lui sớm tránh tự làm hại bản thân.

« Bất cứ chuyện gì ta làm đều khiến người không vừa mắt,chẳng thêm bận tâm tìm hiểu nguyên do,có một điều người phải biết,vô luận thế nào ta tuyệt không làm tổn hại người mình yêu »

Đường Thi Vũ khê cấn lên bờ môi hồng diễm,chẳng biết nên nói gì hơn đành lẩn tránh ánh mắt của Kỷ Quân Đằng,cả hai thật sự không hợp,có miễn cưỡng đến với nhau cũng không ý nghĩa,Kỷ Quân Đằng đến gần hơn dịu dàng chạm nhẹ lên dung nhan của Đường Thi Vũ,nguyên lai đây mới chân chính là dung nhan ẩn sau chiếc mặt nạ,ngày trước nàng thấy dung mạo này xinh đẹp rực rỡ đến nỗi khiến người ta choáng ngợp khi nhìn,thật sự không có thiện cảm chút nào,chẳng rõ tại sao hiện giờ lại cảm giác yêu thích nó,nàng nhất thời bị cảm xúc lấn áp lý tính,không thể nghĩ ngợi gì thêm,cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi kiều diễm của Đường Thi Vũ,loại cảm giác mềm mại ngọt ngào để cho nàng khát cầu nhiều hơn.

Đường Thi Vũ như bị điểm huyết đứng yên bất động,nàng không phải đang căng thẳng quá độ,chẳng qua không dám tin Kỷ Quân Đằng cư nhiên dám mạo phạm mình,muốn tát cho hấn bạt tay lại cảm giác không có chút khí lực,hai tay bây giờ giống như bị thừa thải không biết nên đặt ở đâu cho đúng,bóng hình của Thượng Quan Tôn bắt giác thoáng qua trong đầu,làm nàng kịp thời thức tỉnh vội đẩy hấn ra.

« Chuyện hôm nay bốn cung xem như chưa từng phát sinh,từ đây về sau cũng không muốn gặp lại người nữa »

Đường Thi Vũ khôi phục sắc mặt lãnh đạm,lập tức bỏ đi,nói bỏ đi thực ra thì nàng đang chạy,lẩn trốn cảm giác khó xử,nàng rất rõ người mình yêu là Thượng Quan Tôn,người muốn lấy vẫn là hấn,chẳng biết tại sao lại không thể chán ghét Kỷ Quân Đằng,hấn nhiều lần bị nàng dă thương vẫn cố gắng nhẩn nhịn,để mặt cho nàng tự tung tự tác,bản thân chỉ nhẹ mỉm cười,hết thấy đều bao dung cho hành động ngang ngược không nói lý của nàng,nhất thời khiến cho nàng có đôi lúc muốn dựa dẫm vào hấn,chính vì ý nghĩ mơ hồ này làm nàng thấy sợ hãi và có lỗi với Thượng Quan Tôn,thật lòng không muốn cả hai người bọn họ bị tổn thương,nếu phải lựa chọn nàng đành xin lỗi người đến sau.

Kỷ Quân Đằng nhận ra mình đã sai lầm,rất cố gắng kiềm nén cảm xúc lại không thể,khiến cho đôi bên phải khó xử,nàng tự nhắc nhở mình đừng tiếp tục phạm sai nữa,thật lòng yêu thương thì nên tránh xa Đường Thi Vũ,hãy cứ là người ngoài cuộc,tuyệt không thể xen vào chuyện tình cảm của họ,rời khỏi hoàng cung không lâu thiên không bất chợt hiện lên đạo lam quang mờ nhạt,nàng lẳng không bay về hướng phát ra vết sáng,lam quang đó là ám hiệu của Khắc Vân,hiện tại nàng đã lấy được chút lòng tin từ hấn,tuy nhiên vẫn

chưa biết thật sự hấn nắm trong tay bao nhiêu thủ hạ và kẻ cùng hợp tác, muốn một lưới bắt trọn đám gian thần đó phải kiên nhẫn chờ thêm thời gian nữa, khi ra đến khu rừng ở ngoại thành thì thấy hấn đang đứng cùng một thủ hạ.

« Thừa tướng gọi ta đến gấp như thế không biết có chuyện gì ? »

« Thời cơ đã đến, sớm tới lúc An Đế quốc chào đón tân quân chủ, gọi người đến để làm quen với một người »

Khắc Vân cười đầy tà ác, từ khi Thượng Quan Kiện chết binh lực dần suy yếu, dù hiện tại Thượng Quan Tôn kế nhiệm chức vụ của phụ thân, lại không mấy có quyền lực, người nắm giữ binh lệnh trong tay là một nhân vật quan trọng đã quy phục về phe hấn, rất nhanh người đó sẽ xuất hiện, trong khu rừng bất giác bước ra thêm một người mà Kỷ Quân Đằng không ngờ đến, Đường Triễn Lân cười tà khi thấy nàng có mặt ở đây, nguyên lai người mà Khắc Vân từng nhắc đến lại là nàng.

« Ngày sau bản vương là đế vương một nửa giang sơn nhất định thuộc về các người, chuyện hiểu lầm lúc này hy vọng thượng thư không để tâm »

Khắc Vân thật có tài dụ dỗ người khác, Kỷ Quân Đằng có đoán cũng không ngờ chính nhi tử của Đường Diễn cầu kết gian thần làm phản, Đường Triễn Lân đã là thái tử, sớm hay muộn sẽ đăng cơ, cần gì phải đại đột can tội sát phụ đoạt ngôi, tiếng xấu lưu danh thiên cổ, hấn làm vậy thì có ích lợi gì, quyền lực thật sự là thứ đáng sợ làm người ta đánh mất lương tri.

Xưa nay Đường Triễn Lân một lòng yêu thương thất hoàng muội, loại tình cảm có phần khác biệt quan hệ huynh muội nên có, thật hận tại sao mình lại là hoàng huynh của Đường Thi Vũ, khi biết tin nàng sắp bị đem gả cho Vương Trí Khanh lòng hấn sớm vỡ thành ngàn mảnh vụn, chẳng còn thiết tha gì đến vương quyền, tuyệt vọng đến chẳng muốn quay về hoàng cung, hoang phế thời gian đắm chìm trong tử sắc, cho đến khi Khắc Vân đích thân tới khuyên nhủ hấn mới dần khôi phục tinh thần, Thượng Quan Tôn là kẻ thù số một của hấn, vốn dĩ năm xưa kẻ chết đi nên là Thượng Quan Tôn, nào ngờ người chết thay lại là Thượng Quan Kiện, rất khó lòng đứng nhìn hoàng muội thủy chung hoài niệm đến Thượng Quan Tôn, từ ngày yêu nam tử đó nàng sớm quên mất mọi chuyện, quên cả việc ngày trước từng nói trong lòng nàng hấn mới là nam tử quan trọng nhất, hấn không cam tâm làm nam tử thứ hai, tự thề với lòng mai này đăng cơ sẽ chính tay mang nàng quay lại bên cạnh mình, từ nay không còn kẻ nào có quyền ngăn cản hấn ở bên nàng nữa.

19. Chương 19

Ánh nguyệt quang rực rỡ xuyên thấu qua những áng mây chiếu rọi màn đêm tịch mịch, tinh tú đua nhau tỏa sáng giữa chân trời vô biên, mỹ quang xinh đẹp phảng phất nổi buồn mông lung, Kỷ Quân Đằng tâm trạng rối bời không lòng dạ thưởng thức vẻ đẹp thiên nhiên, trầm tư bên lan can cung điện, lạc vào mê vọng ái tính để nàng nếm trải đủ loại bi hoan vô thường, càng đau khổ lại càng khao khát được yêu, thiết tha mong được tận hưởng khoảnh khắc hạnh phúc thoáng qua, dù khổ sở vẫn cố chấp hướng về bóng hình trong tâm, nguyện tựa Tịch Nguyệt hoa si tâm không đổi, thủy chung hướng về ánh minh nguyệt rực rỡ, trải qua thiên niên đợi chờ thời điểm được vì mình nguyệt khai hoa, khoe sắc hương, rồi lặng lẽ lụi tàn trước ánh hoàng hôn, chờ đợi ngàn năm, đến cuối cùng chỉ tồn tại trong giây phút xinh đẹp ngắn ngủi, vẫn không oán không hận, nàng bước đến bên cạnh nắm lấy bàn tay lạnh giá của Đường Thi Vũ.

« Ta dẫn người đến một nơi »

“Đi đâu chứ, người đừng cả ngày làm chuyện vô vẩn được không”

Đường Thi Vũ buồn bực rút tay về, bước nhanh hơn muốn bỏ rơi kẻ đáng ghét phía sau, nàng yên lặng không có nghĩa là sẽ dung túng cho Kỷ Quân Đằng làm gì thì làm, nàng đã nói không muốn gặp lại hấn, vì sao cứ đến quấy nhiễu cuộc sống của nàng, hấn khiến nàng cảm thấy mệt mỏi, chán ghét vô cùng, Kỷ Quân Đằng không nói gì bất ngờ ôm lấy Đường Thi Vũ bay đi mất.

« Người đủ rồi, thả bốn cung xuống... »

Đường Thi Vũ buồn bực đánh vào người Kỷ Quân Đằng mấy cái, đánh đến tay nàng cũng phát đau vậy mà hấn vẫn ngoan cố không buông, đành chịu thua không còn phản kháng nữa, đã rời khỏi hoàng cung coi như dung túng cho hấn thêm lần này nữa đi, đôi mắt ngăm nhìn khung cảnh xinh đẹp ảo mộng dưới chân, ngày trước Thượng Quan Tôn cũng từng ôm lấy nàng bay khắp nơi trên thiên không, vòng tay hữu lực của hấn làm cho nàng thấy an tâm, cảm giác bản thân rất nhỏ bé khi nằm trong lòng hấn, hiện tại bị Kỷ Quân Đằng ôm lấy vì sao nàng lại mơ hồ cảm thấy nội tâm ấm áp, có lẽ vì khí hậu dần chuyển sang lạnh giá, được người khác ôm cảm thấy ấm áp là lẽ thường, nàng ở trong lòng tự cho mình lời giải thích như thế, dù biết những lời này tựa hồ không có tính thuyết phục cho lắm.

Cả hai tới một cửa hàng bán trang phục, Kỷ Quân Đằng chọn ra bộ y phục của nam tử ép Đường Thi Vũ thay vào, nàng miễn cưỡng đi thay y phục, trong lòng hơi tò mò không biết hấn đang dự tính làm gì, đến khi nàng quay lại với bộ y phục nam tử trên người Kỷ Quân Đằng liền gật đầu hài lòng, đưa cho nàng chiếc quạt, mấy tên phong lưu công tử vẫn thường dùng quạt để gia tăng sự phong nhã cho mình, nàng cải trang hoàn mỹ tới đâu cũng không giống nam tử cho lắm, Kỷ Quân Đằng nghĩ ngợi một lúc lấy ra bộ râu giả dán lên mặt nàng, nhìn bộ dáng hài hước của mình trong gương nàng liền bật cười.

« Người muốn đưa bổn cung đi đâu vậy ? »

« Dẫn người đi nhìn rõ một việc »

Cả hai ra khỏi thành đi đến sơn trang vắng vẻ trên núi, bề ngoài xây dựng như sơn trang thực chất nó là nơi khoái lạc bí mật mà các nam tử có danh tiếng thường lui tới, nhằm tránh bị ngoại nhân đàm tiếu, Đường Thi Vũ do dự đứng bên ngoài không chịu vào, mãi cho đến khi có một mỹ nữ đến lôi kéo vào trong nàng mới coi như tình nguyện, vừa tiến vào nàng lập tức xấu hổ đỏ mặt, đồng thời cũng tò mò muốn biết mọi người ở nơi đây làm gì, Kỷ Quân Đằng chọn ra căn phòng ở trên lầu, nơi có thể quan sát toàn bộ những người bên dưới, nàng chẳng tìm thấy điều gì đặc biệt ở nơi đây, tựa như những thanh lâu trong thành, đôi phong bại tục như nhau, nàng bắt đầu không có kiên nhẫn chờ đợi thêm.

« Việc người nói là những người đang đắm chìm trong tửu sắc sao ? »

« Chú tâm hơn sẽ tìm thấy câu trả lời »

Đường Thi Vũ quan sát đám người bên dưới không lâu thì nhận ra thân ảnh quen thuộc, nam tử kia đáng ngoài tuần mỹ, nụ cười rất dễ dàng gây thiện cảm cho người bên cạnh, hấn đang vui vẻ thưởng thức rượu do mỹ nữ dâng lên, nàng thần thờ nhìn hấn một lúc liền đứng dậy muốn bỏ đi, Kỷ Quân Đằng nhanh chóng giữ nàng lại.

« Tại sao lại lẩn tránh hiện thực »

« Người im đi...bổn cung không muốn nghe »

Đường Thi Vũ phượng nhãn ngẩn lệ, thống khổ chạy ra khỏi sơn trang, tìm nàng đau thất khi phải chứng kiến sự thật, nguyên lai Thượng Quan Tôn ngày thường hay nói bân công vụ, không thể gặp nàng là đến đây để vui vẻ, hấn có thể tự tại ở nơi này phong lưu cùng nữ tử khác, chắc hấn thời điểm đó trong tâm không hề có nàng, nàng đau lòng nhưng không hận hấn, ai lại không rõ nữ tử chốn thanh lâu có biệt tài mê hoặc nam tử, có trách thì trách hấn không vượt qua được cám dỗ, đã quên đi lời hứa hẹn ban đầu cũng chẳng sao cả, có thay lòng cũng là do nàng ép hấn phải như thế, kể nàng nên hận là Kỷ Quân Đằng, hấn thật hèn hạ khi nghĩ rằng làm vậy có thể khiến nàng hận Thượng Quan Tôn, cho dù thế cũng không có nghĩa nàng sẽ đem tình cảm đặt vào hấn.

Kỷ Quân Đằng lặng lẽ đi theo phía sau, thời gian trước Khắc Vân từng dẫn nàng đến đây chứng kiến chân tướng, để nàng nhận ra mình ngu thế nào khi cho rằng yêu là phải hy sinh, cho dù có nguyện buông tay thì chưa chắc kẻ đó đã biết trân trọng người nàng yêu, nàng chưa bao giờ dám nghĩ tới việc chiếm hữu Đường Thi Vũ, nữ tử kia vừa sinh ra đã an bài không phải là dành cho nàng, cả hai vốn không có duyên mệnh gì với nhau, nàng từng nghĩ chỉ có Thượng Quan Tôn mới thật sự là hạnh phúc của Đường Thi Vũ, đến khi biết sự thật nàng lưỡng lự không biết có nên nói ra hay không, cuối cùng quyết định làm sáng tỏ mọi việc, sự thật có thể khiến Đường Thi Vũ phải thất vọng, thậm chí rất đau khổ, nếu có thể lựa chọn nàng đã không làm vậy, chỉ việc mỗi ngày nhìn nhân ái vì một người ưu buồn, tư niệm, ngày ngốc chờ mong, đủ khiến nàng đau đến mức thổ không nổi nữa, buộc lòng phá vỡ giấc mộng đẹp trong lòng Đường Thi Vũ.

« Người có biết mình rất phiền toái hay không,đừng tiếp tục đi theo bốn cung nữa »

Đường Thi Vũ rút ra thanh kiếm trong tay Kỷ Quân Đằng,chỉ vào người hấn,nữ tử trong lúc đau khổ cũng là lúc đáng sợ nhất,nàng không chắc mình sẽ làm gì hấn đâu,hiện tại nội tâm rất phức tạp,vô cùng hụt hẫng,nàng chỉ muốn được an tĩnh tự xoa dịu nỗi đau trong tâm,Kỷ Quân Đằng nhấn tâm đả thương tinh thần của nàng,làm sao có thể bỏ mặc nàng ở lại nơi đây.

« Sự thật luôn làm người ta thấy rất tồi tệ,điều đó không cách nào thay đổi được,người nên sớm thức tỉnh,đừng tiếp tục lẫn tránh nữa,điều đó chẳng làm người thấy khá hơn chút nào đâu... »

“Đừng tiếp tục hư tình giả ý nữa,nếu người chưa từng tồn tại thì bốn cung đã thấy hạnh phúc hơn rất nhiều”

Đường Thi Vũ ánh mắt đỏ ửng lên,oán hận nhìn Kỷ Quân Đằng,nàng tình nguyện chìm đắm trong u mê còn hơn phải tiếp nhận sự thật đau lòng,tại sao không lừa dối nàng rằng vẫn còn có một nam tử nguyện chỉ yêu mỗi mình nàng,nguyện vì nàng làm tất cả mọi điều,để cho giai thoại về ái tình tốt đẹp này vẫn mãi tồn tại,tại sao không để nàng thấy ngày cả hai thành hôn,có được hạnh phúc mỹ mãn,vì sao lại nhấn tâm dập tắt tia hy vọng nhỏ nhoi trong lòng nàng,Kỷ Quân Đằng để nàng trải qua hết nỗi đau này lại đến nỗi đau khác chẳng thể thoát ra được,nếu có thể nàng muốn được hận hấn nhiều hơn,không cần phải do dự giết chết hấn ngay lập tức.

“Ta đưa người về”

Kỷ Quân Đằng bình thần mỉm cười dù nội tâm đau nhói trước những lời chua cay này,Đường Thi Vũ kiên cường mà nàng từng nhận thức hiện tại đã hoàn toàn biến mất,chỉ còn lại một nữ tử vì tình đau khổ,mong manh yếu nhược,nàng không hề mong muốn làm tổn người người mình yêu,cũng chẳng đành tâm tiếp tục yên lặng nhìn Đường Thi Vũ thống khổ vì người không đáng,chẳng lẽ một tình yêu dối trá lại khiến Đường Thi Vũ trân trọng đến vậy sao,cuối cùng nàng vẫn không hiểu tại sao mọi nữ tử khi yêu đều đánh mất lý trí,tự làm khổ chính mình.

Đường Thi Vũ cười yếu ớt xoay người rời đi,bước chân gần như vô lực không biết hiện giờ nên đi nơi nào,nàng không cần ai đến an ủi vết thương lòng,tổn thương này cho dù có muốn bù đắp cũng không kịp nữa rồi,nếu có quyền lựa chọn nàng mong sao Kỷ Quân Đằng đừng bao giờ xuất hiện là tốt nhất,cuộc sống của nàng hiện tại đã đủ mệt mỏi rồi,đừng đến quấy nhiễu thêm nữa,hấn càng đạo đức giả càng khiến nàng sinh lòng chán ghét,hấn làm tất cả cũng chỉ vì lòng ích kỷ,hận nàng lựa chọn Thượng Quan Tôn chứ không phải hấn,không cam tâm muốn hủy hoại tình cảm của hai người,hiện tại hấn chẳng mấy khác biệt so với những nam tử nàng từng gặp,người có lòng đồ kị cao như hấn đừng nghĩ nàng sẽ để tâm đến,cho dù nàng đã không còn yêu Thượng Quan Tôn nữa,thì người về sau chọn yêu tuyệt không phải là hấn,vào lúc này Thượng Quan Tôn đã đến nơi,hấn phần nộ đắm một quyền vào mặt Kỷ Quân Đằng.

« Ở đây không có chuyện của người,mau xéo đi,Vũ nhi hãy nghe ta giải thích... »

Thượng Quan Tôn đau khổ chạy theo nắm lấy tay Đường Thi Vũ,nàng thống khổ né tránh,hiện giờ hấn đến giải thích còn ý nghĩa gì,tại sao những nam tử bên cạnh nàng nếu không thay lòng đổi dạ,thì sẽ là người yêu đến ích kỷ,bọn họ miệng nói lời yêu thương,thực chất không người nào thật lòng nghĩ cho cảm xúc của người mình yêu,nàng bắt đầu thấy tuyệt vọng với tình yêu,đối với những người luôn tin tưởng,thế gian này thật có quá nhiều điều dối trá,nàng hoang mang không dám tin tưởng vào trực giác của mình nữa.

Thượng Quan Tôn cũng có điều khó nói,người nào cho rằng yêu công chúa là tốt chứ,thân làm nam tử hấn càng thêm áp lực vì thân phận thua kém người mình yêu,dù rất cố gắng cải thiện bản thân cũng có lúc thấy mệt mỏi,luôn nghe được lời lẽ thị phi của một số người nói hấn vô dụng,không xứng với Đường Thi Vũ,sở dĩ có được vị thế cao như hôm nay là nhờ nàng chứ không phải tự bản thân hấn cố gắng có được,ngay cả Đường Diễn cũng không phải rất coi trọng hấn như vẻ ngoài,khéo léo lẫn tránh chuyện hôn sự,nhiều lần cự tuyệt thỉnh cầu của hấn,trong lúc thất vọng này hấn vô tình phát sinh tình cảm với một nữ tử khác,dù người hấn yêu nhất vẫn là nàng,nhưng chí ích khi ở bên Thường Yên không mang đến áp lực,mỗi lần hấn buồn phiền đều tìm đến nữ tử thứ hai để giải tỏa ưu sầu,giấy thì không gói được lửa,chuyện vốn luôn che giấu rồi cũng đến lúc bị phát hiện,hấn tức giận khi nghĩ tới tên ngụy quân tử phá hoại tình cảm của mình,lập tức quay lại tìm Kỷ Quân Đằng tính sổ.

20. Chương 20

Đường Thi Vũ chợt nghe tiếng động lớn, cuộc chiến hiện giờ là vì nàng diễn ra, Thượng Quan Tôn mỗi kiếm chém ra đều không nương tay chút nào, hấn thân là dùng tướng hiển nhiên ra tay phải có uy lực hơn người, Kỷ Quân Đằng trong tay không có binh khí, nó sớm bị Đường Thi Vũ cầm đi mất, hiện giờ nàng chỉ có thể né tránh công kích, hấn tựa hồ bị cơn giận lấn áp lý trí, càng đánh càng dồn nàng về phía vách núi, tung ra chưởng pháp hiện lên kim quang đánh nàng rơi xuống vực sâu, không dừng lại ở đó, hấn nhanh chóng bay theo, còn chưa thấy nàng chết hấn tuyệt không ngừng tay, Đường Thi Vũ vội đuổi theo, nàng cảm thấy hai người diên mất rồi, đều đã trưởng thành tính khí lại không chút giống đại nhân.

Kỷ Quân Đằng khoe miệng trào ra tia máu tươi, nhanh chóng bay đi lẩn tránh sát khí đang đến gần, Thượng Quan Tôn bây giờ thần trí không thanh tỉnh, nói lý với hấn không có hiệu quả, nàng lại không muốn đánh nhau với hấn, dù không phải người yêu tốt hấn vẫn là nhân tài, một trung thần thật sự, hết lòng nghĩ cho xã tắc, không dễ bị Khắc Vân lời kéo, đây là điểm để nàng nể phục hấn, nàng còn chưa bay bao xa thì hấn đã đến nơi, chỉ kiếm về hướng nàng.

“Đừng hèn nhát bỏ chạy nữa, người còn là nam tử thì hãy đấu với ta một trận đi”

Kỷ Quân Đằng chưa kịp trả lời thì Thiên kiếm đột nhiên bay đến bên cạnh, quay đầu lại thấy Đường Thi Vũ ở cách đó không xa, Thượng Quan Tôn cũng kinh ngạc khi thấy nàng, hành động quảng kiếm cho Kỷ Quân Đằng khiến hấn phần nộ vô cùng, nàng là đang muốn tiếp tay cho kẻ khác đánh bại hấn sao, từ ngày xảy ra sự việc ở bên cạnh hấn đã hoài nghi hai người có gian tình, từng nghe được thủ hạ hồi báo nói nàng cùng Kỷ Quân Đằng có cử chỉ thân mật, ban đêm chạy ra khỏi cung tới Kỷ gia, hấn tuyệt đối không tin, cho rằng tất cả chỉ là lừa dối, đến một ngày tận mắt chứng kiến nàng cùng Kỷ Quân Đằng hôn nhau ở Thủy Liên điện, hấn mới tin tất cả đều là sự thật, mỗi khi hấn muốn gần gũi nàng lại luôn miệng nói phải thủ lễ, kêu hấn hãy kiên nhẫn chờ đợi vì đêm tân hôn tốt đẹp, vì yêu nàng nên hấn cố gắng nhẫn nại, chờ đợi ngày tốt đẹp đó, kết quả thì thế nào, chính là nàng có thể dễ dãi để cho nam tử khác hôn cũng không phản kháng, có phải kẻ khác muốn làm gì nàng đều nguyện ý hay không, hành vi phản bội của nàng là biểu thị yêu hấn đó sao, hiện tại nàng lại tin lời kẻ khác cũng không muốn nghe hấn giải thích.

Thượng Quan Tôn chém một nhát mạnh mẽ tựa bạo vũ lao vào hư không, Kỷ Quân Đằng thành công đỡ được nhát kiếm chí mạng này, vận dụng nội lực tạo nên hồng quang trong lòng bàn tay, khi nó được phóng thích liền hóa thành hỏa khí, hấn chém bay ngọn lửa kia, nhanh như chớp lao bay tới tấn công, kiếm pháp hấn đánh ra xuất thần nhập hóa, vô thâm khó lường, nhưng tất cả đều bị nàng thành công phá giải, hấn bây giờ đánh nhau với tâm tình bất ổn, phần nộ hóa cuồng, ra tay không những nhanh còn dứt khoát, nàng tâm tính như mây, từ nãy đến giờ căn bản chỉ chống đỡ chứ chưa thật sự dùng hết khả năng, điều đó càng làm hấn tức giận hơn, nàng thật khinh cuồng, vội coi thường đối thủ, hấn muốn nhìn xem kiếm pháp của đạo gia lợi hại đến mức nào, hay chỉ dùng để đối phó với yêu nghiệt, hấn đánh tới nhát kiếm so với lúc nãy còn mạnh mẽ hơn, đạo kim quang như lưu tinh rực sáng lao thẳng về phía đối thủ, nàng đỡ được kiếm quang này cũng liền bị đánh bay vào vách núi, trên lưng truyền đến cơn đau thấu xương, ánh mắt dần trở nên lạnh mị hơn, đầu óc đau nhức như muốn vỡ tung, thanh âm ma quái đó lại vọng đến, khiến nàng không cách nào tĩnh tâm, hấn nhận thấy nàng đang phân tâm liền lao đến tấn công, ngoan tuyệt dùng kiếm chém xuống một nhát, nàng bị thương thất thủ rơi xuống dải đất bên dưới.

“Cứ nghĩ người rất lợi hại, hóa ra chỉ là kẻ bại dưới tay ta”

Thượng Quan Tôn mỉm cười đắc ý, Đường Thi Vũ muốn bay đến bên Kỷ Quân Đằng liền bị hấn giữ lại, hấn đột nhiên cảm nhận được luồng hàn khí lạnh buốt phía sau, quay đầu lại đã thấy Kỷ Quân Đằng, nét mặt lạnh đậm vô hồn, đôi mắt hóa tử sắc yêu mị phẳng phát ánh sáng tà quái giữa đêm đen, nàng nhận ra Kỷ Quân Đằng có biến hóa, trong lòng hơi căng thẳng nắm tay Thượng Quan Tôn kéo đi.

“Ta không đi đâu cả, trừ phi người chịu tha thứ cho ta”

“Hảo, bốn cung tha thứ cho người”

Đường Thi Vũ không muốn một trong hai người bị thương,vào lúc này chỉ có thể thỏa hiệp với Thượng Quan Tôn,cả hai dễ dàng rời khỏi mà không có bất kỳ tia đe dọa nào,Kỷ Quân Đẳng cố gắng làm chủ chính mình,lòng ngực như có bàn tay nào đó đang bóp chặt quả tim,mỗi lần hít thở là một cực hình,đau đớn vô cùng,nàng phần nộ dùng Thiên kiếm chém một đường vào vách núi,khiến cho vách núi hăng sâu vết dài,bụi đá từ bên trên đổ sập xuống,nhấn chìm nàng trong lớp sương khói dày đặc.

Đến khi Đường Thi Vũ lần nữa quay lại không còn nhìn thấy bóng dáng Kỷ Quân Đẳng ở nơi nào,nàng dựa theo vết máu đi đến con suối,dọc theo thác nước tìm kiếm tung tích của hắn,lúc này nàng rất sợ lại xảy ra chuyện đáng tiếc như hôm đó,tuy là ghét Thượng Quan Tôn lừa dối mình,chưa đến mức nhẫn tâm đến nỗi muốn thấy hắn chết,khi này cả hai đã thẳng thắn nói chuyện với nhau,rất đổi kinh ngạc khi bị phát hiện nàng làm chuyện có lỗi với hắn,nàng một bên giải thích một bên oán trách hắn,hắn thành thật nói rõ mọi việc và xin lỗi nàng,hứa từ nay không tái phạm,lăng tử hồi đầu là chuyện không dễ,nghĩ thế nàng quyết định cho hắn cơ hội sửa đổi,bản thân cũng hứa sẽ không can hệ gì đến Kỷ Quân Đẳng nữa,sau khi đưa nàng hồi cung hắn mới an tâm ra về.

Đường Thi Vũ thấy khổ tâm vô cùng,đã hứa từ này không giao du với Kỷ Quân Đẳng nữa,bây giờ nói một đằng làm một nẻo,thời điểm nóng giận vô tình mắng chửi hắn có chút cay nghiệt,lại không thể ngoảnh mặt trước sự sống chết của hắn,đành quay lại tìm,coi như lần này trả hết ân tình vì hắn đã từng cứu nàng,ngày sau cả hai xem như người xa lạ,không còn bất kỳ liên hệ nào nữa,nàng đi được một đoạn phát hiện hắn đang ở giữa dòng thác,không nhờ tảng đá cản lại thì hắn sớm theo dòng nước trôi đi mất,nàng vội nhảy xuống nước cứu người,hắn bộ dáng như thư sinh chẳng ngờ nặng tới vậy,lôi được lên bờ nàng cũng muốn kiệt sức.

« Quân Đẳng,mau tỉnh lại đi... »

Nhận thấy Kỷ Quân Đẳng không có dấu hiệu tỉnh lại,Đường Thi Vũ nhanh chóng đỡ dậy truyền nguyên khí,vạn nhất hắn thật sự chết nàng làm sao có thể đối mặt với phụ mẫu của hắn,lấy ai đem bồi thường cho hoàng tỷ,tuyệt không thể để hắn cứ như vậy ra đi,nàng truyền nguyên khí cho hắn đến khi bản thân không còn chút khí lực mới dừng tay,hắn vì mất máu quá nhiều chưa có dấu hiệu của sự sống,nàng bắt lực ngồi dưới đất,tuyệt vọng nhìn dòng nước chảy xiết,hư không bất giác nổi lên trận tuyết vũ giữa ánh tàn dương mờ ảo nơi chân trời,thiên không u tối thoảng chốc phủ lấp phiêu tuyết,tiết trời bắt đầu lạnh giá hơn,nàng dốc toàn lực kéo hắn đến một gốc cây lớn trú ẩn trận mưa tuyết.

Không rõ hiện tại đang ở địa phương nào,nơi này hoang vắng như thế có lẽ chẳng ai xuất hiện,muốn tìm người trợ giúp sợ là không dễ,Đường Thi Vũ bây giờ hoàn toàn dựa vào bản năng mà làm,chậm rãi bước tới gần Kỷ Quân Đẳng,hắn trên người có thương,không kịp thời xử lý sẽ nguy hại tánh mạng,nàng kiêu nhan chợt hiện lên áng mây hồng,do dự giây lát mới giơ tay giúp hắn cởi ra lớp y phục bên ngoài,xé đi một mảnh chiếc áo đỏ chạy đến bên thác nước ngâm ướt,vội vả đem trở lại,lớp trung y được cởi ra bại lộ vóc người tuyết trắng sẵn chắc lại nhuộm đầy huyết thật dụ hoặc người nhìn,cảnh tượng trước mắt tạo cho người ta cảm giác đau đớn thay lại không kém phần hấp dẫn mê người,trước ngực hiện lên vết dài sâu hoắc do trường kiếm tạo thành,nàng không dám nhìn lung tung vội giúp hắn xử lý vết thương,dùng miếng vải khô băng bó lại,tạm thời chỉ có thể giúp hắn cầm máu,không thể khâu vết thương kia lại,nguyên khí của nàng tổn hại nặng nề,cần phải tìm người nội khí cao thâm đến truyền nguyên khí cho hắn mới hy vọng sớm ngày khôi phục.

Đường Thi Vũ chạy đi lấy y phục lúc này mặc vào cho Kỷ Quân Đẳng,không hề phát hiện ra đây là nữ tử,bởi vì lòng ngực vẫn bằng phẳng không giống như bao nữ tử khác,cơ thể căn bản tựa như thiếu niên,có khác biệt cũng là làn da trắng hơn so với nam tử khác thôi,đây cũng là vì từ nhỏ đã luyện tuyết học của Tinh Vũ phái,khiến cơ thể biến hóa lớn,thật lâu sau phiêu tuyết mới có dấu hiệu lảng xuống,Kỷ Quân Đẳng bị sự lạnh giá đánh thức,cả người vô cùng mệt mỏi,bất ngờ khi nhận ra nàng đang ở bên cạnh.

“Tại sao ngươi còn ở đây ?”

“Còn không phải quay lại để cứu tên vô dụng nhà ngươi”

Đường Thi Vũ chán ghét liếc nhìn Kỷ Quân Đẳng,người ta cũng là đại hiệp,hắn cũng là đại hiệp,vì cái gì lại vô dụng như vậy,để cho một nữ tử như nàng tới cứu,sớm biết hắn không chết nỗi nàng đã ở lại tắm cung ngủ một giấc tới trời sáng,dại gì tới đây chịu khổ cùng,Kỷ Quân Đẳng định ngồi dậy trên ngực truyền đến cơn đau đành nằm trở lại,lấy tay ôm ngực,phát hiện y phục có chút sọc sếch,bị rách vài chỗ,giống như là mới

vừa bị ai đó cởi ra rồi mặc lại, không đúng nguyên mẫu cho lắm, trên mặt nàng đột nhiên đỏ ửng lên, không nói một lời quay đầu đi nơi khác che giấu sự xấu hổ. Đường Thi Vũ trong lòng cảm thấy buồn cười, trong tình huống khó xử đó người nên mắc cỡ phải là nàng mới đúng, hẳn vì có gì lại đỏ mặt, e thật là giống nữ tử, chẳng khác nào nói nàng ước hiếp nam tử con nhà lành, cả hai đột nhiên nghe được tiếng sói kêu, có lẽ nó đánh hơi thấy mùi máu tanh trên người hắn nên tìm đến đây, loài sói hoang dã thường đi săn theo bầy đàn, chắc hẳn không chỉ có một con ở gần đây thôi, nàng đang định nói người cứ nằm yên, để ta đối phó bọn chúng, vừa quay đầu lại đã không thấy hắn ở nơi nào, nàng kinh ngạc kêu lên.

“Quân Đằng, người đâu rồi?”

“Ta ở nơi này, người cũng lên đây đi”

Đường Thi Vũ theo thanh âm nhìn lại thấy Kỷ Quân Đằng đang ngồi trên cành cây, nàng đột nhiên muốn nộ khí xung thiên, tên khốn kiếp nào trước kia mạnh miệng nói rằng tuyệt không làm tổn hại đến người mình yêu, bây giờ gặp chuyện liền bỏ chạy trước, lộ ra bộ mặt tham sống sợ chết, lời hắn nói có thể tin tưởng thì con heo cũng biết leo cây, may mắn thay nàng chưa ngất thơ đến mức tin tưởng tuyệt đối, nàng dùng chút khí lực còn lại bay lên cây, yêu kiều ngồi xuống bên cạnh, Kỷ Quân Đằng thật lòng không muốn thành kẻ nhất gan, hiện giờ đang bị thương không có hơi sức đâu để đánh sói, kế sách tốt nhất là lên đây ngồi cho an toàn, hưởng chi sát sinh sẽ gia tăng nghiệp chướng, nếu không bị tình thế ép buộc nàng sẽ không ra tay.

21. Chương 21

Trời gần sáng Đường Thi Vũ mệt mỏi ngủ say, vô ý thức tựa đầu vào vai Kỷ Quân Đằng, không còn tinh thần quan tâm người bên cạnh là ai, bản thân đang tại nơi nào, nàng không dành tâm để Đường Thi Vũ chịu đựng cơn lạnh giá của đêm đông, nhẹ ôm Đường Thi Vũ vào lòng, cởi ra lớp ngoại y của mình đắp lên người Đường Thi Vũ, nàng hiển lộ tia ôn nhu trên khóe môi, có suy nghĩ hơi xấu xa, mong rằng thời điểm trời sáng có thể tới chậm rãi hơn, để cho nàng được ôm Đường Thi Vũ lâu thêm đôi lúc, trải qua nhiều điều mới nhận ra thứ nàng luôn muốn theo đuổi từ lâu không còn là kiếp tu chân, truy cầu chính là sự ấm áp của hiện giờ, một thứ sẽ mãi chẳng thuộc về nàng.

Khi này Kỷ Quân Đằng thể xác rất đau trước ảnh hưởng của tâm ma, vẫn nhìn ra trong mắt Đường Thi Vũ tồn tại tia lo lắng cho an nguy của Thượng Quan Tôn, cả hai cùng nhau rời khỏi, khoảnh khắc thoáng chốc đó làm nàng hiểu được nỗi đau của thể xác đã là gì để sánh với cơn đau trong tâm, nàng trầm mặc ngắm nhìn mình nguyệt phương xa, Đường Thi Vũ ở trong thâm tâm của nàng tựa ánh minh nguyệt, sắc thái dù có thay đổi thế nào vĩnh viễn là duy nhất, Như Băng hay Đường Thi Vũ đều là một người, chỉ khác ở điểm khoảng cách hiện tại quá xa với không cách nào với tới, chỉ dám lặng thinh ở nơi xa ngắm nhìn, tựa như bao người thưởng nguyệt khác, khoảnh khắc điểm lệ đó sẽ mãi tồn tại trong tâm khảm, thật lòng yêu một người là cho đối phương tự do không trói buộc, nàng càng có thêm lý do hạ quyết tâm vong niệm, quên đi đoạn ái tình đơn phương.

Đường Thi Vũ chìm đắm trong ưu tư, tuy đã tỉnh lại giả vờ ngủ say, nàng đối với tình cảm của Kỷ Quân Đằng tựa như câu bỏ thì vương mà thương thì tội, không dành tâm tổn thương đến hắn, lại không có biện pháp tiếp nhận tình cảm này, nó hoàn toàn chẳng phải tình cảm nàng mong đợi, người hiểu nàng nhất luôn là Thượng Quan Tôn, sau ngày hôm nay nàng sẽ không gặp lại hắn nữa, qua lúc sau nàng mới giả bộ tỉnh lại, nhận ra trời đã sáng.

« Người cả đêm không ngủ ? »

« Tiếng ngáy của người quá ồn, kêu ta làm sao ngủ »

« Đạp hủ thú nhà người cũng thú lắm »

Đường Thi Vũ buồn bực đánh vào người Kỷ Quân Đằng một cái, tự mình nhảy xuống đất đi đến bên thác nước rửa mặt, nàng còn không có chề hẳn cả người đầy mùi máu tanh, hắn cứ nhiên dăm chề nàng ồn ào, nàng nào có chuyện ngủ khiếm nhã như vậy chứ, hẳn rõ ràng muốn tìm chuyện sinh sự, biết trêu ghẹo người khác

chúng tỏ không có gì đáng gì, Kỷ Quân Đằng đi hái vài quả trái cây mang đến thác nước rửa sạch rồi đưa cho nàng.

« Xin lỗi đã làm phiền tới người »

« Không cần thấy ngại, bốn cung chỉ trả ân chuyện lần trước, giữa chúng ta coi như không ai nợ ai, người thật lòng muốn tốt cho bốn cung thì từ nay đừng gặp nhau nữa »

Đường Thi Vũ không muốn vì ngoại nhân vô tình làm Thượng Quan Tôn phải buồn lòng, hấn buồn thì nàng không vui nổi, cũng là do nàng có lỗi trước, dễ dãi để cho Kỷ Quân Đằng hôn, có lẽ vì thế hấn mới đau lòng phạm sai lầm, chẳng mong ai tới làm ảnh hưởng đến tình cảm của hai người nữa, cố gắng nói rõ hy vọng Kỷ Quân Đằng hiểu cho.

« Ta đáp ứng người... »

Kỷ Quân Đằng thật muốn biết chính mình là gì trong lòng Đường Thi Vũ, nhất thời có nhả hứng liền tìm đến, không vui thì đuổi đi sao, phải chăng nàng là người rất phiền toái, thừa thải trong mắt Đường Thi Vũ, nàng cố lờ đi cảm giác cõi lòng buốt giá, Đường Thi Vũ yêu đến không phân rõ trắng đen, chính nàng cũng chẳng kém gì, dần sợ hãi cảm giác lạc vào u mê không lối thoát, con người luôn là như thế, họ sẽ không yêu người luôn quan tâm đến mình, thường làm mình vui vẻ, mãi nghĩ đến người đã từng làm tổn thương tới mình, bởi vì có thương tổn mới nhận ra yêu người đó nhiều đến mức nào, lần này hy vọng sự phán đoán của nàng là sai, mong rằng Thượng Quan Tôn thật sự thay đổi, nàng triệu hồi thần thú hỏa kỳ lân thân hình oai vệ, bộ lông đỏ rực, để cho Đường Thi Vũ ngồi nghiêng phía trước rồi điều khiển hỏa kỳ lân bay lên áng mây.

Cả hai về đến hoàng cung thấy Đường Trúc Lam cùng Thượng Quan Tôn đang chờ đợi trong đình viện, hấn hay tin Đường Thi Vũ mất tích từ hôm qua đến giờ vẫn không ngủ, cho người tìm kiếm khắp mọi nơi, sợ nàng xảy ra chuyện, hóa ra nàng lại tiếp tục lừa dối hấn, tất cả chỉ vì nam tử đó, hấn không còn tâm trạng nữa, tức giận bỏ đi mất, Đường Trúc Lam hay tin Kỷ Quân Đằng biến mất rất lo lắng, chờ đợi để rồi phải chứng kiến người bên cạnh hấn là hoàng muội của nàng, nàng nhận ra Đường Thi Vũ thật giả tạo, luôn làm ra biểu lộ thống khổ khi xa cách Thượng Quan Tôn, bây giờ lại biến mất cả đêm cùng với Kỷ Quân Đằng, Đường Thi Vũ vừa mới nhảy xuống hỏa kỳ lân thoáng thấy bóng lưng của Thượng Quan Tôn phía trước, định đuổi theo lại thấy hoàng tỷ cũng có mặt ở đây, nàng hơi á ngại muốn giải thích, chưa kịp mở lời đã bị Đường Trúc Lam tát một bạt tay.

« Bốn cung không có tỷ muội hạ tiện như người »

Đường Trúc Lam bị phần nhìn về phía Kỷ Quân Đằng rồi mới bỏ đi, hấn chỉ biết đau lòng vì Đường Thi Vũ, hoàn toàn không để tâm tới cảm giác của nàng, Kỷ Quân Đằng cắn chặt răng, Đường Trúc Lam đáng trách, người đáng trách hơn lại là nàng, tránh xa Đường Thi Vũ một chút có lẽ đã không như hiện tại, nàng đau xót chạm tay lên dung nhan tuyệt thế đã bị đỏ ửng kia.

« Đừng phiền đến bốn cung »

Đường Thi Vũ mệt mỏi gạt tay Kỷ Quân Đằng ra, lập tức bỏ chạy đi mất, hai ngày liên tiếp tinh thần cảm giác vô cùng nặng nề, chuyện này chưa giải quyết xong lại tới thêm chuyện khác, nàng phiền não vô cùng, hoàng tỷ ghét nàng, luôn cho rằng nàng đã cướp Kỷ Quân Đằng đi mất, dù có giải thích thế nào hoàng tỷ đều không tin tưởng, bây giờ lại xảy ra tình huống này bị Thượng Quan Tôn nhìn thấy, sợ là hấn sẽ càng chán ghét nàng hơn, nàng thật lòng không muốn vì một nam tử khác làm ảnh hưởng đến tình cảm nhiều năm qua của cả hai, bấy nhiêu đã quá đủ, về sau không muốn dính gì đến Kỷ Quân Đằng nữa.

Kỷ Quân Đằng lòng nặng trĩu thở dài, chính nàng đã khiến tình cảm tỷ muội bọn họ dẫn đến cục diện này, làm ảnh hưởng tới cả tình yêu giữa Đường Thi Vũ và Thượng Quan Tôn, nàng tự hỏi mình đang làm chuyện tốt gì thế này, bắt đầu cảm thấy tự chán ghét chính mình, từ trước cho tới nay luôn làm hỏng mọi chuyện, nàng rời khỏi hoàng cung trở về Kỳ phủ, vừa bước vào nhà đã thấy người của Tế Ngưng lâu đến tìm, là tỷ nữ hầu hạ cho Ngưng Tuyết.

« Thượng thư, chủ tử phái ta đến mời người đi Tế Ngưng lâu một chuyến »

Ngưng Tuyết thật có bản lĩnh, Kỷ Quân Đằng mới trở về không lâu đã hay tin, nàng tiến vào Tế Ngưng lâu bằng cửa sau, tránh mọi người để mất đến, Ngưng Tuyết xinh đẹp kiều nhã ngồi trong phòng chờ đợi, thấy

người đã đến nàng mỉm cười đi ra nghênh đón.

« Người thật vô tâm, để cho nhân gia chờ đợi thật lâu cũng không tới thăm »

« Người có việc xin nói thẳng vấn đề đi »

Kỷ Quân Đằng tinh thần suy sụp, không có tâm trạng đùa giỡn với Ngưng Tuyết, ban ngày gọi nàng tới gấp như thế chẳng hẳn có việc liên quan tới Khắc Vân, Ngưng Tuyết nhận thấy khí sắc của nàng hơi kém, vội rót trà cho nàng uống, phát tay sai tỳ nữ lui xuống hết.

« Thế lực của Khắc Vân ngày một lớn mạnh, vấn đề hẳn tạo phản chỉ là sớm hay muộn, khi đó không chỉ hoàng đế là người gặp nguy hiểm cao nhất »

« Ý người là ? »

« Người nghĩ đến người nào thì chính là người đó »

Kỷ Quân Đằng mày đẹp nhú chặt, hoang mang lo lắng cho an nguy của Đường Thi Vũ, người mà Khắc Vân muốn đổi phò tại sao phải là Đường Thi Vũ, tên nam tử hèn hạ lòng dạ thật bỉ ổi, ngay cả nữ tử cũng không tha, có lẽ chính vì hiện tại tu vi của nàng đã vượt xa quá khứ, không còn nằm trong sự khống chế của Khắc Vân nữa, hẳn dĩ nhiên phải mang điểm yếu của nàng ra uy hiếp, một ngày hẳn chưa để lộ sơ hở nàng không thể buộc tội hẳn.

« Đa tạ Ngưng tiểu thư đã nhắc nhở »

« Chủ tử, thừa tướng đã đến »

Kỷ Quân Đằng cùng Ngưng Tuyết nhìn nhau kinh ngạc, Khắc Vân thật biết chọn lúc để đến, Kỷ Quân Đằng nhanh chóng rời khỏi bằng cửa sổ, cũng không lưu lại mà đến thẳng hoàng cung, hẳn dĩ nhiên sẽ không đơn giản chỉ đến thăm Ngưng Tuyết thôi, có ở lại nghe lén chưa chắc có kết quả, nàng lo sợ hẳn dùng tà thuật để khống chế Đường Thi Vũ, nàng vừa mới đáp ứng không làm phiền đến Đường Thi Vũ nữa, đành phải người mang con tiên điệp màu lam gần như trong suốt đến Lạc Nhạn cung, ở dưới ánh dương nó phát ra những tia sáng lấp lánh đủ màu sắc khác nhau, đây chính là một pháp bảo dùng để hộ thân, chỉ cần trong lúc chủ nhân gặp nguy cấp thì tiên điệp sẽ phát ra đạo ánh sáng ngăn trở thế lực xấu xâm hại, đồng thời nàng sẽ dễ dàng định vị được phương hướng để đến cứu kịp thời.

Đường Thi Vũ vừa nghe đến là lễ vật của Kỷ Quân Đằng liền không nhìn đến, nàng kêu hạ nhân mang ra trả cho thái giám, hẳn lại quỳ bên ngoài không chịu đi, làm nàng thấy buồn bực trong lòng, sai cung nữ truyền hẳn vào, tiểu thái giám cung kính hành lễ với nàng, hẳn dùng hai tay dâng lên chiếc hộp gấm.

« Hồi bẩm thất công chúa, thượng thư nói người nhất định phải nhận lễ vật này, luôn mang theo nó bên người, cầu xin thất công chúa đừng làm khó nô tài »

Đường Thi Vũ tò mò ngẩng nhìn tiên điệp xinh đẹp, nhìn đi nhìn lại thì nó cũng chỉ là vật trang sức bình thường tựa ngọc bội, không có gì đặc biệt, nhưng tại sao Kỷ Quân Đằng nhất quyết ép buộc nàng phải luôn mang nó bên cạnh, hẳn cho rằng mình là ai có quyền sai khiến nàng phải làm theo chứ, nàng vội phát tay ý bảo tiểu thái giám có thể đứng lên.

« Người cứ để nó ở đây, mau lui »

« Nô tài xin phép cáo từ »

Đường Thi Vũ tiếp tục ngồi viết thư pháp, rèn luyện chữ viết chính là rèn luyện tâm tính, giúp tâm tình thanh tĩnh cũng là biện pháp tốt, nàng viết được vài nét chữ liền dừng bút, chẳng cách nào tập trung được, lúc này đuổi theo giải thích rõ mọi chuyện, Thượng Quan Tôn không muốn tin tưởng nàng nữa, hẳn cần thời gian để bình tâm lại, một nữ tử đã có ý chung nhân, đột nhiên ở bên ngoài cả đêm cùng nam tử khác, người không biết sẽ nghĩ thế nào đây, nếu đổi lại là nàng cũng sẽ không tin, hẳn là người thấu hiểu nàng nhất, hy vọng hẳn sớm hiểu được tất cả mọi chuyện rất đơn giản, không hề phức tạp như vẻ ngoài, nàng ngắm nhìn tiên điệp trên bàn, tự hỏi Kỷ Quân Đằng rốt cuộc là đang muốn làm gì, vì sao luôn không ngừng quấy nhiễu tâm tư của nàng, bây giờ mỗi lần nghĩ đến hẳn nội tâm lại cảm giác bản thân rất đáng ghét, nhiều lần làm tổn thương tới Thượng Quan Tôn, nàng có khổ tâm không thể nói ra, tại sao hẳn không chịu hiểu cho nàng, còn muốn nàng phải làm thế nào mới chịu buông tha đây, nàng buồn bực quăng con tiên điệp xuống

đất,nó vẫn nguyên vẹn như cũ không hề bị vỡ.

22. Chương 22

Những ngày qua Kỷ Quân Đằng tự nói với chính mình hãy quên đi,cố tìm cách che lấp cảm giác trống trải trong tâm,hôm trước nghe cung nữ nói Thượng Quan Tôn đã dọn đến quân doanh,quản thúc binh sĩ rèn luyện,mục đích chính là để tránh mặt Đường Thi Vũ,từng có lần Đường Thi Vũ đến thăm hấn rồi ra về trong đau khổ,hiện giờ giam mình ở Lạc Nhạn cung,chẳng muốn tiếp bất kỳ ai,nàng cảm thấy mình nên có trách nhiệm trong chuyện này,lại không biết bây giờ nên làm gì để an ủi nữ tử bị tổn thương,muốn đến quan tâm Đường Thi Vũ,dù biết chắc mình không được hoan nghênh,lý trí lại mách bảo tình cảm của bọn họ bây giờ đủ rối rắm rồi,đừng tiếp tục sinh thêm phiền toái nữa,Đinh Cao Hồng nhìn tới nàng cũng thở dài theo,nàng gần đây không biết bị thế nào,làm gì suốt ngày cứ thở dài.

« Đằng nhi,nói cho mẫu thân biết có phải người yêu nam tử nào rồi hay không ?,nếu là có thì quên hấn đi,sau này ta tìm cho người nam tử tốt »

« Ta nào có yêu ai... »

Kỷ Quân Đằng cười khổ lắc đầu,nếu nàng yêu nam tử nói không chừng sẽ bớt đau khổ hơn bây giờ nhiều lắm,chỉ ích không cần phải tỏ ra kiên cường cũng được hấn yêu thương bảo hộ,tiếc rằng nàng không có cảm giác với nam tử,cũng chẳng biết mình bị làm sao nữa,Đinh Cao Hồng tự thấy nữ nhi dù cải trang thành nam nhân vẫn xinh đẹp vô cùng,ngày sau khôi phục thân phận thì cả khối nam tử nguyện lấy lòng,cơ hội tìm được người tốt còn rất nhiều,đau khổ vì một người thật không đáng,trước kia nàng yêu trượng phu cũng từng đau khổ qua,không hề có ý định níu kéo nếu hấn muốn từ hôn khi hạ sinh nữ nhi,nàng không có làm gì sai,bây giờ là nàng chọn trượng phu chứ không tới phiên hấn chọn thê tử,ngày đó nàng bỏ đi,về sau cũng là hấn tự nguyện đến cầu xin nàng trở lại,đôi khi đeo bám day đặng chưa chắc người ta đã để tâm đến mình,cho nên nói tình yêu có thể không cần,nhưng tự tôn trước hết phải có,kết thúc đoạn tình cảm này coi như không có duyên với nhau,còn cả đời người phía trước,tương lai sẽ gặp người khác tốt hơn,chỉ biết nhìn vào quá khứ để sống thì không thể nào sống tốt được,không lâu sau Khắc Vân phái người đến tìm Kỷ Quân Đằng,nàng đoán có lẽ hấn đã có hành động,lập tức đến phủ thừa tướng,hấn mỉm cười có chút bí hiểm.

« Người phải ghi nhớ đây là cơ hội không phải ai cũng có được,hãy tự hào khi người là người được lựa chọn làm đồ đệ của ta »

« Xin sư phụ hãy nhận một lạy này »

Kỷ Quân Đằng quỳ xuống hành lễ với Khắc Vân,nàng biết rõ không thể lẫn tránh nữa,vậy thì hà cớ gì không nghênh đón nó ngay bây giờ,Khắc Vân mỉm cười hài lòng,thi triển ma thuật hắc ám,ngay tức khắc căn nhà hóa thành vực thẳm sâu vạn trượng,cảnh quan trước mắt đã hoang phế ngàn năm,chỉ còn sót lại vài tòa thành đổ nát,bên dưới vực thẳm là những dòng chảy đỏ rực của lửa,nơi đây thời thượng cổ từng tồn tại một vương triều hùng mạnh,sớm bị thế lực hắc ám nhấn chìm trong biển lửa,nàng choáng ngợp trước cảnh quan điêu tàn mang nét hùng vĩ nơi đây,mơ hồ đoán được đây là Luân Hồi Quan trong truyền thuyết,cánh cổng bước vào ma đạo mà tu chân giới thường lưu truyền,có thể xem nơi đây là dòng chảy tiến về cõi vĩnh hằng,tùy thuộc vào vận may của kẻ vượt qua thử thách,nếu xui xẻo nghiêm nhiên sẽ vướng lại ở cửa ải luân hồi,sớm ngày đi đầu thai,hấn thấy nàng kinh ngạc liền tà cười.

« Nên nhớ một cường giả trong tâm tuyệt đối không có hai từ sợ hãi,muốn tồn tại phải có nghị lực siêu phàm,dùng khí dương đầu với mọi hiểm nguy,sinh tử đều vì vinh quang của Ma Tôn »

Hàng vạn năm trước Ma Tôn chính là kẻ xây dựng nên vương triều đầm huyết tại tu chân giới,Khắc Vân dù biết được biện pháp trở thành kẻ hùng mạnh nhất,lại chưa dám thử qua phương thức mạo hiểm cao này,từng mang kẻ khác ra làm vật thí nghiệm,những người được chọn đều là những kẻ vô dụng,không giữ nổi mạng sống vượt qua thử thách,thì làm sao có thể tìm đến cánh cổng dẫn tới cõi vĩnh hằng,Kỷ Quân Đằng ngầm hiểu ra thử thách để nhập môn là gì rồi,vào lúc này hấn lại đến bên cạnh nói với nàng vài điều.

« Việc này đối với ngươi phải trả giá rất đắt,nếu thành công thì ngay cả lục đạo đều thuộc về chúng ta »

Lục đạo sinh tử luân hồi có sáu cõi,thiên giới,atula giới,nhân giới,súc sinh,ngã quỷ,địa ngục,Khắc Vân không chỉ muốn thống nhất thiên hạ,vương đồ bá nghiệp của hần chính là thống lĩnh lục giới,hần chưa bao giờ tin vào thần thánh,chỉ tin tưởng kẻ mạnh sẽ là kẻ thống lĩnh,nếu Kỷ Quân Đằng tình nguyện từ bỏ con đường hướng về thiên đạo để chân chính bước vào ma đạo thì hần sẽ cao hứng truyền dạy ma pháp cho,năm xưa hần may mắn được sư phụ truyền lại quyển bí kíp ghi chép toàn bộ tuyệt học của Ma Tôn,Vong Huyết ma pháp chưa phải là tuyệt học cường thế duy nhất,Thánh Quân ma pháp cùng Phá Thiên ma trảm mà Ma Tôn từng sử dụng mới là thứ kinh người nhất,năm xưa Ma Tôn từng dùng nó để tung hoành một cõi tu chân giới,chinh phục cả ma giới.

May mắn sở hữu tuyệt học đáng tiếc cho đến nay Khắc Vân không cách nào đột phá cảnh giới tối cao nhất để đăng tiên,thoát khỏi vòng luân hồi sinh tử,khi đó mới có thể thống trị vạn vật,có thể nói cảnh giới vô thượng đó chính là Vạn Thế Bất Diệt,chẳng phải do hần vô dụng hay hèn nhát không dám thử qua trò mạo hiểm này,chỉ là hần không có tiềm năng để quyết định thành bại,thể chất của hần thuần dương nếu lại tiếp cận hỏa khí sẽ bị dung hòa,lập tức lụi tàn,chỉ những kẻ mang linh lực nhật nguyệt hài hòa mới có khả năng đó,thần cơ toán từng tiên tri hần sẽ là đế vương,đánh đổi bằng việc cả đời cô độc không thân nhân,nhưng để thống nhất lục đạo cần sự tương trợ của kẻ thiên sinh có mệnh tướng cao hơn cả cửu ngũ chí tôn,khả năng tìm ra kẻ có mệnh tướng cao như vậy thật quá mong manh,mãi cho đến khi Kỷ Quân Đằng xuất hiện,hần tin đã tìm thấy người năm xưa thần cơ toán từng nhắc đến,nàng luyện qua tuyệt học của Tinh Vũ phái,từ nhỏ mất đi âm khí,nhưng một nửa bên trong nàng lại chính là của cõi âm,để có thể luyện thành ma công việc đầu tiên kẻ đó làm là tẩy tủy,cải thiện lại toàn bộ thể chất yếu kém của phàm nhân,cách tốt nhất là nhảy vào biển lửa bên dưới vực thẳm kia,khi thân thể dần bị ngọn lửa thiêu rụi thành tro tàn thì cũng là lúc kết luận thành bại,thiên hạ này có được bao nhiêu kẻ nhảy vào biển lửa còn toàn mạng chứ,hần bước tới gần nàng hơn.

« Từng nhớ qua ta đã nói những gì không ?,hãy dùng huyết của ngươi chứng minh lòng trung thành đối với đấng Ma Tôn vô thượng »

« Có lòng tin vào Ma Tôn thì sự sống sẽ là bất diệt,dù thân này hóa thành cát bụi,thiên kiếp vạn kiếp vẫn thề nguyện một lòng trung thành với Ma Tôn... »

Kỷ Quân Đằng vừa dứt lời đã buông mình xuống vực sâu,nàng chẳng phải tôn sùng Ma Tôn đến mù quáng,chỉ là đã không còn đường để quay đầu,muốn đánh bại kẻ hùng mạnh như Khắc Vân phải dùng tánh mạng ra cá cược một lần,có thể giết chết đại ma đầu này thì sự hy sinh của nàng đã không uổng phí,nàng chẳng cần giang sơn,chỉ mong có thể tự tại vô ưu vô sầu,tu chân để làm gì đến cuối cùng nàng đã không rõ nữa,tâm nàng bất giác đau xót,những ký ức của quá khứ chợt hiện lên trong thoáng chốc,khiến nàng lưu luyến khôn nguôi,vào lúc nàng rơi vào biển lửa phi thường nóng bức thì thân thể dần bị thiêu cháy,trên lưng mơ hồ phát ra đạo hồng quang của phù chú,đạo hồng quang dần lan tỏa khắp toàn thân rồi bị hỏa khí phá vỡ,luồng ma khí trong thân thể như được phóng thích,nó hóa thành làn khói hắc ám hòa lẫn hồng sắc bay lượn quanh thân thể nàng,hần đứng trên cao quan sát,chỉ kịp nghe được tiếng thét sau cùng trong cơn đau đớn của nàng,khi đạo ánh sáng hắc ám tan biến vào hư không hần không còn thấy thân ảnh của nàng ở nơi nào nữa rồi.

Khắc Vân phất tay biến không gian hoang phế trở lại thành như cũ,Kỷ Quân Đằng thật sự để cho hần phải nể phục sự gan lỳ,theo điều tra hần biết được nàng từng bị Dạ Ma Đế hấp thụ hồn phách mà không chết,ngược lại còn được sở hữu ma lực của Dạ Ma Đế,chứng minh mệnh tướng rất cao,chính vì lẽ đó hần mới kêu nàng đi mạo hiểm đánh liều,hy vọng ma lực kia sẽ giúp nàng trùng sinh,Huyền Tử đạo trưởng chứng kiến hết thấy mọi việc từ lúc đạo phù chú bị phá giải,hần quan sát thông qua đạo ánh sáng trên thiên không,dù cả hai chẳng phải phụ tử tình thâm nhưng nàng như hiện tại khiến hần rất đau lòng,từ nhỏ nàng đã một mực ở bên cạnh hần,luôn miệng gọi hần là sư phụ,xem hần là niềm tự hào,hần lại bỏ mặc nàng sau những vấp ngã,muốn nàng phải tự mình đứng lên bằng chính đôi chân của mình,như thế mới tiên luyện được bản tính kiên cường,không dễ dàng bị khuất phục,hiện tại cũng vậy,chỉ có bản thân nàng mới cứu được mình.

Vào lúc này nơi âm u hoang phế của Luân Hồi Quan dần hiện ra thân ảnh đang bị bốc cháy từ bên dưới biển lửa bước lên,đôi mắt tử sắc yêu mị hiện lên tia tà khí lạnh lẽo,Kỷ Quân Đằng đã không còn ý thức để làm chủ bản thân,vận dụng pháp lực phá vỡ cánh cổng to lớn làm từ phù chú,nó vỡ nát tạo thành một

thông đạo phản chiếu ánh sáng từ bên ngoài,nàng nhanh chóng bay ra khỏi Luân Hồi Quan,làn da tuyết trắng trên người nay đã hóa đen huyền,hiện lên những tia lửa rực cháy tựa nham thạch,thể như nàng chẳng còn cảm nhận được tia đau đớn nào nữa,thần chí sớm lâm vào vô thức,hiện tại người không chế thân thể nàng là Dạ Ma Đế,hắn khát khao ngày được tái sinh từ rất lâu,đây chính là cơ hội thích hợp để thực hiện nguyện vọng.

Một làn khói hắc ám hiện lên quanh thân Kỷ Quân Đằng,bên trong đạo sương khói đó là những linh hồn mang đầy oán khí với ánh mắt đỏ rực như huyết,những nơi nàng đi qua đều lưu lại sự chết chóc,rừng cây xanh tươi phút chốc khô héo tựa than đen,mọi sinh vật trong rừng đều bị hỏa khí thiêu thành tro,nàng hướng về Tinh Vũ phái,chính xác hơn là đến Huyết Thiên trì,nơi mang đến linh khí có khả năng tái sinh cho Dạ Ma Đế,trước mắt nàng dần xuất hiện nhóm người lạ mặt,họ là thuộc hạ của Khắc Vân,tên thủ lĩnh ra hiệu cho thuộc hạ dùng dây xích trói chặt nàng lại để mang về,đạo hỏa khí cường thịnh kia đã đưa tiễn những kẻ này trở về với hư vô,nàng nhếch miệng cười quỷ dị,không cách nào ngăn được cơn thèm khát đang dâng trào trong yết hầu,dùng ma lực kéo tới một nam tử,nàng cắn một nhát lên cổ hắn,huyết khí phun trào bao nhiêu đều bị nàng uống cạn,thường thức vô cùng ngon miệng,chỉ khi hút cạn huyết của kẻ thù thì mới phần nào giải tỏa được cơn đau tốt cùng trong cơ thể,hấp thụ lượng khí huyết lớn thì làn da trên người dần khôi phục về tuyết trắng như cũ,hiện giờ nàng không còn vẻ đáng sợ như lúc này,cũng đủ để cho đám người này sợ hãi không dám tới gần.

Mãi cho đến khi Khắc Vân xuất hiện mới có thể thành công chế ngự được Kỷ Quân Đằng,hắn thi triển ma pháp khiến đạo ma khí hắc ám quanh thân nàng tan biến,tung ra một chưởng phong bế ma lực của nàng rồi phái người mang về cứ điểm bí mật,nàng lúc này thật dễ cho hắn lạnh sống lưng,những việc như moi tìm kẻ thù,hay chặt đầu kẻ thù hắn làm qua rất nhiều,thậm chí là thiêu sống bọn chúng,còn việc uống máu của kẻ thù thì đây lại là lần đầu hắn chứng kiến,hắn tự hỏi bên trong nàng được tạo ra từ thứ quái quỷ gì,vừa sinh ra thì vận mệnh an bài nên chết đi thì hơn,để nàng trưởng thành sẽ làm điều gây hại cho nhân thế,tương lai có lẽ sẽ có đủ quyền lực xoay chuyển càn khôn.

Về đến nơi Khắc Vân dùng quyền lực mang Kỷ Quân Đằng đẩy vào hồ băng lạnh giá,hy vọng cơn lạnh giá này có thể giúp nàng khắc chế được tâm ma trong lòng,nàng cảm giác cơ thể nóng rực như đang vỡ thành ngàn mảnh trước sự giá lạnh thấu xương của dòng nước,cố gắng thoát khỏi hồ băng nhưng không thể,chống chọi cho đến lúc hắn niệm thần chú khiến nàng lâm vào hôn mê,hắn sai người dùng dây xích chới vào cổ và hai tay nàng,để phòng nàng tỉnh lại sát hại người trong vô thức.

23. Chương 23

Trong suốt một năm sau chẳng ai biết Kỷ Quân Đằng đã đi đâu,tựa như đã tan biến hoàn toàn,mọi người chỉ nghe Khắc Vân nói nàng tu luyện không thành gây hại đến nguyên thần,hiện giờ đang bế quan tĩnh dưỡng,Đường Diễn chưa mấy tin lắm,hắn là người lôi kéo nàng vào chuyện này,vạn nhất xảy ra chuyện bất lành lúc đó hắn làm sao ăn nói với phụ mẫu của nàng,lo lắng sợ nàng chết dưới tay Khắc Vân,từng phái người âm thầm điều tra tung tích,đến nay vẫn bặt vô âm tín chưa có bất kỳ tia tin tức nào,hiện giờ An Đế quốc lại xảy ra chiến loạn,Đường Triễn Lâm là ngọn đuốc khai hỏa cho cuộc chiến lần này,hắn mang theo bảy mươi vạn binh sĩ bao vây kinh thành,những kẻ cản đường đều chết không toàn thây,hàng vạn binh sĩ theo phe của Thượng Quan Tôn sớm tử trận vì thủ thành thất bại,không cách nào ngăn được sĩ khí của những người theo phe hắn,quân phiến loạn ép buộc Đường Diễn thoái vị nhường ngôi,hoàng đế đang gặp nguy hiểm,dân chúng bàng hoàng lo sợ thảng ngày tương lai lại chìm trong bóng tối,Đường Diễn tự tại ngôi trên đế ngai,nét mặt uy nghiêm không có chút sợ hãi.

“Người mau tước vũ khí quy phục,bằng không đừng trách trẫm xử trí theo quốc pháp”

“Hừ,dùng vọng tưởng bản vương sẽ quy phục,từ trước đến nay ngươi luôn xem thường bản vương,hôm nay sẽ để cho ngươi nhìn rõ đã sai lầm thế nào”

Đường Triễn Lâm ra hiệu cho binh sĩ xông lên hành thích chính phụ hoàng của mình,hắn sớm biết Đường

Diễn muốn lập Đường Bách nhị hoàng tử lên làm người kế vị, vậy còn hấn thì sao, bao nhiêu năm qua hấn cố gắng là vì cái gì, hấn chỉ còn một bước đã đứng trên đỉnh cao của quyền lực, không ai có thể ngăn nổi quyết tâm của hấn, thà mang danh sát phụ đoạt ngôi còn hơn phải làm kẻ bại trận, Đường Diễn phần nộ tung ra một chưởng pháp đánh bay đám người bất kính, chậm rãi bước xuống đế ngai, nhanh như chớp tiến đến bên hấn, bàn tay hữu lực xiết chặt cổ của hấn, không ngờ vào lúc này hấn lại rút ra con dao sát bén đâm vào ngực Đường Diễn.

“Nghịch tử...”

Đường Diễn phần nộ đánh bay Đường Triễn Lâm, hấn sớm biết nhi tử bị gian thần làm cho hồ đồ, lợi dụng đi giết hấn sau đó là đoạt ngôi, niệm tình phụ tử hấn quyết định cho cơ hội hối lỗi, chẳng ngờ Đường Triễn Lâm vẫn mê muội vô tri tin tưởng vào Khắc Vân, nhẫn tâm muốn sát hại hấn, thật quá thất vọng, Đường Triễn Lâm đã không còn đường quay đầu, hôm nay nếu Đường Diễn không chết thì hấn sẽ đánh mất tất cả, ván cuộc này chỉ có thể thắng không thể thua, hấn vận dụng toàn bộ nội lực tung ra một luồng sát khí cường đại đánh cho đại diện rung chuyển mạnh, thạch trụ đổ sập xuống, trong làn sương khói hấn nhìn thấy Đường Diễn đã nằm bất tỉnh trên mặt đất, không rõ sống chết, thân thể bị một trạch trụ đè lên, trên miệng đều là máu tươi, hấn còn chưa kịp cười đắc ý thì nghe được thanh âm bên ngoài truyền đến.

“Phản tặc thật to gan, người đâu mau bắt giữ hấn”

Đường Triễn Lâm kinh ngạc quay đầu lại nhận ra Khắc Vân không biết từ bao giờ đã đến, giờ phút này hấn mới biết đã trúng kế của Khắc Vân, nguyên lai Khắc Vân muốn lợi dụng hấn để giết chết Đường Diễn, sau đó là giết hấn với danh nghĩa trả thù cho hoàng đế, đến khi sự việc kết thúc liền có thể đường đường chính chính lên ngôi, những binh sĩ lao đến đều bị hấn chém chết, huyết tanh nhuộm đầm cả cung điện.

“Nếu bản vương chết thì tên gian thần như ngươi sẽ không có kết quả tốt đâu”

“Ha ha, đừng có oán trách ta, hãy tự trách chính ngươi quá ngu xuẩn đi, chỉ cần ngươi chết ta sẽ là đế vương của An Đế quốc này”

Khắc Vân cuồng ngạo cười lớn, hiện tại triều đình đã bị hấn khống chế, triều thần đều đứng về phía hấn, kẻ nào có khả năng ngăn được hấn nữa chứ, hấn không chút lưu tình tung ra một chưởng kinh hồn muốn đánh chết Đường Triễn Lâm ngay tức khắc, đạo lam quang bất giác bị đạo hồng quang khác phá vỡ, hai dòng sát khí cường thế văng vào nhau khiến cung điện gần như sụp đổ hoàn toàn, rất nhanh sau đó mọi người đã nhận ra người tới là ai, xuất hiện là một hắc y nhân, cả người toát lên ngạo khí bức nhân, thần thái phong nhã lạnh lùng, đôi mắt màu tử sắc lãnh mị mang đậm nét ưu buồn, mái tóc dài tuyết trắng tùy nhiên theo gió khẽ lay động, mang đôi găng tay màu đen, đây chẳng phải găng tay thông thường, đằng sau còn lưu giữ một nguyên nhân ít người biết đến, Kỷ Quân Đăng trong tay cầm Thiên kiếm, nghiêm trang đứng ở nơi đó công khai đối đầu cùng với Khắc Vân.

« Những kẻ chống đối với ta đều cùng chung kết cục, bây giờ ngươi hối hận vẫn còn kịp »

Khắc Vân nét mặt uy nghi không có bất kỳ tia lo lắng nào, hấn sớm biết ngày sau Kỷ Quân Đăng sẽ có khả năng qua cầu rút ván, đừng nên quên ai là kẻ đã ban cho nàng tiền đồ như hôm nay, hấn có thể mang nàng đến với vinh quang thì cũng có thể đẩy vào chỗ chết, nàng là nhân tài, nếu nguyện ý quy phục hấn sẽ tha cho con đường sống, hấn hiển nhiên là người biết rõ nàng yêu Đường Thi Vũ, đáng buồn thay Đường Thi Vũ hiện tại đã bị hấn khống chế, nàng cần tương lai của An Đế quốc hay muốn cứu người mình yêu, còn phải xem có biết hợp tác với hấn hay không.

“Đi cứu nàng”

Kỷ Quân Đăng không dễ dàng bị Khắc Vân nhiễu loạn tâm tình, lập tức đánh ra một chưởng khiến hư không tạo thành lối thoát dẫn tới Lạc Nhạn cung, Đường Triễn Lâm không do dự chạy đi, hấn đoán có lẽ Đường Thi Vũ đang gặp nguy hiểm, Khắc Vân tức giận tung chưởng pháp uy lực cường thế khiến nàng văng vào vách tường thành bên ngoài, nàng khòe miệng trào ra máu tươi, ôm ngực cố gắng đứng dậy, hấn nhanh như chớp bay đến, lôi nàng lên trên tường thành, chỉ tay về hướng phát ra những ánh đèn, từ nơi cao này có thể ngắm nhìn toàn cảnh sắc của Hoàng Hoa thành, xa xăm hiện lên muôn vạn ánh đèn rực rỡ phát ra từ nhà dân.

“Chẳng phải ngươi muốn làm kẻ hùng mạnh được vạn nhân kính ngưỡng sao, bây giờ sắp thành hiện thực rồi, ở An Đế quốc còn lại bao nhiêu kẻ chưa từng quỳ dưới chân ngươi chứ, ngươi cho rằng phải tất là phải, bọn

họ dám không nghe theo sao ?”

“Quyền lực đối với người quan trọng đến vậy sao ?”

Kỷ Quân Đẳng ánh mắt lộ vẻ khó tin nhìn Khắc Vân, thật không tin nổi chỉ vì để vị hắc danh tâm sát hại cả Ngưng Tuyết, nữ tử mà hắn luôn yêu thương, Ngưng Tuyết vì muốn giúp đỡ nàng đã bị hắn hại chết, nàng hối tiếc vô cùng, sẽ thay Ngưng Tuyết trả thù, sẽ để tên lãnh huyết này xuống địa ngục, nàng trầm mặc tháo ra đôi găng tay, bàn tay tuyết trắng lộ ra những tia lửa hắc ám chạy dài đến cánh tay, Vong Huyết ma pháp dùng để chuyển hóa sinh khí kẻ khác thành của bản thân tuy lợi hại, nhưng thứ làm cho người ta khiếp sợ nhất phải kể đến Thánh Quân ma pháp, Phá Thiên Trảm, Phong Ma Ảnh, sau cùng là Diệt Thế ma công thứ đáng sợ nhất, như tên gọi của nó tận diệt trần thế, một khi phóng thích uy lực kinh hồn sẽ tước đoạt đi hàng vạn sinh linh.

Hiện tại Kỷ Quân Đẳng đã thoát khỏi sinh tử luân hồi, tuy nhiên với nàng chẳng có cảnh giới nào gọi là vạn thể bất diệt, thiên hạ không ai có thể hùng mạnh mãi được, chẳng có gì để đảm bảo trước sẽ không bị kẻ khác tài năng hơn đánh bại, so với Khắc Vân thì nàng tiến bộ nhanh hơn, hắc mất nửa đời mới luyện thành Thánh Quân ma pháp, nàng chỉ trong một năm ngắn ngủi đã đột phá, đủ biết tốc độ linh hội cao đến mức nào rồi, để có được Phá Thiên ma pháp phải sở hữu nguồn năng lực hùng mạnh giống với phiến đá Thần Hỏa, thánh vật đã biến vương triều tại Luân Hồi Quan thành biển lửa, bất kỳ ai chạm vào đều hóa thành tro tàn, đó cũng là lý do nàng luôn phải mang găng tay ma pháp mỗi khi không phong ấn ma lực trong cơ thể.

“Trên thế gian liệu còn kẻ nào không có tham vọng muốn làm đế vương chứ ?, đừng quên chúng ta đều là một loại người như nhau, hãy để ta xem tên phản phúc như ngươi đã học được những gì”

Lời nói vừa dứt Khắc Vân liền chưởng mạnh xuống mặt đất, ngay lập tức đạo lam quang hóa thành vòng tròn lớn dần rồi trải rộng khắp hoàng cung, ba mươi tám cột ánh sáng từ vòng tròn bắt giáng xuất hiện, dâng lên cao đến thiên không, cung điện uy nghi phút chốc tan thành cát bụi, hóa thành đại mạc hoang tàn, chỉ còn ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi xuống, vào lúc này thân ảnh của hắn đã hoàn toàn biến mất, nàng đã luyện thành Phá Thiên ma pháp, tu vi càng gia tăng, bất quá ma pháp chỉ thật sự hùng mạnh nhất khi ánh nhật quang dần bị dạ nguyệt nhấn chìm vào bóng tối, khi đó nàng sẽ trở nên đáng sợ nhất, chẳng ai có thể chống lại thể lực hắc ám này, thế nên hắn đã hóa phép biến không gian thành ban ngày, nhằm áp chế sức mạnh này.

Gió cát trên hoang mạc dần nổi lên, tạo thành một cơn lốc cuộn cuộn lao về phía Kỷ Quân Đẳng, nàng vẫn đứng bất động ở nơi đó, quanh đôi tay hình thành đạo ánh sáng hắc ám rực lửa, khi đạo ánh sáng được phóng thích khỏi bàn tay liền nhanh như chớp lao về phía cơn lốc xoáy ma quái, phá vỡ công kích của đối thủ, bụi cát mù mịt bay lăng đăng khắp hư không, làm cho không gian nơi đây càng trở nên mờ ảo hơn, hư không tĩnh lặng bắt giáng xuất hiện đạo lam quang, tốc độ của nó nhanh đến kinh hồn, nàng chống đỡ không nổi trước dòng uy lực cường thế bị đánh văng đi xa, tu chân giới còn lại mấy kẻ có thể né tránh được Thánh Quân ma chưởng của Khắc Vân, có lẽ nàng đã quên hắn là ai, nếu dễ dàng bị đánh bại thì hắn đã sớm chết trong tay Đường Diễn, hắn chỉ cần dùng hai phần ma pháp cũng đủ nghiền nát nàng rồi, tuy nàng đã trùng sinh, đạt tới cảnh giới mới nhưng không có nghĩa không thể đánh bại, nàng thật không biết sống chết khi đối đầu với hắn.

Khắc Vân vốn luôn che giấu năng lực thật sự, nhằm đánh lừa mọi người, nếu hắn quá vô dụng thì làm sao dám có tham vọng, ngôi vị đế vương tại An Đế quốc chỉ là bệ phóng giúp hắn thống nhất nhân giới, tiếp đến là cả lục giới, hắn thi triển ma pháp khiến giữa lòng đất của hoang mạc dần biến cứng rắn hơn, những hạt bụi cát đan kết với nhau tạo thành lớp đất rắn chắc nóng rực tựa sắt bị nung chảy, ở những khe nứt không ngừng sôi sục lửa đỏ, những mảnh đá lớn bay lên không trung, tựa cuồng vũ lao tới phương hướng của Kỷ Quân Đẳng, quanh thân nàng xuất hiện đạo tử quang hắt tung mọi thứ đang tiến tới, lập tức triệu hồi Thiên kiếm, dùng thần lực điều khiển nó bay vòng quanh nơi hắn đang đứng, chỉ là bay vòng quanh chưa thật sự công kích đối thủ, hắn cười lạnh phất tay làm cho những phi kiếm kia vỡ tan tành, trong chớp mắt không còn thấy bóng dáng của nàng nữa, hắn chỉ cảm nhận được luồng sát khí đang ở phía trên đỉnh đầu, ngẩng đầu nhìn lên thì đã không kịp nữa, nàng tiến quá gần không đường né tránh.

Kỷ Quân Đẳng lơ lửng ở trên không trung, bàn tay phát ra hỏa khí đặt lên đỉnh đầu của Khắc Vân, hỏa khí từ bàn tay tạo nên uy lực khiến cho đầu óc của hắn muốn vỡ tung, hắn găm thét lên, phần nộ đánh bay nàng đi nơi xa, nàng thật ngông cuồng khi muốn hút hết ma khí của hắn, lúc này nếu như trúng phải một chưởng

đó không phải là hắc thì kẻ đó đã hóa thành tro bụi từ lâu,nàng bị ngã vào tảng nham thạch khiến thân thể bốc cháy,trúng phải một chưởng của hắc thì toàn thân như vỡ nát,đau đớn vô cùng.

“Có thể chịu được một chưởng của ta không đến nỗi vô dụng,thương hại người là kẻ si tâm,hôm nay ta sẽ để người chết được toàn thân”

Khắc Vân tung ra vô số chưởng pháp cường thế,đạo ánh sáng mang theo sự chết chóc lao thẳng vào hư không,Kỷ Quân Đằng thét lên một tiếng vang vọng đất trời,ánh mắt màu tử sắc tràn ngập sát khí,quanh thân nhanh chóng hiện lên lửa đỏ,đạo hỏa khí đó phản lại sức mạnh của đối thủ đánh bay hắc,hắc tung ra bao nhiêu uy lực đều nhận về hết bấy nhiêu,hắc đã vội coi thường năng lực của nàng,da thịt bị tổn thương do hỏa khí gây nên,vết thương rất nhanh lành lặn như cũ,nguyên khí thì bị tiêu hao không ít,Áo Hóa Phục Ma võ học của Tinh Vũ phái quả thực danh bất hư truyền,không chỉ dùng để tự vệ còn là sức mạnh kinh người,kẻ nào không kịp phòng bị liền chết không thể nghi ngờ,đây là chiêu thức nàng khá thích,nên rất chuyên tâm tu luyện,đã không nhớ rõ có bao nhiêu yêu ma bị trúng phải chiêu này mà tử vong.

24. Chương 24

Kỷ Quân Đằng nhanh chóng bay lên thiên không,đánh ra Thánh Quân chưởng chứa đựng ma lực cường thế bao phủ mặt đất,đạo ma khí lan rộng đến đâu thì cái chết lập tức kéo tới đó,Khắc Vân tuy chống đỡ được sát khí vẫn phải lùi về phía sau mấy bước,hắc lao đến nhanh như chớp,đánh ra liên tiếp ba chưởng làm cho nàng lần nữa ngã xuống đất,không ngừng thổ huyết,hắc chậm rãi tiến đến gần,nét mặt uy nghi như cũ,dùng một tay cường tráng siết chặt cổ nàng nhấc lên khỏi mặt đất.

“Người mãi mãi là kẻ thất bại,dù gì người cũng sắp chết,ta không ngại nói cho người biết một bí mật,phụ thân người là do ta sát hại,bây giờ người có ý nghĩ muốn báo thù hay không?”

“Người xuống địa ngục đi...”

Kỷ Quân Đằng cắn chặt răng nhìn Khắc Vân bằng ánh mắt đầy thù hận,vận dụng ma pháp đánh ra một chưởng kinh hồn làm cho hắc văng đi đoạn xa,lưu lại một vết dài sâu thẳm trên nền nham thạch,nàng sớm hay tin phụ thân chết vào khoảng mấy tháng sau khi mất tích,không thể đưa tiễn phụ thân chặn đường cuối khiến nàng vô cùng tiếc nuối,tự thấy có lỗi với hắc,nếu không phải hắc đi tìm Khắc Vân để cứu nàng thì đã không phải chết oan,Khắc Vân chỉ vừa mới đứng dậy đã bị nàng đánh cho ngã gục xuống,chưởng này chính là Phá Thiên ma pháp,đạo lực quang hắc ám mạnh mẽ xuyên phá thân thể của hắc,huyết khí từ lòng ngực phun trào ra ngoài như mưa,hắc tựa hồ không cảm giác được đau đớn,phần nộ chưởng bay nàng,trúng phải một chưởng mạnh mẽ này nàng không thể ngồi dậy nổi nữa,chưởng pháp lúc này đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực của nàng,hắc ôm ngực cười lạnh.

« Người không thể ngăn được ta đâu »

Khắc Vân đập vỡ bình thủy tinh trong tay,làn khói lực sắc dần lan tỏa vào trong không khí,hắc lão đảo bước từng bước nặng nhọc,tứ chi dần không nghe theo sự khống chế của bản thân,da thịt có dấu hiệu mục nát,ánh mắt của hắc đầy rẫy máu tươi,thân thể bắt đầu đông cứng lại,đôi chân bắt giắc vỡ nát như đá vụn,hắc ngã nhào xuống đất chết không nhắm mắt,thi thể nhanh chóng biến thành đống tro tàn hòa cùng cát bụi trên đại mạc,giấc mộng thống trị lực đạo từ nay đã không còn,quang cảnh điêu tàn trước mắt dần khôi phục như cũ,biến thành cung điện đã sớm bị tổn hại nặng nề,lửa khói bay mù mịt khắp nơi.

Kỷ Quân Đằng nhứ chặt chân mày,không rõ lời nói của Khắc Vân nhằm vào mục đích gì,nàng toàn thân không còn chút khí lực vẫn ngoan cố đứng dậy,hỏa khí trong người không được khống chế sẽ thiêu rụi thể xác,dù có tu vi cao cũng chỉ mới tu đạo được hơn chục năm,không đủ sức áp chế ma khí cường đại,nàng phong tỏa ma lực tựa hỏa khí đang sôi trào như muốn bùng nổ trong cơ thể,lão đảo đi được mấy bước đã ngã xuống,cố gắng áp chế nỗi đau đang cảm nhận,tâm trí giờ đây chỉ còn tồn tại một ý nghĩ duy nhất,nàng phải đi tìm Đường Thi Vũ,dùng đôi chân vô lực bước tiếp về phía trước,đi không bao lâu thì thấy Hồng Diệp.

“Thất công chúa hiện giờ thế nào rồi ?”

“Công chúa bị thái tử bắt đi rồi,hoàng thượng đang cho người truy tìm,Kỷ đại nhân,cầu xin người hãy cứu nàng”

Hồng Diệp đau khổ quỳ xuống khẩn cầu,Đường Triễn Lâm thật đại dột,đại nghịch với phụ hoàng,bây giờ lại mang công chúa nhà nàng bỏ trốn,Đường Diển vốn không có mệnh hệ gì,chỉ bị thương nhẹ,giả vờ đã chết để Khắc Vân bại lộ chân tướng,hắn lúc này muốn giúp Kỷ Quân Đằng đối phó Khắc Vân,nhưng không thể tiến vào không gian ảo ảnh đó,hiện tại không rõ nàng sống chết ra sao,lòng lại rất lo lắng cho an nguy của nữ nhi,không biết nghịch tử kia sẽ làm gì,nàng hay tin Đường Thi Vũ mất tích tâm tình phi thường bất an,tự trách mình tạo cơ hội cho Đường Triễn Lâm gây hại đến Đường Thi Vũ,nàng chợt thấy ánh hồng quang mờ nhạt nơi chân trời,không do dự liền bay ra ngoại thành,đó là đạo ánh sáng phát ra từ tiên điệp mà ngày trước từng tặng cho Đường Thi Vũ,nghĩ đến việc Đường Thi Vũ đang gặp nguy hiểm càng làm nàng hoang mang lo sợ,ra đến ngoại thành chẳng phát hiện ra chút dấu vết nào của Đường Thi Vũ,chỉ có tiên điệp rơi trên mặt đất,nơi này vốn không hề nhỏ,muốn tìm kiếm cơ hội thật mong manh,ngoài cung điện có muôn ngàn lối đi,cuối cùng thì Đường Thi Vũ đã đi hướng nào,nàng lằng không cố gắng tìm kiếm,trong lòng lo sợ Đường Thi Vũ xảy ra chuyện bất lành.

Ở một ngọn núi hoang vu dần phát ra nhiều tia sáng chói mắt,Đường Thi Vũ càng lúc càng lùi về phía vách núi,y phục xinh đẹp trên người sớm bị rách tả tơi,làn da tuyết trắng xuất hiện nhiều vết máu,nàng ánh mắt không giấu nổi tia sợ hãi,cẩn bản đánh không lại Đường Triễn Lâm,hoàn toàn không dám tin đây là thái tử ca ca người luôn thương yêu nàng,hắn bây giờ ánh mặt đầy tham vọng hòa lẫn thù hận,thật sự rất đáng sợ.

“Người còn tiến đến bốn cung sẽ táng thân nơi đây...”

“Vũ nhi,có biết bản vương yêu người khổ sở đến mức nào không ?,bản vương vì người mất đi tất cả cũng không hối tiếc,chưa từng hối hận,vì sao người vẫn cứ vô tình đến thế,nếu hôm nay bản vương không có được người thì kẻ khác đừng hòng có được”

Đường Triễn Lâm ánh mắt tràn ngập đau thương,hoàn toàn đánh mất lý trí,hắn yêu hoàng muội đến phát cuồng rồi,vì nàng làm ra bao nhiêu việc,mãi không chiếm được một chút tình cảm dù chỉ là thương hại từ nàng,tâm can của hắn vô cùng đau đớn,nếu hôm nay lão thiên bắt hắn chết thì nàng sẽ phải đi cùng với hắn,đời đời kiếp kiếp phải thuộc về hắn,hắn từng bước tiến đến gần thúc ép nàng không đường thoát thân,nàng ánh mắt đầm lệ,nội tâm lâm vào tội cùng của nỗi sợ,nhẹ xoay người lao mình xuống vực sâu,muốn lấy cái chết để bảo vệ sự trinh khiết của mình,cứ ngỡ chết đi thì mọi thứ sẽ kết thúc,nhưng không,hắn vẫn đeo bám theo như ác ma,hắn nhanh chóng lao xuống vực ôm lấy nàng,tuyệt không để nàng tự xác trước khi thuộc về hắn,nàng phản kháng liền bị hắn đánh ngất xỉu.

Kỷ Quân Đằng chạy trong rừng không rõ phải đi đâu để gặp được Đường Thi Vũ,nàng đến vách núi vị trí phát ra tia sáng chỉ còn thấy dưới đất lưu lại vài giọt máu,thời khắc này khiến nàng nhớ đến tình cảnh Cổ Yên Nam gặp hiểm nguy,nàng cứ chạy mãi trong nỗi lo sợ,đến khi mệt mỏi mới phát hiện thi thể của Cổ Yên Nam nằm trên vũng máu,chứng kiến cảnh tượng đau lòng nàng chỉ có thể bất lực gào khóc,lần này tuyệt đối không thể để điều đó tái diễn,nàng cứ bước tiếp trong vô vọng không biết qua bao lâu thì phát hiện Đường Thi Vũ đang ngồi thất thần bên gốc đại thụ,y phục trên người sớm hỗn độn không chịu nổi,bên cạnh là xác của Đường Triễn Lâm bị dao nhọn sắt bén đâm vào cổ,nàng tiến đến bên cạnh,bàn tay run rẩy khoát áo lên người nữ tử mang nét mặt vô hồn,nhìn người yêu phải khổ sở như hiện tại khiến nàng không ngăn được giọt nước mắt trên mi,đau xót ôm chặt lấy Đường Thi Vũ,ngữ khí có phần nghẹn ngào.

”Mọi chuyện...đã kết thúc,người sẽ không sao nữa... ”

“Cút đi...”

Đường Thi Vũ phượng nhãn phong tình nay đầm lệ,kích động thét lớn một tiếng,mạnh bạo đẩy ra Kỷ Quân Đằng,đúng như những gì hắn nói,mọi việc tồi tệ quả thật đã kết thúc,chính vì thế nàng càng không muốn sống nữa,nàng cầm lên con dao muốn tự vẫn liền bị ngăn cản,nhìn thấy tay hắn đầm máu nàng chẳng rõ tại sao thấy hồ thẹn khôn cùng,nàng không còn là Đường Thi Vũ mà hắn yêu nữa,hiện tại nàng chỉ là nữ tử vô cùng dơ bẩn,hắn vì sao còn phải quan tâm đến nàng.

“Xin người,bấy nhiêu quá đủ rồi,đừng tổn hại chính mình nữa...”

Đường Thi Vũ khổ sở liên tục đánh vào người Kỷ Quân Đằng, nàng không muốn hấn chạm đến mình, thời điểm hiện tại nàng căm ghét hắn hơn bao giờ hết, tại sao những lúc không mong chờ thì hắn luôn xuất hiện, lảng vảng trước mắt nàng, mãi đến khi nàng cần sự giúp đỡ nhất thì hắn lại không có bên cạnh, tại sao vậy chứ, lúc này nàng rất sợ hãi, nỗi sợ đó bao trùm toàn bộ tâm trí, vào khoảnh khắc nhảy xuống vực sâu tâm trí nàng không phải nghĩ đến Thượng Quan Tôn, lại là nam tử mà năm xưa từng bị mình bỏ rơi, trong lúc nàng đau khổ trước sự lảng nhục của Đường Triễn Lâm vẫn nghĩ đến hắn, hy vọng hắn có thể đến cứu mình, nhưng không, chỉ có nàng gào khóc trong tuyệt vọng, tất cả đã quá trễ, đời này nàng không muốn gặp lại hắn nữa, Kỷ Quân Đằng thống khổ chạm nhẹ lên khuôn mặt tuyệt thế ẩn chứa đau thương.

“Đừng chạm vào bốn cung, người có thể một lần nghĩ đến cảm xúc của người khác được không?”

Đường Thi Vũ thống khổ trốn chạy khỏi vòng tay của Kỷ Quân Đằng, bật khóc trong góc khuất của nỗi đau, nàng đánh mất điều quan trọng nhất của một nữ tử, nàng nhẫn tâm sát hại chính hoàng huynh của mình, cảm giác bản thân thật rất dơ bẩn, đầy kinh tởm, không muốn ai khác nhìn thấy bộ dáng ghê tởm này.

“Ta vốn luôn ích kỷ, lần này cũng không ngoại lệ, người dù muốn hay không đều phải theo ta trở về”

Kỷ Quân Đằng ánh mắt tử sắc chợt đỏ lên, càng nói càng kích động, cho dù Đường Thi Vũ đã không còn hoàn thiện thì đối với nàng vẫn hoàn mỹ vô khuyết, thuần khiết không có lấy tia dơ bẩn nào cả, nàng đau lòng tiến đến ôm Đường Thi Vũ lên chậm rãi bước về phía trước, chứng kiến Đường Thi Vũ thống khổ như thế cũng đoán biết việc gì đã xảy ra, dù cho cố gắng cách mấy thì cuối cùng nàng lại đến muộn một bước, những người bên cạnh nàng cũng không thể bảo vệ tốt, Cố Yên Nam vì nàng chết trong đau khổ, phụ thân cũng chết thảm, bây giờ Đường Thi Vũ lại xảy ra chuyện, phải chăng là do chính nàng gây hại đến họ, đi được mấy bước nàng cảm giác lồng ngực đau nhói, nhận ra con dao bén nhọn đã ghim sâu vào lồng ngực, nàng đau đến muốn ngã quỵ vẫn mỉm cười, ngoan cố ôm lấy Đường Thi Vũ tiếp tục bước đi, Đường Thi Vũ ở trong tâm nàng tựa giấc mộng xinh đẹp, đã là giấc mộng xinh đẹp thì chỉ có thể gặp gỡ nhưng không thể mong cầu.

Đường Thi Vũ yếu nhược lạng lẹ rơi lệ, buông lỏng bàn tay đang cầm con dao, vì sao Kỷ Quân Đằng không oán trách nàng, hắn hà cớ gì vẫn đối tốt với nàng như thế, bao dung cho cả sự quá đáng của nàng, điều đó chỉ khiến lòng nàng càng thêm khổ sở, nàng không còn xứng với bất kỳ ai, càng không cần hắn đối tốt, mọi chuyện đã được định đoạt, hắn bây giờ đối tốt với nàng thì có thể thay đổi được gì, nội tâm chỉ cảm giác được thống khổ đến cùng cực, muốn tìm một nơi nào đó không có ai để lẫn trốn, cố gắng quên đi những điều ghê tởm đã trải qua.

Lưỡng nhân đi không bao lâu thì binh sĩ đã đến, nhanh chóng mang hai người hồi cung, Hạ Tỷ Dung nhìn nữ nhi chật vật như thế vô cùng đau lòng, cho gọi thái y đến khám cho nàng, tất cả đều bị cự tuyệt, nàng tự giam mình trong tấm cung không muốn gặp ai nữa, ngay cả Hồng Diệp thân thiết nhất cũng bị đuổi ra ngoài, hổ thẹn, tủi nhục để cho nàng chỉ muốn cô độc gặm nhấm nỗi đau, ngăm mình trong hồ tắm, càng bị phần lại càng cào xé đến khắp người đều rỉ máu, nếu không phải Kỷ Quân Đằng đến kịp thời thì nàng đã tự vẫn, từ lúc ghim vào người hắn một nhát dao nàng bắt giác từ bỏ ý niệm muốn chết, nội tâm vừa cảm hận lại áy náy.

Thiên không bắt chợt hạ tuyết vũ, xóa tan bi ai cõi hồng trần, tạo nên cảnh sắc xinh đẹp mà thương cảm, không gian an tĩnh chỉ còn lại tiếng gió lạnh mang theo phiêu tuyết bay lãng đãng nơi hư không, Kỷ Quân Đằng ánh mắt vô hồn, nội tâm như sụp đổ, thần thờ đứng bên hiên ngắm tuyết rơi, lo sợ Đường Thi Vũ lại làm chuyện dại dột, chẳng dám rời đi quá xa, nàng đã làm gì để biến Đường Thi Vũ từ nữ tử mạnh mẽ thành đau khổ yếu nhược, trong tâm chỉ có oán khổ như hiện giờ, cả đời nàng làm mỗi việc gì đều do dự bất quyết, đến phút cuối nhận ra sai lầm của bản thân chỉ làm hại đến người bên cạnh, lẽ ra nên nghe theo lời của Khắc Vân giết chết Đường Triễn Lâm thì mọi việc đã không tồi tệ như thế, chính nàng đã hại Đường Thi Vũ ra nông nỗi này, ngoài tự trách bản thân ra không biết làm sao gánh vác nổi.

25. Chương 25

Một kiếp phù sinh phải trải qua bao nhiêu đoạn nhân duyên, vượt qua bao nhiêu bi thương mới tìm thấy hạnh phúc chân chính thuộc về mình, không ai biết rõ điều đó, khi yêu chỉ cần hết lòng để không phải lưu luyến hồi ức đã qua, bởi lẽ thiên hạ không có thuốc để hối hận, càng không thể ngược dòng thời gian thay đổi chuyện năm xưa, Kỷ Quân Đằng đứng ngoài hiên nghĩ ngợi thật lâu, để mặc cho hoa tuyết thút nhút ướt ôn nhu bao phủ lên thân thể bạc nhược, nội tâm trống rỗng không biết nên tìm vật gì đến khóa lấp nỗi đau, bất chợt có một thân ảnh bước đến bên cạnh che dù cho nàng.

“Người nếu thật rất yêu nàng hãy lấy dũng khí theo đuổi, bổn cung chúc phúc cho các người...”

Đường Trúc Lam đau khổ khi phải nhìn Kỷ Quân Đằng vô hồn đứng ở nơi đây, người mà nàng vẫn thường thấy đáng ngoài nghiêm trang, ánh mắt kiên định, chất chứa ngạo khí, không dễ dàng chịu khuất phục trước khó khăn, hiện tại hẳn lại vì Đường Thi Vũ đau khổ, đôi mắt như thế, làm nàng không cách nào chịu đựng được, nàng không rõ giữ Đường Thi Vũ và hẳn là như thế nào, nhưng biết rõ Đường Triển Lâm vì yêu hóa cuồng, gây hại đến Đường Thi Vũ, loại yêu thương đến ích kỷ đó chẳng khác nào hại người hại mình, thật là người ta kinh sợ.

“Những thứ tốt đẹp tựa như hoa chỉ để ngắm nhìn, chiếm hữu sẽ mất đi giá trị vốn có”

Kỷ Quân Đằng nhàn nhạt mỉm cười, Đường Thi Vũ từ đầu chí cuối không hề yêu nàng, một chút cũng không có, luôn dành cho nàng cái nhìn lạnh giá tràn ngập chán ghét, nếu biết được nàng cũng là nữ tử có lẽ sẽ rất kinh tởm, không cách nào tiếp nhận được, ngay cả quyền được yêu cũng bị tước đoạt, nàng lấy quyền gì để truy cầu, nàng ngồi bên ngoài chờ đợi đến trời sáng mới bỏ đi, từ đêm qua đến giờ Hồng Diệp mang thức ăn vào phòng Đường Thi Vũ đều không động đến, tâm trạng hiện giờ chắc hẳn rất tồi tệ, nàng xuất cung tìm đến tướng quân phủ, hiện giờ chỉ có một người đủ khả năng giúp Đường Thi Vũ giảm bớt đau khổ, nàng đến tìm thì hạ nhân bảo là Thượng Quan Tôn vẫn còn đang ở quán doanh, nàng đành đi ra ngoại thành tìm hắn, hắn đang ở trong quán doanh bận rộn an bài một số chuyện, thấy nàng đến liền tỏ vẻ khó chịu.

« Người tới đây làm gì ? »

« Người có biết hiện giờ nàng rất đau khổ không, người nàng cần nhất bây giờ là người, tại sao không đi thăm nàng »

« Chuyện của ta từ bao giờ tới phiên người xen vào, ở đây không hoan nghênh người, mau cút xéo đi »

Thượng Quan Tôn sắc mặt nghiêm nghị, hiện tại quán doanh đang có rất nhiều việc cần hắn đích thân chinh đốn, Đường Thi Vũ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì có thể thay đổi được gì, dù hẳn đau lòng cũng vô ích thôi, từ lâu hắn đã không còn hy vọng có thể cưới nàng làm thê tử, hướng chỉ hiện tại nàng đã thất thân, cho dù hẳn có nguyện ý thành hôn với nàng, thì chưa chắc mẫu thân của hắn đã đồng ý, Thượng Quan gia hiện giờ chỉ còn lại mình hắn kế nghiệp, nghiêm nhiên Thượng Quan phu nhân không muốn nhi tử thua thiệt, lấy một nữ tử đã bị ô danh, giữa hắn cùng nàng sớm không có kết quả, chỉ bằng kết thúc ngay từ bây giờ, Kỷ Quân Đằng bị đuổi ngoan cố không chịu đi, tiếp tục theo sau hắn.

« Người xem trọng công việc hơn cả nữ tử mình yêu sao ?, người thừa biết vào lúc này nàng cần đến người hơn ai khác, trong lòng thật sự yêu nàng thì mau đến thăm đi »

« Không phải người luôn mong đợi kết quả này sao, bây giờ người hài lòng rồi chứ, chuyện của ta ra sao thì tự ta biết thu xếp, đừng ở đây giả nhân giả nghĩa nữa »

Thượng Quan Tôn buồn bực đẩy Kỷ Quân Đằng sang một bên, chẳng phải nàng luôn muốn thấy tình cảnh này sao, hắn vẫn còn nhớ rõ nàng từng dùng biện pháp hạ lưu chỉ ra quan hệ giữa hắn và Thường Yến, nàng làm tất cả chỉ để có được tình cảm của Đường Thi Vũ, có lẽ hiện tại trong lòng rất dằn vặt, mọi người đều nghĩ hẳn là kẻ tán tận lương tâm, nhưng liệu ai hiểu được hắn cũng có nỗi khổ riêng, Đường Thi Vũ như hiện giờ nghĩ rằng hẳn không đau khổ sao, từ lâu tình cảm giữa hai người sớm không còn tốt đẹp như xưa, ngoài Kỷ Quân Đằng và Thường Yến ra thì còn có nam tử khác xen vào giữa tình cảm này, mối quan hệ của cả hai có thể duy trì đến nay đã là rất khó khăn, hiện giờ giữa nàng và hắn xem như kết thúc đi, hắn không muốn mẫu thân phải thất vọng, bản thân cũng rất mệt mỏi.

« Nàng đã yêu lắm người... »

« Hừ, chẳng lẽ yêu thứ người hèn hạ như người mới đúng sao ? »

« Người bây giờ không tới thăm nàng thì sau này cũng đừng tới nữa »

Kỷ Quân Đằng cắn chặt răng, tức giận đánh cho Thượng Quan Tôn một quyền rồi bỏ đi, chưa từng nghĩ qua cõi đời còn có nam tử vô tâm như hắn, lúc này nghe Hồng Diệp nói công chúa trầm ngâm suốt đêm, lời đầu tiên lại nhắc đến hắn, nàng nghĩ có lẽ Đường Thi Vũ muốn gặp hắn nên đến đây tìm, lần này xem như nàng tìm lầm người, hiện giờ chẳng biết có thể làm được gì, nàng buồn bã quay về Ký phủ, Đình Cao Hồng xem chút không nhận ra nữ nhi là ai nữa, chỉ mới một năm không gặp nàng thể nào bây giờ thay đổi nhiều như vậy, mái tóc bạc trắng hết, nàng xúc động bước đến ôm lấy mẫu thân.

« Xin lỗi người, là do ta không tốt làm liên lụy đến phụ thân... »

« Người không sao đã tốt rồi, đừng nhắc đến chuyện buồn nữa, tới thấp cho hắn nén nhang đi »

Đình Cao Hồng buồn bã nhìn bài vị của trượng phu, nhân sinh vô thường, con người sống nay chết mai, bây giờ kẻ thù cũng đã chết, trượng phu của nàng có thể an tâm nhắm mắt rồi, nàng sẽ dùng phần đời còn lại tưởng nhớ đến hắn, thay hắn chiếu cố tốt cho hai hài tử cùng Kỷ gia, Kỷ Quân Đằng buồn bã cảm nhang trước bài vị, quỳ xuống thành tâm cúi lại, đến nay nàng không biết ngày trước mình trở về là đúng hay sai, có lẽ nàng thật sự mệnh thiên sát cô tình, những người bên cạnh đều chịu ảnh hưởng xấu, ngay cả bản thân nàng cũng đang phải hứng chịu, từ ngày nhảy xuống Luân Hồi Quan có thể xem như nàng đã chết, không thuộc về trần thế nữa, bản thể hiện tại được duy trì bởi chút dương khí trước khi chết còn giữ lại.

Xét theo đức độ từ trước tới nay Kỷ Quân Đằng từng làm nhiều việc thiện tích công đức, theo lý khi chết đi sẽ được luân hồi ở kiếp khác tiếp tục tu hành hoặc lên thiên cảnh, nhưng ngày đó nàng lại tiến vào Luân Hồi Quan cánh cổng dẫn tới ma đạo, dù thể nào vẫn xem như đã phạm lỗi, khi trùng sinh không thể nào tiến vào tiên đạo, cũng chẳng bị rơi vào cõi địa ngục, theo Phật pháp nàng đã bước vào cánh cửa dẫn đến atula giới, gọi chung là ma đạo, trở thành ma quân, ác thần đứng đầu cõi atula, bản chất của ác thần là hủy diệt, nhưng không có nghĩa là chỉ gây nhiều nghiệp chướng, bên trong atula giới tồn tại giữa chánh và tà tựa trần thế, có kẻ làm chuyện xấu gia tăng đạo hạnh, thì cũng có kẻ làm việc thiện để tu thành chánh quả, thăng thiên, theo tu chân giới thì nàng không mấy khác biệt với Dạ Ma Đế, đều là những kẻ quyền năng hùng mạnh đến từ ma đạo, đối với tu chân giới mà nói dù tà hay chánh thì đây cũng là một thành tựu cao, riêng nàng chẳng có gì lấy làm kiêu hãnh, tự thấy hổ thẹn vì đã phản lại lời giáo huấn của sư phụ.

« Thượng thư... »

Một tiểu thái giám nét mặt lo lắng từ bên ngoài chạy vào, hắn cung kính chào Đình Cao Hồng cùng Kỷ Quân Đằng, hắn đến đây theo ý chỉ của Đường Diễn, buổi sáng nàng rời khỏi hoàng cung không lâu thì Đường Thi Vũ có dấu hiệu lạ, thái y đến chuẩn đoán không tìm ra nguyên nhân, Đường Diễn thật đã hết cách mới sai người tìm tới nàng, nghe đến tin tức này nàng mới nhớ tới hành động kỳ quái trước khi chết của Khắc Vân, vội vào cung xem tình hình, Đường Diễn thấy nàng đến liền mở lời.

« Người mau vào xem Vũ nhi thế nào rồi, trẫm muốn nghe ý kiến của người về căn bệnh nàng mắc phải »

Kỷ Quân Đằng yên lặng gật đầu rồi tiến vào phòng, Đường Thi Vũ sắc mặt vẫn tuyết trắng như cũ nhưng đã mất đi nét hồng nhuận, nàng đang nằm hôn mê trên giường, Kỷ Quân Đằng đau lòng giúp nàng lau mồ hôi trên trán, kéo lên tay áo của nàng để bắt mạch, chợt phát hiện trên cổ tay nhỏ nhắn hiện lên một vết dài mờ ảo màu tím đen và vài vết cắt do dao nhọn tạo thành, buổi sáng nàng cảm giác cổ tay đau đớn như có vật gì đang gặm nhấm bên trong, nhận thấy có điểm khác lạ nên đã nghĩ biện pháp làm vết dài này biến mất, mọi cố gắng đều không khả quan, chỉ chốc lát sau cả người mất hết khí lực, mệt mỏi lâm vào vô thức, Kỷ Quân Đằng thay nàng băng bó vết thương rồi đi ra ngoài tìm Đường Diễn.

« Ta hiện tại không nghĩ được gì, xin hoàng thượng cho ta chút thời gian nghĩ cách... »

Kỷ Quân Đằng thật sự đã vô phương ứng phó, nàng xin phép cáo từ rồi đến thái y viện xem sách y, tra cứu cách chữa căn bệnh kỳ quái này, xem qua nhiều y thư nhưng chẳng có kết quả gì, tìm đến thừa tướng phủ để xem có chút manh mối nào không, bên trong phủ bình thường như mọi khi, nàng muốn tìm ra quyển sách luyện tà thuật của Khắc Vân, hy vọng có phương thức hóa giải, trong thư phòng có rất nhiều quyển sách này nọ linh tinh, tìm kiếm một lúc không thấy thứ mình cần tìm, nàng tức giận đập vào vách tường một cái, bức tường chịu không được sức ép lớn lập tức vỡ nát tạo thành thông đạo, nàng hơi kinh ngạc, cảm ngọn đèn đi

vào bên trong quan sát, theo lối cầu thang xuống phía dưới liền bị choáng ngợp trước sự chói lóa ở đây, khắp nơi đều là vàng bạc châu báu nhiều đến độ nằm rải rác trên sàn nhà, kể nào sở hữu kho báu này có lẽ đã là phú khả địch quốc, gia sản của hắn còn nhiều như thế mà không ai phát hiện ra.

Kỷ Quân Đằng không động tâm đến đồng tài vật này, đi xung quanh dò xét xem có tìm được gì hữu ích hay không, phát hiện gian phòng nhỏ chứa đựng đồ cổ của các triều đại trước, trong đó có một chiếc bình gốm sứ rỗng toát ra tà khí, nàng đoán có lẽ đây từng là nơi nuôi ma trùng, một loại ký sinh vật tà đạo, phía trong bình có khắc những dòng chữ tựa bùa chú, nàng dùng nội lực đập vỡ chiếc bình, xem lại dòng chữ bên trong, may mắn học qua nhiều cổ ngữ nên hiểu được bên trên viết những gì, nguyên lai chất độc mà Đường Thi Vũ mắc phải có tên là Đoạn Trần, so với chất độc ma thú Vạn Độc gây nên còn đáng sợ hơn rất nhiều, một khi tà thuật được khởi phát sẽ nhanh chóng lan tỏa trong không khí, những người từ trước bị ma trùng ký sinh sẽ có dấu hiệu bị ảnh hưởng, ma trùng là loại sinh vật chuyên được nuôi bởi huyết người sống, về sau khi dần trưởng thành ma trùng có thể tự tìm thức ăn, nó thường cư trú ở các nghĩa trang để hấp thụ âm khí và hồn phách của người cõi âm, năm xưa Khắc Vân đã dùng hàng trăm con ma trùng để chế luyện nên Đoạn Trần, một khi nó xâm nhập vào người nào đó sẽ dần tái sinh nhờ việc hút dương khí của vật chủ, căn bệnh hoành hành vật chủ cho đến lúc chết, một cái chết chậm rãi mà thống khổ tột cùng.

Cách hóa giải duy nhất là dùng một người khỏe mạnh, dương khí hưng thịnh đến để cho ma trùng ký sinh, thì khi đó ma trùng sẽ rời bỏ vật chủ hiện tại để sống trên vật chủ mới, tiếp tục cái vòng lẩn quẩn này tựa hồ không có điểm kết, đây thật sự là vật gây nghiệp chướng luân hồi, Kỷ Quân Đằng quay trở lại hoàng cung, dự định đem Đường Thi Vũ đến Tinh Vũ phái, nơi ẩn chứa linh khí, nhưng hành trình quá xa, nhanh nhất cũng phải mất hơn hai ngày mới tới nơi, bây giờ Đường Thi Vũ không kịp thời cứu chữa thì không quá ba ngày độc tính sẽ gia tăng, đến lúc đó có muốn cứu sợ là không kịp nữa, nàng không thể để người vô tội chết thay, đã tìm ra nạn nhân thích hợp làm vật thể thân, không ai khác chính là bản thân, dù sao thì mọi căn nguyên cũng là do nàng tạo ra, nên gánh lấy hậu quả mới phải.

26. Chương 26

Đường Thi Vũ khi tỉnh lại cảm giác cả người mệt mỏi vô cùng, nàng gần đây không có sức khỏe như trước, cộng thêm những lần cãi nhau với Thượng Quan Tôn khiến tâm trạng trầm uất một thời gian, ảnh hưởng không nhỏ đến sức khỏe, chất độc lúc này bộc phát mạnh mẽ hơn, nàng ngẫm biết thân thể có điều bất ổn, cánh tay đau nhức vô cùng, không rõ nó là gì nhưng cảm giác được đây chính là nguyên do khiến mình mệt mỏi, Hồng Diệp báo lại vào lúc nàng hôn mê thì Trương Thượng Trí luôn ở bên cạnh chiếu cố, hẳn là đệ đệ của tam tỷ phu, xưa nay cùng nàng tương đối thân quen, gần đây hẳn cũng chính là nguyên nhân làm nàng và Thượng Quan Tôn cãi nhau, tất cả đều không phải lỗi của hắn, giữa nàng và hắn chỉ đơn giản là bằng hữu mà thôi, khi xảy ra chuyện người nàng mong chờ nhất lại chưa từng đến thăm, nội tâm đau khổ lại gượng ép mình không được khóc, dù không hỏi nàng cũng hiểu được lý do tại sao Thượng Quan Tôn không đến, thấy rất thất vọng về hắn, nguyên lai ái tình chẳng thể thiên trường địa cửu, vững bền như ý nguyện, người nào từng nói nguyện yêu mỗi mình nàng, cam tâm đánh đổi tất cả để được bên nàng, sẽ chẳng bất kỳ điều gì có thể ngăn cả hai đến với nhau, hứa hẹn đủ điều đến phút cuối chỉ còn là hư ảo, tình cảm thay đổi nhanh đến nỗi nàng không cách nào tiếp nhận sự thật, tình duyên giữa nàng và hắn từ đây đã tan vỡ, chẳng muốn trách khừ hắn thay lòng, tất cả chỉ là do nàng một lòng tình nguyện, yêu đến u mê, bây giờ bị bỏ rơi cũng là do tự mình dại dột.

Hồng Diệp lấy khăn nóng đến lau mặt cho Đường Thi Vũ, nàng đau lòng khi phải thấy công chúa tiều tụy như hiện giờ, mất đi trong sạch còn bị chính người yêu từ bỏ, có lẽ nội tâm rất thống khổ, nỗi đau chẳng thể hình dung bằng lời, hiện giờ nàng mới biết mình cũng bị vẻ ngoài chánh trực lại chân thành của Thượng Quan Tôn đánh lừa, công chúa của nàng thật đáng thương, đúng là hồng nhan bạc phận, lát sau hạ nhân mang thức ăn đến, Đường Thi Vũ thật lòng ăn không vô, chỉ mới uống được muỗng canh liền ho khan, hô hấp càng thêm khó khăn, Kỷ Quân Đằng nội tâm bất an đứng bên ngoài này giờ chưa dám tiến vào, sợ là đi vào sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của Đường Thi Vũ, chờ đợi một hồi thấy hạ nhân mang ra thứ ăn vẫn nguyên vẹn như cũ, nàng rời khỏi Lạc Nhan cung đến ngự thiện phòng tự mình nấu ra vài món ăn, nguyên liệu không phải quý hiếm, mấy món ăn dân giả này rất giàu chất dinh dưỡng, có thể giúp bệnh nhân mau

chống khôi phục sức khỏe,nấu xong thức ăn nàng nhờ người mang đến đưa cho Hồng Diệp,không cho nói do mình làm,Hồng Diệp đoán biết nên cho người mang vào phòng.

« Công chúa,hoàng hậu nương nương hay người đã tỉnh nên nhờ người mang thức ăn đến,người hãy cố gắng ăn một ít đi »

Đường Thi Vũ phượng nhãn lộ rõ bi thương,thần thờ không biết đang nghĩ ngợi gì,nàng bây giờ nào còn tâm trạng thưởng thức ẩm thực,nhưng vừa nghĩ đây là tâm ý của mẫu hậu đành miễn cưỡng ăn một ít,mọi người lo lắng cho nàng quá nhiều,không thể để họ bất an thêm nữa,món canh gà hầm hạt sen này trước nay chưa từng xuất hiện trong thực đơn của ngự thiện phòng,mùi vị thanh đạm rất dễ ăn,đây là lần đầu nàng nếm được tư vị ngon như thế,nàng không có tâm trạng để đoán xem ai đã làm ra,ăn được một ít cảm giác trong người đỡ mệt mỏi hơn,đợi đến khi biết nàng nghĩ ngợi Kỷ Quân Đăng mới đi vào,an tĩnh đứng bên giường ngắm nhìn nàng thật lâu.

Kỷ Quân Đăng chỉ muốn âm thầm ở bên cạnh bảo hộ người mình yêu,tiếc rằng mọi điều nàng làm đều biến thành gián tiếp hại tới Đường Thi Vũ,nếu như Thượng Quan Tôn là hạnh phúc của Đường Thi Vũ,còn nàng lại là nỗi đau thì chi bằng kết thúc nỗi đau này sớm một chút,còn hơn phải kéo dài nỗi đau trong vô tận mà không có điểm dừng,nàng nhẹ vén mái tóc trên trán Đường Thi Vũ sang một bên,lau đi những giọt mồ hôi trên dung nhan đẹp tuyệt thế,loại cảm giác xinh đẹp thương cảm này sắp xa rời tầm với của nàng,có thể vì chí yêu đánh đổi không còn gì để hối tiếc,cũng chưa bao giờ tự hỏi tại sao vẫn nguyện đơn phương làm tất cả vì một người,nếu yêu là không có lý do,thì tại sao làm điều gì đó vì người mình yêu lại đòi hỏi phải có lý do,hết thấy cứ mơ hồ như thế,đôi khi chẳng cần phải phân rõ thiệt hơn,hay mong chờ kết quả tốt đẹp xảy ra,mỗi đoạn tình cảm không phải lúc nào bản thân cũng là người có thể làm chủ,ái tình thường không như ý nguyện,đánh mất chí ích vẫn còn lại những hồi ức tốt đẹp,đó đã là điều đáng trân quý.

Kỷ Quân Đăng phóng thích nội lực mang theo hồng quang từ đầu ngón tay truyền đến cánh tay Đường Thi Vũ,ma khí không ngừng hấp thụ lấy tà khí của ma trùng,nhanh chóng thu phục ma trùng vào cơ thể vật chủ mới,trên tay nàng dần hiện lên vết dài mờ nhạt màu tím đen,cánh tay của Đường Thi Vũ đã mất đi dấu vết,nàng cắn chặt răng chịu đựng cảm giác như có vật gì đang cào xé cánh tay mình,ngay cả nàng có tu vi cao còn nhận thấy rất đau đớn,thật không biết Đường Thi Vũ làm thế nào chịu đựng nổi,nghĩ tới lại thấy đau lòng,lặng thinh nhìn Đường Thi Vũ một lúc rồi đi ra ngoài.

“Nàng đã không sao rồi,chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian sẽ khôi phục,hoàng thượng không cần phải lo lắng nữa,lúc này ta phát hiện ở phủ thừa tướng có một mật thất...”

Đường Diễn hay tin tức cũng không bật tâm tới,hiện giờ chỉ lo cho an nguy của nữ nhi,Đường Thi Vũ lâm bệnh ngay cả thần y cũng không ai đoán ra cách chữa trị,Kỷ Quân Đăng dù có cao cường thế nào cũng không thể trong thời gian ngắn trị khỏi được,hắn nghĩ ngợi một lúc bất ngờ kéo lên tay áo của nàng,phát hiện nàng có dấu hiệu giống với Đường Thi Vũ,hắn cau mày khi hiểu nguyên do,bất quá không hiểu nàng làm thế nào có thể khiến mình biến thành như vậy.

“Có phải ngươi sẽ chết không ?”

« Ta không mệnh hệ gì,xin cáo lui trước »

Kỷ Quân Đăng vội cáo từ liền qua trở về Kỷ phủ,ngồi trên giường ôm lấy cánh tay đang bị đau nhức,bắt đầu cảm giác toàn thân lạnh buốt,trước mắt như bị ảo giác,rất khó để nhìn rõ mọi vật,dấu hiệu không mấy khác biệt với Đường Thi Vũ khi phát độc,nàng trầm tư nhìn cánh tay trái thật lâu,ma trùng là loại sinh vật đeo bám dai dẳng,không thể để nó tiếp tục hấp thụ dương khí nữa,tiêu hao quá nhiều dương khí thì ngay cả nguyên thể của nàng cũng sẽ trở lại như ngày trước,bộ dáng đen tối hắc ám khi được trùng sinh ở Luân Hồi Quan,đây mới thật sự là nguyên thể của nàng,nàng cắn chặt răng,rút ra Thiên kiếm ngoan tâm chém xuống một nhát,huyết vũ nhuộm đỏ bức màn cửa sổ,cánh tay trái đã lìa khỏi thân thể,nàng toát mồ hôi lạnh,ôm lấy bờ vai đầm máu,mệt mỏi tựa lưng vào vách tường,lặng nhìn cánh tay bắt đầu phát hỏa,nó bùng cháy không lâu chỉ còn lại nắm tro tàn,hiện tại chỉ có thể dùng biện pháp hy sinh cánh tay để lưu giữ lại chút dương khí sau cùng,cho dù có chết cũng phải chết để coi một chút,không thể sống với hình dáng của một ác thần được,bộ dáng đó thật khiến người ta sợ hãi.

Kỷ Quân Đăng nghĩ ngợi thật lâu chợt tà cười,trước kia từng nghĩ điềm báo bất lành mà bạch thạch chỉ ra là do kẻ thù gây nên,nguyên lai là do tự thân chặt đứt cánh tay của mình,một thân ngạo khí khiến ma

đạo phải khiếp sợ nay đã không còn,mọi ân oán tình thù giờ đây còn ý nghĩa gì,nàng hiện giờ chẳng khác nào phế nhân,lấy áo choàng đen khoác lên người,che đi khuyết điểm trên cơ thể,thời gian trước nàng sống tại một cứ điểm do Khắc Vân an bài,ở nơi đó tu học ma pháp,bị canh giữ nghiêm ngặt không thể liên lạc với người bên ngoài,vô tình nghe được cuộc nói chuyện của mấy tên thủ hạ,biết được phụ thân qua đời,khi đó rất muốn trở về,nhưng không dă động gì đến việc này,vì sợ Khắc Vân sinh nghi,ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi ra nàng đều dành hết cho việc ma luyện,không để cho bản thân có quá nhiều thời gian rảnh rỗi,phân tâm sẽ cảm giác cõi lòng rất tịch mịch,cần phòng bỗng nhiên hiện lên một làn khói mờ ảo,tạo thành ảo ảnh mang hình dáng của Huyền Tử,nàng giật mình vội quỳ xuống hành lễ với hấn.

« Bái kiến sư phụ... »

Kỷ Quân Đẳng hồ thẹn cúi đầu,gọi Huyền Tử là sư phụ lại để cho nàng thấy thật đáng xấu hổ,nàng quên mất những lời răn dạy,tự nguyện bước vào ma đạo,căn bản không có tư cách làm đệ tử của hấn nữa,nếu hấn tới là để trừng phạt thì nàng sẵn lòng tiếp nhận hết thảy,hấn mỉm cười ôn nhu nhìn nàng.

« Vi sư biết ngươi đã dốc hết sức,đừng tự thấy áy náy nữa »

« Sư phụ,ta đã phụ lòng kỳ vọng của ngươi,thật xin lỗi... »

Kỷ Quân Đẳng ánh mắt đỏ ửng lên,nước mắt theo khóe mi lặng lẽ chảy xuống,từ trước tới nay ngoài phụ mẫu ra sư phụ là người mà nàng kính trọng nhất,tuy dạy dỗ nghiêm minh nhưng rất quan tâm đến cảm thụ của nàng,dù nàng thường hay làm sai chuyện Huyền Tử vẫn không trách phạt nặng,hết lòng động viên,cho nàng cơ hội rút kinh nghiệm và sửa đổi,có thể làm đồ đệ của hấn là chuyện rất may mắn,nay nàng đã rơi vào ma đạo,không còn mặt mũi nào để cầu xin hấn tha thứ nữa,hấn hoàn toàn biết tất cả những việc mà nàng trải qua,từ ngày linh hồn Dạ Ma Đế cư ngụ trong cơ thể nàng,thì hấn đã biết tương lai không xa nàng sẽ không tránh khỏi việc lạc bước vào ma đạo,vẫn luôn nghiêm khắc dạy dỗ,rèn luyện tâm tính cho nàng nhiều hơn các đồ đệ khác,hy vọng nàng nhận ra dù có lạc mất bản thân thì cũng nên nhớ rõ thiện tính mới là bản chất của con người,chỉ có nó mới tồn tại vững bền,ác tính không thể tồn tại được lâu,điều hiện tại hấn cần làm là giúp nàng áp chế tâm ma trong người,không để nàng tiếp tục sa lầy nữa.

« Chuyện đã xảy ra không thể thay đổi được gì,Đẳng nhi hãy theo vi sư trở về Tinh Vũ,thành tâm sám hối để cứu chuộc tội nghiệt của mình »

« ...Ta còn có tâm nguyện chưa làm xong,xin sư phụ cho ta ở lại đây thêm thời gian »

Kỷ Quân Đẳng cúi đầu thành tâm khấn cầu,sớm hay muộn nàng đều phải quay về Tinh Vũ phái tạ lỗi với ân sư,Đường Thi Vũ như hiện tại biểu nàng làm sao an tâm ra đi,mong sao Huyền Tử có thể cho nàng nán lại thêm đoạn thời gian nữa,hấn thở dài gật đầu,dù sao cũng đã cho nàng ở đây hơn một năm,bây giờ cho nàng hoàn thành tâm nguyện sau cùng đi,hấn phát tay liền biến mất sau đạo sương khói,nàng cảm động vì ân sư đã hiểu cho khổ tâm của mình,dập đầu cúi lại thêm mấy cái liền đi ra ngoài tâm sự cùng Kỷ Triết Ngạn,nàng trước kia chỉ nghĩ đơn thuần trở về để báo hiếu,không ngờ chỉ toàn mang tai họa đến cho Kỷ gia,cầu mong hấn biết yêu thương bản thân và những người bên cạnh hơn,đại tẩu là nữ tử tốt,nếu có thể hãy hàn gắn tình cảm,phụ thân bây giờ đi rồi,nàng cũng sắp đi xa,chưa biết đến bao giờ mới có cơ hội quay lại,hấn phải chính chắn hơn,làm tốt mọi chuyện,chiếu cố tốt cho mẫu thân,hấn cũng biết nàng đã làm hết sức mình,từ khi phụ thân chết thì hấn đã thức tỉnh,quyết tâm lại làm con người mới.

27. Chương 27

Những ngày sau triều đình dần giảm đi mâu thuẫn nội bộ,hoàng cung cũng không còn căng thẳng như trước nữa,Trương Thượng Trí một mực ở bên cạnh quan tâm tới Đường Thi Vũ,hấn nhận thức nàng từ nhiều năm trước,nhưng vì e ngại chuyện nàng đã có ý chung nhân,nên đã chôn chặt tình cảm trong tâm,hấn biết bản thân không tài giỏi,cũng chẳng có ưu điểm nào nổi trội,chưa bao giờ dám mơ tưởng có ngày nàng sẽ để tâm đến mình,thình thoắt có dịp được gặp nàng thì hấn đã mãn nguyện,hiện giờ nàng xảy ra chuyện đáng tiếc,hấn đã lấy hết dũng khí tới thăm,muốn chiếu cố tốt cho nàng,nếu như nàng bị tất cả mọi người

khinh thường,ngay cả người yêu cũng bỏ rơi,thì hần tình nguyện là người sau cùng ở lại bên nàng,bảo vệ nàng khỏi những thương tổn người khác gây ra,hần ôn nhu ôm lấy nàng,thương tiếc khi thấy nàng như hiện tại,nàng yếu nhược nằm trong vòng tay của hần,cảm nhận được sự ấm áp từ nam tử luôn chân thành yêu thương mình,nhưng sao nội tâm sinh ra tia khổ sở,hần dịu dàng vuốt ve kiều nhan tuyệt thế,bất kể nàng có ra sao thì vẫn là nữ tử mà hần luôn yêu,sẽ không ngại việc nàng đã mất đi trong sạch,chỉ tiếc hận bản thân tự ti,nhút nhát,những năm qua không có ở bên cạnh để bảo vệ cho nàng tốt hơn,khiến nàng phải chịu nhiều khổ sở,thời khắc này hần muốn làm việc gì đó cho người mình yêu,hần ánh mắt ưu buồn nắm chặt tay nàng.

« Cho dù người có thể nào ta vẫn yêu không đổi,chúng ta thành hôn đi,hãy để ta được chiếu cố cho người suốt cuộc đời này... »

« Người không cần làm vậy »

Đường Thi Vũ thống khổ lắc đầu,Đường Diễn từng sai người che giấu kỹ chuyện này,tuy nhiên danh dự của nàng vẫn bị tổn hại nhiều,hoàn cảnh hiện tại thật như câu hoạn nạn mới thấy chân tình,Trương Thượng Trí cho dù thật lòng yêu thương hay thương hại cũng không nhất thiết phải cưới nàng,hần là nam tử tốt,xứng đáng có được một nương tử hoàn thiện mọi mặt,không đáng đánh đổi tất cả chỉ vì nữ tử vô tâm như nàng,những năm qua nàng chỉ xem hần tựa ca ca,thì thoả đến Trương gia thăm tam hoàng tỷ mới gặp hần một lần,không nghĩ hần lại đặt nhiều tình cảm cho mình đến vậy,hần ánh mắt đỏ lên,nội tâm đau xót khi biết nàng ái ngại.

« Ta biết mình không có điểm nào tốt...nhưng ta thật sự yêu người,từ trước tới nay chỉ có hơn không kém,đời này xin thề không cưới ai khác ngoài người... »

Đường Thi Vũ không nén được tia xúc động mà rơi lệ,nguyên lai người thật tâm yêu nàng đến phút cuối lại là Trương Thượng Trí,nàng không tốt,không thể bảo vệ nổi bản thân,hần lại không khinh thường,khiến nàng rất cảm động,có lẽ cõi đời này ngoài hần ra sẽ chẳng còn nam tử nào khác yêu nàng vô điều kiện,và chẳng bao giờ làm nàng tổn thương như hần,có thể làm nương tử của hần đó chính là hạnh phúc,thế nhưng hần càng tốt điều đó lại làm nàng càng thêm áy náy,cảm thấy không xứng đáng với hần,mặc kệ trước kia nàng vô tâm với hần thế nào,hiện tại hần chỉ còn khát vọng được là người đem tới hạnh phúc cho nàng,hần nhẹ lau đi nước mắt trên mi của nàng,Đường Triển Lân thật sự là tên tiểu nhân bỉ ổi,tại sao lại đối xử với một nữ tử tàn nhẫn như thế.

“Đừng khóc nữa,nói ta biết người có muốn lấy ta hay không ?”

« Trương ca,người thật không hiềm khí bốn cung sao... »

« Làm sao lại hiềm khí người,biết không,đối với ta được làm phu quân của người chính là điều hạnh phúc nhất,hãy nhận lời cùng ta thành thân được không ?,ta hứa cả đời này không bao giờ làm người phải khổ sở »

Trương Thượng Trí quỳ xuống trước giường nắm chặt tay Đường Thi Vũ,bàn tay của hần đều là mồ hôi lạnh vì hồi hợp trước câu trả lời của nàng,dù biết khả năng nàng đồng ý là rất thấp,hần vẫn muốn một lần nói ra tâm tư của mình,mãi yên lặng thì hần chắc chắn mình sẽ phải hối tiếc,nàng bị sự chân thành của hần làm cảm động,hần thật thà đôn hậu hơn rất nhiều nam tử khác,không tham danh lợi mà chỉ muốn sống cuộc sống an nhàn,suốt ngày chỉ biết đọc sách làm thơ,không hề có trí lớn,tuy vẫn là nam tử tốt nhưng hoàn toàn không gây ấn tượng gì sâu sắc trong lòng nàng,khoảng thời gian nàng đau khổ vì Thượng Quan Tôn đã thay lòng,hần luôn cố gắng làm nàng vui vẻ,cho đến hiện tại vẫn ở bên cạnh,nàng còn mong đợi gì hơn ở hần nữa,sự kiên định này làm nàng vui đi phần nào tổn thương trong tâm,nàng khẽ gật đầu đáp ứng mong ước của hần,nguyện ý cùng hần thành thân,hần xúc động tới rơi nước mắt,giờ phút này không còn ai có thể hạnh phúc hơn hần nữa.

Đường Diễn hay tin Trương Thượng Trí đến đề nghị thành thân cùng nữ nhi,hần vô cùng vui mừng,cao hứng tiếp nhận đề nghị ngay,nếu nữ nhi cũng nguyện ý thì hần còn ngăn cản để làm gì,hần sai người chuẩn bị đại hôn càng sớm càng tốt,những chuyện xấu ảnh hưởng đến thanh danh của Đường Thi Vũ đều bị hần che đậy hết,nhưng vẫn có không ít lời đồn đãi ác ý ảnh hưởng đến danh dự của nàng,mai này việc xuất giá sẽ gặp khó khăn,Trương Thượng Trí thật sự là nam tử tốt,hần hy vọng hiền tể tương lai có thể giúp nàng quên đi

thương tổn trong tâm,Hạ Tỷ Dung mỉm cười khi biết tin,nàng lại cảm thấy Trương Thượng Trí may mắn mới phải,vốn dĩ nữ nhi từng bị Đường Triển Lâm khinh bạc là thật,nhưng ý đồ xâm hại đó đã bất thành.

Khi đó Đường Thi Vũ thật sự rơi vào tận cùng của sự tuyệt vọng,cho rằng mình đã không còn hoàn thiện,Hạ Tỷ Dung đã nhờ một cung nữ già từng có kinh nghiệm trong việc kiểm tra trinh khiết của các nữ tử tham dự tuyển phi đến xem cho nàng,kết quả cho thấy cơ thể và vết thủ cung sa đỏ tươi khi điểm vào cánh tay nàng vẫn nguyên vẹn chưa từng tan biến,đổi lại nếu là nữ tử đã trải qua sự gần gũi mật thiết với nam tử thì thủ cung sa được điểm lên sẽ nhanh chóng tan đi,khi đó nàng mới biết mình vẫn còn trong sạch,nàng chưa từng trải qua nam nữ nhân sự,lại không am hiểu tường tận gây nên hiểu lầm nghiêm trọng,dù là thể vẫn cảm giác mình dơ bẩn,đối với một nữ tử mà nói việc bị nam tử động chạm qua yếu điểm dù vẫn còn trinh khiết thì so với mất đi không mấy khác biệt,ngoại nhân sẽ bàn tán tiêu cực vì chuyện này,nàng làm sao có thể thần nhiên xem như chẳng có việc gì,điều làm nàng đau lòng nhất vẫn là nam tử mình yêu lại có thể dễ dàng thay lòng,Thượng Quan Tôn thà để tâm đến chuyện ngoại nhân nghĩ gì còn hơn cả cảm thụ của nàng,từ giây phút đó nàng bắt đầu biết nghĩ cho mình hơn,đã yêu mù quáng thật lâu,đến lúc nên thay đổi bản thân,lựa chọn gửi gắm hạnh phúc vào một nam tử xứng đáng thật sự.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi hậu cung đã truyền đi tin tức thất công chúa sắp thành hôn cùng Trương Thượng Trí,mọi người đồn đãi linh tinh về việc này,theo lý nếu là trước kia Đường Diễn sẽ không dễ dàng tiếp nhận thất phò mã là người kém xuất chúng,họ cho rằng hấn vì muốn che đậy nên đã gả nữ nhi đi sớm,Kỷ Quân Đẳng cảm giác tim mình như vỡ tan khi hay tin hỷ sự,chuyện đến quá bất ngờ không kịp chuẩn bị tinh thần tiếp nhận,đồng thời tự nhận ra sự nhỏ nhen trong tâm,đáng lý nàng nên vui mừng chúc phúc cho họ mới đúng,vì sao lòng chỉ cảm giác được nỗi đau vô tận,nghẹn ngào không thể khóc thành lời,chỉ yêu thành hôn cùng nam tử khác,thiên hạ gần như đã hoàn toàn sụp đổ trước mắt nàng.

Đường Trúc Lam vừa hay tin vội xuất cung đến Kỳ gia an ủi Kỳ Quân Đẳng,tận mắt nhìn đến nét mặt mệt mỏi hiện rõ thống khổ của Kỳ Quân Đẳng khiến nàng rất đau lòng,càng sinh lòng hận Đường Thi Vũ hơn,nữ tử kia vừa sinh ra đã được sủng ái,bất kỳ thứ gì cũng có,vì sao còn muốn tranh giành Kỳ Quân Đẳng với nàng,vì sao suốt ngày cứ làm khổ người nàng yêu,Kỷ Quân Đẳng phát hiện thì ra nha đầu ngốc này quan tâm đến mình như thế,trong tâm mơ hồ thấy ảm áp.

« Người đừng quá đau lòng... »

« Thần không sao,đa tạ lục công chúa đã quan tâm »

Kỷ Quân Đẳng lẩn tránh cái ôm chân thành của Đường Trúc Lam,sợ phải đối mặt với tình cảm của các nữ tử dành cho mình,nàng ánh mắt ảm đạm nhìn ra ngoài cửa tựa như mong chờ điều gì,tự nhủ với lòng từ nay về sau phải tập lãng quên thôi không ưu sầu,dù rằng Trương Thượng Trí chẳng phải mẫu nam tử trong lòng Đường Thi Vũ,chỉ ích hấn là nam tử chân chính,biết che chở cho người yêu,không bị lời đàm tiếu của ngoại nhân làm ảnh hưởng tới,nàng giờ đây chẳng còn gì để lo lắng nữa,mong là hấn sẽ mãi đối tốt với Đường Thi Vũ,Đường Trúc Lam nội tâm sinh ra loại cảm giác phần hận khi đoán biết nàng lại nhớ đến Đường Thi Vũ.

« Nàng đang rất hạnh phúc chuẩn bị hôn lễ,cho dù người có hy sinh tánh mệnh nàng cũng chẳng biết cảm kích đâu,người biết rõ điều đó mà,vì sao phải lựa chọn nàng mà không phải bốn cung chứ ?,bốn cung không xinh đẹp bằng nàng hay sao ? »

Đường Trúc Lam mãi không hiểu được mình thua kém Đường Thi Vũ về phương diện nào,hay là do nàng vẫn chưa đủ thủ đoạn để lấy lòng nam tử,vì sao lòng Kỷ Quân Đẳng vẫn thủy chung hướng về nữ tử vô tâm đó mà không phải là nàng,Kỷ Quân Đẳng mệt mỏi thở dài,những điều Đường Trúc Lam nói nàng hoàn toàn biết rõ,nàng không có mong chờ gì,chỉ là có đôi chút hoài niệm,lo lắng đến bệnh tình của Đường Thi Vũ,không biết đã khỏi hẳn hay chưa,thành hôn nghe nói rất bận rộn,không khéo lại ngã bệnh tiếp,ảnh hưởng tới sức khỏe về sau.

« Lục công chúa vô cùng xinh đẹp,thân phận tôn quý,được nhiều người ngưỡng mộ,thần chỉ là nhân vật tầm thường,không thể tiếp nhận tình cảm của người »

Kỷ Quân Đẳng không dám nhắc gì đến Đường Thi Vũ,sợ rằng Đường Trúc Lam sẽ không vui làm liên lụy tới Đường Thi Vũ,nàng rất rối rắm,không muốn nghĩ nhiều đến vấn đề tình cảm giữa mình và Đường Trúc Lam,gì đây chỉ muốn được tĩnh tâm,rất muốn nghĩ đến mặt tốt của sự việc,nghĩ đến hạnh phúc sắp đến của Đường Thi Vũ để tự an ủi chính mình,nhưng vừa nghĩ tới mai này phải vong tình đoạn niệm,bốn từ để

cho người ta đau thấu tâm can,nàng lại không còn làm chủ được cảm xúc nữa,cố gắng làm ra vẻ lạnh lùng che giấu cảm xúc đau khổ.

« Người cảm thấy bồn cung phiền phức cũng không cần lấy lý do này để từ chối,bồn cung tự hiểu... »

Đường Trúc Lam buồn bã quay về tắm cung trong thất vọng,nàng rất rõ những ngày qua Kỷ Quân Đằng đã mệt mỏi đến nhường nào,có những lúc hần thức trắng đêm ở thái y viện nghiên cứu thuốc giúp Đường Thi Vũ mau chóng khôi phục sức khỏe,trời chưa sáng đã lặng lẽ đến thăm Đường Thi Vũ,ngay cả sức khỏe của bản thân cũng không có thời gian nghĩ đến,nàng đau lòng nhưng chỉ có thể đứng nhìn,hắn hoàn toàn không để tâm đến bản thân cũng như sự lo lắng của nàng.

28. Chương 28

Hoàng cung chỉ sau thời gian ngắn đã trang trọng mở đại hôn,hôm nay không chỉ hoàng cung náo nhiệt ngay cả kinh thành cũng chung vui cùng,ngày đại hôn của thất công chúa cùng Trương nhị thiếu gia,hoàng đế ban phát lương thực và miễn thuế cho dân chúng,Trương đại phu nhân rất vui mừng,phu quân của nàng lúc đầu không tiếp nhận nay đã nghĩ thông suốt,hai nhi tử trong nhà thật có diễm phúc khi đều cưới được hai vị công chúa xinh đẹp,bản tính thiện lương làm thê tử,nàng mong chờ ngày Trương Thượng Trí thành thân thật lâu,hắn lại không có ý định thành hôn chỉ vì Đường Thi Vũ,hôm nay có thể nhìn hắn thành hôn đó là phúc của Trương gia,nàng không ngại nhi tức bị người khác dị nghị thế nào,cưới thê tử phải chọn người hiền đức,thị phi thế nào không quan trọng,chỉ cần là người mà nhi tử yêu thì nàng đều tiếp nhận.

Đường Thi Vũ ánh mắt phong tình không giấu nổi tia ưu buồn,lặng lẽ ngắm nhìn đàn bạch hạc bay trên bầu trời bao la,hôm nay là ngày nàng thành hôn cùng nam tử thật lòng yêu thương mình,cùng hắn kết thành phu thê điều này thật đáng vui mừng và cũng lắm đau thương,ngày trước nàng chưa bao giờ ảo tưởng đến bất kỳ nam tử nào khác ngoài Thượng Quan Tôn,khờ đại thủy chung đến nàng nhận ra những năm tháng qua mình đã sống trong vô nghĩa,yêu phải một kẻ dễ dàng đổi thay,chỉ khi Trương Thượng Trí thật sự đến nàng mới cảm nhận được yêu thương,ấm áp là tư vị gì,thứ mà nam tử nàng từng yêu vốn dĩ không cách nào cho được,Thượng Quan Tôn cái danh tự này đã đến lúc nàng phải gạt khỏi tâm trí.

« Công chúa...thứ lỗi cho Diệp nhị nói thẳng,quá khứ ra sao chẳng thể nào quay lại được,hiện thực mới là điều đáng quan tâm,xin công chúa hãy cân nhắc kỹ »

Hồng Diệp chỉ sợ Đường Thi Vũ lần nữa làm ra sai lầm phải hối tiếc,nàng rất rõ người âm thầm ở bên công chúa chẳng phải chỉ có mỗi mình Trương Thượng Trí,thật lòng thì chỉ có nàng mới hiểu ai thật sự quan tâm đến công chúa nhất,chỉ là nàng thân phận cung nữ nhỏ bé,rất sợ phải làm trái ý hoàng hậu,nên không dám nhắc đến tên Kỷ Quân Đằng,càng không thể kể công thay Kỷ Quân Đằng,nếu bây giờ công chúa chỉ vì cảm kích nhất thời vội thành hôn cùng Trương Thượng Trí thì mai này rất khó có thể lâu dài được,ảnh hưởng hết một đời nữ tử.

« Bồn cung sẽ không hối hận »

Đường Thi Vũ biết rõ Hồng Diệp đang muốn nói điều gì,thứ rung động ban đầu nàng dành cho Kỷ Quân Đằng chỉ là thứ tro tàn bị cơn gió thoảng qua làm vụn vỡ trong nháy mắt,ngọn lửa sắp tàn lụi thì sớm hay muộn cũng chỉ còn là tro lạnh,hắn tựa như cơn gió,âm thầm lặng lẽ đến rồi lặng lẽ rời đi,không ai biết rõ hắn sẽ đi nơi nào,cảm giác không cách nào có thể khống chế,nàng hiện giờ đã trưởng thành hơn,cần có cảm giác an toàn chân thật,chứ không phải phiêu diêu như thế,càng không thể bỏ mặc tất cả để được tiêu diêu tự tại cùng với gió,thứ mà hắn không thể cho thì Trương Thượng Trí lại có thể,thời gian qua nàng suy nghĩ rất nhiều việc,tự hỏi hắn là ai,tại sao cứ phải tồn tại quanh quẩn trong cuộc sống của nàng,có lẽ cả hai chính là nghiệt duyên,trả hết sẽ kết thúc,gữa nàng và Trương Thượng Trí mới là hoàn mỹ nhân duyên thật sự,chỉ qua lát sau vài cung nữ khác đã đến,họ cung kính hành lễ với nàng.

“Thưa thất công chúa,hoàng hậu nói giờ lành sắp đến,sai chúng nô tỳ giúp ngài thay lễ phục”

“Các người lui xuống đi,bồn cung tự làm được”

“Vậy chúng nô tỳ xin cáo lui trước”

Mấy cung nữ nghiêng người cúi chào rồi đi ra ngoài đóng cửa lại, Đường Thi Vũ đi đến bên giường ngắm nhìn bộ hồng y xinh đẹp của tân nương, cả đời mỗi nữ tử chỉ có thể mặc qua bộ lễ phục này một lần duy nhất, không ai mong muốn mặc thêm lần nào nữa, nàng từng mong ước mặc vào bộ lễ phục xinh đẹp, có thể được cùng lang quân như y báai đường kết thành phu thê, làm một thê tử xinh đẹp hoàn mỹ trong lòng hắn, thế nhưng thời khắc này trong tâm nàng rối bời, không thể nào toàn tâm toàn ý nghĩ về một người, thấy có lỗi với Trương Thượng Trí rất nhiều, hy vọng sau này có thể bù đắp cho hắn, từ đây về sau tình cảm của nàng sẽ chỉ thuộc về mỗi mình hắn.

Sau khi thay vào bộ lễ phục hoa lệ Đường Thi Vũ lên chiếc kiệu hoa lộng lẫy rời khỏi Lạc Nhạn cung, đoàn người đi theo bắt đầu tấu nhạc vang vọng khắp quảng đường, cung nữ đi theo hai bên liên tục tung lên những cánh hoa đỏ rực xinh đẹp bay khắp thiên không, hạ nhân cũng như các phi tần đều kéo nhau đến vây xem, họ nghĩ có lẽ tâm tình của nàng bây giờ rất hạnh phúc, nàng vẫn may mắn khi được gả cho Trương công tử nổi danh hiền tài, sống hết lòng vì mọi người, hoàng cung diễn ra hỷ sự nhưng ngoài kia có biết bao nam tử cảm giác được tư vị của sự thê lương, khi giai nhân trong mộng đã bước lên kiệu hoa, chính thức trở thành thê tử của người khác.

Hôm nay kẻ đau khổ nhất thế gian có lẽ phải là Kỷ Quân Đằng, lặng thinh đứng ở phương xa nhìn về hướng kiệu hoa, nữ tử mà nàng yêu hôm nay sẽ tìm thấy hạnh phúc cùng người khác, Đường Thi Vũ, ba từ này khiến lòng nàng đau xót chẳng thể gọi thành lời, lòng biết là đã yêu một người đối với mình rất đậm nhạt mây trôi, vẫn nguyện yêu đến thiên trường địa cửu, nguyện vì người kia một đời một kiếp, đi đến thiên sơn vạn thủy, nguyện cùng nhau đến bích lạc hoàng tuyền, cam tâm tình nguyện làm tất cả, nhưng đến phút cuối chỉ có bản thân cô ảnh độc bước, đã từng rất muốn nói cho đối phương biết thiên hạ này vẫn còn có một người vì người mà đau lòng, vì người mà thống khổ...nguyện dùng cả đời này đến bảo hộ cho người, mãi cho đến nay nàng chôn sâu điều đó, chẳng phải vì thiếu dũng khí, hay vẫn yêu chưa đủ, chỉ là biết sẽ chẳng ai mong đợi nghe được những lời xuất phát từ tận sâu nơi đáy lòng của mình.

Khi kiệu hoa được đưa đến đại điện thì vải lụa đỏ được chải dài từ đây đến bên trong điện, Trương Thượng Trí một thân trường bào màu đỏ, tóc dài nửa cột một nửa buông thả phiêu vũ trong gió, tạo nên thần thái tuấn lãng vô cùng, hắn đi đến bên cạnh nắm lấy tay của Đường Thi Vũ, nàng dung nhan xinh đẹp bằng sương hiện lên tia vui vẻ trên đôi môi kiều diễm, giờ ra ngọc thủ cho hắn nắm lấy, khi hai người đã bước vào đến đại điện thì mọi sự ồn ào đều tan biến, thay vào đó là yên lặng, mọi ánh mắt đều chú ý tới đôi tân phu thê.

Trường bối hai bên cùng những người quan trọng trong gia đình và quần thần đều tham dự hôn lễ, Kỷ Quân Đằng đứng ở một góc khuất dõi nhìn theo đôi tân phu thê, họ xinh đẹp tựa đôi uyên ương hồ điệp, thật sự rất xứng đôi, Đường Thi Vũ phượng nhãn thoáng dõi nhìn xung quanh dường như đang tìm kiếm điều gì, chợt nhận ra Kỷ Quân Đằng đang dõi theo mình, nàng mỉm cười vũ mị, cười xinh đẹp rạng rỡ muốn để cho hắn thấy nàng đang là nữ tử rất hạnh phúc, nụ cười phá lệ xinh đẹp của nàng lại như nhát dao bén nhọn lần nữa đâm vào tim Kỷ Quân Đằng, nội tâm đau nhói, khóe mi như ngân lệ, cổ tỏ ra mình vẫn ổn, chỉ để che giấu cõi lòng tan nát.

“Để cho họ báai đường thôi”

Đường Diễn ra lệnh bà mai tiến hành nghi lễ, tân phu thê tuân thủ lễ giáo báai đường theo đúng phong tục, đến khi bà mai kêu phu thê giao báai thì không khí có chút quỷ dị, song phương lẳng lẳng nhìn nhau mà chưa chịu nghiêng người đáp lễ, Đường Thi Vũ từ sâu trong đôi mắt đẹp hiện lên đều là sương mù nhìn không rõ tâm tình, Trương Thượng Trí nét mặt vẫn duy trì vẻ ôn nhu, có một tia hạnh phúc tồn tại trong đáy mắt, hắn hiểu nàng vẫn lo ngại chuyện không còn trinh khiết, điều mà hắn yêu nhất là tình cảm nàng đang dành cho, chẳng phải bất kỳ thứ gì khác, Đường Diễn giả bộ ho nhẹ một tiếng lúc này thì hai người mới chịu cúi đầu giao báai.

Khi đã báai đường xong thì cả hai dâng trà cho trường bối và nhận phong lì xì, sau đó Đường Thi Vũ quay trở về Lạc Nhạn cung, Kỷ Quân Đằng cảm giác cổ họng có một tia nghẹn ngào như muốn trào dâng, lưu luyến nhìn theo bóng dáng yêu kiều của tân nương, nàng đau khổ bước ra khỏi đại điện, muốn đến từ biệt Đường Thi Vũ lại không thể, đứng bên ngoài Lạc Nhạn cung trầm tư một lúc, lấy ra quyển Thiên Nữ Vũ Luyện đặt xuống bàn đá liền quay lưng bỏ đi, đây là món quà sau cùng nàng tặng cho Đường Thi Vũ, ra đến cổng hoàng cung thì gặp được Đường Trúc Lam, ánh mắt đỏ ửng chạy đến bên nàng.

“Từ nay chúng ta không còn gặp lại nữa sao...”

“Nên đi thì sớm phải rời đi,người hãy bảo trọng”

Đường Trúc Lam kiềm chế nước mắt ôm chặt lấy Kỷ Quân Đằng,lúc này nàng mới nhận ra đằng sau chiếc áo choàng của hắn đã mất đi một cánh tay,nàng đau lòng rơi lệ,chẳng cần hỏi cũng rõ điều gì đã xảy đến với hắn,mặc dù hắn vẻ ngoài lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi và kính ngưỡng không dám thân cận,nàng vẫn cảm giác được tia ôn nhu gần gũi từ trên người của hắn,thời gian qua ngày nào nàng cũng tìm cơ hội để gặp gỡ hắn,ngày sau không còn nhìn thấy nữa trong lòng cảm giác rất tịch mịch,rất muốn khóc,nếu có thể lựa chọn nàng thật lòng mong hắn tiếp tục ở lại đây,nhưng cũng rất sợ hắn phải đau khổ khi đối diện với Đường Thi Vũ,thật không biết nên nín kéo hay để hắn tự tại ra đi.

“Hữu duyên sẽ tương ngộ”

Kỷ Quân Đằng trầm mặc lau đi ưu buồn trên mi mắt của Đường Trúc Lam,phất tay tạm biệt liền đi ra khỏi hoàng cung,thời gian quen biết ngắn ngủi đủ làm nàng nhận rõ ưu buồn khi phải xa cách mọi người,nếu phải mãi xa cách người mình yêu thử hỏi lòng nàng đau đến mức nào,từ đây về sau nàng vẫn là môn hạ của Tinh Vũ phái,Đường Thi Vũ vẫn mãi là thất công chúa của An Đế quốc,là thê tử của Trương Thượng Tri,chẳng có lời đi nào cho Đường Thi Vũ và nàng,từ đây cả hai đã không còn bất kỳ liên hệ nào,tất cả đến đây đã chấm dứt thật sự.

Kỷ Quân Đằng cố ngăn giọt lệ bi tình đang trào ra từ khóe mi,bước chậm trên nền tuyết lạnh giá,cơn gió lạnh buốt mang theo hoa tuyết nhẹ thổi qua,tựa như lời ôn nhu an ủi cho nội tâm tịch mịch của ai đó,nàng đứng trên vách núi nơi mà ngày trước Đường Thi Vũ đã từng cứu mình,dõi nhìn xa xăm về hướng ánh sáng lung linh ở hoàng cung,nơi tồn tại một bóng hình không cách nào quên được,hồi tưởng lại hết thấy những việc đã từng xảy ra,từ thời điểm cả hai lần đầu gặp gỡ cho đến nay,ngắm nhìn mình nguyệt rực sáng nơi chân trời,lưu luyến trong phút chốc mới chậm rãi rời khỏi,kiếp nhân sinh thật sự không hề dễ dàng trôi qua thì nói chi đến chuyện tu chân,chỉ là một đoạn ái tình đã đủ đánh nàng rơi xuống vực thẳm,đánh bại sự kiên cường bấy lâu nay,cuối cùng nàng đã chọn cách ra đi để không làm tổn thương Đường Thi Vũ thêm nữa,đồng thời đã tự tay giết chết ái tình của chính mình,lựa chọn này đau đớn đến mức nào chỉ nàng mới cảm thấu được,dù là thế chưa từng hối tiếc,chỉ tiếc khi chẳng thể làm tốt hơn.

Một kiếp nhân sinh như giấc mộng cũng tựa hỉ kịch,vạn thiên phía trước tựa như ánh trăng u mê,ái tình vốn bi hoan vô thường,từng trải qua hoan lạc thì sẽ có lúc phải ném trải bi sầu,thiên hạ chẳng có cuộc gặp gỡ nào mà không ly biệt,cũng chẳng có sự bắt đầu nào lại không có kết thúc,Kỷ Quân Đằng không mong Đường Thi Vũ phải tiếc thương hay nhớ đến mình,rời đi chính là lối thoát cho ái tình nghịch luyến này.

29. Chương 29

Lưu niên tựa như phong như vũ lặng lẽ cuốn trôi đi hết mọi điều nơi trần thế,có lưu lại chỉ là thương tổn trong tâm,ký ức hằn sâu nơi đáy lòng,Kỷ Quân Đằng một thân bạch y đạo bào,tóc dài tuyết trắng mềm mại như tơ tùy gió phiêu khởi,vài sợi tóc thoảng che đi mỹ mạo tuyệt luân mang nét phong sương,giữa trời đầy phiêu tuyết dung nhan đẹp đến tang thương,duy chỉ có ánh mắt tử sắc là rất lạnh,hàm chứa tia tà khí mỉa mai,đã qua ba năm kể từ khi nàng chính thức trở thành tân trưởng môn Tinh Vũ phái,tựa như trước kia thay sư phụ quán xuyến hết mọi việc trong giáo phái,nhưng rất ít khi lộ diện,hôm nay các môn đồ của giáo phái quy tụ hàng ngàn người ở trước sân của Thính Phong điện,giữa không gian quang đăng đầy hoa tuyết lạnh buốt,mỗi người đều rất tự hào khi có thể tham dự buổi luyện tập do trưởng môn đích thân truyền dạy,thấy nàng đến họ liền quỳ xuống hành lễ,nàng phất tay để họ đứng lên,hóa phép tạo nên đạo ánh sáng quanh đám người,những tia sáng bên trong dần hình thành thân ảnh của nàng đang thi triển đạo pháp đánh bại vô số hắc ảnh,thực chất nàng đang dùng thần lực đánh nhau với chính mình,đám người vây xem chuyên tâm nhìn chiêu thức mà nàng đã dùng để gạ gục đối thủ,bên tai họ văng vẳng thanh âm của nàng.

“Hãy nghi nhớ phạm là môn hạ của Tinh Vũ phái nhất thiết phải chịu được gian khó, nghị lực siêu phạm, xa lìa vọng tưởng cảm dỗ chốn trần thế, chuyên tâm tu luyện thì ngày sau mới mong đắc đạo”

Kỷ Quân Đằng lặng lẽ rời khỏi để cho bọn họ ở bên trong bắt đầu tĩnh tâm tu luyện, nàng thường nói với họ những lời tương tự, tựa như đang nhắc nhở cả bản thân vậy, thiên hạ còn lại mấy ai rơi vào vòng xoáy tình ái mà vẫn có thể chế ngự tâm mình, ngay cả nàng thân là trưởng môn làm còn không xong thì bọn họ làm sao có thể, nàng lặng nhìn đám mây trắng mờ ảo, âm thầm thở dài một hơi, dù trải qua trăm năm hay ngàn năm thì hình bóng nhân ái vẫn chẳng thể phai nhạt trong tâm trí, ba năm qua đã đáng là gì chứ, lòng tưởng niệm đến cố nhân, nỗi đau này hẳn sâu tận tâm khảm chẳng thể xóa nhòa, tâm trí vẫn cứ vương vấn chuyện xưa, nội tâm cô độc đến tịch liêu, nàng vẫn luôn chịu đựng cảm giác cõi lòng buốt nhói suốt những tháng ngày qua, chỉ có bản thân độc bước trên nhân thế đầy huyền ảo, đêm đen tĩnh mịch lắng nghe nội tâm đang bị dày xéo giữa muôn ngàn tương tư, nhưng nhớ.

Kỷ Quân Đằng một mình đi đến Huyền Quan điện, dùng bút lông chấm vào một ít mực màu hoàng kim vẽ vài nét thư pháp cổ quái lên tờ giấy, viết ra không biết bao nhiêu tờ, dùng thần lực để nó bay lên không trung, truyền vào bên trong đạo hồng quang, đây là phù chú để trấn yên, bảo vệ gia đạo gây hại tới, trừ ma vệ đạo luôn là việc mỗi môn đồ của giáo phái đều phải làm, thời gian qua nàng rất hiếm khi ở lại giáo phái, chu du khắp atula giới, mang tài năng chinh phục vùng đất kỳ huyền, hướng các ác thần đến với con đường quang minh chánh đạo, Huyền Tử hiện tại đã bế quan tu luyện, không còn lo lắng gì nữa, rất an tâm giao lại Tinh Vũ môn cho nàng, tán thành cả quyết định của nàng, hy vọng nàng có thể dẫn dắt những người lầm đường lạc lối đi đến thiên đạo, phát dương quang đại đạo giáo cho hậu thế.

« Sư phụ, các nàng lại tới nữa rồi »

Văn Thành sắc mặt căng thẳng chạy vào bẩm báo, từ khi biết tin Kỷ Quân Đằng trở lại thì các nữ tử đó kéo đến Tinh Vũ phái càng nhiều hơn, có khi lại nhờ người tới yêu cầu Kỷ đạo trưởng đến tư gia hàn phục yêu ma giúp họ, nàng bận rộn đến không có thời gian nghỉ ngơi, cũng chưa từng chối từ bất kỳ sự cầu cứu nào, thà tốn công đi làm một chuyến còn hơn bỏ qua cơ hội để giúp những người thật sự cần được giúp, nàng điềm tĩnh lắc đầu.

« Hôm nay vô luận người nào đều không tiếp, người tiếp đãi họ giúp vi sư »

Kỷ Quân Đằng một mình đi tản bộ, băng qua chiếc cầu bắc ngang một ngọn núi cao đối diện, đơn độc dạo bước giữa trời bay đầy hoa tuyết, thoáng nghe được ai đó đang tấu khúc huyền cầm, giai điệu như nói lên nỗi lòng của người đánh đàn, lệ tựa đoan huyền lặng lẽ tuôn rơi, chỉ còn tương tư đọng lại ưu buồn trên mi, vẫn nguyệt thâm tưởng cố nhân nay tại phương nào, mỗi tối nàng lại tới đây thưởng thức tiếng đàn trầm lắng chất chứa bi ai, có chút thắc mắc không biết là vị môn hạ nào đã khảy đàn hợp với tâm trạng của mình đến thế, dù hiện tại đang ở một phương trời cách biệt, vẫn luôn dõi theo mọi tin tức liên quan đến Đường Thi Vũ, canh cánh trong tâm không sao quên được, từng nghe lã khách từ phương xa nói thất công chúa cùng thất phò mã sống rất hạnh phúc, cũng có kẻ cho là cả hai hôn nhân không mỹ mãn, hết thấy không rõ đầu mới là sự thật, thế nhưng nàng lại ưu sầu lo lắng vì những lời đồn đó.

Kỷ Quân Đằng dừng bước ngắm nhìn mình nguyệt tỏa sáng trên thiên không, khung cảnh bao trùm dạ tuyết lạnh giá tĩnh mịch, lạnh đến nàng không cách nào thở nổi khi nghĩ đến cố nhân, tâm mắt luôn hướng về nơi xa xăm thuộc về hồi ức, dù thân thuộc tu chân giới, tâm vẫn lảng đãng nơi mệnh môn trần thế, chưa từng oán thán vì sao lão thiên lại để cho nàng phải nếm trải tư vị của nỗi đau phân ly, có người nói thời gian tựa như ngọn thác, nước chảy ra biển khơi chẳng quay đầu lại bao giờ, nàng luôn âm thầm chờ đợi, chẳng phải chờ đợi người chưa từng thuộc về mình từ đây về sau mãi bên cạnh, chỉ là chờ đợi thời điểm tương ngộ trong nháy mắt, để nội tâm với đi phần nào mong nhớ, nếu có kiếp sau nàng mong mình sẽ là ngọn cỏ dại vô tâm vô phế sinh trưởng ở bên đường, phi nhạn vô ưu vô sầu trên trời cao, chẳng bao giờ phải trải nghiệm tư vị chua xót của ái tình.

« Tham kiến ma quân »

Tây Trạch là một trong những ác thần thủ hạ thân cận của Kỷ Quân Đằng, từ khi bị nàng đánh bại hẳn đã tâm phục khẩu phục, những năm qua luôn một lòng trung thành, cùng nàng đồng sinh cộng tử, quên mình vì vinh quang của thiên đạo, hẳn thường bắt gặp nàng ở nơi đây ngắm nhìn mình nguyệt đến xuất thần, dù ánh trăng kia rất đổi xinh đẹp, nhưng nhìn hoài cũng thấy nhàm chán, không biết nó có điểm nào để cho

nàng yêu thích đến vậy,có lẽ lại đang tưởng niệm người nào đó,có đôi khi lại thấy nàng luyện kiếm giữa trời phủ đầy phiêu tuyết,nét mặt phong sương không cách nào giấu đi sự cô độc,rõ ràng đã trầm luân trong bể tình,lại cố gắng dùng vẻ ngoài lạnh lùng che giấu,nàng làm sao biết thiên hạ này điều khó giấu nhất chính là khi yêu một người,có lẽ bản thân nghĩ rằng mình che giấu rất kỹ,không ai nhìn thấu tâm tư được,nhưng người ngoài cuộc vẫn dễ dàng nhìn ra được,nàng nhận lấy bình rượu mà hắn đưa cho,chậm rãi uống một ngụm,nàng sống nguyên tắc,bảo thủ hết nhiều năm,bây giờ hầu như đã phá vỡ hết mọi phép tắc,còn chuyện gì đáng phân vân nữa,chỉ cần không làm ảnh hưởng xấu đến ai thì tại sao không thể phá vỡ quy luật đó chứ.

« Người đến chắc hẳn không chỉ đơn giản mời ta uống mỹ tửu,có việc cần giúp thì cứ nói lên »

« Hoàn toàn không phải,ta có thể tự lo chuyện của mình,ta luôn muốn hỏi người rốt cuộc tu đạo là vì bản thân hay ai khác ? »

Kỷ Quân Đẳng mị nhãn hàm chứa tia băng khuâng,nhất thời không biết nên trả lời làm sao,ngày trước là do phụ thân mang nàng đến nơi đây,về sau cảm thấy cuộc sống ở đây không đến nỗi rất khốc liệt,ít ra vẫn còn tốt hơn làm cô nhi phải lang bạt khắp nơi,đạo giáo thần bí không ngừng thu hút nàng muốn lĩnh hội ra huyền cơ bên trong,hắn ma vệ đạo,giúp đỡ bách tính mang đến niềm vui vô giá,cứ như thế nàng vẫn đang tiếp tục làm những việc này,cho đến nay chưa bao giờ tự hỏi động lực nào để mình phải theo đuổi kiếp tu chân,cũng chưa hỏi qua cảm thụ của chính mình,đây đã là thói quen gắn liền với cuộc sống rồi,nếu có một ngày kêu nàng thay đổi thói quen thì thật không biết nên làm gì cho qua thời gian.

« Khó nói ?,thật ra người đã có câu trả lời,người khác kỳ vọng ở mình là một việc,lòng người nghĩ thế nào mới trọng yếu,ái tình tựa hoa tuyết dấu rất xinh đẹp thì sẽ có lúc tan biến,có gặp gỡ tất có ly biệt,vạn vật trên nhân thế không thể tránh khỏi quy luật của thiên mệnh,nếu sinh tử đều thống khổ như nhau thì tại sao không một lần dừng cảm theo đuổi mộng tưởng »

Tây Trạch mỉm cười ung dung rời khỏi,thế gian này thứ khó đánh bại nhất chính là cảm xúc của bản thân,bất cứ con đường nào dẫn đến vinh quang đều phải trả giá,vô luận là ai đã đứng trên đỉnh vinh quang có được những điều mong muốn,thì chắc hẳn sẽ một lần mong được quay lại cuộc sống bình dị của trước kia,hắn ngày trước khi từng là phạm nhân đã rất yêu một nữ tử,nhưng không cách nào vượt qua được vinh quang cám dỗ của tu chân giới,cảm giác được vạn người tôn kính,hắn từ bỏ nàng,để rồi trăm năm sau khi đã có được điều luôn theo đuổi thì chính hắn lại là người phải hối tiếc,muốn chuộc lại sai lầm cũng không thể,hiện giờ những lúc cô tịch quay đầu lại chỉ còn thấy được cái bóng của chính mình,đã sớm không còn trông thấy nàng nữa rồi,bởi vì nàng chẳng thể chờ đợi hắn như xưa,sớm luân hồi chuyển thế,hiện tại hạnh phúc cùng nam tử khác,chỉ còn lại hắn lặng lẽ hối tiếc,hắn biết Kỷ Quân Đẳng thân mang trọng trách,sợ phản lại sự kỳ vọng của Huyền Tử,nàng căn bản bây giờ là đang tu hành vì người khác chứ không còn là vì ý nguyện của bản thân nữa,nếu cứ tiếp tục lạc trong mê vọng sẽ không cách nào đột phá được cảnh giới tối thượng của tu đạo,cám dỗ của tu chân giới tuy đáng sợ,nhưng chẳng thể sánh bằng sự mê hoặc trên trần thế,đó thật sự là thứ đáng sợ không phải bất kỳ ai cũng có thể từ bỏ.

Kỷ Quân Đẳng đặt tay lên tim áp chế nỗi đau do tâm ma gây nên,mỗi ngày chỉ cần nghĩ đến chuyện đau khổ thì cơn đau lại hoành hành thể xác lẫn nội tâm,nàng quá đổi mệt mỏi như muốn ngã gục trước mọi điều,đôi khi thật muốn buông bỏ tất cả,từ bỏ cả chính mình,đôi lúc cánh cổng mà ta mong chờ không phải lúc nào cũng mở ra dành riêng cho mình,điều mà nàng khó vượt qua nhất chính là thân phận nữ tử,thiên hạ còn có rất nhiều đôi nữ tử đang lặng lẽ ở bên nhau,họ yêu nhau trong thâm lặng và vẫn hạnh phúc đến giây phút sau cùng của cuộc đời,nhưng Đường Thi Vũ không giống họ,người kia dù bản tính có kiên cường thì vẫn là nữ tử bình thường,mong mỗi có được một nam tử yêu thương,bảo hộ,cần gì đến tình cảm từ một nữ tử như nàng,Đường Thi Vũ cũng đã thành hôn,mọi chuyện thật sự kết thúc,điều có thể làm là ở nơi này nguyện cầu bọn họ mãi hạnh phúc đến bách niên giai lão.

30. Chương 30

Thời gian đảo mắt đã trôi qua ngàn năm,tựa như giấc mộng yên bình lặng lẽ qua đi,đủ dài để làm quá khứ bị chôn vùi theo dòng thời gian,hiện tại là thời điểm chốn nhân gian bước vào giai đoạn phồn thịnh nhất,chẳng còn chiến loạn diễn ra,nhưng tu chân giới thì chưa bao giờ có sự bình yên,mỗi ngày lại có thêm những cuộc thảm sát xảy ra ở đâu đó trong thiên hạ,người chết đi tuy không ít nhưng liệu ai có thể giết hết những kẻ mang dã tâm muốn thống lĩnh tu chân giới,gần đây thiên hạ đồn đãi đông bắc vương triều xuất hiện một giáo phái thần bí gọi Tuyệt Ảnh cung,giáo phái này hơn ngàn năm trước âm thầm biến mất khỏi tu chân giới,không rõ vì sao bây giờ đột nhiên xuất hiện trở lại,họ đang chiêu mộ tân giáo đồ.

Tuyệt Ảnh cung ngự trị trên một hòn đảo nổi to lớn từ băng tuyết,bay lơ lửng ở trên thiên không,xung quanh là những cung điện lớn nhỏ khác nhau,cung điện huy hoàng bao phủ một màu trắng xóa,bên trong được chia ra làm nhiều tầng dùng để tôn thờ thánh vật hoặc nơi sinh sống của các giáo đồ,nơi này được thấp sáng bằng loại đá thần kỳ phát ra ánh sáng rực rỡ,trần nhà khắc họa những nhân vật tôn kính của giáo phái,có điểm thú vị là những nhân vật này đều là nữ tử xinh đẹp,ở giữa đại điện rộng lớn có đặt chiếc ghế màu trắng điêu khắc hình phượng hoàng khảm nạm những viên đá xinh đẹp huyền bí,nơi đây quyền lực tối cao mà bất kỳ ai cũng khao khát sở hữu.

Mấy ngàn tu sĩ từ khắp nơi trong thiên hạ kéo đến tham dự cuộc tuyển chọn giáo đồ,số lượng nam nhân tựa hồ còn nhiều hơn nữ nhân gấp đôi,nhiều lắm cũng chỉ gần ba mươi tiểu hài tử mà thôi,nếu mọi người cứ tiếp tục xô đẩy nhau thế này thì đại điện sẽ đổ nát mất,mọi người bất giác yên lặng đến quỷ dị,đại điện chìm vào không khí lạnh giá,tựa hồ chỉ còn nghe được thanh âm của gió tuyết thổi qua,bất giác vang lên ngữ điệu gợi cảm của một nữ tử.

“Tuyệt Ảnh cung xưa nay không thu nhận nam tử,các vị thiếu hiệp còn muốn sống thêm vài năm thì mau quay về đi”

Mọi người nhìn xung quanh giấy lát mới mơ hồ thấy một làn khói trắng xuất hiện nơi vực cao,làn khói dần hình thành thân ảnh đại mỹ nữ mang vẻ đẹp tuyệt thế mỹ diệu,dung nhan có thể nói đẹp đến bách mị tấn sinh,phượng nhãn toát ra vẻ lãnh diễm,huyền ảo tựa ánh trăng làm cho lòng người mê luyến,khoác trên người bộ hồng y làm tôn lên làn da băng tuyết xinh đẹp vô ngần,mái tóc đen huyền yên nhiên buông xõa,bên trái cài chiếc trâm hoa,nữ tử xinh đẹp cao quý này là cung chủ của Tuyệt Ảnh cung,nàng thần nhiên nhìn đám người đang có mặt nơi đây,họ thừa biết Tuyệt Ảnh cung không nhận nam tử,hôm nay còn rủ nhau kéo tới đây muốn sinh sự sao,chẳng khác nào đang xem thường uy nghiêm của giáo phái,mọi người đang thì thầm bông nghe được thanh âm của một ai đó.

“Cung quy là do người định ra,quy định là chết người là sống,vì sao lại không thể thay đổi ?”

Mọi người ở đại điện lại thêm một trận kinh ngạc trước thanh âm xa lạ này,Kỷ Quân Đăng bình thần trước không khí ngột ngạt,bên cạnh là một tiểu la ly khoảng sáu bảy tuổi,mặc một thân lam y xinh xắn,nàng gọi là Vi Tuyết,dung mạo xinh đẹp mang nét gì đó rất tinh nghịch,tương lai sẽ là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành,đồng thời nàng cũng chính là Cố Yên Nam luân hồi chuyển thế,nàng bàn tay nhỏ bé thủy chung vẫn nắm chặt lấy tay của Kỷ Quân Đăng,hôm nay nàng được dẫn tới đây tầm sư học đạo,Kỷ Quân Đăng nghe được cung chủ lời lẽ có chút khinh cuồng,bất bình mà đứng ra tranh luận thay người khác,đồng thời lại nói đúng vấn đề mà hầu hết các nam tử ở đây cũng muốn nói,bọn họ đồng loạt gật đầu tán thành lời nói.

“Đúng vậy a,tại sao không thu nhận bọn ta ?”

“Đại hiệp đây nói chí phải”

“Hoang đường”

Nữ cung chủ khẽ cau mày đẹp lạnh đạm nhìn hướng Kỷ Quân Đăng,dù chỉ là biểu cảm nhỏ cũng đủ làm cho đám nam nhân ở nơi đây thần hồn điên đảo vì nàng,tựa như câu đại mỹ nữ dù có khóc cũng vẫn xinh đẹp mê hồn,vẻ đẹp của nàng vô tình làm mê hoặc hầu hết tất cả nam tử trong chốn tu chân giới,cũng chính vì thế nam tử trong thiên hạ đều mơ tưởng tới việc có thể làm giáo đồ của Tuyệt Ảnh cung,nếu thế thì họ nguyện thủ hộ giáo phái,chết vì nàng tuyệt không nỡ lời oán thán,Kỷ Quân Đăng khóe miệng thoáng hiện lộ tia tà ý,trong mắt không cách nào giấu đi tia vui vẻ,dù trải qua ngàn năm Đường Thi Vũ vẫn xinh đẹp

không đổi,có khác đi chính là nàng tựa hồ cao hơn đôi chút,khí chất xinh đẹp quyến rũ hơn,Kỷ Quân Đằng từ khi biết được nàng là cung chủ của Tuyệt Ảnh cung đã muốn đến viếng thăm,chỉ ngại ở chỗ không biết nên lấy lý do gì để đến,nhân cơ hội lần này liền dẫn theo Vi Tuyết một nhỏ một lớn cùng nhau tới đây.

Thời khắc này ở trong đám đông lại xuất hiện thêm một trung niên nữ tử,tuy đã không còn trẻ dung mạo lại xinh đẹp mang theo khí chất thần bí,Diệp Dung mỉm cười xoa đầu của Vi Tuyết,rồi lại hướng Kỷ Quân Đằng gật đầu chào hỏi,tiểu tử này thật không biết sống chết,kẻ dám chọc giận đồ đệ của nàng thì có mấy người toàn mạng bước ra khỏi Tuyệt Ảnh cung.

“Vũ nhi,vi sư biết cung quy khó đổi,nhưng hần nói không sai,cung quy sớm lỗi thời rồi,người cũng nên cải biến lại đi...”

Diệp Dung cảm thấy nếu cứ tiếp tục nhận nữ đồ đệ mà không nhận nam thì sớm muộn gì Tuyệt Ảnh cung cũng suy vong,thiên hạ có mấy ai chịu được cô độc cả đời chứ,nàng rất rõ Đường Thi Vũ bản tính cổ quái,lại thù ghét mấy nam tử trong tâm mang ý đồ xấu,bây giờ bọn họ kéo nhau đến đây làm loạn đủ khiến cho Đường Thi Vũ nổi cơn thịnh nộ,nhưng vì suy nghĩ cho đại cuộc,nàng cảm thấy nên thay đổi cung quy cho phù hợp hơn,nếu còn tiếp tục nghiêm khắc thì mai này các nữ đồ đệ sẽ tự động chạy theo tình yêu mà bỏ mặc sư môn hết,lúc đó quả thật như câu sư môn bất hạnh.

“Quy định dễ dàng thay đổi thì đã không còn giá trị nữa,các người mau chóng rời khỏi đây trước khi quá muộn”

Đường Thi Vũ lạnh lùng khẽ phất tay,tay áo mỏng manh theo gió lay chuyển,hiển lộ mị thái chiêu phong dẫn điệp,thân ảnh của nàng dần hóa thành làn khói trắng tan biến trước sự chứng kiến của mọi người,lưu lại sự tiếc nuối cho đám nam tử nơi này,đây cũng là lời cảnh cáo sau cùng nàng dành cho họ,còn tiếp tục ở lại đừng trách nàng đại khai sát giới,Kỷ Quân Đằng thân thiện tiến đến chấp tay chào hỏi với Diệp Dung.

“Đa tạ Diệp nữ hiệp đã có lòng giúp đỡ,nếu cung quy khó đổi thì không cần phải miễn cưỡng,ta chỉ có tâm nguyện Tuyệt nhi có thể báii nàng làm sư phụ”

“Ma quân nếu tin tưởng thì cứ để nàng ở lại,ta bảo đảm nàng sẽ được chiếu cố tốt”

Diệp Dung trước kia từng là cung chủ của Tuyệt Ảnh cung,sau này nàng truyền lại cho Đường Thi Vũ,một mình vân du tứ hải để ngắm nhìn cảnh sắc,đi một cái liền mấy trăm năm,lần này trở lại Tuyệt Ảnh cung không ngờ trên đường lại gặp phải kẻ thần bí như Kỷ Quân Đằng,biết được hần có ý định mang đứa nhỏ này đến dự tuyển cho nên nàng đã cùng trở về.

Đường Thi Vũ kiêu nhã ngồi trong phòng đọc sách,nàng âm thầm nguyện rửa sư phụ đáng chết,mất tích mấy trăm năm bây giờ vừa trở lại đã dẫn theo đám nam tử không rõ lai lịch,còn muốn thu nhận bọn họ vào Tuyệt Ảnh cung,thật là không để nàng ở trong mắt,chẳng lẽ sư phụ đang trong thời kỳ hồi xuân,đặc biệt yêu thích nam tử,cái ý này nếu Diệp Dung biết được có lẽ sẽ bị đồ đệ chọc cho tức ói máu chết,nàng dù gì cũng đã sống gần bốn ngàn năm,còn tươi trẻ yêu đời gì nữa đâu mà hồi xuân chứ,nàng không hồi xuân được còn đồ đệ thì chỉ mới sống quá ngàn năm,quảng đường phía trước còn rất dài,một nữ tử dù có mạnh mẽ thì vẫn cần chỗ nương tựa,phiêu bạt hồng trần cần có người kề vai sát cánh,đâu thể nào cô độc mãi được,bây giờ nam tử ưu chất đều bị đuổi đi sạch sẽ,nàng thật là hết cách,dừng bước bên ngoài cửa nhìn vào ánh sáng phát ra từ trong phòng.

“Vũ nhi,người có ở bên trong hay không?”

“Sư phụ xin đừng khuyên ta nữa,việc ta đã định người thừa biết không thể thay đổi mà”

Đường Thi Vũ hơi rối rắm khi gặp lại Kỷ Quân Đằng trong hoàn cảnh này,bản tính của hần không có gì thay đổi,vẫn luôn thích chọc giận nàng,tiểu nữ hài kia cũng không biết là gì của hần,tuy nàng không có ý nhận nam đồ đệ nhưng nữ tử thì có thể,sẽ không khó khăn để thu nhận Vi Tuyết,ngàn năm trước vào lúc nàng thành hôn không lâu thì có ý định một mình vân du tứ hải,về sau hữu duyên gặp được Diệp Dung,biết rõ chân tướng Diệp Dung năm xưa chính là cung chủ của Nguyệt Hiên cung,cả hai đồng hành một khoảng thời gian thì nàng nguyện ý cùng Diệp Dung xây dựng lại Nguyệt Hiên cung,lập tên mới là Tuyệt Ảnh cung như hiện giờ,chỉ trong thời gian ngắn Tuyệt Ảnh cung đã có được danh tiếng,Diệp Dung năm xưa vì tình mà đau khổ,quy ẩn giang hồ,cứ nghĩ tuyệt học đã bị thất truyền,cũng không mản đến việc khôi phục giáo phái,may mắn gặp được Đường Thi Vũ,cả hai đồng bệnh tương liên,đều là những người từng bị nam tử tổn

thương qua, Đường Thi Vũ để cho nàng sớm thức tỉnh trước u mê, làm lại người mới, giữa hai người tuy quan hệ sư đồ, lại có thể xem nhau như bằng hữu, quan tâm lẫn nhau.

Kỷ Quân Đằng ở bên ngoài chơi đùa cùng tiểu hài tử, năm xưa nàng dự đoán được Cố Yên Nam sẽ chuyển thế nên đã đi khắp thiên hạ tìm kiếm, dù là đối phương bây giờ mất hết ký ức của tiền kiếp, nàng vẫn muốn có trách nhiệm chiếu cố cho đối phương, Vi Tuyết từ nhỏ không có phụ mẫu, được một đại nương nuôi dưỡng, sau khi được nàng thuyết phục thì đại nương đã để Vi Tuyết đi theo học đạo, cả hai từng đi khắp nơi trong thiên hạ để tầm sư, lần này biết được Tuyết Ảnh cung thu nhận tân giáo đồ, nàng so với ai khác vui vẻ gấp đôi, vừa có thể cho hài tử tìm thấy sư phụ tốt, chính mình lại có cơ hội tương ngộ cố nhân, chẳng phải việc rất đáng vui mừng sao, Kỷ gia trải qua ngàn năm cũng sớm bị trôi vào quá khứ, thân nhân đều sang thế giới bên kia, nàng bây giờ không còn là trưởng môn Tinh Vũ phái, đã tìm ra người thích hợp kế nhiệm, hiện giờ coi như buông xuống được trọng trách lớn, can đảm đối mặt thử thách phía trước.

31. Chương 31

Buổi sáng hôm sau Kỷ Quân Đằng dậy rất sớm, tranh thủ chuẩn bị thay giáo phục cho Vi Tuyết, ngồi bên giường ân cần giúp nàng chải tóc, nàng vẫn còn thấy buồn ngủ, chu cái miệng nhỏ nhắn, lấy tay quệt lên đôi mắt to tròn một cái, tựa đầu vào lòng Kỷ Quân Đằng làm nũng, nàng đi theo Kỷ Quân Đằng được ba năm rồi, đối với nàng người lợi hại nhất thiên hạ là Kỷ Quân Đằng, pháp lực cao cường, làm cho bọn người xấu phải bỏ chạy khi nghe đến tên, nàng muốn được đi theo hắn mãi, nếu có học pháp thuật cũng phải do hắn dạy cho, cách đây không lâu hắn nói phải đi xa một chuyến, hy vọng nàng có thể sớm ngày tìm được danh sư, không biết hắn phải đi đâu không thể mang nàng theo cùng, nàng vẫn luôn tin hắn sẽ trở lại, vì biết hắn rất thương mình, tuyệt không bỏ rơi mình đâu, cho nên sẽ làm hài tử ngoan ngoãn ở chỗ này chờ.

« Đằng, người phải nhanh trở lại nga, Tuyết nhi không thích ở đây một mình »

« Ta có bao giờ lừa gạt người sao ?, ở đây còn có sư phụ cùng nhiều tỷ muội khác, người sẽ không nhàm chán đâu »

« Mặc kệ, người thất hứa chính là lão trư, xấu xí làm cho ta không thêm thương nữa »

Vi Tuyết mỉm cười xinh đẹp, lộ ra hàm răng trắng nõn, nàng chỉ mới nhập phái đã quen biết được vài vị tiểu bằng hữu rồi, bọn họ ngày hôm qua cùng nàng đến đây tham dự tuyển chọn, đây là lần đầu nàng quen biết nhiều bằng hữu như vậy, trước kia đều chỉ có nàng cùng Kỷ Quân Đằng chu du khắp nơi mà thôi, bây giờ không có hắn nhất thời không mấy thói quen, Kỷ Quân Đằng mỉm cười lắc đầu, Vi Tuyết tuy còn nhỏ lại khá quỷ quái, bản tính không gì thay đổi so với trước kia, nàng lấy giáo phục xinh xắn màu tử sắc mặc vào cho Vi Tuyết, sủng ái xoa đầu hài tử một cái.

« Tiểu nữ hiệp, theo sư tỷ đến dâng trà cho sư phụ đi »

« Tỷ tỷ xinh đẹp ngày hôm qua là sư phụ Tuyết nhi ? »

Vi Tuyết hai mắt to tròn lộ vẻ thích thú, sư phụ tỷ tỷ vừa xinh đẹp lại có khí phách làm cho nam nhân phải sợ hãi, hôm qua còn chưa ra tay, chỉ mới nói vài câu đủ làm cho đám nam nhân kia bỏ chạy hết, còn lợi hại hơn Kỷ Quân Đằng nữa, sau này nàng cũng phải giống vậy, Kỷ Quân Đằng mỉm cười gật đầu, nàng dùng một tay ôm lấy Vi Tuyết bước ra ngoài, năm xưa nàng từng mất đi một cánh tay, hiện tại đã dùng ma pháp tạo ra cánh tay hoàn hảo như cũ, nó không những hoàn thiện mà còn mạnh mẽ hơn trước, phải mất một thời gian khá dài để thích ứng với nó, bây giờ không có gì đáng ngại nữa, Vi Tuyết hai tay nhỏ bé ôm lấy cổ nàng, vẻ mặt mong đợi nhìn phía trước, nơi có một thiếu nữ đang chờ dẫn đi bái sư.

« Tuyết nhi ngày sau phải ngoan biết không, nhớ kỹ những lời ta đã dặn »

« Người ta đã biết »

Vi Tuyết chu cái miệng nhỏ nhắn biểu tình lộ vẻ đáng yêu, hất tóc ra phía sau liền quay đầu đi nơi khác có vẻ đang giận dỗi, Kỷ Quân Đằng suốt ngày bảo nàng nên thế này thế kia, nàng hiểu hết, từ hôm qua đến giờ

cứ căn dặn mãi, làm cho nàng cảm giác từ nay về sau hấn không trở lại nữa, Kỷ Quân Đằng mỉm cười ngất nhéo mặt nàng mấy cái mới bỏ xuống cho đi theo sư tử vào chánh điện, cùng các hài tử khác tiến hành nghi thức bái sư, Kỷ Quân Đằng không đành tâm để nàng lại một mình, cũng không tiện dẫn theo, hy vọng nàng ở đây sẽ thích nghi và sống tốt.

Đường Thi Vũ sau khi đã chủ trì nghi lễ nhập môn cho các tiểu đồ đệ xong liền quay về phòng, nhìn nàng vẻ ngoài lạnh lùng tâm thì đặc biệt yêu thích mấy tiểu hài tử, thoáng chốc đã trải qua ngàn năm, từ ngày Kỷ Quân Đằng rời đi thì cả hai không còn bất kỳ liên lạc nào nữa, nàng có cuộc sống của riêng mình, hấn cũng thế, quá khứ những tưởng đã sớm quên mất, lại bị sự xuất hiện của hấn đánh thức đoạn ký ức mờ nhạt đó, vô tình để nàng lần nữa hoài niệm về những điều đã qua, nàng nên xem hấn là bằng hữu hay với thân phận nào khác đây, hoặc giả chỉ nên xem nhau như người xa lạ, hấn có đóng rất nhiều chi phí nhập phái cho Vi Tuyết, thứ Tuyết Ảnh cung cần nhất vẫn là những người trẻ tuổi có tố chất, về sau góp phần xây dựng nên Tuyết Ảnh cung vững bền.

Kỷ Quân Đằng đứng bên ngoài điện nhìn lên cửa sổ phòng đã đóng chặt, ngàn năm xa cách có lẽ Đường Thi Vũ sớm quên mất nàng là ai, những năm qua tâm nàng không đổi, thủy chung hoài niệm đến đối phương, nỗi nhớ không khiến nàng đau đớn như trước, đoạn tình cảm đã khắc sâu trong tâm khảm thì không cách nào quên đi, ái tình đơn phương này cứ như thế đồng hành cùng nàng suốt bao tháng ngày qua, nàng sắp phải đi rồi, chỉ muốn nói câu từ biệt lại không làm được, tựa như có một ngăn cách vô hình giữa hai người, Đường Thi Vũ sẽ không mong gặp lại nàng, riêng nàng hiện giờ nội tâm đã toại nguyện khi có thể gặp lại Đường Thi Vũ, dù biết cơ hội quay về rất mong manh, nếu có thể quay lại nàng sẽ dừng cảm truy đuổi tình cảm này, vô luận kết quả ra sao vẫn muốn thử một lần.

Đường Thi Vũ lặng lẽ đứng bên cửa sổ, nàng cảm nhận được có người đang dõi theo mình, biết chắc người kia là ai, chỉ cần vươn tay đẩy cánh cửa sổ ra là có thể nhìn thấy đối phương, nhưng nàng đã không làm, nàng lại tiếp tục nhẩn tâm với Kỷ Quân Đằng, không cách nào tiếp nhận hấn thì thôi cứ thờ ơ như thế sẽ tốt hơn, để không cần cảm thấy khó xử nữa, nàng từ lâu đã thôi mong chờ vào loại tình cảm mong manh dễ dàng thay đổi, sớm ngừng ảo tưởng về ái tình, loại cảm giác cứ ngỡ đã nắm giữ được tất cả, nhưng thật sự bản thân chẳng có gì, những người bên cạnh tưởng rằng sẽ mãi không rời xa mình, đến cuối cùng từng người một quay đi, chỉ còn lại bản thân cô độc, nội tâm mất mát, nàng không muốn phải cảm nhận loại cảm giác thương cảm này thêm lần nào nữa, đến khi nàng mở ra cửa sổ chỉ còn thấy thân ảnh của hấn đã đi xa, tựa như ngày đó nàng từng chứng kiến qua, chợt thấy một cành hoa Tích Nguyệt bị đóng băng theo năm tháng đặt bên cửa sổ, nàng nhặt lên cành hoa mang trở lại phòng, từng nghe qua truyền thuyết về loại hoa xinh đẹp này, đây cũng là lần đầu nhìn thấy, so với tưởng tượng còn xinh đẹp lung linh hơn rất nhiều, nàng đặt Tích Nguyệt hoa bên cạnh viên hồng thạch ngàn năm trước ở lễ hội có được, ngày trước cứ cho rằng Thượng Quan Tôn chính là chân ái của mình, kết quả lại không phải, nàng lựa chọn Trương Thượng Trí là nam tử sau cùng ở lại bên mình cả đời, đến phút cuối chính nàng lại từ bỏ hấn, cho đến cuối cùng mới hiểu ra nguyên lai bóng lưng cô độc vừa rời khỏi mới chân chính là hình ảnh được hồng thạch phản chiếu, nàng đang suy nghĩ thì Diệp Dung đến tìm.

« Hấn đã đi, người không muốn từ biệt sao »

« Người cũng đi rồi, vậy thì từ biệt có ý nghĩa gì »

« Nếu hấn không quay lại nữa thì sao ?, phải chăng người dự tính ngồi đây chờ cả đời »

Diệp Dung là người từng trải, hiểu rõ trong lòng Đường Thi Vũ đang nghĩ gì, đến lúc này rồi còn tỏ ra kiên cường để làm gì, điều đó có thể giúp nội tâm thoải mái hơn được không, tuy Đường Thi Vũ chưa từng nhắc đến tên người mình yêu, những điểm liên quan đến người kia thì có, nàng đoán ra người kia không ai khác ngoài Kỷ Quân Đằng, Đường Thi Vũ ưu buồn nhìn ra cửa sổ, ngày trước nàng lựa chọn cùng Trương Thượng Trí kết thành phu thê một phần là vì cảm kích tấm chân tình đó, nguyên do còn lại là vì Kỷ Quân Đằng, nàng thấy bé tắc trước tình cảm của cả hai, chẳng thể cùng ai nói ra nỗi lòng, nàng tự thấy bản thân không còn hoàn mỹ nữa, cũng biết hấn sẽ rất khó để lựa chọn giữa việc ở bên nàng hay kiếp tu chân, nên hạ quyết tâm thay hấn lựa chọn, ngày hấn rời đi người đau lòng nhất không chỉ có mỗi mình hấn.

Từ giây phút nhảy xuống vực định tự vẫn cũng là thời điểm Đường Thi Vũ nhận ra người mà mình yêu nhiều nhất từ lâu đã không còn là Thượng Quan Tôn nữa, đợi đến khi hiểu được tình cảm đó thì đã quá muộn, nàng tự trách mình là nữ tử hai tâm, vì tự ti của bản thân đã gượng ép nàng tạo ra khoảng cách với

Kỷ Quân Đằng, hẳn vì cứu nàng đã không tiếc làm tổn hại đến bản thân, nhẩn tâm tổn thương thì cho đến lúc rời đi hẳn vẫn nghĩ đến nàng, biết được hẳn vẫn luôn yêu mình để cho nàng vừa tủi nhục lại mát mát, biết rõ hẳn sẽ không quay lại nữa, những lúc lạc bước trên đường thường tự hỏi hẳn đang làm gì, tại phương trời xa xăm nào, có còn nhớ đến nàng như xưa hay không, cứ cho rằng thời gian sẽ lưu mờ đi tất cả, nhưng không phải vậy, nàng học cách lãng quên, cố gắng dành trọn tình cảm cho Trương Thượng Trí, nhưng không thể, tận sâu nơi đáy lòng luôn chờ đợi dù biết điều đó là vô vọng, thiên hạ mệnh mỏng vô tận, cơ hội gặp lại nhau thật sự rất mong manh, biết là chuyện quá đỗi xa vời vẫn không ngừng kỳ vọng thời khắc đó xảy đến, giữa trời đêm tĩnh mịch, chỉ có nàng cô ảnh độc bước trong hư vô bất tận, tìm kiếm bóng hình cố nhân đã mãi xa khuất, ngay cả trong mộng vẫn len lỏi hình bóng cố nhân, không rõ từ bao giờ hình bóng của hẳn đã chiếm trọn tâm trí, gắn liền với cuộc đời của nàng, ba năm thành hôn không phải nàng chưa từng biết rung động trước tình cảm chân thành mà Trương Thượng Trí đem lại, chẳng qua muốn tự phong bế tìm mình, từ nay không muốn để cho bất luận ai khác có thể chạm tới, tâm đã sớm chỉ đủ chỗ để chứa hình bóng người đã từng âm thầm ở bên nàng, dù chỉ là đoạn thời gian ngắn lại khiến nàng ngàn năm sau mãi không quên.

Đường Thi Vũ mang theo sự hối tiếc suốt chặn đường dài tới kiệt sức ngã quỵ, không thể tự mình tìm ra lối thoát nữa, vào lúc này nàng quyết định rời đi, chẳng phải đi tìm lại Kỷ Quân Đằng, mà đi để lãng quên nỗi đau, trong tâm biết rõ là đã yêu, lại không cách nào dừng cảm đón nhận, hẳn còn cả một tương lai vinh quang được nhiều người kính ngưỡng, nàng không thể ích kỷ níu kéo hẳn ở lại bên mình, ngày hẳn rời đi lòng nàng chỉ còn lại khoảng không trống trải tịch mịch, tựa như cảm giác của hiện tại, nàng là nữ tử làm sao có thể tùy ý đi theo đuổi một người, huống chi nàng từng bị mang danh thất thân, lại xuất giá qua, cho dù thể nhân không chế giấu nàng là nữ tử vô liêm sỉ thì tự thân cũng sẽ cảm thấy hổ thẹn, chẳng thể vượt qua, điều đó khiến nàng vô cùng khổ sở, không dám đối diện với hẳn.

« Ta sẽ ở nơi này đợi chờ ngày hẳn trở lại, vạn nhất hẳn thật không trở lại nữa thì điều đó chứng minh... cả hai duyên đã tận »

« Chừng đó thời gian chưa đủ minh chứng được gì sao, hay ngươi muốn đợi đến khi hẳn chết mới có đủ dũng khí đi yêu ? »

Diệp Dung nóng lòng đến muốn phát hỏa, Kỷ Quân Đằng đã bỏ đi xa, Đường Thi Vũ còn ngồi đây nghĩ ngợi mong lung, không phải lúc nào cơ hội thứ hai cũng tự động tìm đến, Kỷ Quân Đằng rất quan tâm đến Vi Tuyết, vì tin tưởng nên đã giao hài tử lại cho nàng nuôi dưỡng, dù Kỷ Quân Đằng không nói rõ là sẽ đi đâu, thì nhìn vào ánh mắt ưu buồn đó cũng đoán ra có lẽ đối phương rất khó quay lại, mới cầu xin nàng giúp đỡ cho Vi Tuyết, mong nàng chiếu cố luôn cho Đường Thi Vũ, đồ đệ của nàng cũng không phải hài tử cần người chiếu cố, lo lắng nhiều như vậy làm gì, có những chuyện không thể tránh khỏi, nàng cũng không ngăn đối phương đi mạo hiểm, chỉ mong Đường Thi Vũ biết để quyết định có đi tìm hay không, Đường Thi Vũ phượng nhãn chợt ảm đạm, dù không biết hẳn sẽ đi đâu, nàng tôn trọng quyết định của hẳn, người đã muốn rời đi thì ngăn cản có ích lợi gì, chỉ bằng để hẳn tự tại ra đi, cũng có thể đây là lần cuối cả hai gặp nhau, nghĩ đến tình cảnh này lòng nàng lại đau xót vô cùng.

32. Chương 32

Kỷ Quân Đằng cảm nhận rõ rệt diễn biến đang xảy ra trong cơ thể, linh cảm không lâu nữa thể lực xấu sẽ thức tỉnh, những năm qua nếu không phải nàng luôn cố gắng khắc chế thì có lẽ ngày kinh khủng đó đã sớm kéo tới, biện pháp đánh bại Dạ Ma Đế không phải không có, chẳng qua quá mức thiếu tính chất thực tế, Huyền Tử tu vi cao thâm cũng không dám chắn chắn đánh thắng Dạ Ma Đế, thì huống hồ là nàng, chẳng may thất bại không chỉ nàng chịu chết mà thiên hạ này sẽ biến thành địa ngục chốn trần gian, hẳn không tán thành cách nghĩ của nàng, việc này so với chiến loạn bùng nổ còn đáng sợ hơn gấp trăm lần, tựa một đại địch không có cách trị, cho dù tinh anh trong thiên hạ phối hợp chưa chắc đã chống lại được thể lực hắc ám này.

« Hồng trần biến đổi vô thường, hữu tình qua, si niệm qua, đảo mắt nhìn lại tự hỏi ái tình nào có thể vượt qua thiên niên mà không có hồi kết, chi bằng sớm đoạn niệm từ đây để thoát khỏi bi sầu »

Kiếp nhân sinh có lẽ sẽ gặp qua vài đoạn ái tình,nhưng liệu còn mấy kẻ có thể bên nhau đến trăm năm mà không xảy ra biến cố hoặc chứng kiến nỗi đau phân ly,điều đó chẳng phải sẽ càng thêm khổ oán hay sao,vậy thì tại sao không buông tay ngay từ đầu,tự cho mình lối thoát,vong niệm hay chấp niệm chỉ cách nhau một ý niệm thôi,trọng yếu là bản thân có quyết tâm muốn thay đổi hay không,làm một tu sĩ thì nhất thiết phải biết khống chế tâm của mình,tuyệt không thể để ngoại vật mê hoặc,Huyền Tử vẫn hy vọng đồ đệ có thể buông bỏ ái tình quá đỗi mong manh chốn trần thế,huống chi cả hai đều là nữ tử,liệu có thể vững bền qua bao lâu.

« Ta vô dụng tu hành bất thành,đã phụ kỳ vọng của sư phụ... »

« Là do người chưa đủ quyết tâm,ngàn năm rồi,thiên hạ cũng có nhiều thay đổi lớn,người lại như cũ không có chút tiến bộ nào,sớm quên nàng thì đã không có chuyện gì,người bây giờ là đang tự làm khổ chính mình »

Huyền Tử không cách nào giữ bình tĩnh được nữa,từ đầu hấn đã nhắc nhở Kỷ Quân Đằng vẫn phạm lỗi,cứ nghĩ khi trở về nàng sẽ buông bỏ được,không ngờ cho đến hôm nay vẫn si tâm bất hồi,bây giờ chỉ vì tình đánh mất kiên nhẫn,không thể tiếp tục tu luyện thì tâm ma càng dễ dàng khống chế bản thân hơn,nàng thật sự rất mệt mỗi khi luôn phải đấu tranh với chính cảm xúc của mình,tu chân để làm gì khi nội tâm chỉ cảm giác được sự tịch mịch,lạnh đến không cách nào thở nổi,cuộc sống này còn khổ sở hơn là chết,đã đến lúc nên có kết thúc.

« Ta bây giờ gần như không thể khống chế chính mình,ma lực đang ngày một lớn mạnh,chỉ sợ không thể tiếp tục khống chế nữa »

« Tình kiếp không thể tránh nhưng kiếp nạn lần này nhất thiết phải tránh,vi sư không thể để người đi mạo hiểm,hãy để ta nghĩ biện pháp trước... »

« Sư phụ từng dạy ta làm mỗi việc gì phải có dũng khí gánh lấy hậu quả,họa là do ta gây nên,không thể làm liên lụy đến các người,khẩn cầu người thành toàn cho nguyện vọng của ta... »

Kỷ Quân Đằng đoán biết Huyền Tử muốn nói gì,nàng cảm thấy hết thảy là lỗi của mình,nếu ngày trước nàng không tự ý đến Huyết Thiên trì đã không gây ra đại họa,bây giờ làm sao có thể liên lụy đến sư môn,cho dù có thất bại vẫn cố gắng dùng chút hơi tàn để phong ấn linh hồn của Dạ Ma Đế lần nữa,cùng hấn táng thân ở Huyết Thiên trì,Huyền Tử nhận thấy đây là ý định điên rồ nhất từ trước tới nay,nếu nàng phong ấn Dạ Ma Đế bất thành sẽ tự chặt đứt đường lui bước của chính mình,vĩnh viễn bị chôn vùi ở Huyết Thiên trì,nàng lại bắt đầu cảm giác lòng ngực như có vật gì tựa bàn tay muốn vươn ra ngoài,kiềm nén không được mà phun ngum máu tươi,ánh mắt gần như hóa thành đỏ rực,hấn nhanh chóng niệm đạo chú rồi dùng hai ngón tay điểm lên trán nàng,trước mắt nàng bắt đầu mờ ảo đi,ngã gục xuống đất,hấn thở dài một hơi.

« Người đâu hãy mau đem Kỷ sư tổ vào Huyền Vân điện »

Các đồ đệ nghe vậy vội chạy vào khinh Kỷ Quân Đằng tới Huyền Vân điện,đặt xuống sàn nhà có khắc biểu tượng thái cực,xung quanh phát ra hào quang sáng chói,Huyền Tử ở bên cạnh niệm đạo chú,giúp nàng loại bỏ tà niệm trong tâm,nàng đột nhiên như thế hấn nghĩ có lẽ do kích động muốn đánh bại Dạ Ma Đế,tâm tình nhiễu loạn tạo thành kết cục này,nàng ngay cả bản thân cũng không thể khống chế,thì làm sao có thể đánh bại kẻ khác,nàng sắc mặt kém huyết khí,ở trong mộng thấy mình ở nơi u tối nhất,đi mãi không tìm được lối thoát,thanh âm ma quái từ nơi hư vô vang vọng bên tai.

« Tiểu tử nhà ngươi muốn đánh bại ta đúng không ?,có gan thì mau tới Huyết Thiên trì nộp mạng đi,đừng làm ta phải chờ lâu hơn nữa »

« Yêu nghiệt,ta sẽ lấy mạng ngươi »

Kỷ Quân Đằng lòng ngực đau đớn tựa như bị mãnh thú xé làm hai nửa,hít thở không thông nữa,đột nhiên đứng dậy muốn xông tới chỗ bóng đen đang đứng,thực chất bóng đen kia là Huyền Tử,nàng đang bị ma lực của Dạ Ma Đế khống chế nên sinh ra ảo giác,không ngừng tấn công sư phụ,hấn đánh một chưởng đẩy nàng văng trở lại đạo phù chú,không cách nào thoát ra được nữa,bất giác thấy một cao niên nam tử mặc thân đạo bào,về ngoài trang nghiêm,nàng mừng rỡ chạy về phía hấn.

« Sư phụ »

« Đẳng nhi,nỗi đau mà người đang phải chịu chỉ là ảo ảnh,hãy tĩnh tâm khắc chế nó,người phải kiên cường mới có thể đánh bại bóng ma trong tâm »

« Sư phụ chờ ta với... »

Kỷ Quân Đẳng càng chạy đến phía trước thì thân ảnh của Huyền Tử càng mờ nhạt,hắn vô thanh vô tức biến mất trong bóng đêm,đến khi nàng choàng tỉnh liền cảm nhận được nỗi đau một cách rõ ràng nhất,lấy tay đặt lên giữa ngực,mỗi lần hít thở đều như muốn lấy mạng,đau tựa như có ai đó sát muối vào,nàng cố gắng nhắm mắt lại thiền định,tập trung chuyển hóa cơn đau đến toàn thân,cơn đau dần giảm đi nhiều,vào lúc này hô hấp trở nên dễ dàng hơn đôi chút,mãi cho đến khi trời gần sáng hắn mới rời khỏi,nàng thần thờ ngồi ở đó trầm tư suy nghĩ,không thể tiếp tục ngồi yên chịu đựng nữa,phải làm điều gì đó ngăn chặn trước khi quá muộn.

Kỷ Quân Đẳng thân ảnh chợt hóa thành làn khói hắc ám,nhanh chóng tan biến mất,ở nơi nàng biến mất tạo nên một thân ảnh khác,đánh lừa những người đang canh gác bên ngoài Huyền Vân điện,chỉ khi tìm ra yếu điểm của Dạ Ma Đế mới có khả năng chiến thắng,đến khi đã bước vào Huyết Thiên trì nơi bị tuyết trắng đóng băng hơn ngàn năm qua thì không khí càng lạnh giá hơn,thậm chí có thể lập tức đóng băng bất kỳ sinh vật nào vừa tiến vào,xung quanh bóng tối mơ hồ nghe được thanh âm ai oán của những vong linh vô tội bị giam cầm,làm cho người ta lạnh sống lưng,nàng bình tâm đi xung quanh quan sát,từ nhỏ đã theo các sư huynh đi học bắt yêu,cái gì kinh khủng chưa từng thấy qua,yêu ma tà đạo gặp phải nàng còn sợ ngược lại đây.

Theo truyền thuyết Dạ Ma Đế ngày xưa từng là thường nhân,sống ở vùng đất cách Tinh Vũ phái vài dặm,hắn có thể tử và một nữ nhi khoảng năm tuổi,gia đình nhỏ sống êm đềm hạnh phúc cho đến một ngày xảy ra biến cố,hắn ở trong rừng săn bắn trở về thì phát hiện thi thể nữ nhi nằm chết trong vũng máu,nội tạng đều bị dã thú hay vật gì đó ăn mất,hắn vô cùng đau đớn trước cảnh tàn khốc này,lòng sinh ra thù hận,sau khi đã thiêu tán di thể của hai người mình yêu thương nhất,hắn quyết tâm tìm ra kẻ sát nhân để trả thù cho thân nhân,nhiều năm cố gắng tìm kiếm tung tích trong tuyệt vọng,hắn vô tình gặp được một chân nhân ẩn cư trong rừng sâu,biết đây là cơ hội tốt nên hắn đã bái chân nhân làm sư phụ để học pháp thuật,nhưng vì trong lòng có oán niệm quá lớn nên luyện pháp thuật càng lúc càng đi sai đường,hắn bắt đầu sát hại người vô tội,nạn nhân đầu tiên cũng chính là người mà hắn gọi là sư phụ,rồi đến những bá tánh trong làng,họ chết đi với thân thể không còn nguyên vẹn,tất cả đều bị lấy mất quả tim,hắn bị dân chúng đánh đuổi đến phải lẩn trốn ở Huyết Thiên trì,vô tình phát hiện ra nguồn linh khí hùng mạnh đó,chính vì thế sức mạnh ngày một cường đại hơn,có lẽ sự ra đi của thân nhân đã làm thay đổi vận mệnh vốn tưởng rất bình thường của hắn.

Kỷ Quân Đẳng đang đi xung quanh một hồi phát hiện ra tòa thành cổ hoang phế ẩn trong vách núi,bên ngoài mọc đầy dây leo che phủ lối vào,trong ký ức dường như nàng đã từng đến nơi đây,nàng dùng đèn soi sáng từng bước tiến vào trong,nơi này bỏ hoang nhiều năm nay biến thành lãnh địa của loài dơi,nhện độc và rắn rết,thoáng thấy vật gì đó đang phát ra ánh sáng đỏ tươi phía sau vách tường,phút chốc đạo ánh sáng lại vụt tắt rồi bùng sáng trở lại,nàng đặt tay lên vách tường dùng pháp lực ấn nhẹ vào,vách tường bị vỡ thành một lỗ hổng lớn,bên trong là một không gian nhỏ tựa như căn phòng,điều đáng chú ý là đạo ánh sáng kia phát ra từ viên bảo thạch đỏ rực được khảm nạm trên thanh kiếm sắt bén,lưỡi kiếm màu bạc sáng bóng,tay cầm lại màu đen,ở giữa tay cầm phát ra một vết màu đỏ chạy dài đến mũi kiếm,tựa như vết máu lắng đọng thành,phía trên có ghi dòng chữ cổ « Lưu Tinh Phục Ma ».

Thanh kiếm được rèn luyện từ hỏa ngục,nơi chứa hàng vạn vong linh oán niệm truyền kiếp không sao siêu thoát được,thần binh này được gọi là Toái Ma kiếm,nó được xem là vật tà đạo hay thiên đạo còn tùy thuộc vào người sở hữu,ngày trước Huyền Kính từng hao tâm tổn trí rèn luyện nên,Toái Ma kiếm được chánh đạo mệnh danh là kẻ phá hủy linh hồn hắc ám,những kẻ mang thể lực đối đầu với thiên đạo nghe danh đều phải rùng mình sợ hãi,gioi quang minh sử dụng nó thì miêu tả như thế,nhưng thể lực hắc ám sở hữu thì nó thật sự biến thành nỗi ác mộng đến từ địa ngục,năm xưa khi Huyền Tử giao chiến với Dạ Ma Đế không thể khắc chế được nguồn ma lực xen lẫn tiên lực trong thanh kiếm,linh hồn của hắn xém chút nữa bị thanh kiếm nuốt chuẩn,khi đã hàn phục được Dạ Ma Đế thì hắn cũng liền trọng thương,không lâu sau đã mất đi,trước khi rời khỏi trần thế hắn sai đồ đệ tín nhiệm nhất mang Toái Ma kiếm đến đây,để phòng nếu ngày sau Dạ Ma Đế tái sinh sẽ lập tức bị ma lực của Toái Ma kiếm chế ngự.

Toái Ma kiếm không phải ai cũng có thể sử dụng được,lòng có tà niệm mà định lực yếu kém liền bị nó

không chế, Kỷ Quân Đằng không rõ vật vô chủ này xuất phát từ đâu, nhìn có vẻ rất tà đạo, dòng chữ phía trên thì tựa như nó được tạo ra để chống lại ma đạo, nó từng là binh khí ngàn năm trước nàng nhìn thấy mình đã cầm trong ảo quang của bạch thạch, có lẽ thanh kiếm này thật sự dùng để phục ma, nhưng nó quá nguy hiểm, chỉ sợ không thể khống chế nổi, nàng bước ra khỏi vách tường thì triển pháp thuật muốn phong ấn nó lại, Toái Ma kiếm như có cảm ứng linh tính rất cao, nó bất giác rung chuyển mạnh, lao ra khỏi vách tường, mũi kiếm cũng liền lao thẳng về phía nàng, nàng dùng hai ngón tay phát ra hồng quang ngăn trở nó ở trong không trung, lúc này nó không thể tiến đến gần hơn nữa, nhưng vẫn còn tiếp tục rung chuyển không ngừng, nàng niệm đạo chú làm cho Toái Ma kiếm lâm vào trạng thái ngủ say, nhận thấy thanh kiếm này rất cổ quái, không giống như bao thần binh khác.

33. Chương 33

Kỷ Quân Đằng mang theo Toái Ma kiếm bước ra khỏi tòa thành, đi dạo một vòng nơi đây, nàng còn rất nhiều điều phải làm, còn lời chôn giấu chưa thể nói ra, không muốn cứ như vậy ra đi mãi mãi trong hối tiếc, ái tình dù là hoàn mỹ hay oán khổ đều khiến chúng ta không cách nào thoát ra được, nguyện một đời trầm mê cũng không hối tiếc, nếu những năm tháng qua vẫn chưa đủ chứng minh được gì, thì nàng sẽ dùng trăm năm, vạn năm, thậm chí là cả đời để chứng minh cho Đường Thi Vũ thấy tâm này thủy chung không đổi, ngàn năm chịu đựng đau khổ, tương tư, lại không cách nào đến với người mình yêu, nó so với cái chết còn khổ sở hơn nhiều, nàng đã không từ biệt mà ra đi, vì sợ rằng chẳng thể quay về, sợ phải cảm nhận nỗi đau chia cách.

Chuyện dù muốn hay không đều phải đối mặt, lần này vô luận thế nào vẫn phải thử một lần, Kỷ Quân Đằng cảm nhận được ma lực trong cơ thể đang trời đất, nàng phải chuẩn bị hết mọi thứ để phòng bất trắc, cửa ải này cần phải vượt qua, nếu không thì nhân thể sẽ gặp tai kiếp, tình cảm của nàng cũng từ đây chấm dứt hoàn toàn, nàng xưa nay vẫn luôn tin mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, cuối cùng ngộ ra một điều là không phải bất kỳ việc gì đều phải thuận theo thiên ý, chưa nỗ lực đã vội đầu hàng số mệnh thì vĩnh viễn thua cuộc ngay từ đầu, cũng như câu nhân định thắng thiên, chỉ cần có ý chí dốc tâm cố gắng thì ngay cả càn khôn cũng chuyển dời, nàng không muốn làm phong tranh để mặc cho thiên ý điều khiển nữa, sẽ tự tay chém đứt mọi chỗi buộc để vươn cánh bay cao, nếu như có một ngày thiên hạ này sụp đổ, thì nàng vẫn không hối tiếc vì đã nỗ lực hết sức mình, chỉ mong được đồng quy vu tẫn cùng người mình yêu, tiêu dao tự tại chốn hoàng tuyền còn hơn lẽ loi cô độc trên nhân thế.

Đêm đen buông xuống bao trùm lấy vạn vật dưới chân, chỉ còn lại ánh minh nguyệt cùng hàng vạn tinh tú xinh đẹp tỏa sáng khắp thiên không, một phần ánh sáng chiếu rọi dải đất phủ lấp tuyết trắng nơi đây, tạo nên quang cảnh huyền ảo trắng lệt, Kỷ Quân Đằng cầm chặt Toái Ma kiếm xuống giữa lòng băng của thung lũng, thi triển pháp thuật tạo ra đạo kết giới bao phủ toàn bộ Huyết Thiên trì, ngăn cản ngoại nhân xâm nhập, nơi đây bỗng chốc bừng sáng lên, có thể nhìn rõ mọi vật hơn cả ban ngày, nàng không dùng đạo pháp để đối đầu cùng thế lực hắc ám, mà dùng ma pháp Ma Tôn từng sử dụng, hiện giờ nàng là người của ma đạo, thể chất bất đồng ngày trước, căn bản rất khó phát huy đạo pháp như xưa.

Kỷ Quân Đằng niệm thầm vài câu tâm pháp để triệu hồi linh hồn hắc ám, lòng ngực bắt đầu bị xé rách, đau đớn khôn cùng, nàng thét lên một tiếng vang vọng thập phương, ở giữa lòng ngực bắt đầu phun trào máu tươi, từ sâu bên trong dần thoát ra ma khí, đạo ánh sáng hắc ám không ngừng xoay chuyển quanh thân thể, vào lúc này có một bàn tay bị biến dạng từ trong lòng ngực vươn ra ngoài, sau đó là cái đầu đầm huyết, đến khi có thể nhìn thấy rõ nó là thứ gì thì nàng đã kiệt sức ngã quỵ xuống vũng máu, nàng gặp qua không ít yêu ma, nhưng thứ khủng khiếp trước mắt thật sự ngoài sức tưởng tượng, không ngờ nó trú ngụ trong cơ thể mình suốt nhiều năm qua, nàng nhắm mắt lại cố gắng khắc chế cơn đau, lòng ngực phút chốc lạnh lặn như cũ, nàng biết phải có lòng tin mới có thể đánh bại thế lực ác, tự nhủ thầm làm một tu sĩ càng không được sợ hãi yêu ma tà đạo, chánh đạo mới là thứ để cho bọn chúng phải khiếp sợ.

Dạ Ma Đế toàn thân phủ đầy huyết, mang hình thể không phải là con người nữa mà tiến hóa thành nửa người nửa yêu, ánh mắt của hắn chỉ còn lại hai lỗ hồng màu đen không ngừng tuôn trào máu, có hai chiếc sừng nhọn trên đầu, đôi tay chỉ có ba ngón nhưng lại dài hơn so với bình thường rất nhiều, vô cùng sắc bén

tựa thứ vũ khí có thể xé nát kẻ thù thành muôn ngàn mảnh,từ đầu đến chân không có chỗ nào là không quái dị,da thịt chỗ lõm chỗ lõm bộ dáng vô cùng khủng khiếp,mùi máu tanh trên người hắt lan tỏa khắp không khí,hắn dùng ma pháp nhắc Kỷ Quân Đằng lên không trung,khóe miệng lộ ra nụ cười quái dị.

« Niệm tình người đã tái sinh ta,muốn ta ban cho người cái chết thế nào ? »

Dạ Ma Đế chờ đợi ngày này thật lâu,ngàn năm rồi lại ngàn năm,hắn không còn nhớ mình đã trải qua bao lâu sống trong bóng tối của địa ngục,nội tâm hiện giờ chỉ có sự căm phẫn đối với thế nhân,là bọn họ đã phụ hắn,là chính họ đã đẩy hắn vào tận cùng của tội ác,hắn thề khi được tái sinh sẽ dùng sự thù hận này nghiền nát lũ phàm nhân ngu xuẩn,từng nghĩ Kỷ Quân Đằng là ân nhân tái sinh cho mình,hắn thậm chí có ý báo đáp ân,đáng tiếc nàng lại muốn đối đầu cùng với hắn,những năm qua không chỉ nàng phải chịu đựng đau đớn,hắn cũng bị ảnh hưởng bởi đạo chú,nó không thể giúp hắn hướng thiện,chỉ làm hắn càng thù ghét đạo gia hơn.

« Quá muộn rồi,đây không còn là thời đại mà người làm chủ nữa,hãy thành tâm sám hối trước khi nhật xuất »

Kỷ Quân Đằng dùng Toái Ma kiếm chém một nhát chí mạng vào người Dạ Ma Đế,thân thể của hắn liền bị lưu quang chém đứt lia làm đôi,nhưng rất nhanh khôi phục nguyên thể,hắn cuồng tiếu vang vọng khắp thiên địa,nàng thật quá khinh cuồng khi dám đối đầu với hắn,cơn đối càn cào hàng ngàn năm qua khiến hắn muốn xé xác nàng thành ngàn mảnh và ăn ngay chiến lợi phẩm để giải tỏa cơn khát máu,hắn tung ra một chưởng ẩn chứa đạo hắc quang,tia sáng mang theo sự chết chóc mỗi nơi đi qua,kẻ nào trúng phải chưởng này thì rất nhanh chỉ còn lại thi thể thối nát,nàng đánh tới một chưởng mang theo hồng quang phá tan làn khói đen kia,hắn hừ lạnh,giậm chân xuống nền băng lạnh giá khiến cho nó vỡ tung thành nhiều mảnh,vô số tảng băng hình thành hàng ngàn mũi tên bất chợt lao lên hư không,nàng chém bay đi tất cả khiến nó tan thành bụi tuyết,quang cảnh hiện tại đã chìm vào bóng đêm mù mịch,rất khó có thể nhìn ra vị trí của đối thủ.

Kỷ Quân Đằng nhắm mắt lại tập trung tư tưởng cảm nhận xem Dạ Ma Đế đang ở nơi nào,đồng thời lại cố gắng khắc chế tâm tình của chính mình,tâm loạn như ma chỉ khiến nàng bị đánh bại sớm hơn,cho dù không bị hắn giết thì cũng bị Toái Ma kiếm hấp thụ linh hồn,hắn từ sâu trong bóng tối vô ảnh vô tung tiến đến,dùng bàn tay sắc bén hơn cả thần binh chém vào lưng nàng một nhát,trên lưng liền in đậm ba lần rạch sâu hoắc của móng vuốt,có thể thấy được cả xương cốt bên trong,nàng cắn răng chịu đựng,xoay người đánh ra một chưởng mang theo ánh sáng hắc ám của lửa đỏ,hắn bị trúng một chưởng này thân thể liền bốc cháy,thét lên trong cơn phẫn nộ,diện cuồng lao về phía nàng,bàn tay phải của nàng bây giờ tựa như nham thạch,phát ra tia lửa đỏ dần bốc cháy mãnh liệt hơn,tay trái được tạo ra từ ma pháp thì hiện lên nhiều tia chớp lam sắc,nó sở hữu nguồn năng lực tựa sấm chớp,bất kỳ ai bị đánh trúng đều phải tan xác,nàng chém liên tiếp ba nhát kiếm vào hư không,đạo hồng quang từ lưỡi kiếm được phóng thích lập tức hướng về phía Dạ Ma Đế như sấm chớp,hắn di chuyển rất nhanh có thể dễ dàng tránh thoát,phía sau lưng hắn là tàn tích của đạo hồng quang để lại,lòng băng chịu không nổi sức công phá vỡ tung,bây giờ cả hai đang đứng trên mặt nước,hắn vừa tiến đến liền bị nàng dùng quyền cước đá bay đi.

« Oán hận triền miên cho đến bao giờ mới kết thúc ? »

Kỷ Quân Đằng thản nhiên đứng trên mặt nước dù thân thể sớm đầy thương tích,nàng hóa phép tạo ra đạo hình ảnh thuộc về ký ức,Dạ Ma Đế kinh ngạc khi thấy nhược ảnh của thê tử cùng nữ nhi đang vui vẻ bên cạnh mình,hình ảnh chân thật đến hắn cứ ngỡ chưa từng đánh mất họ,đạo ảo ảnh kia dần chuyển hoá thành vô số cảnh tượng tàn khốc và đau thương của những người vô tội,từng chết trong tay hắn,nàng mỉa mai nhún vai,chia mũi kiếm về phía hắn.

« Người lạc vào ma đạo vì trả thù cho thân nhân,nay thù hận đã trả xong,tại sao còn tiếp tục tạo nghiệt,chấp mê không đổi,nếu hôm nay ta phải chết thì linh hồn của người sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi trần thế »

« Đám phàm tục các người thì biết cái gì gọi là nhân tính,chẳng phải các người mỗi ngày đều đang lạm sát sinh linh hay sao,ta đánh mất thân nhân thì lũ người các người không ai có tư cách để hạnh phúc,ta nguyện rửa nhân loại đời đời kiếp kiếp phải chịu muôn ngàn bất hạnh,hãy hiện hình đi »

Dạ Ma Đế nét mặt hung tợn,phẫn nộ cắn chặt răng,đám đạo sĩ trong thiên hạ đều vô dụng như nhau,miệng luôn nói chánh đạo nhưng đã làm được gì cho ra hồn hay chưa,chỉ biết truyền đạo giáo vô thực,lừa gạt bá

tánh vô tri,họ thậm chí không thể bảo vệ nổi cho bá tánh,khiến hấn mất đi thân nhân,hấn thề nhìn thấy tên đạo sĩ nào liền giết không tha,thấy bao nhiêu giết bấy nhiêu,hấn thì triển ma pháp khiến cho mình nguyệt bị mây đen nhấp chìm trong bóng tối,giữa lòng nước sâu dần hiện lên những thi thể không còn nguyên vẹn của những người vô tội từng chết oan ở nơi đây,đám thi nhân nhót nhúa với làn da đen xám đỏ nhanh chóng bò lên khỏi mặt nước,Kỷ Quân Đằng chém bay tất cả thì đạo thi nhân khác từ lòng nước sâu lại hiện lên,nó thúc ép nàng lùi về phía sau,niệm thầm vài câu thần chú,ánh mắt màu tử sắc dần phát ra hỏa khí,làn da tuyết trắng chuyển hóa thành đen huyền,dung mạo hiện lên những vết nứt như tia sét,bên trong rực sáng lửa đỏ,mái tóc dài tuyết trắng phiêu vũ tán loạn trong hư không,đám thi nhân vừa chạm đến nàng liền bị hỏa khí trên người thiêu rụi,hấn cười lạnh,hấn biết nàng cũng như hấn,sớm không còn là người nữa,vào ngày nàng nhảy xuống Luân Hồi Quan thì đã sớm không còn là người mà chuyển hóa thành ác thần,đây mới thật sự là nguyên thể của nàng,cùng là kẻ tà đạo như nhau,lại giả bộ thanh cao,đàm luận chuyện chánh nghĩa với hấn,thật quá mực cười.

Kỷ Quân Đằng quanh thân mỗi lúc càng phát ra hỏa khí cường đại hơn,những tia sáng rực cháy như sấm chớp giữa trời đêm,Toái Ma kiếm trong tay đã sớm bao phủ bởi hỏa khí,nàng bay lên không trung hướng về phía Dạ Ma Đế,hấn lần nữa tung ra chưởng pháp chứa đựng sự chết chóc,nàng chém bay hết chưởng khí xung quanh,giao cao thanh kiếm chém một nhát kinh hồn xuống làm cho mặt nước quanh người hấn phun trào lên,nhưng hấn lại không chút tổn thương,chẳng ai có thể đánh bại linh hồn vạn thể bất diệt của hấn,hôm nay sẽ là ngày tận số của nàng,hấn hóa phép biến ra một thanh kiếm với lưỡi kiếm phi thường sắc bén,mỗi nhát chém đều mang theo sự công phá mãnh liệt khiến Huyết Thiên trì bị chấn động mạnh,vách núi không ngừng sạt lở,kẻ nào trúng phải nhất định tan xương nát thịt,nàng lại có thể thành công né tránh toàn bộ công kích.

Dạ Ma Đế thi triển ma pháp tạo ra một lỗ hổng dẫn đến quỷ ngục,nơi hấn giam cầm các nạn nhân xấu số làm nô lệ cho mình,hấn chém nhiều nhất kiếm đoạt mệnh đẩy lùi Kỷ Quân Đằng về phía hố đen kia,hàng ngàn thi nhân từ trong hố đen nhanh chóng bắt lấy thân thể nàng muốn lôi vào trong,họ chỉ mới chạm đến thân thể nàng thì bản thân đã hóa thành tro tàn,nàng bay lên thiên không thi triển pháp thuật,đạo hồng quang từ Toái Ma kiếm được phóng thích lên bầu trời đêm,xé tan màn đêm u tối mang đến quang minh bao phủ nhân thế,thiên địa chuyển dời vào khoảnh khắc này,ánh nguyệt quang đã biến mất hoàn toàn,thay vào đó là ánh nhật quang rực sáng,pháp thuật có thể dịch chuyển cần khôn này mới thật sự được gọi là Phá Thiên ma pháp,nàng chỉ thật sự hùng mạnh khi bóng đêm bao trùm,Dạ Ma Đế cũng thế,chính vì vậy nàng đã mượn ánh sáng quang minh đến làm suy yếu ma pháp của hấn,nhưng chỉ có thể duy trì một đoạn thời gian nhất định,nguồn linh khí của thiên địa dần hòa nhập vào Toái Ma kiếm,nàng dùng hết toàn lực chém xuống một nhát,đạo hồng quang lao đến đâu thì nơi đó đều bị tàn phá nặng nề,đất đá văng khắp nơi,tạo thành một vực thẳm sâu hoắc dưới lòng đất,nước trong hồ băng bị hố sâu hút cạn,Dạ Ma Đế không thể tránh khỏi đòn chí mạng này,hấn bị ngã xuống hố đen kia,miệng phun ra ngụm máu tươi.

34. Chương 34

Dạ Ma Đế cao hứng khi hôm nay gặp phải đối thủ ngang tầm,truyền nhân của Huyền Kinh quả thật không hề vô dụng,hấn cười lạnh bay lên khỏi hố đen,cầm trong tay trường kiếm chém liên tiếp vào hư không,những ngọn núi xung quanh Huyết Thiên trì bị ma khí đánh cho vỡ tung đổ sập xuống,Kỷ Quân Đằng bị nhấn chìm trong lớp đất đá hỗn độn đó,chỉ chốc lát đã thấy nàng lao ra khỏi tầng tích,nàng thật sự có ý chí mạnh mẽ hơn hấn nghĩ,năm xưa hấn quyết định chọn thể xác của nàng là nơi linh hồn mình trú ngụ quả không sai,nếu bây giờ nuốt sống nàng thì thật đáng tiếc,chi bằng giết chết rồi chiếm hữu thể xác cường thế này.

« Ngày tàn của ngươi đã đến,đạo giáo có thể cứu nổi ngươi không ? »

Dạ Ma Đế nói dứt lời liền nhanh như chớp tiến đến bên Kỷ Quân Đằng,móng vuốt sắc nhọn ghim xuyên qua thân thể của nàng,bên trong không ngừng tuông trào khí huyết hòa lẫn những dòng chảy của lửa,nàng tựa hồ không cảm nhận được đau đớn,khỏe miệng hiển lộ tia tà mị,hấn nhứ chặt chân mày khi nhận ra Toái Ma kiếm từ bao giờ đã đâm xuyên qua người mình,hấn phẫn nộ thẳng tay chưởng văng nàng vào vách núi,tay

khác che lên lòng ngực, đạo hồng quang kia vẫn không ngừng lưu chuyển trong thân thể hắn, nó mang theo hỏa khí như muốn thiêu hắn thành tro tàn, hắn đột nhiên đau đớn thét lên một tiếng rồi ngã quỵ xuống, năng lãnh đạm phun ra ngụm máu trong miệng, lòng ngực vẫn đang xuất huyết lợi hại.

Dạ Ma Đế không cho kẻ khác có cơ hội đả thương mình nữa, hắn tận dụng ba phần ma lực tạo nên một ảo ảnh của chính mình, nó so với chính chủ còn phải tàn bạo hơn nhiều, vì được tạo ra từ chính oán niệm thâm sâu của hắn, nó bay về phía Kỷ Quân Đằng nhanh như tia sáng, năng bị nó ôm chặt lấy lôi về phía cánh cổng dẫn tới quỷ ngục, nơi chứa đựng hàn khí đủ làm tan chảy cơ thể năng, dù hỏa khí quanh thân làm nó bị tổn thương nhưng không thể ngăn được ý đồ của nó, năng đánh ra bao nhiêu chiêu thức đều bị nó không chế, vào lúc này từ nơi xa vọng về thanh âm làm năng hoang mang.

« Quân Đằng... »

Kỷ Quân Đằng kinh ngạc chợt quay đầu lại tìm kiếm, giây lát sau mới kịp nhận định rõ người đang đứng bên ngoài kết giới thật sự là Đường Thi Vũ, năng ánh mắt phiếm đỏ, không kiềm nén được cảm xúc, không bao giờ ngờ tới sẽ có ngày Đường Thi Vũ đến tìm mình, năng biết hiện giờ càng không thể bỏ cuộc, năng thi triển Phong Ma Ảnh mang theo tử quang tựa cuồng phong đánh bay ảo ảnh kia, khi nó tan biến cũng là lúc Dạ Ma Đế bị nội thương, tức giận chém thêm một nhát kinh hồn, năng dùng kiếm đánh bay sát khí cường đại, lúc này khá hao tổn thể chất, khó lòng duy trì trạng thái đảo ngược nhật nguyệt, bây giờ không hạ gục hắn thì ma lực đó càng lớn mạnh hơn, năng nhìn ra bên ngoài đạo kết giới nơi Đường Thi Vũ đang đứng, dùng mặt ngữ truyền ý nghĩ đến Đường Thi Vũ.

« Người mau rời khỏi đây nhanh »

« Ta không đi... »

Đường Thi Vũ kiên định lắc đầu, điều khổ hận nhất nhân thế chính là ái tình không như ý nguyện, thương tâm nhất lại là nỗi đau ly biệt chẳng biết đến ngày tương ngộ, đêm dài nhân tĩnh chỉ có thể lặng lẽ lau khô giọt nước mắt trên mi, canh cánh tư niệm đoạn trần duyên đã gian dở, chợt quay đầu nhìn lại chỉ còn khoảng không tĩnh lặng thiếu vắng một bóng hình, bi sầu khổ oán cũng chỉ bản thân biết rõ, năng đã cảm thụ hết mọi nỗi khổ, bây giờ là thời điểm chờ đón hạnh phúc mà từ lâu chỉ dám ảo tưởng, song phương chẳng cần phải chính miệng thừa nhận tình cảm của mình, thì đôi bên cũng đều cảm nhận được, năng biết rõ mình đang làm gì, rất may năng đã không đến muộn, vẫn còn cơ hội gặp Kỷ Quân Đằng, dù hắn nguyên thể đã khác nhưng không thể khiến năng sợ hãi, chỉ khiến năng đau xót, năng sợ phải ly biệt không có ngày gặp lại, nếu hiện tại bỏ đi chỉ sợ không còn cơ hội gặp nhau nữa.

Kỷ Quân Đằng cắn chặt răng, một khi đã tri triển Diệt Thế ma pháp thì không thể thu hồi, cách đây ngàn dặm sợ là cũng chịu ảnh hưởng của ma lực hắc ám này, sẽ tổn hại đến Đường Thi Vũ, Dạ Ma Đế thấy năng mất tập trung liền tức giận đánh bay vào vách núi, đang giao chiến lại dám coi thường hắn đến thế, nguyên lai điểm yếu của năng chính là nữ tử bên ngoài kết giới kia, hóa phép tạo ra xiềng xích trói chặt lấy năng, hàn khí lạnh giá khiến cơ thể năng dần bị đóng băng, hỏa khí trong thân chỉ có thể phá giải hàn khí trong nhất thời, không thể duy trì được lâu, hắn cười lạnh, bay đến gần Đường Thi Vũ chém liên tiếp nhiều nhát kiếm mạnh mẽ vào kết giới, khiến cho kết giới gần như không chịu được sức ép muốn tan vỡ ra, Đường Thi Vũ bị nguyên thể ghê tởm của hắn làm cho sợ hãi lùi về phía sau, trong lòng sinh ra ý niệm nếu kết giới bị phá vỡ năng sẽ mạo hiểm một lần còn hơn nhu nhược bỏ chạy, Kỷ Quân Đằng nhận ra ý đồ của hắn là gì, cố gắng phá giải trói buộc vội bay đến tấn công, hắn tuy bị thương vẫn kịp đánh bay năng.

« Ta sẽ cho người chứng kiến việc mất đi chân ái đau khổ đến mức nào, để xem người còn bình thần được bao lâu »

« Người đã vô phương cứu chữa, cuộc chiến kết thúc thì kẻ bại trận luôn là thể lực ác, hãy nhận lấy cái giá mà người phải trả »

Kỷ Quân Đằng cảm nhận được nỗi đau của Dạ Ma Đế, đồng cảm không có nghĩa tiếp tục để hắn gây hại cho người khác, năng thi triển Diệt Thế ma pháp, hấp thụ năng lượng từ những tia chớp trên thiên không quy tụ vào Toái Ma kiếm, giờ cao trường kiếm ngoạn tuyệt chém xuống một nhát kinh hồn, tia chớp hiện lên ánh sáng lam sắc mang uy lực cường thế của băng lôi, tựa thiên la địa võng mạnh mẽ bay thẳng xuống, đánh hắn rơi xuống nền đất, nguyên thể hắn bị đạo sấm sét thiêu rụi thành tro tàn, vong hồn bị phá vỡ thành muôn ngàn mảnh, từ nay về sau đã không còn là bất diệt nữa.

Diệt Thế ma pháp một khi đã phóng thích thì tiên nhân cũng phải chết huống hồ là ma đạo, ở giữa thung lũng tạo thành lỗ hổng lớn đang bốc khói, đạo sát khí từ tia chớp không dừng lại ở đó mà tiếp tục tạo thành làn sóng chấn động lan tỏa ra khắp thung lũng, kết giới chịu không nổi sức công phá vỡ tan, Kỷ Quân Đằng dùng toàn lực chống đỡ đạo sát khí đang hướng về phía Đường Thi Vũ, thành công chuyển hướng sát khí, bản thân đồng thời cũng hứng chịu ảnh hưởng lớn, toàn thân như tan vỡ khi mới bị sét đánh qua, lão đảo bay tới ôm theo Đường Thi Vũ chạy khỏi nơi này, phía sau vang lên tiếng bùng nổ lớn, năng nổ dài một mét, nhắm mắt lại niệm thầm vài câu thần chú, làn da đen huyền dần bắt đầu biến hóa thành tuyết trắng như cũ, vết thương trên thân thể thì chưa thể lành lại được, hai người bay thật lâu mới dừng lại ở một khu rừng, năng phát tay trên thiên không, chuyển hóa nhật quang thành nguyệt quang như cũ, lần này năng đã thành công đánh bại kẻ thù, đáng tiếc lại thua bởi chính chiêu thức của mình, năng yếu ớt mỉm cười.

« Cuối cùng còn cơ hội gặp lại ngươi, ta không còn gì để hối tiếc »

« Ngươi đừng nói nữa, hãy để ta giúp ngươi trị thương... »

Đường Thi Vũ đau khổ không muốn tìm ra lời giải từ sâu trong ánh mắt của Kỷ Quân Đằng, thứ nàng nhìn thấy chỉ có tia lưu luyến, hần đột nhiên nói ra những lời này để cho nàng thấy sợ hãi, muốn đỡ hần ngồi xuống truyền chân khí lại bị từ chối, Kỷ Quân Đằng dù biết Đường Thi Vũ có thể tự bảo vệ mình, nhưng khó ai tránh thoát tia chớp đoạt hồn của Diệt Thế, năng lúc này đã hứng chịu sát khí của chính mình tạo ra, sắp phải tái ngộ Dạ Ma Đế nữa rồi, dù nội tâm đau khổ trước phân ly vẫn duy trì nụ cười trên môi, năng ôn nhu vuốt ve mặt Đường Thi Vũ.

« Ta từng cho là chúng ta tựa như giấc mộng thật dài... tỉnh mộng thì tâm sẽ không bị thương, ngày gặp lại nhau để ta biết rõ không thể tiếp tục xem tất cả chỉ là giấc mộng xinh đẹp, vì đây là hiện thực không phải mộng tưởng, yêu ngươi vô luận ngươi có là ai, quá khứ của ngươi như thế nào, yêu chính là yêu, ta sẽ không hối tiếc, hứa với ta dù bất cứ chuyện gì xảy ra vẫn phải sống tốt được không ? »

« Ta cũng yêu ngươi, từ rất lâu đã yêu, với ta như thế vẫn chưa đủ, nếu ngươi thật phải rời đi hãy mang ta theo cùng... đừng bắt ta phải cô độc ở nơi đây... »

« Không kịp nữa rồi, đừng chờ đợi gì, hãy thay ta sống tốt... »

Đường Thi Vũ phượng nhãn ngấn lệ, nắm chặt lấy tay Kỷ Quân Đằng, năng cảm giác được những lời này tựa hồ là lời sau cùng hần muốn nói với mình, năng không thể chịu được nỗi đau chia cách thêm lần nào nữa, nếu hần thật sự phải đi thì năng nguyện theo cùng, đi đến bất cứ nơi đâu để được gần bên nhau, năng chợt cảm nhận được sự ấm áp trong bàn tay dần mất đi, ánh bình minh xuyên qua tán cây chiếu rọi xuống làm thân ảnh của hần trở nên mờ nhạt dần, phút chốc đã hóa thành làn khói theo gió bay đi mất.

“Quân Đằng...”

Đường Thi Vũ kêu gọi trong tuyệt vọng, chẳng còn cảm nhận được sự tồn tại của Kỷ Quân Đằng nữa, năng thống khổ chạy trong rừng chẳng biết phải đi nơi nào, cảm giác hần đã đi rất xa, cố gắng đuổi theo không còn kịp nữa, năng chỉ mới nói yêu hần thôi, cả hai còn chưa thể cảm nhận hạnh phúc trọn vẹn, chưa thể cùng nhau đi đến cuối cuộc đời, tại sao hần có thể cứ như vậy ra đi, bỏ mặc lời thỉnh cầu của năng, phải chăng tình cảm này thật sự tựa như ánh minh nguyệt cùng Tích Nguyệt hoa, chỉ có thể gặp gỡ nhau trong thoáng chốc để rồi chứng kiến ngàn năm ly biệt, năng tìm kiếm một lúc đã tuyệt vọng, nay hần chẳng may chết đi, chỉ hận trần duyên đã đứt đoạn, tuy sinh không cùng ngày nhưng nguyện chết cùng nhau, nguyện hóa làm uyên ương hồ điệp phiêu diêu tự tại khắp trần thế, từ đây về sau chẳng xa rời nhau nữa, năng mi mắt rơi xuống giọt lệ, đặt Toái Ma kiếm lên cổ, đang muốn dùng kiếm gạch một nhát vào yết hầu thì bàn tay đột nhiên bất động, không còn khí lực, nhìn lại đã thấy Huyền Tử xuất hiện, hần nhìn năng thở dài, may mắn tới kịp lúc, nếu không hôm nay lại mất thêm sinh mệnh, chuyện đêm qua mặt trăng đột nhiên hóa thành mặt trời để cho hần cảm giác được có điều bất lành, đoán biết đồ đệ lại phạm sai lầm, dù muốn ngăn cản nhưng đã quá muộn, có lẽ đây chính là vận mệnh của Kỷ Quân Đằng, mọi sự bắt đầu cũng như kết thúc đều do năng định đoạt.

“Đằng nhi trần kiếp đã tận từ lâu, vốn không thuộc trần thế, miễn cưỡng lưu lại đến nay đã là kỳ hạn cuối, bây giờ có ra đi cũng là lẽ hiển nhiên, thất công chúa xin hãy nén bi thương...”

“Đạo trưởng, ta biết ngươi có thể cứu hần, van xin ngươi...”

Đường Thi Vũ phượng nhãn lộ rõ bi thương, cả đời nàng chưa từng khuất tất quy hạ trước bất kỳ ai, lần này từ bỏ tôn nghiêm tự nguyện quỳ xuống đất thỉnh cầu, Huyền Tử pháp lực cao cường, tri thức vô hạn, nàng tin là hắn có biện pháp để cứu Kỷ Quân Đăng, bất luận phải khó khăn thế nào, trả giá cao đến đâu nàng vẫn cam nguyện, hẳn thật sự đã vô phương, cũng không thể làm trái ý trời, đoán biết Kỷ Quân Đăng đã ra đi, tuy không phải là vĩnh viễn biết mất, xét ra không có mấy khác biệt cho lắm, nàng vốn thuộc atula giới, chết đi thì cũng sẽ quay về nơi thuộc về mình, giữa lục đạo đều có một ranh giới nhất định liên kết từ cánh cổng dịch chuyển, lần sau cùng nó mở ra đã cách đây ba trăm năm, ít nhất phải mất vài trăm năm sau mới xuất hiện lần nữa, hoặc nhờ vào thể lực siêu phàm tạo ra, mà hiện tại cho dù Đường Thi Vũ chết đi cũng không thể đến atula giới, linh hồn sẽ đến cầu Nại Hà đi đầu thai chuyển kiếp, cuối cùng về lại nhân giới, vận mệnh cả hai từ đầu hẳn đã dự đoán không thể bên nhau, vì muốn tốt cho cả hai nên ngăn cản đoạn tình kiếp này, bây giờ thật sự âm dương cách biệt thật rồi, hẳn bước đến đờ nàng đứng lên.

“Tâm nguyện của Đăng nhi là muốn người hạnh phúc, thiết nghĩ người như hiện tại hẳn sẽ rất đau lòng... người đừng cố gắng hay kỳ vọng thêm điều gì nữa”

“Ngay khi còn có thể ta sẽ không bỏ cuộc, đa tạ Huyền đạo trưởng đã nhắc nhở, xin cáo từ”

Đường Thi Vũ ưu buồn quay lưng rời khỏi khu rừng, trong tay vẫn cầm theo Toái Ma kiếm, đi vật sau cùng Kỷ Quân Đăng để lại, nghĩ đến người yêu đã táng thân nơi thiên sơn lạnh giá, ngay cả việc chôn cất đành hoàng cũng không có đủ khiến nàng khổ sở phi thường, Huyền Tử không thể giúp đỡ, vậy thì nàng đành dựa vào sức mình, dừng bước nhìn về hướng Huyết Thiên trì trong giây lát mới bay đi, lúc này nàng đánh mất lý trí, tâm tình tan nát khi chứng kiến người mình yêu ngay tại trước mắt vội biến mất, đau khổ đến mức muốn quyên sinh cùng, hiện giờ nhận ra làm thế chẳng có kết quả gì, nàng phải sống tốt như ý nguyện của Kỷ Quân Đăng, dù đi đến bất cứ nơi đâu, phải chờ đợi qua bao năm tháng vẫn kiên trì đợi đến ngày gặp lại nhau, cả hai đã vượt qua thử thách ngàn năm, lần này đối với nàng cũng chỉ là một thử thách mới, nàng luôn tin ở nơi tận cùng của tuyệt vọng là hạnh phúc, nơi tuyệt vời mà cả hai luôn hướng tới.

35. Chương 35

Thời gian đảo mắt đã trôi qua mười năm, tưởng chừng đủ dài để làm phai nhạt đi tất cả, Đường Thi Vũ những năm qua nội tâm sớm hóa thành tro tàn lãnh ý, dùng sự lãnh diễm giữ khoảng cách với mọi nam tử, điều nàng đang chờ chẳng phải ái tình thoáng qua, thâm tâm luôn đợi chờ thời điểm Tích Nguyệt khai hoa, liệu ngàn năm sau Tích Nguyệt có còn vì mình nguyệt hiện diện lần nữa, nàng không rõ, tâm nguyện tựa ánh minh nguyệt ở nơi đây chờ đợi, nàng diễm tĩnh đứng trước ngôi mộ đã bị hoa tuyết khóa lấp, đây là nơi nàng đã tự tay chôn cất Toái Ma kiếm, không thể tìm thấy di thể của Kỷ Quân Đăng để an táng đành hoàng, chính đành mượn vật tổ lòng tiếc thương cố nhân.

Trong làn gió tuyết trắng xóa Đường Thi Vũ mơ hồ thấy bóng hình của Kỷ Quân Đăng, nàng khoe miệng treo nụ cười hạnh phúc, hẳn chỉ thật sự thuộc về nàng trong mộng tưởng xinh đẹp, cả hai lặng thinh dạo bước trong rừng không lâu thì thân ảnh bạc nhược đó đã biến mất không còn dấu vết, chỉ còn lại nàng ở nơi sâu thẳm của sự mất mát, hẳn lại lần nữa bỏ rơi nàng ở nơi cô đơn lạnh lẽo này, nàng không còn nhớ rõ đã bị bỏ rơi bao nhiêu lần, sự chia ly trong mộng tưởng tựa như thực tại, đau lòng không kém gì nhau, phương xa chợt thấp thoáng thân ảnh của lam y nữ tử, mỹ mạo xinh đẹp vô cùng, vẻ đẹp động lòng người có thể làm mê hoặc bất kỳ ai, độ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nàng cũng chính là Vi Tuyết tiểu hài tử của năm xưa, hiện nay đã là đại cô nương.

“Sư phụ quay về thôi, nơi đây dường như sắp có bão tuyết”

Vi Tuyết đau lòng đi đến che dù cho Đường Thi Vũ, nàng biết sư phụ lại nhớ đến tên sư công vô lương, thường xuyên tới nơi này hoài niệm, tên đạo sĩ lừa bịp đó nói rằng sẽ quay lại, dẫn nàng đi ăn món ngon khắp thiên hạ, nàng cũng như sư phụ, ở đây chờ đợi nhiều năm, bây giờ bản thân cũng trưởng thành còn chưa thấy xuất hiện, đi một cái liền bạt vô âm tín, không biết rằng ở nơi này vẫn còn có nhiều người mong nhớ, đáng thương nhất là sư phụ, mỗi lần buồn đều đứng trên tầng hai của cung điện nhìn về nơi phương xa, hoặc lặng lẽ độc

bước ngoài Tuyệt Ảnh cung, đêm dài nhân tĩnh mang tâm sự ngời khảm đàn, tựa hồ có rất nhiều tâm sự, cho dù có hỏi cũng không nguyện chia sẻ cùng ai, tiếp tục đi xuống thật không ổn chút nào, ái tình gây nên đau khổ cho con người như thế vì sao họ còn cố chấp không buông, yêu cho đến nội tâm đều là thương tích, nằng thật không sao hiểu nổi.

“Chúng ta về thôi”

Đường Thi Vũ dịu dàng xoa đầu Vi Tuyết, nằng nhìn về phương hướng thân ảnh của Kỷ Quân Đằng biến mất lần nữa mới rời khỏi, có đôi khi nằng cảm giác đây không phải ảo tưởng của riêng mình, hẳn vẫn luôn ở bên cạnh, nhưng ngoài nằng ra chẳng ai thấy hẳn, khiến nằng không còn xác định rõ đâu mới là thật, có thể nằng không nên xem Kỷ Quân Đằng là nam tử nữa, những năm qua nằng luôn đến thiên sơn nơi lần cuối gặp nhau, hy vọng có thể gặp lại cố nhân, hy vọng rồi lại ra về trong thất vọng, có lần đến thăm Huyền Tử, hẳn đã nói rõ cho nằng biết toàn bộ sự thật về Kỷ Quân Đằng, bất kể nằng có thể tiếp nhận việc này không, mục đích sau cùng của hẳn là mong nằng suy nghĩ kỹ, xem có nên kiên trì chờ đợi trong vô vọng nữa không.

Đường Thi Vũ không để tâm chuyện đó, vô luận Kỷ Quân Đằng có như thế nào vẫn luôn là người nằng yêu, trong tình cảm không thể chỉ nghĩ đến việc mình đã bỏ ra những gì cho đối phương, hay đối phương có xứng đáng nhận tình cảm của mình hay không, đôi khi nên nhìn lại những điều tốt đẹp từng thuộc về nhau, nếu vẫn còn có thể yêu thì cần chi phải đắn đo quá nhiều, câu chấp chuyện đối phương là nam hay nữ để được gì, chi bằng buông xuống tất cả để tiếp tục bên nhau chẳng phải sẽ tốt hơn sao, thứ nằng yêu là nội hàm, dù Kỷ Quân Đằng có là nam hay nữ đối với nằng không có mấy khác biệt, chỉ cần Kỷ Quân Đằng trở lại cùng nằng đi tiếp con đường phía trước, nằng đã không còn gì phải hối tiếc, nếu kiếp này trần duyên đứt đoạn vẫn kỳ vọng hậu kiếp có thể gặp lại nhau, cho dù Kỷ Quân Đằng đã quên mất nằng là ai cũng chẳng sao, nằng sẽ là người đánh thức đoạn ký ức tốt đẹp đó.

Bóng đêm buông xuống cũng là lúc khí hậu dần lạnh giá hơn, Đường Thi Vũ nằm ngủ say trong căn phòng ấm áp, nằng mơ màng cảm nhận được cơn gió êm ái chạm đến mặt mình, mở mắt ra thoáng thấy bóng hình của Kỷ Quân Đằng, dù thân thể mờ nhạt lại mang tới cảm giác rất chân thật, nằng mị nhân phiếm lệ, kích động nắm lấy tay đối phương, tay nằng lại xuyên qua nhược ảnh, không cách nào có thể chạm đến, song phương lặng thinh âm thầm cảm nhận sự tồn tại của nhau, với nằng sự bình yên này không hề tẻ nhạt mà rất đổi hạnh phúc.

« Ta sắp không còn nhớ ra người là ai nữa, rất sợ tương lai thật quên mất người... »

Kỷ Quân Đằng tuy đang nói chuyện môi không hề cử động, tựa hồ thanh âm này là từ nội tâm phát ra, những năm qua linh hồn của nằng vẫn ngủ say ở tại atula giới, thứ mà Đường Thi Vũ đang thấy chỉ là ý niệm do tinh thần nằng hình thành, ý niệm là một loại tinh thần tiềm ẩn ở mỗi con người, chỉ cần ý niệm đạt đến trình độ nhất định sẽ được sinh ra, ý niệm chưa từng đi đâu cả, chỉ quanh quẩn bên cạnh người mình yêu, mờ nhạt tựa không khí, không cách nào hiện hữu được, vài năm trở lại đây mới dần hình thành thân ảnh rõ rệt hơn, tuy nhiên cho dù nó có giống nằng thế nào đi nữa cũng chỉ là ý niệm, chẳng phải nằng thật sự, nằng có cơ hội chuyển kiếp nhưng đã sớm từ bỏ, tất cả chỉ vì lưu luyến một người, những ký ức từng thuộc về cả hai đang dần phai nhạt, nằng rất sợ sẽ quên mất Đường Thi Vũ là ai, chẳng thể hình dung nổi sẽ ra sao nếu ngày đó diễn ra.

« ...Người luôn bên ta phải không, nói cho ta biết đây không phải mộng tưởng »

« Hoàn toàn chân thật, tựa tình cảm ta dành cho người »

« Có phải chỉ cần tích tụ dương khí thì người sẽ khôi phục hình thể không ?, nếu thật thế người có thể hấp thụ dương khí của ta »

Đường Thi Vũ tiếc nuối khi không thể ôm chặt lấy Kỷ Quân Đằng, để khóa lấp mong nhớ cho những tháng ngày qua, dù hiện giờ Kỷ Quân Đằng chỉ là vong hồn cũng không khiến nằng thấy sợ, thậm chí còn chờ đợi được gặp lại nữa là khác, nằng không thể để Kỷ Quân Đằng tiếp tục phiêu diêu như thế, Kỷ Quân Đằng nhẹ mím cười, âu yếm vuốt tóc Đường Thi Vũ, bàn tay vô tình xuyên qua mái tóc đen huyền, lưu lại sự tiếc nuối trong trong, chính nằng cũng không thể chạm đến Đường Thi Vũ, cảm giác như mình thật không còn tồn tại nữa.

« Không có kết quả, ta chỉ là ý niệm, người đừng nên miễn cưỡng vì ta làm thêm bất kỳ việc gì »

Kỷ Quân Đằng dù chỉ còn là đạo ảo ảnh mờ nhạt, chí ít còn có thể ở bên chí yêu, nàng thỏa mãn với hiện tại, vẫn đang cố gắng khôi phục nguyên thể và lấy lại pháp lực, chỉ khi đó mới có đủ sức mạnh tạo nên cánh cổng dẫn đến lục đạo, tiến vào trần thế lần nữa, Đường Thi Vũ hơi kinh ngạc khi nghe đến hai từ ý niệm, nói vậy thân ảnh nàng đang thấy không thật sự là Kỷ Quân Đằng, ý niệm cùng chủ nhân tuy cùng ngoại hình, tư tưởng thì không phải lúc nào cũng đồng nhất, đôi khi nó thường làm những chuyện mà chủ nhân chỉ nghĩ chứ chưa bao giờ làm qua, mặc kệ, dù là ý niệm hay Kỷ Quân Đằng thật sự đều là việc tốt, có nó bên cạnh nàng đã vơi đi phần nào cảm giác cô đơn.

« Người đã ở đây từ bao giờ ? »

« Bất kỳ khi nào ta muốn, chỉ cần nghĩ đến người liền sẽ đến »

« Vậy nghĩa là... »

Đường Thi Vũ kiều nhan chợt hiện lên áng mây hồng, Kỷ Quân Đằng lúc nào không nghĩ đến nàng chứ, nói vậy chẳng khác nào từ lúc nàng đang tắm thì « ý niệm » này đã ở đây, cái gì cũng bị nhìn sạch sẽ, đạo sĩ thói vô lại, ngay cả ý niệm thôi cũng háo sắc hơn người khác.

« Người đừng hiểu lầm, ta lúc này có đi thăm Tuyết nhi... »

Kỷ Quân Đằng hơi ngại ngùng không biết làm sao giải thích rõ, Đường Thi Vũ làm chuyện cá nhân nàng nghiêm nhiên tự biết trách sang chỗ khác không nhìn tới, như vậy mới là tôn trọng lẫn nhau, làm sao có thể hạ lưu thừa nước đục thả câu, đây là ý niệm chứ không phải sinh ra từ oán niệm, nàng làm chủ được nó, hiếm khi bị mất quyền kiểm soát, những gì nó từng trải qua thì bản thân nàng sẽ cảm nhận được, tựa như trải qua giấc mộng.

« Nàng trưởng thành rồi nha, vẫn hay nhìn đến người »

Đường Thi Vũ mỉm cười, nằm yên trên giường, chỉ tay xuống bên cạnh ý bảo Kỷ Quân Đằng nằm xuống, nếu như Kỷ Quân Đằng vẫn luôn bên nàng, thì cảm giác những lúc ngủ say được sự ấm áp nào đó bao dung lấy chắc hẳn là sự thật, nàng đã thói quen với việc được ôn nhu bao dung bởi hơi ấm của người mình yêu, ngủ cũng an giấc mộng đẹp hơn mọi khi, nếu là không có sẽ rất khó chợp mắt, Kỷ Quân Đằng nằm nghiêng bên cạnh ngắm nhìn nàng.

« Cám ơn người đã thay ta chiếu cố cho nàng, tại sao dù biết ta là nữ tử người lại không trách »

« Trách người để làm gì ?, nghĩ lại chuyện này chỉ vì người bị ép buộc, không phải có lòng che giấu ta, trọng yếu nhất vẫn là người phải thực lòng yêu ta, ngàn vạn lần không được lừa dối ta »

« Ta thật yêu người, đời này tuyệt không hai tâm »

« Người ngu ngốc... »

Đường Thi Vũ kiều nhan chợt đỏ ửng, nội tâm rất ấm áp, ai đó vừa mới nói sắp quên mất nàng là ai, bây giờ lại bảo đời này không hai lòng, lời lẽ xảo biện này dùng để lừa gạt hài tử thì phải, Kỷ Quân Đằng ôn nhu ôm lấy nàng, cái ôm nhẹ nhàng có chút mơ hồ tựa cơn gió có thể xóa tan mọi ưu phiền trong lòng nàng.

“Đạo sĩ thú vị, người không hối tiếc thật sao ?”

Kỷ Quân Đằng nhẹ mỉm cười lắc đầu, có thể ở bên Đường Thi Vũ là điều ngàn năm qua nàng vẫn mong cầu, đau khổ nhất là khi phải bất lực đứng nhìn người mình yêu lặng lẽ rơi lệ, bản thân lại chẳng thể nào làm Đường Thi Vũ biết được sự hiện diện của mình, nàng từng nghĩ lưu luyến trần thế sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống của Đường Thi Vũ, lại không cách nào ngăn nổi cảm xúc, có lẽ nàng đã ích kỷ níu kéo đoạn tình cảm vốn nên kết thúc.

“Không thể làm cho cuộc sống của người mỗi ngày đều hạnh phúc mới là chuyện để ta đau khổ, điều hối tiếc nhất là bỏ mặc người nhiều năm qua, ta xin lỗi”

“Ngày đó ta thành hôn nếu hối tiếc vì sao còn bỏ rơi ta...”

Đường Thi Vũ nghĩ lại liền thấy ủy khuất, đạo sĩ thú vị dần dần muốn chết, nàng chỉ mới giả vờ lạnh lùng nói vài câu liền bỏ đi, ngay cả chút níu kéo cũng không có, nàng thừa nhận mình dễ dàng bị rung động trước tình cảm chân thành, điều đó không đồng nghĩa với việc dễ trao ra tình cảm cho bất kỳ ai yêu mình, càng không

có chuyện vừa mới kết thúc với Thượng Quan Tôn, liền quay sang tiếp nhận cùng Trương Thượng Trí thành hôn, Kỷ Quân Đằng động não suy nghĩ liền biết có ẩn tình, một lần lấy dũng khí nói ra tình cảm thì nàng đã không do dự bỏ mặc tất cả để đi cùng, đáng tiếc Kỷ Quân Đằng đã không làm vậy, bản thân nàng lại cố chấp, ngại nói thẳng, khiến cho đoạn tình cảm này phải đợi hơn ngàn năm mới chân chính thuộc về nhau, Kỷ Quân Đằng vốn tưởng Đường Thi Vũ đã hạnh phúc với lựa chọn ở bên Trương Thượng Trí, nàng còn lý do gì để níu kéo, khi đó chỉ có thể mang nội tâm mất mát rời đi.

“Xin lỗi đã để người chịu khổ”

“Đơn giản xin lỗi xuống miệng không có bù đắp gì sao ?”

Đường Thi Vũ mỉm cười khuyh diễm, phượng nhãn ngập tràn hạnh phúc, giờ phút này nụ cười của nàng phi thường xinh đẹp, nữ tử khi yêu luôn xinh đẹp tuyệt vời hơn bao giờ hết, thời khắc hạnh phúc này nàng đã chờ đợi thật lâu, không cần phải hứa hẹn bất kỳ điều gì, Kỷ Quân Đằng có thể trở lại chính là lẽ vật ý nghĩa nhất mà lão thiên tặng nàng.

“Lấy mình tới bù đắp cho người, cả đời vĩnh viễn thuộc về người”

“Người xảo biện”

« Ta nghiêm túc đấy »

Kỷ Quân Đằng đang rất nghiêm túc, chưa bao giờ nghĩ tâm sẽ thuộc về ai khác ngoài Đường Thi Vũ, về sau cũng như thế, nàng sẽ cố gắng duy trì trạng thái hiện tại, để tiếp tục ở bên nhau, chuyện tương lai ra sao cứ để mặc nó xảy đến, Đường Thi Vũ kể cho Kỷ Quân Đằng nghe hết thấy mọi chuyện, cũng như cảm giác của mình khi cả hai chia cách, một chút giấu giếm cũng không hề, có lẽ Kỷ Quân Đằng muốn hỏi nàng rất nhiều việc, cho nên liền thành thật nói ra hết, nàng cảm thấy yêu nhau thì không nên có sự che giấu nào, chia sẻ mới càng thấu hiểu nhau hơn, hy vọng Kỷ Quân Đằng cũng sẽ thành thật với nàng như thế, dường như Kỷ Quân Đằng đang có tâm sự, nàng không hỏi qua, kiên nhẫn chờ ngày Kỷ Quân Đằng nguyện ý nói cho mình biết, Kỷ Quân Đằng bản tính luôn lo nghĩ đủ điều, lòng lúc nào lại không có tâm sự, chẳng qua sợ nói ra chỉ khiến nàng lo lắng theo.

36. Chương 36

Vào buổi sáng hôm sau Đường Thi Vũ tỉnh lại ưu buồn nhìn quanh căn phòng trống trải, có lẽ nàng không phải nằm mơ đi, tối qua mọi việc rất chân thật, đâu thể nào là giả, nàng chuẩn bị một chút liền đi ra khỏi phòng, những năm qua Vi Tuyết đã trưởng thành hơn rất nhiều, còn giúp đỡ nàng quản lý tốt giáo phái, tiểu nữ tử này chính là đồ đệ mà nàng cưng nhất, dẻo miệng thường hay chọc ghẹo nàng vui vẻ, nàng chẳng phải người thích lo chuyện bát quái, có đôi khi lại thấy tò mò về lai lịch của Vi Tuyết, không biết là hài tử của người nào, năm xưa nàng hỏi qua thì Vi Tuyết bảo rằng phụ thân là Kỷ Quân Đằng, mẫu thân không có, khi đó nàng thật sự tin hài tử là của Kỷ Quân Đằng cùng nữ tử nào, nàng đau lòng nhưng không thể trách Kỷ Quân Đằng, năm xưa là nàng từng cô phụ đối phương, chẳng lẽ bắt người ta có đơn cả đời để chờ đợi nàng, về sau đến thăm Huyền Tử mới biết rõ sự thật, từng nghe hắc kễ qua sự việc nàng thấy tiếc thương cho tiền kiếp của Vi Tuyết, nguyện yêu một người cho đến lúc chết vẫn không được đáp lại, đồng thời ngưỡng mộ nữ tử đã vì tình mà mất đi, xưa nay nữ tử khi yêu đều đau khổ nhiều hơn là hạnh phúc, Kỷ Quân Đằng cũng đã vì nàng trải qua nhiều đau khổ, nàng sẽ cố gắng bù đắp tổn thương đã qua, nàng đang đi dạo xem các đồ đệ luyện công chợt thấy Kỷ Quân Đằng đang đứng bên hiên trầm tư, nàng mừng rỡ bước nhanh về phía trước, Kỷ Quân Đằng ôn nhu mỉm cười khi thấy nàng.

« Ta cứ nghĩ người bỏ đi mất rồi »

« Ta xem Tuyết nhi luyện võ »

Kỷ Quân Đằng vui vẻ chỉ tay về hướng Vi Tuyết, hài tử hiện giờ ngoại hình thật giống trước kia, không có chút nào thay đổi, tính khí có điểm tương đồng, làm nàng nhớ tới quá khứ tốt đẹp, hy vọng ngày sau Vi Tuyết sẽ tìm thấy hạnh phúc, bất kể người kia là nam tử hay nữ tử, Đường Thi Vũ đi đến ngồi bên lan can, nàng

tựa hồ bị ăn dấm chua dù biết hai người bọn họ hiện giờ không còn tình cảm mập mờ như xưa,có lẽ do nàng nghĩ ngợi quá nhiều,yêu người đồng giới vừa lo đối phương bị nam tử khác cướp đi mất,lại lo lắng nữ tử bên cạnh làm đối phương động tâm,hiểm họa ngầm nhàn lên gấp đôi,nàng không cảnh giác cao độ cũng không thể.

« Nàng rất giỏi lại chịu khó học tập,biết người ở đây nàng chắc chắn rất vui,có muốn ta nói cho nàng nghe không ? »

« Đợi mai này mới nói rõ đi »

Kỷ Quân Đằng sợ là sẽ làm ảnh hưởng đến Vi Tuyết,riêng chuyện của tiền kiếp Vi Tuyết tuyệt đối không nên biết đến thì hơn,quá khứ đau buồn hãy cứ để nó ngủ say,khơi dậy chỉ sinh thêm phiền toái,các giáo đồ đang luyện công thoáng thấy chủ ngồi ở đó nói chuyện với không khí,thỉnh thoảng lại còn tươi cười,ngày thường không nói không rằng,hôm nay tính khí thay đổi thất thường làm các nàng cảm thấy hảo kỳ quái,Đường Thi Vũ nhìn ra họ đang chú ý mình,nàng nghiêm mặt liếc nhìn Kỷ Quân Đằng ý bảo đi thôi,Kỷ Quân Đằng đứng dậy cùng nàng đi dạo.

« Hôm nay người không tu luyện sao ? »

Kỷ Quân Đằng vẫn thấy Đường Thi Vũ theo thói quen mỗi sáng hay đến Tuyết Vũ điện tu luyện,hôm nay lại đi hướng khác,Đường Thi Vũ mỉm cười lắc đầu,mọi ngày là thế,hôm nay lại muốn thay đổi,nàng dẫn Kỷ Quân Đằng đến thư các,nơi này lưu giữ rất nhiều cổ thư những năm qua sưu tầm được.

« Toàn bộ sách nơi này đều là của người »

« Tặng ta nhiều vậy sao ? »

« Đâu có là bao,đi nhìn xem có thích không »

Kỷ Quân Đằng mỉm cười đi xung quanh tham quan,nàng thích nhất nghiên cứu y thuật,thứ hai là cổ thư,ngày trước căn phòng không có vật gì quý giá ngoài cổ thư,không ngờ Đường Thi Vũ lại tặng nàng món quà nhiều tâm tư như vậy,nội tâm cảm động vô cùng,Đường Thi Vũ nhìn ra được người yêu thích gì,mỗi việc nàng đều để tâm,chẳng qua trước kia cả hai quan hệ được coi như không phải là gì của nhau,đâu thể đột nhiên tặng quà.

« Vô cùng đa tạ người,ta sẽ trân trọng tốt bọn chúng »

« Giữa chúng ta còn cần phải khách khí sao đồ ngốc »

Đường Thi Vũ chưa thấy qua người nào yêu nhau lại khiêm tốn như thế,nàng đi đến bên bàn lấy ra bút mực vẽ tranh,không muốn làm phiền tới Kỷ Quân Đằng,thỉnh thoảng lại lên nhìn xem đối phương đang làm gì,Kỷ Quân Đằng dùng thần lực điều khiển quyển sách trên kệ bay đến bên cạnh,xem hết quyển này lại đến quyển khác,toàn bộ là của Đường Thi Vũ tặng cho,có đem vạn lượng tới đổi một quyển nàng cũng không bán.

« Nha sư phụ,người đang luyện gì vậy ? »

Vi Tuyết tập luyện xong đi vào liền kinh ngạc,hoàn toàn không phát giác ra sự hiện diện của Kỷ Quân Đằng,chỉ thấy Đường Thi Vũ đang ngồi vẽ tranh mà vẫn có thể đọc sách,loại này pháp thuật để nàng thấy hứng thú muốn học,nàng đi đến xem sư phụ vẽ gì liền nhăn mặt,quá xấu,bút pháp của sư phụ làm sao có thể xấu thành như vậy,Đường Thi Vũ nét mặt có hơi khó coi,vội buông bút xuống,nàng tâm tư đang đặt trên người một sách kia,nào có tinh thần vẽ tranh,tùy tiện quệt vài đường vô ý thức thôi,nàng gượng cười nhìn Vi Tuyết.

« Vừa mới tập luyện xong nghĩ ngơi chút rồi dùng cơm đi,vi sư ở đây...luyện thêm chút nữa »

« Vậy ta đi trước,à quên,sư tôn bảo sư phụ rảnh rồi thì xuất phái tham dự đại hội »

Vi Tuyết giao lại thiệp mời cho Đường Thi Vũ liền bỏ ra ngoài,Thừa Vân phái cũng là một môn phái nổi danh,cách vài năm họ mở đại hội luận võ,mời rất nhiều tu sĩ đến tham dự,trưởng môn là Nhiếp Tuyền,tuổi trẻ tài cao,hắn từng gặp qua Đường Thi Vũ,tuyệt thể cung chủ làm bao nam tử ngưỡng mộ,thật mong lần

này nàng có thể đến tham dự sự kiện, để hẳn có cơ hội làm quen, nàng quay đầu lại đã thấy Kỷ Quân Đằng ngậy ngốc nhìn mình.

« Người muốn thì cứ đi, mọi chuyện phải cẩn thận »

Kỷ Quân Đằng bây giờ ngay cả bản thân cũng không thể lo được, làm sao lo cho người khác, biết được Đường Thi Vũ khó xử nên không can, người trong giang hồ thân bất do kỷ, không đi sẽ bị người ta nghĩ không nề mặt, một khi đã xuất phát mỗi hành động đều phải cẩn thận, đề phòng kẻ xấu gây hại đến, Đường Thi Vũ của nhiều năm trước sẽ rất háo hức tham dự đại hội, nay đã khác xưa nhiều, tính khí trầm ổn hơn, thích cuộc sống bình yên hơn là náo nhiệt, trước nay do các giáo đồ khác đi thay nàng, lần này cũng không khác, có lẽ sẽ nhờ Diệp Dung đi, thuận tiện dẫn theo Vi Tuyết cùng vài đệ tử tinh anh khác đi học hỏi, nhận ra thiên hạ còn có nhiều kỳ tài cũng tốt, điều đó sẽ giúp họ có thêm động lực cố gắng tu luyện, nàng hiện giờ chỉ muốn ở bên cạnh Kỷ Quân Đằng, không có nhà hững đi đâu hết.

« Ta chỉ cần ở bên người, chuyện khác không muốn nghĩ tới »

Đường Thi Vũ mỉm cười xinh đẹp, trùi mền chạm nhẹ lên mặt Kỷ Quân Đằng, hỗn loạn ở tu chân giới nàng trải qua không ít, bây giờ không bận tâm nhiều đến thế giới bên ngoài nữa, thời gian về sau dùng để tận hưởng thế giới của hai người, Kỷ Quân Đằng trong lòng cảm động không kém, cả hai đi dạo ở hoa viên trải đầy bách hoa, An Đế quốc lãnh thổ ở tại bắc vực, khí hậu nơi đây tuy là hàn đới vẫn trồng được những loại hoa xinh đẹp, khắp nơi len lỏi những chiếc cầu bắc ngang qua các đình viện, ở giữa có một tòa cung điện nhỏ, xung quanh là hồ nước trong xanh tuyệt đẹp, cách đó không xa có một đình viện xây dựng bên vách núi cao, đứng ở nơi đó có thể ngắm nhìn toàn cảnh Tuyết Ảnh cung xinh đẹp tráng lệ, nơi yên bình mà Đường Thi Vũ thường đến giải tỏa ưu tư, hiện tại có thể cùng nàng tới đây ngắm cảnh, cảm xúc hoàn toàn khác biệt sự tịch mịch ngày trước.

Đường Thi Vũ ngồi xuống ghé nhẹ phát tay, trên bàn hiện lên chiếc đàn bạch sắc có khắc hoa xinh đẹp tinh mỹ và vài câu thơ, kiểu dáng hoàn toàn không giống huyền cầm thông thường, đây là Thiên Cầm mà phụ hoàng từng tặng, nàng chậm rãi khảy đàn, vẫn là bản nhạc cũ nhưng giai điệu đã vơi đi sự ưu thương, thay vào đó là giai điệu mang phong vị tuyệt vời của yêu thương, nàng trước kia chưa có suy nghĩ chính chắn, từng nghĩ Kỷ Quân Đằng không hợp với mình, khi đó trong mắt chỉ tồn tại mỗi mình Thượng Quan Tôn, cảm giác hẳn là nam tử mạnh mẽ có thể che chở cho nàng, hiện giờ nghĩ lại thật thấy mình rất ngây thơ, không sớm nhận ra người thật sự yêu mình, hiểu mình nhất vẫn là người từng bị mình thờ ơ, nàng bản tính tuy kiên cường, cũng có lúc búng bình, kiêu ngạo, thắc mắc chính mình có ưu điểm nào đáng để cho Kỷ Quân Đằng đặt hết tình cảm vào, đời này đối phương thật xui xẻo mới yêu phải nàng, riêng nàng tự thấy rất may mắn mới có người yêu tốt như thế, nàng đôi tay thon dài tuyết trắng lại tiếp tục khảy đàn, khóe miệng mỉm cười quyến rũ, phượng nhãn thâm tình nhìn Kỷ Quân Đằng, dường như nàng chưa bao giờ nhận ra biểu cảm của mình rất dễ làm người ta say mê.

Kỷ Quân Đằng yên tĩnh lắng nghe tiếng đàn, nội tâm thư thái tràn ngập niềm vui, sự ấm áp chân thật này là điều nàng luôn mong mỏi, nếu như Đường Thi Vũ không có câu trả lời cho tình cảm này, nàng cũng chẳng rõ lý do tại sao giữa biển người mệnh mông lại chỉ có thể yêu một người duy nhất, từ lúc đầu gặp gỡ đã bị thu hút bởi cá tính nổi trội, khi đó Đường Thi Vũ giống như ma nữ ngang ngược không nói lý, đôi khi làm người ta phát bực, chẳng có điểm nào giống bao nữ tử dịu dàng khác, thế nhưng nàng lại yêu chính những tật xấu đó.

“Sự phụ của người sẽ thích ta chứ, hẳn có phản đối chúng ta không ?”

Đường Thi Vũ nguyện ý cùng Kỷ Quân Đằng cả đời bên nhau, sẽ phải cùng nhau đối mặt với luân thường đạo lý cổ nhân định ra, nàng không sợ tương lai phải đối mặt bao nhiêu chuyện, thành tựu của đời nàng là được ở bên đạo sĩ ngốc thật tâm yêu mình, trân trọng từng khắc khi còn có thể bên nhau, bây giờ chỉ còn mỗi lo Huyền Tử biết được sẽ chia cách cả hai, thế tục vốn rất nghiêm khắc, xuất thân là đạo gia lại càng nghiêm khắc hơn, có thể dạy dỗ ra một Kỷ Quân Đằng nghiêm trang đạo mạo thì cũng đủ biết sự phụ là người thế nào, hẳn chắc gì dễ dàng tiếp nhận việc này, trong lòng nàng rất là lo lắng, nỗi sợ lớn nhất vẫn là Kỷ Quân Đằng sẽ từ bỏ nàng vì không thể để hẳn thất vọng.

“An tâm, sự phụ nhất định thích người, cho dù bị phản đối ta quyết tranh đấu đến cùng”

“Làm vậy là khi sư diệt tổ...”

“Vì người chuyện gì ta cũng dám làm”

Kỷ Quân Đẳng ánh mắt đầy vẻ kiên định, nội tâm lại thấy lo lắng, không dám để lộ ra ngoài sợ Đường Thi Vũ bất an, nàng chẳng phải lo ngại bản thân không đủ quyết tâm, chỉ sợ sự phụ buồn lòng, bất kể kết quả có ra sao, nếu phải lựa chọn giữa tình và nghĩa nàng tuyệt không để Đường Thi Vũ phải tổn thương, đánh mất Đường Thi Vũ sẽ là mất đi chính mình, nỗi đau ly biệt thiên nam địa bắc không có ngày tương kiến là những chuỗi ngày dài vô vọng, hư không tịch mịch, nỗi đau đó không gì có thể khóa lấp, Đường Thi Vũ đã vì nàng thủy chung chờ đợi, tiếp nhận rủi ro tình cảm của hai người không được dài lâu, những điều này mang ý nghĩa đặc biệt rất đối lớn lao, nàng sẽ căm ghét chính mình nếu cô phụ Đường Thi Vũ, sẽ cố gắng tranh đấu vì tình yêu cho đến giây phút sau cùng, dùng cả đời chỉ để yêu duy nhất Đường Thi Vũ, sẽ đi ngàn dặm, làm tất cả để tạo dựng nên hạnh phúc cho cả hai, Đường Thi Vũ phi thường lo lắng, sợ nàng vì mình phải mang danh phản bội sư môn, lại rất sợ bị bỏ rơi, thật lòng không biết làm sao, mong rằng Huyền Tử đạo trưởng có thể cảm thông cho.

37. Chương 37

Hơn hai năm sau Kỷ Quân Đẳng mới khôi phục nguyên thể và pháp lực, theo lý từ ngày hứng chịu sát thương do Diệt Thế ma pháp tạo nên nàng sớm cùng chung kết cục như Dạ Ma Đế, không lý giải được tại sao còn cơ may tồn tại, tu chân giới có quá nhiều điều kỳ huyền chưa lĩnh ngộ hết, cũng có thể do nàng chịu ít sát thương hơn hẳn, cộng thêm việc kiên trì tu luyện, hấp thụ linh khí thiên địa dần khôi phục như hiện giờ, nàng thật sự trở lại trần thế lần nữa, ảo ảnh ý niệm từ đây tan biến, tu chân giới xuất hiện nhiều truyền kỳ về việc nàng đánh bại Dạ Ma Đế, họ cho rằng nàng là tuyệt thế cường giả, thân tại ma đạo vẫn một lòng trung thành hướng về thiên đạo, không dễ dàng bị quyền lực cám dỗ là chuyện rất đáng ngưỡng mộ, họ nào biết thiên sinh nàng cũng có một mặt yếu đuối như bao nữ tử khác, cũng từng tự thấy hổ thẹn khi chưa tu hành đến đâu, từng muốn chứng minh dù là nam hay nữ chỉ cần có quyết tâm đều có thể làm nên đại sự, cuối cùng tiếp tục giữ yên lặng, không công khai thân phận thật sự, điều đó ảnh hưởng đến thanh danh ngàn đời qua của Tinh Vũ phái, hơn hết nàng sợ Đường Thi Vũ phải đối mặt lời lẽ khó nghe từ ngoại giới, có thể bảo vệ những người bên cạnh thì chịu chút khó xử có đáng là gì.

Đường Thi Vũ có thể ôm Kỷ Quân Đẳng bằng thể xác thật sự hiện hữu, không còn là không khí nữa, điều đáng nói nhất là bây giờ ở Tuyệt Ảnh cung không ai xem nàng vì tình hóa điên, tương tự thành ảo tưởng nữa, nàng xưa nay không có ý thu nhận nam đồ đệ, tuy nhiên chưa từng cấm đoán đệ tử yêu ai, ngay cả nàng cũng có thể thì họ làm sao lại không thể, hầu hết mọi người ở Tuyệt Ảnh cung đều ngưỡng mộ sự phụ cùng sư công, hy vọng có được mối tình sâu đậm như cả hai.

Kỷ Quân Đẳng từng dẫn Đường Thi Vũ trở về thăm sư phụ, Huyền Tử tuy không chúc phúc cho hai người cũng không có ý phản đối, suy đến cùng hẳn chỉ là người ngoài cuộc, cho rằng hai nữ tử yêu nhau không thể bền vững được bao lâu, khi thấy đồ đệ trong mắt tràn ngập hạnh phúc thì hẳn đã thay đổi cách nhìn nhận, từ khi biết tin Dạ Ma Đế bị đánh bại hẳn lại có thêm mối lo khác, Kỷ Quân Đẳng bản tính thiện lương nhưng mang trong mình sức mạnh cường thế có thể lập nên cả vương triều, hẳn luôn tin tưởng đồ đệ, chỉ lo ngại hồng trần còn nhiều cám dỗ khó lòng vượt qua được, nếu nàng hoàn tục lại đi sai đường thì kết cục thật không tưởng tượng nổi, trước giờ luôn mong rằng nàng có thể tiếp tục tu hành để kiềm chế tâm tính, nay nàng đã quyết tâm hoàn tục hẳn đành thuận theo ý muốn.

Dù tương lai thế nào Kỷ Quân Đẳng vẫn không quên mình từng được Tinh Vũ phái đào tạo, sư phụ có công nuôi dưỡng, tuyệt không làm ra loại chuyện ảnh hưởng đến Tinh Vũ phái, ngày sau nhất định vẫn là người tốt, không làm chuyện thẹn với lòng, đền đáp ân tình bao la của sư phụ, nàng yêu quý Tinh Vũ phái, luyện tiếu không nở rời khỏi, tuy nhiên hiện giờ nàng không còn cô độc nữa, đang có người chờ đợi nàng mang hạnh phúc đến, đành lựa chọn từ giả con đường tu đạo.

Đường Thi Vũ yểu nhược ngã vào lòng Kỷ Quân Đẳng, hành động của nàng không có gì là lả lơi, chỉ đơn giản muốn cảm nhận hơi ấm từ người yêu, nhìn vào mắt ngoại nhân lại là hành động khiến cho người ta toàn thân phát hỏa, tâm sinh tà niệm, Kỷ Quân Đẳng cười nhạt dịu dàng ôm lấy nàng, tay của hai người thủy

chung nắm chặt,hoàn toàn không nhận ra có người đang nhìn lên,Diệp Dung cùng Vi Tuyết ẩn núp ở đằng sau một thân cây theo dõi,từ ngày có Kỷ Quân Đằng xuất hiện Đường Thi Vũ không còn lạnh lùng trầm tư nữa,thường hay cười với mọi người hơn,có một viên tâm được lớn như vậy ở bên cạnh,nàng muốn phát bệnh trầm cảm sợ là không thể.

“Quân Đằng,người yêu ta nhiều không”

“Nhiều đến không thể hình dung bằng lời,cũng chẳng gì so sánh được”

Kỷ Quân Đằng che giấu đi tia ngại ngùng,như tình nắm lấy tay Đường Thi Vũ đặt lên tim mình,nàng nguyện vì nhân ái đánh đổi tất cả,ngàn năm tương tư trong đau khổ không làm nàng ngừng nghĩ về ái tình này,có khác biệt chỉ là tình cảm hiện tại nhiều hơn chứ chưa từng vui đi chút nào,Đường Thi Vũ cảm nhận được sự chân thành này,nàng chột mím cười tiếp tục hỏi.

“Vậy ta có xinh đẹp không ?”

« Rất xinh đẹp »

« Xinh đẹp đến mức nào ? »

« Thiên hạ này người là nữ tử xinh đẹp nhất,kể cả khi đã lão »

Kỷ Quân Đằng thành thật nói ra cảm nghĩ,trong tâm nàng thì Đường Thi Vũ chính là mỹ cảnh đẹp nhất thiên địa,chẳng gì có thể sánh bằng,nhân sinh ai lại không bước qua giai đoạn sinh lão bệnh tử,hiện giờ cả hai không còn đơn thuần chỉ là tình lữ nữa,Đường Thi Vũ là người cùng nàng đi hết quãng đời còn lại,nàng làm sao có thể hiềm khí về ngoài của nữ tử duy nhất tồn tại trong cuộc đời mình,dù mai kia đứng trước giây phút bạc đầu,dung mạo đã lão thì Đường Thi Vũ vẫn là người xinh đẹp nhất trong tâm nàng,mãi là người nàng yêu thương nhất trần thế,Đường Thi Vũ khước miệng gợi lên tia ngọt ngào,dù cảm thấy lời khen ngợi có chút khoa trương,tuy thế mọi nữ tử đều yêu thích được người yêu khen ngợi,nghe vào liền cảm thấy tâm đều ngọt ngào hẳn lên,nàng tiến đến hôn nhẹ lên môi Kỷ Quân Đằng,hạnh phúc khi biết nàng ở trong lòng nhân ái là như thế nào,nguyên lai trong tâm Kỷ Quân Đằng thì nàng luôn hoàn mỹ như thế,trong lòng nàng cũng như thế,không có bất kỳ tia bài xích nào kể cả khi biết Kỷ Quân Đằng là nữ tử như mình.

« Thế người có muốn như ta không ? »

« Chuyện này...ta nghĩ không cần thiết lắm đâu... »

Kỷ Quân Đằng hiểu rõ Đường Thi Vũ lại muốn bắt mình đi luyện công,theo nàng thấy thì nhan sắc của mình đủ dùng rồi,không cần phải luyện thêm loại công pháp đó làm chi,có xinh đẹp hơn cũng không ích lợi gì,tánh mạng mới là trên hết,Đường Thi Vũ nhìn vào sắc mặt của nàng cũng đoán biết đang nghĩ gì,chuyện Đường Thi Vũ muốn làm đâu dễ dàng từ bỏ vậy được.

« Chẳng lẽ người không muốn trở lại bình thường sao ? »

« Bình thường tất nhiên là muốn,nhưng để sau hãy nói,ta đi thăm Tuyết nhi chút... »

« Đừng lấy nàng ra làm lý do bỏ trốn,người đứng lại đó cho ta »

Đường Thi Vũ càng kêu thì Kỷ Quân Đằng càng đi xa hơn,gần như đang chạy chứ không phải đi nữa,để Đường Thi Vũ bắt lại nhất định sẽ bị ép song tu Thiên Nữ Vũ Luyện,loại kiếm pháp này múa kiếm cứ như đang vũ khúc thật quá ủy mị,chỉ thích hợp với những nữ tử có thể chất mềm mại uyển chuyển,nàng thấy không phù hợp với mình chút nào,tự nghĩ biện pháp khắc phục giúp cơ thể hoàn thiện hơn cũng được,không cần thiết phải gia nhập Tuyết Ảnh cung,nàng đi không lâu liền bị Đường Thi Vũ dùng vải lụa chới chặt lôi đi,nàng nét mặt khó coi lắc đầu mấy cái.

« Không muốn đâu đừng ép ta...»

Đường Thi Vũ hừ lạnh một cái,tiếp tục lôi Kỷ Quân Đằng đi đến Tuyết Vũ điện,rảnh rỗi để làm gì,chi bằng cùng nhau tu luyện chẳng phải thú vị hơn sao,Diệp Dung đứng quan sát này giờ,lắc đầu thất vọng,không hiểu nổi tại sao ai cũng sợ nàng,ngay cả Diệp Dung đôi khi cũng thấy sợ không dám đắc tội,bây giờ ngay cả người yêu nàng cũng đem ra bắt nạt,Kỷ Quân Đằng thật là quá đáng thương.

« Không ngờ sự công của người đầu không lại Vũ nhi,lần này nàng chết không thể nghi ngờ »

« Là do nàng tự đi tìm chết »

Vi Tuyết hai tay ôm trước ngực, mỉm cười đắc ý, Kỷ Quân Đằng có phúc lại không biết hưởng, ai lại không biết luyện tuyệt học này nếu song tu thì tương đối thân mật, hai người cùng luyện kiếm phải như hình với bóng, tâm linh tương thông, phối hợp nhẹ nhàng uyển chuyển, tạo nên loại kiếm vũ xinh đẹp mỹ hoặc nhưng lực sát thương tạo ra thì không hề nhỏ, nàng cũng đang muốn thử song tu cùng tỷ muội nào đó, chỉ bởi thân mật quá mức cho nên Kỷ Quân Đằng mới thấy hoang mang, sợ chính mình mất tự chủ, vừa vào đến điện thì cửa đã đóng chặt, nàng trong lòng căng thẳng vẫn giả bộ không chuyện gì, Đường Thi Vũ cười mà như không cười, cầm lấy thanh kiếm quảng đến cho nàng.

« Người mới nhập môn nên ta sẽ dạy những chiêu thức cơ bản, hãy nhìn cho kỹ nga »

Đường Thi Vũ trong tay đang cầm thanh kiếm xinh đẹp, chột quảng kiếm lên không trung rồi xoay người bay đến bắt lấy, ngọc thể đẹp tựa cánh hoa đào mong manh phiêu vũ trước gió, sự xinh đẹp ủy mị khiến cho bảy phương phải thất sắc, từng cái giờ tay nhắc chân cho đến thần thái đều tạo nên mi lực làm mê hoặc mọi ánh nhìn, nàng mỉm cười dùng kiếm múa vài đường nét uyển chuyển nơi hư không, ánh hồng quang dần hình thành đóa hoa xinh đẹp rực rỡ, đến khi chân nàng chạm đất thì cũng là lúc hoàn thành chiêu thức, Kỷ Quân Đằng vỗ tay tán dương, thật thích xem nàng vũ kiếm hơn là tự mình thể nghiệm.

« Vũ nhi, người giỏi quá, kiếm pháp thật xảo diệu »

« Đừng đánh trống lảng, tới phiên người đó »

Kỷ Quân Đằng hít một hơi lấy tinh thần, bay lên không trung thi triển kiếm pháp tương tự như đã thấy, vũ kiếm là phải hòa mình cùng với kiếm, như thế mới có thể tạo nên tư thế linh hoạt theo ý mình, nàng đường kiếm không được uyển chuyển, tạo ra đóa hoa mất đi vài phần mềm mại, tuy trước kia có đọc qua vài chương của Thiên Nữ Vũ Luyện, nhưng chưa từng áp dụng trên thực tế, lần đầu đạt kết quả này miễn cưỡng coi như có thể tiếp nhận rồi, Đường Thi Vũ vẫn chưa hài lòng, đến bên cạnh nắm lấy tay cầm kiếm của nàng, tay còn lại ôm eo, ân cần dạy nàng điều chỉnh tư thế, gần đây nàng không hiểu sao hay bị mất tập trung, thoáng nghe được mùi hương mê người để cho nhịp tim nàng gia tăng, tâm loạn như ma.

Đường Thi Vũ cũng nhận ra có điều khác lạ, quay đầu lại đã thấy nét mặt ngây ngốc mang theo ánh mắt si mê ngấm nhìn mình, nàng nở nụ cười xinh đẹp, đang định quay đi đã bị Kỷ Quân Đằng ôm chặt vòng eo, Kỷ Quân Đằng không thể kiềm nén cảm xúc đang trào dâng, cúi đầu trao nàng nụ hôn ngọt ngào cuồng đắm, nàng dù xấu hổ vẫn nồng nhiệt đáp lại sự ngọt ngào trên môi, dùng nó khóa lấp những điều đã qua, cả hai đều không có kinh nghiệm hôn nhau, nụ hôn lại phá lệ tuyệt vời, song phương hôn nhau cuồng đắm để cho ánh trăng sáng cũng phải xấu hổ chui vào đám mây ẩn trốn, song lưỡi vô tình chạm vào nhau tạo nên dòng điện, Kỷ Quân Đằng lần này mới cảm nhận được điều kỳ lạ, vươn lưỡi lần nữa tìm đến cảm giác mềm mại tuyệt vời đó, sự hiếu kỳ vô tình để cho nàng mặt đỏ ửng lên, âm thầm tự hỏi người đang làm gì, cảm nhận được sự mềm mại ướt át đó làm nhịp tim nàng không an phận loạn nhảy, nhất thời mê luyện loại cảm giác mới lạ này, vươn chiếc lưỡi ngọt ngào âu yếm lẫn nhau, cả hai dần khám phá ra điều thú vị khi hôn nhau, nguyên lai hôn không chỉ thể hiện tình cảm còn có thể làm cho người ta mê đắm, muốn ngừng lại không cách nào ngừng được.

38. Chương 38

Đối với đạo gia chuyện sắc dục là hoàn toàn không có, họ có thể khắc chế cả cảm xúc của chính mình, không màng tới nhu cầu sinh lý mà nhân thể bận tâm, bởi lẽ trong tâm của họ không tồn tại yêu, Kỷ Quân Đằng từng kiến thức qua chưa hẳn là đã hiểu rõ, đối với nàng hôn đã là thân mật nhất rồi, còn có cái gì xa hơn hoàn toàn không biết, trong tình yêu những điều từng để cho nàng khiếp sợ lại mang đến tư vị ngọt ngào giúp tình cảm thăng hoa, nàng bình thần ngồi trên ghế, lòng lại hồi hộp cực độ khi thấy Đường Thi Vũ ở trước mắt dần thoát khai y phục, mơ hồ cảm giác được chuyện gì sắp xảy đến, cả hai yêu nhau không tránh khỏi vài vấn đề rất có khả năng phát sinh, lần đầu trong đời chứng kiến tình cảnh khó xử này, nàng xấu hổ lại hoang mang không biết phải làm sao, cảm thấy chuyện đó quá mức ngại ngùng, hai tay nắm chặt y phục của mình.

Đường Thi Vũ tận sâu thẳm nơi đáy lòng luôn hy vọng có thể chân chính là nữ tử của Kỷ Quân Đăng, đó thật sự là ý nghĩa hạnh phúc đối với nàng, có nữ tử nào khi yêu lại không mong tâm can lẫn thể xác đều thuộc về người mình yêu, nàng không ngoại lệ, là vì trước kia còn ái ngại nên không dám biểu lộ gì, chờ đợi Kỷ Quân Đăng chủ động trước, đáng tiếc tên ngọc chậm tiêu cho đến bây giờ mới có dấu hiệu động tình, nàng kiều nhan chợt phiếm hồng, chậm rãi thoát khai lớp y phục sau cùng, hiển lộ ngọc thể tuyết trắng hồng nhuận, dáng người mạn diệu với đôi ngọc phong ngạo nhân, mơ hồ thấp thoáng hai khỏa anh đào hồng diễm cao vút, xinh đẹp mị hoặc khiến người xem kinh tâm động phách, vòng eo nhỏ nhắn vô khuyết, thon dài chân ngọc, ở dưới ánh sáng mờ ảo lộ vẻ minh diễm mê người, ở dưới ánh sáng mờ ảo lộ vẻ minh diễm mê người, mỗi đường cong trên ngọc thể tuyết trắng đều hoàn mỹ tuyệt đối, ở dưới ánh sáng mờ ảo lộ vẻ minh diễm, tóc dài buông xỏa thoáng che đi cảnh sắc mê người, giờ phút này nàng xinh đẹp quang khiết tựa thiên tiên, không còn mảnh vải che thân đáng lý người nên xấu hổ nhất phải là nàng mới phải, Kỷ Quân Đăng cư nhiên quay đầu đi chỗ khác, để cho nàng đỏ khốc đỏ cười.

“Người...không muốn nhìn...bởi vì...hiềm khí ta sao?”

“Không phải vậy...chỉ là...”

Kỷ Quân Đăng sắc mặt biến hồng, quay đầu lại muốn giải thích liền gặp người nơi đó, đường cong vạn phần mê người của Đường Thi Vũ đã hoàn toàn bại lộ trước mắt, khiến nàng vừa ái ngại lại cảm giác hô hấp khó khăn, cơ thể dần nóng bức đến mồ hôi lâm ly, sự xinh đẹp dụ hoặc vô tình kéo nàng lâm vào mê cảnh không cách nào thoát ra được, Đường Thi Vũ nội tâm căng thẳng chưa đến độ không biết phải làm sao, chậm rãi bước đến ôn nhu ôm Kỷ Quân Đăng vào lòng, giờ tay lau đi mồ hôi trên trán đối phương, Kỷ Quân Đăng mặt chôn ở giữa đôi ngọc phong mềm mại đầy đặn, bất giác cảm thấy miệng khô khốc, không biết bị làm sao tay chân như muốn rã rời, nét mặt hoang mang ngẩng đầu lên nhìn nàng.

« Vũ nhi...ta không hiềm khí người...nhưng chúng ta như vậy liệu có phải đạo hay không? »

« ...Vậy sự phụ của người có dạy qua thể nào mới là đạo không? »

Đường Thi Vũ mây đỏ đầy mặt vẫn kiên nhẫn giúp Kỷ Quân Đăng giải tỏa áp lực trong lòng, nàng nghĩ Diệp Dung nói đúng, cả hai quyết định một đời một kiếp thì việc này sớm hay muộn sẽ xảy ra, nàng có chút ích kỷ muốn hoàn toàn thuộc về Kỷ Quân Đăng, từ đây về sau Kỷ Quân Đăng sẽ vĩnh viễn ở bên nàng, có thể cho rằng phương thức nàng đang làm không chỉ có tình yêu mà còn là một loại trời buộc.

« Đạo là sống quang minh lỗi lạc, hành thiện bất hành ác, hết lòng yêu thương, giúp đỡ chúng sinh, là tu sĩ càng phải đặt quyền lợi của họ lên trên cả bản thân »

« Nga, nói vậy làm mỗi việc gì đều vì bách tính, người xem yêu thương họ cũng là đạo, thì tại sao yêu thương nương tử chẳng phải đạo đây, huống hồ chúng ta không tính là làm chuyện ác gì... »

« Đây...đường như cũng đúng »

Kỷ Quân Đăng chợt mỉm cười, hạnh phúc khi Đường Thi Vũ thừa nhận là nương tử của nàng, lời nói của Đường Thi Vũ rất đúng, không lý do gì yêu thương nương tử là chuyện trái thiên đạo, mặc dù chưa thể giải tỏa hết khúc mắc, tâm tình đã bớt căng thẳng hơn, nàng đã hoàn tục nên gạt bỏ mọi lễ giáo nghiêm khắc qua một bên, hiện giờ chỉ cần trong tâm có yêu đã đủ, nàng nhẹ ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Đường Thi Vũ, để cho đối phương ngồi trên đùi mình, nghiêng người hôn lên làn môi kiều diễm, Đường Thi Vũ hai tay câu cổ Kỷ Quân Đăng, nhắm nghiền mi mắt đón nhận yêu thương bằng tất cả tình cảm, cả hai dần mê đắm khoảnh khắc ngọt ngào này, nàng choàng tay xuống giúp Kỷ Quân Đăng cởi đi đai lưng, y phục được cởi để lộ vóc người xinh đẹp, nàng chạm nhẹ lên làn da tuyết trắng trước ngực Kỷ Quân Đăng, dù lòng ngực khác biệt nữ tử lại phá lệ mềm mại, bị vờn về một lúc Kỷ Quân Đăng bắt đầu cảm giác toàn thân nóng lên, tay không an phận chạm nhẹ lên đôi ngọc phong cao ngất, mềm mại co dãn vạn phần làm người ta nhin không được muốn nhu nắn mãi, nàng cảm nhận được sự thư thái, hé môi khẽ kiều ngâm.

« A... »

« Ta làm người đau sao...xin lỗi, ta sẽ nhẹ tay hơn »

« Không...a...chán ghét... »

Đường Thi Vũ xấu hổ nhắm nghiền phượng nhãn, khê cắn môi đỏ mọng, hơi nghiêng người ra phía sau, nàng lần đầu cảm nhận được loại tư vị thư thái này, nội tâm sinh ra tia hồi hộp lại chờ mong, Kỷ Quân Đằng như bị mê hoặc trước hai khóa anh đào xinh đẹp cao vút trước mắt, khê hôn nhẹ lên, vươn lưỡi lướt qua điểm nhỏ nhắn hồng diễm, dù động tác không thành thực vẫn để cho nàng phải hít hơi lạnh khí, chính vì không có kỹ xảo loạn liếm lung tung như hài tử để cho nàng càng thêm khó nhẫn nhịn, ôm chặt lấy đầu Kỷ Quân Đằng.

« A...không thể...a...nơi đó...ân...nha... »

Kỷ Quân Đằng hai tay mãi mê nhu nắn đôi ngọc phong đầy đặn, nghe được thanh âm mê người liền đoán biết nơi này là điểm làm cho Đường Thi Vũ thấy dễ chịu, hàm khóa anh đào diễm sắc vào miệng, tiếp tục vươn lưỡi âu yếm, thi thoảng lại mút vào, tựa như đang thưởng thức mỹ vị, nàng mị nhãn mê ly, cảm giác như có dòng điện không ngừng lưu chuyển toàn thân, cả người dần hữu khí vô lực, bãi động eo nhỏ lần tránh cảm giác thư thái lại có phần tê dại này.

“Đừng...a...ta...không chịu được...a...”

Đường Thi Vũ lời hòa hành động bất đồng, dù là kêu đừng hai tay lại càng chặt lấy Kỷ Quân Đằng, hơi ưỡn người lên, đôi ngọc phong căng tròn càng dán gần môi Kỷ Quân Đằng hơn, nàng khổ sở kiềm nén khoái cảm đang dâng trào, Kỷ Quân Đằng cảm giác được bụng dưới có tia ẩm ướt, choàng tay xuống sờ lên, phát hiện nơi tối tư mật của Đường Thi Vũ là “hung thủ” gây nên, tay vừa chạm nhẹ lên vùng mềm mại ướt át Đường Thi Vũ liền run nhẹ, vịn vẹo eo nhỏ né tránh.

“A...đừng động...a...”

Đường Thi Vũ nét mặt thống khổ tựa đầu vào vai Kỷ Quân Đằng than nhẹ như đang làm nũng, mặc dù là xấu hổ vẫn mơ hồ khát cầu sự ôn nhu vuốt ve này, đây đã là phản ứng tự nhiên của cơ thể khi bị kích thích, Kỷ Quân Đằng bất ngờ xoay người đặt nàng nằm xuống sàn nhà, quỳ gối bên cạnh tò mò nhìn vào giữa hai chân nàng, âm mao đen huyền mềm mại như tơ bao quanh lấy hai phiến âm môi tuyết trắng, có thể thấy điểm hồng sắc xinh đẹp mà ẩm ướt nằm ở thẹn bên trong, ái dịch tựa tinh sương lắng đọng trên cánh hoa, vô cùng xinh đẹp cảm dỗ, hoa huyết thỉnh thoảng lại co thắt dường như là đang xấu hổ khi bị nhìn chăm chú, nàng kiều nhan không giấu nổi tia ngượng ngùng, vội khép hai chân lại.

“Người đừng nhìn...quá mất mặt...”

“Chớ xấu hổ...”

Kỷ Quân Đằng nội tâm rối rắm không biết nên làm gì tiếp theo, lúng túng hôn nhẹ lên môi Đường Thi Vũ, bàn tay thon dài chậm rãi âu yếm ngọc thể trần đầy mị hoặc, nhẹ nhàng vuốt ve thon dài chân ngọc, một đường đi đến nơi để cho mình tò mò, xúc cảm mềm mại trơn trượt như có ma lực hấp dẫn, không cách nào dừng lại được, ngón giữa chạm nhẹ lên âm để hồng sắc, nhẹ nhàng ma sát, đùa bỡn, ngọc thể của nàng sớm thấm ướt những giọt mồ hôi trong suốt, nơi tư mật truyền đến từng đợt khoái cảm làm nàng thoải mái kiềm nén không xong.

“Quân Đằng...a...ta...a...chỗ đó...rất khó chịu...a...”

Đường Thi Vũ dần bị dục hỏa thiêu đốt, cảm giác nơi tư mật tê nhột thực khó chịu lại có phần thư thích, chẳng biết làm sao ngăn lại, Kỷ Quân Đằng hôn nhẹ lên chiếc cổ tuyết trắng của nàng, thở gấp bên tai nàng, hai thân thể trần trụi chạm vào nhau không giải tỏa được sự khó chịu chỉ khiến cơ thể đôi bên nóng bức hơn, nàng không rõ mình đang muốn gì, nơi phi thường mãi cảm lại truyền đến cảm giác thoải mái làm nàng thật sự không kiềm nén được nữa, bắt đầu vịn vẹo eo nhỏ, Kỷ Quân Đằng một đường hôn đến trước ngực nàng, môi lần nữa tìm đến nhũ phong ửng hồng vì bị kích thích biến thành đỏ ửng, có phần săn chắc lại, hàm nó vào miệng treu đùa, nghe được thanh âm rên rỉ mê người của nữ tử mình yêu thì lực độ càng mãnh liệt hơn, mỗi lần đầu lưỡi nhẹ lướt qua đều khiến nhũ phong tựa hồ run rẩy nhẹ, dùng lưỡi ôn nhu âu yếm đến nhũ phong biến cứng rắn như hạt đậu nhỏ, tay vẫn tiếp tục môn trớn hoa huyết mềm mại có dấu hiệu ẩm ướt, nàng đầu óc trống rỗng không còn nghĩ được gì nữa, thần trí hoàn toàn bị khoái cảm khống chế, nàng bắt lại bàn tay đang vịn về nơi tư mật của mình, nhếch môi anh đào khê kiều ngậm.

“A...ân...đừng liếm...a...ta có điểm...chịu không nổi...a...thật dễ chịu...”

Hạ thể mơ hồ có dòng âm tinh nóng bỏng như thủy triều muốn tiết chế ra ngoài, để cho Đường Thi Vũ khổ

sở muốn nhần nhin mà không được, cơ huyết co thắt bài tiết ái dịch mỗi lúc nhiều hơn, Kỷ Quân Đằng phát hiện tiểu huyết có thông đạo khác, nhỏ nhắn khít chặt đến độ một ngón tay cũng khó lòng tiến vào, đây mới thật sự chính là nơi tối thần bí mang đến muôn vạn khoái hoạt cảm dỗ, ngón giữa không tiếng động xâm nhập vào nhục bích ấm nóng, tường lũy mềm mại bên trong liền hấp chặn lấy ngoại vật tiến vào, mỗi lần tiến sâu vào liền ma sát tạo thành khoái cảm để cho nàng không ngừng thở gấp, Kỷ Quân Đằng cảm giác như nơi này quá nhỏ bé không thể tiến vào nữa, mò mẫm một hồi chợt rút ngón tay về tiếp tục loạn vân về bên ngoài, nàng mơ hồ thấy mát mát, hiểu rằng tiếp tục xâm nhập sẽ chạm đến ranh giới biểu thị tượng trưng của xứ nữ, khi đó nàng sẽ chân chính thuộc về Kỷ Quân Đằng, tên gốc này tại sao dừng lại, nàng hai chân tuyết trắng câu chặt lấy eo đối phương, hơi ưỡn người lên, môi anh đào xuất ra từng trận hô hấp hỗn loạn.

“A...a...ân...mau tiến vào...a...”

Kỷ Quân Đằng nhận được mệnh lệnh liền lần nữa tìm đến nơi mềm mại mê người, loay hoay một lúc mới tìm ra huyết khẩu, thật vất vả cuối cùng cũng thành công xâm nhập vào, bên trong trơn trượt mà khít chặt, tựa như cái miệng nhỏ nhắn mút lấy ngón tay, cảm giác được cả người tê dại theo, nhẹ ra vào vài lần để hoa huyết dần thói quen với sự kích thích, qua lát sau mới xâm nhập hoàn toàn vào nơi tối thần bí, Đường Thi Vũ kiều nhan lâm ly mờ mờ, cắn chặt răng cố gắng chịu đựng đau đớn khi ngoại vật đã hoàn toàn tiến vào cơ thể mình, Kỷ Quân Đằng phát hiện nàng khóc, nội tâm đau lòng tự trách mình thô bạo, lặng lẽ rút tay về, hoảng hốt khi nhận ra tay và cả hoa huyết hồng sắc thấm ướt ái dịch hòa lẫn huyết.

“Vũ nhi...”

“Một lúc liền không sao, đừng lo lắng...”

Đường Thi Vũ đau đến muốn hôn mê vẫn cố gắng mỉm cười xinh đẹp để Kỷ Quân Đằng an tâm, do chính người mình yêu lấy đi trinh khiết nàng không khó chịu mà rất hạnh phúc, từ nay đã chân chính thuộc về Kỷ Quân Đằng, vì đối phương chịu chút nỗi đau của thể xác không đáng là gì, Kỷ Quân Đằng thần trí hoàn toàn thanh tĩnh, tiếc hận vì đã làm tổn thương đến nàng, chạy đi lấy khăn nóng đến xử lý “vết thương”, nào rõ lần đầu của nữ tử đều có dấu hiệu này, cứ nghĩ là do mình đã quá thô bạo làm nhân ái bị thương, nàng mỉm cười ôm Kỷ Quân Đằng vào lòng loạn hôn, nàng hạnh phúc khi biết Kỷ Quân Đằng lo lắng cho mình như thế, Kỷ Quân Đằng đau lòng ôm lấy nàng, không dám làm loạn sợ nàng lại đau, qua lúc sau cảm giác đau đớn qua đi nàng xấu hổ chủ động dẫn lối cho Kỷ Quân Đằng lần nữa tiến vào thân thể mình, bóng đêm lặng lẽ bao trùm vạn vật, cả hai vẫn chìm đắm trong ái tình đến quên đi mọi điều, hiện tại chỉ còn lại hạnh phúc đan xen khoái cảm ngập tràn trong tâm.

39. Chương 39

Sớm tinh mơ Kỷ Quân Đằng choàng tỉnh dịu dàng ôm lấy nữ tử xinh đẹp đang ngủ say, trải qua một đêm chìm trong yêu thương mật ngọt, tận hưởng xúc cảm mang đủ tư vị khác nhau, bây giờ mới chân chính hiểu điều gì gọi là diễm phúc tiêu dao chốn nhân thế, yêu không chỉ có thể dùng lời lẽ đến giải bày, còn có thể dùng ngôn ngữ cơ thể đến biểu đạt, nàng ở trong lòng cảm thần điều tuyệt vời mà Đường Thi Vũ cùng mình thể nghiệm qua.

“Người ngây ngô cười gì đó”

Đường Thi Vũ kiều nhan hơi phiếm hồng, ngượng ngùng khi nhận ra việc tối qua không phải giấc mộng, Kỷ Quân Đằng cười không có hảo ý làm nàng có chút buồn bực, muốn quay đầu đi lại bị cưỡng hôn, nàng mỉm cười khéo léo né tránh, tối qua không ngần ngại chủ động, hiện tại đã là ban ngày có thể nhìn rõ mặt nhau, nhất thời thấy ái ngại vô cùng, quang lỏa thể ngời dậy, mái tóc dài tựa dòng thác tùy ý rơi tán loạn trên lưng trần tuyết trắng, nghiêng người nhặt lên y phục hỗn độn bị rơi trên sàn nhà, tình thế này nếu bị người ta nhìn thấy thật xấu hổ không chịu nổi, nàng nghĩ đến liền chán ghét mắng một câu.

“Trời đã sáng còn không chịu dậy...”

Nhìn đến lưng trần tuyết trắng yêu kiều của Đường Thi Vũ thì liệu ai có thể không cảm thán,nàng quá đổi mê người để cho Kỷ Quân Đằng tâm tình có chút rối loạn,không kiềm chế được ghi chặt lấy nàng không cho rời đi dù là nửa bước,hôn nhẹ lên bờ vai thon thả gợi cảm của nàng.

“Chớ dậy sớm,ở đây với ta thêm chút nữa đi”

Khí hậu buổi sáng rất lạnh,Kỷ Quân Đằng lấy áo choàng đắp lên người Đường Thi Vũ sưởi ấm,nàng dần bắt đầu bị Đường Thi Vũ làm say mê mất rồi,cái loại đó mang theo không chỉ có yêu thương còn ẩn chứa khát vọng,điều này biểu thị Đường Thi Vũ đã thành công giáo hội cho nàng lĩnh ngộ được nhiều điều trước nay chưa từng nghĩ đến,nguyên cùng nhau trầm luân trong sự điểu mỹ này,Đường Thi Vũ không muốn nuông chiều hư nhân ái,bây giờ nàng mảnh vải che thân cũng không có,thật sự không được tự nhiên,đánh chui vào trong áo choàng lẫn trốn.

“Chỉ một lúc thôi nha...không thể hơn...”

Đường Thi Vũ dự tính đi dọn dẹp căn phòng trật tự như cũ,lo lắng sáng sớm có ai bước vào bị dọa cho hoảng sợ bỏ chạy,nàng ngủ mê tới nỗi không hay biết buổi sáng Diệp Dung đi vào phát hiện cảnh này,mỉm cười lặng lẽ bỏ đi,không muốn đánh thức mộng đẹp của hai người,ai có thể ngờ luyện võ luyện tới lợi hại đến nỗi trên sàn nhà đều là y phục,Kỷ Quân Đằng ôn nhu hỏi thăm nàng.

“Người còn đau không ?”

Đường Thi Vũ dung nhan tuyệt thế bất giác đỏ bừng,chỉ liếc Kỷ Quân Đằng một cái mà không trả lời,thật muốn để tên ngốc này thể nghiệm qua cảm giác như nàng xem có làm sao hay không,Kỷ Quân Đằng lấy ra bình thủy được dự tính lần nữa giúp nàng thoa lên vết thương,nàng ái ngại nhẹ lắc đầu.

“Cứ để ta tự làm...”

« Một mình làm sao có thể »

Đâu lý nào thân mật là chuyện hai người,bây giờ chịu đau thì lại chỉ có một người,Kỷ Quân Đằng mới không bận tâm Đường Thi Vũ nói gì,nàng tự thấy tối qua tổn hại đến Đường Thi Vũ là lỗi của mình,chiều cố nhân ái là việc nên làm,còn chưa kịp tiến đến Đường Thi Vũ đã xấu hổ chui vào trong áo choàng,chỉ có đầu là ở bên ngoài,oán hận liếc nhìn nàng.

« Người thật không đứng đắn...đi ra ngoài trước được không...ta tự làm »

« Nga,vậy ta trở về phòng chuẩn bị nước cho người tắm »

Kỷ Quân Đằng đoán biết Đường Thi Vũ ngại nên sẽ không miễn cưỡng,mỉm cười bỏ lại bình thủy được liền mặc y phục đi ra ngoài,đêm qua nàng thấy Đường Thi Vũ đã ngủ say nên xử lý vết thương rồi thoa được vào,khi đó thật sự hơi tối căn bản nhìn không rõ cái gì,nàng trở về phòng xoay chuyển hai cơ quan trên vách tường,cơ quan được mở thì nguồn nước nóng và lạnh từ đường dẫn tự động chảy vào dục trì,khiến cho hồ nước dần ấm lên,nàng đặt một ít hương liệu cùng y phục và khăn tắm bên bàn,chuẩn bị xong cũng liền thấy Đường Thi Vũ trở lại,nàng đi ra ngoài cho để cho Đường Thi Vũ không cần phải ngượng ngùng nữa.

Kỷ Quân Đằng rửa mặt xong liền muốn đi nấu chút điểm tâm,những ngày qua nàng ở đây thường hay tự nấu ăn cho mọi người,việc này khi còn ở Tinh Vũ phái cũng từng làm qua,tài nấu nướng dù kém xa ngự trù trong cung tuy thế không hề khó ăn,Đường Thi Vũ thường bảo thích món ăn do nàng làm,điều này giúp nàng có thêm động lực trở thành đầu bếp giỏi,nàng sắt rau cải và thịt gà bỏ vào chảo xào,nêm thêm ít gia vị vào xào qua lại một lúc thấy thích hợp liền mang ra đĩa,đổ lên ít nước sốt đã chế biến sẵn,bỏ thêm ít rau tươi cho màu sắc đẹp mắt hơn,có thể dùng tâm chế biến ra món ăn ngon để người ta thưởng thức cũng là một niềm vui,nàng làm xong tất cả liền mang ra ngoài,trên đường gặp được Diệp Dung,thấy nàng đến Diệp Dung liền mỉm cười trên gheo.

« Hôm nay người khí sắc không tệ,có chuyện gì vui sao ? »

« ...Vậy sao,có lẽ vì thời tiết buổi sáng tương đối tốt đấy »

Kỷ Quân Đằng lúng túng mỉm cười,tựa như có tật giật mình,trong lòng hơi ngượng ngùng,vội cáo từ xong liền đi trở về phòng,mang thức ăn đặt lên bàn,lúc này Đường Thi Vũ đã y phục chỉnh tề ngồi bên giường,nàng đi tới giúp Đường Thi Vũ chải tóc,Đường Thi Vũ mỉm cười xinh đẹp,yên lặng nhìn thân ảnh cả hai phần

chiếu trong gương,hôm nay vẫn như mọi ngày,riêng đối với cả hai đã có phần khác biệt,hiện giờ càng trở nên thân thiết hơn.

« Tạo hình không đẹp ta bắt người làm lại đó »

« Yên tâm,nhất định là đẹp »

Kỷ Quân Đằng cẩn thận cài trâm hoa lên tóc Đường Thi Vũ,phía sau đôi tóc dùng sợi vải lụa có đính trang sức cột lại,tạo hình tuy đơn giản vẫn không làm nàng giảm đi sự xinh đẹp,nàng mỉm cười để Kỷ Quân Đằng ngồi bên cạnh chải tóc thay,Kỷ Quân Đằng không thích cầu kỳ,hơn nữa thả tóc cũng rất hợp,nên nàng chỉ chải xuống không cần tạo kiểu dáng gì quá phức tạp cho tóc,dùng sợi vải trang trí một phần đuôi tóc,Kỷ Quân Đằng vẽ mặt rất là hường thụ,có người để yêu thương,lại có thêm nhiều ưu đãi đặc biệt,quá thích nữa là đằng khác,chợt nhớ ra thức ăn đã chuẩn bị,bây giờ không ăn sẽ nguôi mất.

« Nương tử đại nhân,mời ngài đi dùng bữa »

« Tiểu tướng công ngoan,ta thương người »

Đường Thi Vũ mỉm cười sủng ái ngắt nhéo mặt Kỷ Quân Đằng một cái,Kỷ Quân Đằng thế nào cảm giác mình giống như sủng vật của nàng,trong lòng thật không phục,hung hãn ngắt nhéo trở lại,hai người cùng nhau dùng bữa sáng với vài món ăn nhẹ,Kỷ Quân Đằng đã lâu không ăn gì,chủ yếu hấp thụ năng lượng từ thiên địa,nàng cũng có thể,bất quá không thể duy trì sinh khí lâu dài,vì nàng khác biệt với Kỷ Quân Đằng,nàng dù sao vẫn là người phàm,dùng bữa xong Kỷ Quân Đằng ở lại trong phòng,cả hai bên nhau nhiều quá cũng không tốt,nên để song phương có không gian cá nhân hoạt động thì hơn,nàng ra ngoài xem mọi người luyện tập,khi đã luyện thành thạo những chiêu thức cũ mới dạy họ học kỹ năng mới,việc trọng yếu là quản lý giáo phái,thỉnh thoảng có môn hạ xuất phái để mua thực phẩm hoặc vật dụng cần thiết trong sinh hoạt.

Ban đầu Tuyệt Ảnh cung thành lập chi phí là do Đường Thi Vũ chi trả,chỉ có cá nhân nàng thì không thể,để duy trì lâu dài cần dựa vào sự cố gắng của bốn giáo,cũng có một số mệnh thường quân tài trợ chi phí,nhưng đâu thể nào dựa dẫm vào người khác mãi được,vì thế phải có nghề nghiệp ổn định mới có thể bền vững,xưa nay mỗi giáo phái đều có một lãnh địa riêng,họ có thể thu tiền bảo kê của bá tánh,giúp dân chúng thoát khỏi sơn tặc hoặc những kẻ xấu thường tìm đến cướp bóc,cũng có thể sản xuất ra những vật phẩm đem bán thu về lợi nhuận,Tuyệt Ảnh cung giúp đỡ bá tánh không thu phí,nàng từng mua lại vài căn hộ trong trấn rồi đem cho các thương nhân thuê,trong đó có một khách điểm,các giáo đồ ngoài việc tu luyện ra còn học thêu dệt,chế tác trang sức đem bán cho thương nhân từ phương xa đến,mỗi năm thu về không ít lợi nhuận,hiện tại theo đề nghị của Kỷ Quân Đằng đã mở thêm vài tửu lâu ở các trấn lân cận,buôn bán khá thuận lợi,không còn lo đến vấn đề tài chính nữa.

Quả thật làm công chúa sống an nhàn rất dễ,không cần quan tâm tiền tiêu xài là từ nơi nào kiếm được,riêng việc làm một cung chủ quản lý cả giáo phái lại kiếm kế sinh nhai thì không hề đơn giản chút nào,Diệp Dung thường khuyên Đường Thi Vũ đừng nên cố gắng quá sức,nàng hiểu sự phụ sợ mình vất vả,lại không đành lòng từ chối thu nhận những nữ tử không nơi nương tựa,thu nhận được bao nhiêu hay bấy nhiêu,nàng từng phiêu bạt nhiều năm phần nào hiểu được nỗi khổ của việc không chốn nương thân,đến nay môn hạ đã có hơn ngàn người,giáo phái thành lập chủ yếu chào đón các nữ tử vô gia cư tới đây sinh sống,nơi đây tựa ngôi nhà thứ hai của mọi người,chung sống hòa thuận bên nhau,nàng đi dạo xung quanh điện xem có việc gì làm hay không,bất chợt bị Diệp Dung kéo đến nơi vắng người qua lại,nàng đoán biết có chuyện gì,hơi ngượng ngùng lẩn tránh ánh mắt của Diệp Dung.

« Có chuyện gì không sư phụ ? »

« Sau này các người song tu nhớ khóa cửa kỹ một chút,tránh bị đám đồ đệ nhìn thấy không hay »

Diệp Dung không có phản đối chuyện hai người đến với nhau,thậm chí khuyến khích Đường Thi Vũ tấn công,nhưng quá lộ liễu sẽ bị mọi người để ý tới,mấy tiểu nha đầu kia đang tuổi mới lớn rất tò mò vấn đề này,đặc biệt là Vi Tuyết,tiểu nha đầu đó thông minh nhất trong đám hài tử,cũng hiểu kỳ nhất,dù đã biết Kỷ Quân Đằng là nữ tử,nhưng để nàng bắt gặp hai người thân mật nhất định tinh thần sẽ kích động,mà hiểu kỳ thì tò mò muốn tìm hiểu,không phải bất cứ việc gì cũng mang ra thử được,chuyện này thật nguy hiểm chết người chứ không giỡn chơi được,Diệp Dung nghĩ ngoài việc dạy tu luyện ra thì nên bồi dưỡng thêm cho

các giáo đồ về lý thuyết giới tính, mục đích không phải làm họ có thêm vấn đề để tò mò, mà học cách hiểu để tránh phạm sai lầm, Đường Thi Vũ đỏ mặt khi nghe đến hai từ « song tu », cũng nhận thấy ngày hôm qua quá liều lĩnh, quên đi cả những điều này, nàng nét mặt nghiêm túc gật đầu.

« Ta sẽ cẩn thận hơn...xin lỗi đã gây phiền hà tới người rồi... »

« Ta chỉ nhắc nhở thế thôi, chuyện này không có gì phải ngại, các người thấy vui vẻ là được rồi »

Diệp Dung thản nhiên mỉm cười, nàng tư tưởng phóng khoáng tất nhiên sẽ không thấy ngại mấy vấn đề tế nhị này, lúc đầu nhìn Kỷ Quân Đằng vẻ ngoài lạnh lùng, bản tính thì rất ôn nhu, nàng cứ cho là Đường Thi Vũ sẽ chiếm thế thượng phong, nào ngờ phát hiện nguyên lai đồ đệ chỉ được cái bá đạo bên ngoài, xảy ra chuyện liền giơ tay đầu hàng, thật uống cho nàng dạy dỗ nhiều kiến thức như vậy, kết quả vẫn không dùng được, Đường Thi Vũ chẳng biết tại sao bản thân biến thành thế bị động, theo tính cách của nàng thì chuyện này tuyệt đối là ngoài dự liệu, khổ nỗi khi ở bên Kỷ Quân Đằng thì nàng không cách nào hoàn toàn nắm quyền chủ động được, này là làm sao nàng cũng không rõ, trong lòng thầm nghĩ lần sau nhất định không thể để đạo sĩ ngốc nắm quyền nữa, phải lật ngược tình thế, lấy lại uy phong của nữ hiệp.

Đến buổi trưa Kỷ Quân Đằng còn ở trong phòng miệt mài nghiên cứu y thuật, lúc rảnh rỗi nàng thường ghi chép lại phương thức chữa bệnh những năm qua nghiên cứu được, bao gồm lai lịch và tác dụng của những loại thảo dược, quá trình diễn ra rất thuận lợi, thời gian sau có thể hoàn thành quyển sách y, đem sao chép thành nhiều bản lưu hành trên toàn quốc, khi đó vừa có thể cứu người lại dạy người ta cách phòng bệnh, chuyện này thật nhất cử lưỡng tiện, nàng ở lại đây xem như đã là một phần của nơi này, muốn góp chút công sức xây dựng tốt Tuyệt Ảnh cung, để Đường Thi Vũ vui đi phần lo âu.

Đường Thi Vũ trở về phòng không muốn làm phiền đến Kỷ Quân Đằng, tùy tiện lấy ra quyển sách đọc, nàng từ nhỏ đã thông tuệ, lại am hiểu nhiều thứ ngôn ngữ, những loại cổ văn của ngoại quốc cũng nằm trong phạm vi hiểu biết, thi từ của họ thật sự không hề thua kém An Đế quốc, mỗi nơi mang phong vị khá đặc biệt, ngày trước nàng thích làm nữ hiệp phiêu du khắp tứ phương, đã đi qua hầu hết những nơi nổi danh thắng cảnh đẹp trong thiên hạ, lưu lại nhiều đoạn hồi ức, sau bao thăng trầm nội tâm dần trầm lắng hơn, hiện tại không còn khao khát phiêu lưu nữa, quyết định dừng chân ở nơi bình yên này, nàng cảm giác được Kỷ Quân Đằng chưa thể rút lui khỏi phong vũ chốn tu chân giới, Kỷ Quân Đằng trong lòng còn nhiều nỗi lo, nàng không thể ích kỷ ép buộc Kỷ Quân Đằng từ bỏ tất cả để sống mãi nơi đây, từng hứa cùng nhau đi đến bất kỳ nơi đâu, nếu ngày đó xảy đến nàng sẽ từ bỏ cuộc sống bình yên, nguyện theo Kỷ Quân Đằng đến tận thiên nhai hải giác hay bất cứ nơi đâu.

40. Chương 40

Huyền Tử từng dạy chỉ cần tâm tĩnh như vân thì Toái Ma kiếm trong tay chính là thiện, mỗi ngày từ rất sớm Kỷ Quân Đằng đã ở dưới hồ băng rèn luyện thần lực, lúc đầu cảm giác sự lạnh giá như đóng băng cơ thể, về sau dần khắc chế được cảm giác đó, tâm trí thanh tịnh không còn tia nhiễu tạp nào, tinh thần tự nhiên thoải mái hẳn lên, Đường Thi Vũ an tĩnh ngồi bên hồ dõi nhìn, âm thầm ở cạnh cổ vũ tinh thần cho nàng, qua lát sau nàng mới bước lên bờ, dùng nhiệt khí trên cơ thể làm cho nước trên y phục tan biến, nàng đến bên cạnh vuốt tóc Đường Thi Vũ.

« Ta đã nói buổi sáng cứ việc ngủ, không cần đến, người tại sao vẫn cứ đến »

« Người ở đây tu luyện, ta cũng vậy nga »

Đường Thi Vũ tinh nghịch nhặt lên cành cây khô giả bộ múa kiếm, Kỷ Quân Đằng mỗi sáng đều luyện kiếm, nàng nhìn qua liền nhớ được vài chiêu thức, Kỷ Quân Đằng bước đến chỉ dạy nàng vài đường kiếm pháp đạo gia, tu hành không có trễ hay sớm, chỉ cần tâm kiên trì thì không bao giờ là quá muộn, tu hành giúp cường thân kiện thể, chống lại bệnh tật, vừa mới bắt đầu đừng giương ép bản thân phải đạt đến cảnh giới tối thượng, thoát kiếp luân hồi, cứ xem như môn võ học rèn luyện thân thể và tâm tính, trong tâm không có cảm dỗ tự nhiên dễ dàng thăng tiến cảnh giới tu luyện, hai người nắm tay nhau đi dạo.

« Vũ nhi,ta rất rõ thời gian qua ngươi nghĩ gì,đừng lo lắng nữa,ta hứa với ngươi tuyệt đối không để họ ảnh hưởng đến chúng ta »

Dù cho Đường Thi Vũ yên lặng không nói ra cảm tưởng,Kỷ Quân Đằng vẫn cảm nhận được,thật lòng muốn sống bình yên bên chân ái,không can dự gì đến hỗn loạn chốn trần thế,từng hứa với Huyền Tử đời này chỉ giúp người tuyệt không hại người,nhưng một khi đã là cường giả thì không tránh khỏi chuyện vô tình có thêm kẻ thù,nhân sĩ tu chân giới thường tìm đến nàng để bái sư,có người lại đến vì mục đích muốn đánh bại kẻ mạnh nhất ma đạo,chỉ cần đánh bại nàng thì họ có thể trở thành ma quân,cũng có những kẻ là người chánh phái tìm đến đối đầu,với lý do bài trừ kẻ đứng đầu ma đạo,nàng rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan,nhận ra nhân loại còn lắm kẻ mê muội,chưa hiểu rõ đâu mới là thiên đạo thật sự,những năm qua nàng chọn cách yên lặng trước bao rắc rối thị phi,tuy nhiên không làm gì cũng chẳng phải biện pháp tốt,nàng ở lại Tuyệt Ảnh cung sớm hay muộn họ cũng tìm đến gây chuyện,liên lụy đến cuộc sống bình yên của giáo phái,đây chính là vấn đề làm nàng thấy bất an.

« Việc của ngươi chính là của ta,mỗi người đều có giới hạn,chỉ cần không chạm đến giới hạn của chúng ta thì ta tuyệt không can dự đến họ »

Đường Thi Vũ thời gian qua chẳng bận tâm đến thị phi,chỉ vì tránh phát sinh thêm chuyện đáng tiếc,điều đó không có nghĩa nàng sợ bọn họ,Kỷ Quân Đằng có điểm khó xử,không muốn hại người,nàng sẽ thay đổi phương làm việc này,huống hồ nàng có không ít kẻ thù,cự tuyệt qua không biết bao nhiêu nam tử,đánh bại những kẻ đối đầu Tuyệt Ảnh cung,nói không chừng họ đang chờ đợi thời cơ tới đây trả thù,tai họa đến tránh không khỏi,lần này giải quyết luôn thể cũng tốt

« Chuyện đó cứ để ta ứng phó,ngươi yên tâm làm nương tử tốt đi »

Kỷ Quân Đằng chột nhứu mày,nàng nhu nhược thì làm sao bảo hộ những người bên cạnh,vô luận ngày đó có xảy ra hay không,vẫn quyết tâm đối đầu cùng bất luận kẻ nào muốn phá vỡ cuộc sống bình yên này,nàng sẽ không tiếp tục nhân nhượng cho họ làm càn nữa.

« Ta thật không biết thế nào mới là nương tử tốt,ngươi trước tiên làm gương đi,cho ta nhìn xem ngươi có phải tướng công tốt không,bây giờ nương tử của ngươi thấy mỗi chân,biết làm gì rồi chứ ? »

Đường Thi Vũ mỉm cười xinh đẹp ôm lấy cổ Kỷ Quân Đằng,chỉ khi không có ngoại nhân nàng mới dám gọi Kỷ Quân Đằng là tướng công,lâu ngày không gọi hảo hảo niệm,Kỷ Quân Đằng tươi cười ôm lấy nàng bước đi giữa vùng đất phủ đầy tuyết trắng,muốn làm một siêu cấp tướng công am hiểu thế sự lại đảm đương việc nhà,biết chiêu cố tốt cho nương tử thì thật không dễ dàng,nhưng làm tướng công hư hỏng,xấu tính hay trêu ghẹo nương tử thì học rất dễ,Kỷ Quân Đằng đang có khuynh hướng tiến hóa thành tướng công bại hoại nhiều hơn là đảm đang.

Đường Thi Vũ lúc đầu đến đây thật sự không mấy thói quen với khí hậu lạnh giá,giống như con mèo lười cứ muốn ở mãi trong mền,khí hậu bên ngoài tuy rất lạnh bù lại có quang cảnh tuyệt đẹp,về đêm lung linh trắng lệt,khắp nơi đều là những ngọn núi hùng vĩ bao phủ bạch sắc,đứng ở hậu điện có thể ngắm mây trắng gần bên,thỉnh thoảng còn thấy đám mây bay lảng đãng trong sân,cảm giác thật tuyệt khi có thể chạm vào những thứ mà trước nay chỉ có thể ngắm nhìn từ xa,cơ thể nàng giờ đã quen với khí hậu khắc nghiệt,không còn thấy lạnh như trước nữa,gần đây còn biết may y phục,nếu là trước kia thì đừng mơ đến chuyện thấy cảnh nàng cầm kim chỉ may áo,động lực giúp nàng thành nữ tử đảm đang hiện thực là Kỷ Quân Đằng,bây giờ cái gì cũng bị Kỷ Quân Đằng giành làm thay,sợ nàng vất vả,nhưng nàng đâu thể suốt ngày sống nhàn rỗi,như thế sẽ rất nhàm chán,thấy mình vô dụng lắm,có lúc sẽ may y phục hoặc học cách nấu ăn,không có chuyện tướng công giỏi giang mà nương tử thì lại không biết chút gì,dù không muốn nàng vẫn phải thừa nhận mình nấu ăn có chút tệ,nói khó nghe hơn chút là vô cùng tệ,khó nuốt hơn cả độc dược,thế nhưng Kỷ Quân Đằng ăn vào lại hết lời khen ngợi,còn bảo nương tử đại nhân là lợi hại nhất,nàng nghe đến tâm đều mau nở hoa,cảm giác chính mình có chút thành tựu,thật sự là nữ chủ của gia đình rồi.

Cả hai trở về Tuyệt Ảnh cung thì Kỷ Quân Đằng đi tới Chu Tước điện,nơi dùng để giảng dạy lễ giáo và tri thức cho các giáo đồ,nàng thường thay thế người chấp quản nơi đây dạy họ biết thêm kiến thức mới,luyện võ là việc tốt,có thể kiện thân,gia tăng sức khỏe,đọc sách trọng yếu không kém,giúp gia tăng trí tuệ,rèn luyện đạo đức,dùng những gì đã học áp dụng trên thực tế,giảm tối thiểu bế tắc của cuộc sống,hôm nay các giáo đồ đặc biệt chăm chỉ hơn mọi khi,họ đến nghe giảng từ rất sớm,có một lão sư mỹ mạo tuyệt luân lại ôn nhu

văn tĩnh dạy học,các nàng có thể từ chối được sao,dù người nay đã là của cung chủ,nhưng nhìn cũng đau mắt mắt gì,vậy thì tại sao lại lãng phí chứ.

Đường Thi Vũ yêu kiều nằm trên ghế dài đặt bên cửa sổ,cảm nhận cơn gió mát lạnh nhẹ thổi qua,tâm tình thấy rất tự tại,nàng vẫn thường nhớ tới phụ mẫu,may là ở đây còn có Kỷ Quân Đằng và mọi người bởi bạn nên đỡ thấy nhớ họ hơn,thỉnh thoảng viết thư thăm hỏi phụ mẫu,hy vọng mẫu hậu và phụ hoàng giữ sức khỏe tốt,Đường Diễn từ lâu đã trở thành thái thượng hoàng,không can dự triều chánh nữa,hắn cùng Hạ Tỷ Dung vân du tứ hải,trải nghiệm cuộc sống riêng của hai người,nàng chưa báo cho họ biết hiện tại đang sống cùng Kỷ Quân Đằng,theo tính cách của hắn thì nhất định sẽ bắt cả hai thành hôn xong mới tính đến chuyện sống chung,nàng lại thấy chuyện đó không cần thiết,thành hôn cũng chỉ là hình thức tượng trưng cho mối quan hệ phu thê,nàng sớm không cần danh phận hay hứa hẹn bất kỳ điều gì từ Kỷ Quân Đằng,cả hai có thể ở bên nhau hạnh phúc,bình đạm như hiện giờ đã rất tốt,không nhất thiết phải đòi hỏi quá nhiều,nàng nghĩ ngơi không lâu liền ngủ thiếp đi,khoảng một canh giờ sau mới tỉnh lại,khóe miệng treo nụ cười ngọt ngào,nằm trên ghế theo dõi Kỷ Quân Đằng đang cố gắng hoàn thành bộ sách y,Kỷ Quân Đằng chợt quay lại liền câu mày.

“Tiểu trư còn không mau rời giường”

“Người mới là trư đó”

Đường Thi Vũ bĩu môi,ngồi dậy chỉnh sửa lại mái tóc suôn mượt,cả hai cộng lại có hơn ngàn tuổi,ở gần nhau không thể trưởng thành hơn còn hài tử hóa,để hậu bối thấy được sẽ chê cười cho coi,sau giờ dùng cơm trưa nàng còn có một buổi thuyết giảng về quá trình tu luyện cảnh giới mới cho mọi người,bây giờ phải chuẩn bị một chút,để mọi người đợi lâu không hay lắm,nàng chạy đến từ phía sau ôm lấy Kỷ Quân Đằng hôn một cái,Kỷ Quân Đằng mỉm cười xoa đầu nàng.

“Sao còn chưa đi chuẩn bị ?”

“Sống bản liệu tướng công còn yêu ta nữa không ?”

“Nếu vậy ta liền ở dơ cùng,bốc mùi cũng không thềm tắm,phu thê như thế mới tương xứng”

Đường Thi Vũ giả bộ che mũi lại,liếc Kỷ Quân Đằng một cái liền mang y phục yêu kiều đi đến bên hồ,không quên kéo xuống bước màn che đi,nàng mỉm cười ngắm nhìn chiếc lác tay xinh đẹp đặt ở bên bàn,đoán biết là của người nào đã tặng mình,Kỷ Quân Đằng tuy là không biết lãng mạn như bao người khác,lại rất thiết thực,có tâm ý muốn tặng lễ vật lại không đưa tận tay,cũng không hề nói ra,luôn lặng lẽ đặt ở nơi nàng đi ngang qua dễ dàng thấy được,chẳng hạn như trâm cài tóc mua về liền âm thầm bỏ vào hộp đựng trang sức,làm vậy nghĩ rằng nàng không nhận ra có điều gì khác lạ hay sao,nàng hỏi có phải người tặng ta hay không,Kỷ Quân Đằng vẻ mặt lúng túng lắc đầu lia lịa,mắc cỡ còn làm bộ mặt lạnh quay đầu bỏ đi,đó cũng là điểm để cho nàng yêu thích đối phương.

Cả hai chẳng phải mới yêu nhau,không có gì phải ái ngại,Kỷ Quân Đằng lại không bỏ được tật xấu thường hay ái ngại,mỗi lần Đường Thi Vũ phượng nhãn ôn tình nhìn nàng,dịu dàng hỏi câu người yêu ta nhiều không,nàng lập tức thấy hồi hộp,sắc mặt không rõ từ bao giờ đỏ lên,nghe được tiếng nước truyền đến,nàng ánh mắt không nghe theo ý mình,lén lút nhìn về hướng dục trì,nơi tồn tại nữ tử xinh đẹp tuyệt thế đang lỏa thể trầm mình trong dòng nước ấm áp,phảng phất làn khói trắng mờ nhạt quanh thân,bước màn che thỉnh thoảng bị cơn gió có chủ ý của người nào đó thổi bay,hiển lộ thân ảnh xinh đẹp yêu kiều với lưng trần gợi cảm,vòng eo nhỏ nhắn,nàng từ bao giờ đã mê đắm loại xinh đẹp vũ mị này,thần thờ ngắm nhìn đến quên mất mọi điều.

« Đã nhìn đủ ? »

Đường Thi Vũ tựa tiểu phi tiểu quay đầu lại,Kỷ Quân Đằng có sắc tâm không có sắc đảm,lần này bị nàng bắt gặp quả tang nha,để xem còn gì để chối cãi nữa không,Kỷ Quân Đằng sắc mặt không biết vì phẫn kích quá độ hay mắc cỡ đỏ ửng lên,làm bộ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Không khí trong phòng ngột ngạt quá,ta đi ra ngoài dạo một lúc”

Kỷ Quân Đằng nói xong thân ảnh cũng liền như tia sáng bay ra ngoài,vội đóng cửa phòng lại,từ khi ở gần bên nhau nàng mới chân chính nhận ra nguyên lai mình có tố chất làm sắc ma,cổ kiềm nén khát vọng

cũng chỉ trong khoảng khắc nhất thời, quá lạm dụng chuyện thân cận cũng không tốt, có nương tử xinh đẹp cảm dỗ thật là nỗi lo lớn, vừa lo lắng sợ mất đi, lại phải cố gắng khống chế bản thân, nàng sắp nhẫn nhịn vượt quá giới hạn rồi, tiếp tục thật quá nguy hiểm, không rõ phu thê thông thường họ sống như thế nào, có thường thân mật hay không, riêng hai người từ khi ở bên nhau liền có nhiều chuyện phát sinh, biến hóa không nhỏ, lối sống cũng dần thay đổi hơn trước, nàng có khúc mắc trong tâm lại không biết nên tìm ai giải bày bây giờ, đi ra ngoài tản bộ giúp tinh thần tỉnh táo hơn, nhất định là gần đây bị phân tâm, hay nghĩ đến vấn đề này cho nên mới cảm thấy rối rắm, cho dù nàng có suy đoán tài tình đến mức nào cũng không thể hiểu rõ sự thật, Đường Thi Vũ đang âm thầm huấn luyện nàng thành sắc lang, tuy là nói vậy nhưng không có nghĩa sẽ ủng hộ nàng thành tên quỷ háo sắc, chỉ muốn nàng sống có thể bớt nghiêm túc một chút, tâm tình buông lỏng không cần cái gì cũng lo nghĩ quá nhiều.

41. Chương 41

Kỷ Quân Đằng không thể mang đến cuộc sống xa hoa mà trước kia Đường Thi Vũ từng sống qua, dù là thế tuyệt không để người mình yêu phải chịu vất vả, những việc có thể làm nàng sẽ làm thay, chẳng cần Đường Thi Vũ phải thay đổi để phù hợp với nàng, mãi cứ là chính mình, nữ tử mà nàng yêu, cho dù có bị coi là nuông chiều hư hỏng cũng được, chỉ cần Đường Thi Vũ được vui nàng đã thấy hết thấy những việc mình làm đều xứng đáng, nàng rời khỏi Tuyệt Ảnh cung đi tới thị trấn gần đây, dạo phố xem mọi người buôn bán một lúc, nơi này chỉ là thị trấn nhỏ không phồn hoa như các kinh thành, nhưng dân cư đông đúc, dân số lên đến hơn năm ngàn người sinh sống, cuộc sống tương đối sung túc, kinh tế cũng phát triển nhiều, nàng vào một cửa hàng bán danh họa, lão bản niềm nở đón tiếp.

“Chào tiên sinh, đã lâu không gặp”

“Tại hạ muốn bán tranh, người còn muốn thu mua không?”

“Tất nhiên là mua rồi, mời ngài vào trong”

Lão bản mỉm cười sai hạ nhân mau đi chuẩn bị bút mực, hiếm khi Kỷ Quân Đằng đến bán tranh một lần, không phải khách quen, dù không rõ lai lịch hẳn vẫn rất hoan nghênh, thu vào tranh của nàng mang đi nơi có sự kiện đấu giá để bán, người thưởng họa nào quan trọng họa gia có xuất thân về vang hay không, chỉ cần là tuyệt tác đều có người thưởng thức, bán tranh của nàng còn lời hơn cả việc bán trăm bức tranh của thư sinh, tài tử khác, mỗi tác phẩm đều có người ra giá từ ngàn lượng đến vạn lượng hoàng kim để mua, hẳn đại gì không mua tranh của nàng đây, hướng hồ bút danh của nàng là Cô Tuyết, danh tự có hàm nghĩa như hạt tuyết cô độc giữa mùa đông lạnh giá, nàng thích cái tên này liền mang nó làm thành bút danh, trên thiên hạ được xem là danh họa tài hoa thần bí trăm năm mới cho ra đời một tuyệt tác, chính vì thế muốn người muốn được sở hữu tác phẩm của nàng.

“Lần này không biết tiên sinh muốn họa gì, theo ta thấy người nên họa tranh về giai nhân hoặc tiên tử, trường phái này hiện giờ rất thịnh hành, người họa được thì ta không ngại trả giá cao thu lại”

“Xin thứ lỗi ta tài năng kém cỏi, không thể họa ra được thứ người muốn”

“...Này cũng không sao, người cứ họa theo ý mình đi”

Lão bản âm thầm tiếc nuối, kể thục thời mới là trang tuổi kiệt, nếu Kỷ Quân Đằng đồng ý họa mỹ nữ hay tiên tử thì giá trị càng gia tăng, mất mẻ chút càng có giá thành cao, vì thiếu gia đại phú hộ rất thích sưu tầm mỹ nhân đồ, không tiếc hào phóng chi ra số tiền lớn thu mua, nàng thà kiếm ít tiền còn hơn gió chiều nào xuôi theo chiều đó, không muốn vì chút tiền bạc trước mắt vội thay đổi nguyên tắc, làm thế những người từng chân chính yêu thích tranh nàng vẽ ra sẽ thấy thất vọng, cho dù được tán thưởng chính nàng cũng thấy hổ thẹn với lòng, hơn hết tâm trí nàng giờ đây chỉ có một giai nhân duy nhất là Đường Thi Vũ, không thể hình dung được mỹ nữ nào khác, dù ra giá cao nàng cũng không vẽ, họa tranh là cả một nghệ thuật, có người biết thưởng thức là việc tốt, nhưng họa ra loại tranh dung tục thì chẳng khác nào đồng tình với những người thích chiêm ngưỡng nó, nàng trầm mặc ngồi bên ghế nhắm mắt lại tưởng tượng ra phong cảnh cần vẽ, dùng

thần lực điều khiển bút lông phát họa những nét mực đầu tiên,qua không bao lâu bức tranh thủy mặc kỳ vĩ đã được hoàn thành,nàng dùng mực đỏ ghi nghệ danh vào tranh.

“Đây là phần thưởng của ngươi”

Lão bản đưa ra xấp ngân phiếu trị giá hai trăm vạn lượng hoàng kim,sau này hắn bán ra ba bốn trăm vạn lượng liền lời to,hắn choáng ngợp khi tận mắt chứng kiến tài hoa của Kỷ Quân Đằng,vừa này chỉ là tờ giấy trắng tầm thường giờ đây hóa thành bức tranh xinh đẹp sống động,hắn thật sự bội phục tiến độ cũng như tính chất nghệ thuật trong họa,đường nét mạnh mẽ mà không mất đi sự hài hòa bên trong,điểm đặc biệt bất đồng giữa nàng và các danh họa khác là người có tâm trạng vui vẻ nhìn vào tranh sẽ thấy nó mang sắc thái tươi đẹp,người tâm trạng ưu buồn sẽ cảm nhận được bức tranh mang hơi hướng tịch mịch,phong cảnh tĩnh lặng đến tang thương làm cho người xem tâm tình bị ảnh hưởng theo,cảm giác như đang chứng kiến quang cảnh này là thật,tranh của nàng đắt giá là ở điểm này.

“Đa tạ lão bản,xin phép cáo từ”

Kỷ Quân Đằng chấp tay cáo biệt liền rời khỏi,may mắn nàng còn chút tài hoa kém cỏi,nếu không thật chẳng biết làm thế nào xoay sở trong khó khăn,nàng vừa đi khỏi không lâu thì lão bản đã sai người đi thông báo cho khách quý đến xem tranh,lát sau có ba người xuất hiện,cách ăn mặc của họ có phần khác biệt với người nơi này,nhìn sơ sẽ nhận ra họ là từ đế quốc khác đến,nữ tử mỹ mạo chỉ có thể nói phi thường xinh đẹp,dùng ngôn từ khó mà biểu đạt hết vẻ đẹp này,nàng khí chất cao quý thoát tục,nổi bật ở giữa đám đông,bên cạnh nàng còn có hai tùy tùng khác,nàng mỉm cười ngắm nhìn bức tranh của Kỷ Quân Đằng.

“Ta sẽ mua bức tranh này,Kiến Hưng trả tiền đi,nam tử bán tranh lúc này đi hướng nào?”

“Thưa tiểu thư,hắn vừa đi khỏi không lâu,có lẽ đuổi theo còn kịp”

Lão bản chỉ tay về hướng đông ngoài trấn,nữ tử xinh đẹp theo hướng hắn chỉ thoáng thấy bóng người mặc bạch y,mái tóc dài tuyết trắng,nàng lập tức đuổi theo,nam tử gọi Kiến Hưng nhanh chóng hỏi giá rồi trả tiền cho lão bản,chủ tử của hắn xuất thân là quận chúa đến từ một đế quốc hùng mạnh ở tây vực,nàng từ vạn dặm xa xăm đến đây để đánh cắp một thứ quan trọng của chủ nhân bức họa này,Kỷ Quân Đằng dạo phố một lúc dừng lại tại ngôi nhà rộng lớn mà hoang sơ ở ngoại trấn,bước vào trong giao lại túi thức ăn và ít ngân lượng cho vị đại thúc,để hắn có tiền mua thêm y phục mới và mền gối cho mọi người,khi hậu ở đây rất lạnh,những người nghèo khó sức khỏe yếu kém,ăn không đủ thì lấy đâu ra điều kiện được mặc áo ấm,thậm chí còn có người bị chết rét,người nào nhìn tới cũng thấy đau xót thay,hắn xúc động quỳ xuống cảm tạ nàng.

“Tiểu nhân đa tạ đại gia nhiều lắm,cả đời không dám quên ân của ngài”

“Đây là việc ta nên làm,ngươi không cần cảm tạ,mau đi mua đồ đi,thuận tiện gọi người đến tu sửa nơi đây”

Nam tử mỉm cười gật đầu liền chạy vào trấn,ở đây thỉnh thoảng cũng có vài vị cô nương xinh đẹp tự xưng là người của Tuyệt Ảnh cung đến phát lương thực cho họ,hắn không biết Kỷ Quân Đằng có liên quan gì đến giáo phái đó hay không,hắn ngày thường còn phải đi làm,không có thời gian chiếu cố những người cao tuổi nơi đây,họ ngã bệnh cũng không tiền đi đại phu chữa trị,cuộc đời cứ ngỡ phải tự sinh tự diệt,chết không ai hay biết,may mắn còn có những người tốt bụng giúp đỡ nên cuộc sống ở đây đỡ khổ sở hơn,nàng ngồi bắt mạch cho một vài hài tử và đại nương,sau đó đưa ra vài gói thuốc cần dặn một tiểu cô nương đi nấu thuốc cho họ uống,những phương thuốc này nàng tự hái ở quanh khu rừng gần đây,nên không tốn kém gì,chỉ mất chút công sức thôi,lúc đầu mới tới đây họ còn nghĩ nàng là người xấu,vì ngoại hình tương đối tà đạo,về sau thấy nàng hòa nhã trò chuyện họ mới thay đổi cách nhìn,nàng bận rộn cả buổi trời mới quay về Tuyệt Ảnh cung,trên đường băng qua một dải đất trống,dưới chân phủ tuyết dày đặc làm cước bộ hơi khó khăn,đang dự định tiến vào rừng hái ít thảo dược đem về sơ chế rồi phơi khô thì bất chợt nghe được tiếng cầu cứu của ai đó,nàng nhìn lại thì thấy đằng xa có một nữ tử nét mặt hoảng hốt đang cố gắng chạy thoát khỏi sự truy sát của hai nam tử che mặt,y phục hoàng kim sắc của nữ tử nhuộm đầm máu,nàng nhanh chóng đến ngăn cản.

”Các ngươi là nam tử hán đại trượng phu tại sao ức hiếp thiếu nữ tay không tấc sắt »

“Ngươi không muốn chết thì đừng xen vào chuyện người khác”

Một nam tử có vẻ tức giận rút kiếm chém về phía Kỷ Quân Đằng, không may bị nàng đả thương, tên còn lại liếc mắt ra hiệu, hai người liền nhanh chóng chạy thoát khỏi hiện trường, nàng không có đuổi theo, có lẽ họ là đạo tặc hoặc giả có thù oán gì với nữ tử này, bây giờ cứu người mới quan trọng, nàng tiến đến đỡ nữ tử lên.

“Cô nương, người bị thương không nhẹ, cố gắng chịu đựng chút, ta đưa người đi đại phu”

“Đa tạ đại hiệp cứu giúp...”

Thư Chi Mị lời còn chưa nói hết đã hôn mê bất tỉnh, Kỷ Quân Đằng vội đỡ lấy nàng, không rõ chuyện gì xảy ra mà nàng bị hai tên ác bá đó đuổi giết, thương thế khá nặng, bây giờ quay lại trấn tìm đại phu sợ không kịp nữa, đành mang nàng bay về Tuyệt Ảnh cung, nàng vô lực nằm trong lòng Kỷ Quân Đằng, hắn ngoại hình có vẻ tà mị nhưng chắc chắn không phải người xấu, lúc này hắn đã giúp đỡ những người nghèo khổ kia, lại ra tay cứu giúp dù không rõ thân thế của nàng là gì, cảm nhận trên người hắn tỏa ra mùi hương êm dịu khiến người ta sinh ra ảo giác yêu thích loại phong vị này, nó giúp nàng thấy dễ chịu, hai gã nam tử lúc này nghiễm nhiên không phải đạo tặc, họ là tùy tùng của nàng, tất cả chỉ là đang diễn kịch mà thôi, bất quá thương thế trên người nàng là thật, để tiếp cận hắn thì chịu hy sinh một chút có đáng gì, nàng từng nghe rất nhiều truyền kỳ về hắn, từ lâu tâm sinh lòng ngưỡng mộ, mọi người đều nói hắn là ma quân nổi danh lãnh diện vô tình, tận mắt thấy qua chân nhân nàng cảm giác hắn không vô tình chút nào, trái lại chính là người rất ôn nhu, nam tử trong thiên hạ dù xuất thân bất đồng giai cấp đều mơ tưởng đến cuộc sống xa hoa có các mỹ nữ vây quanh, hắn là ma quân đầy quyền uy, chỉ cần muốn thì vinh quang lẫn tài phú trên thiên hạ này đều thuộc về hắn, nhưng thứ nàng thấy lại không phải vậy, thực lòng không lý giải được nguyên do tại sao hắn phải mai danh ẩn tích, sống cuộc sống bình đạm, nàng đau lòng khi chứng kiến hắn phải sống khổ sở như hiện giờ.

Kỷ Quân Đằng không phát hiện ra có điểm nào bất ổn, tâm trí bây giờ chỉ lo cứu người gặp nạn, trở về liền kêu người mang Thư Chi Mị đi trị thương, nữ tử kia trên người có thương, nàng tự thấy không thích hợp điều trị thay, Tuyệt Ảnh cung có rất nhiều người y thuật cao minh, để họ điều trị thích hợp hơn, Đường Thi Vũ hay tin lo lắng không kém, tiếc thương cho thân nữ tử cô độc luân lạc hồng trần còn bị kẻ xấu hãm hại, nếu nàng đoán biết mình sắp có thêm tình địch mới có lẽ đã không nghĩ vậy, nàng lo lắng hơn khi thấy Kỷ Quân Đằng cả người đều là máu, vội đến kiểm tra mới biết đây không phải máu của đối phương, tâm tình lúc này mới buông lỏng.

“Trở về thay y phục thôi”

“Xin lỗi ta không cẩn thận làm dơ hết y phục rồi”

“Y phục có thể thay, người không sao là tốt rồi ngốc”

Kỷ Quân Đằng mỉm cười gật đầu, y phục là của Đường Thi Vũ tự tay may cho, mỗi đường kim mũi chỉ đều đặt tâm tư vào, nàng rất cảm động, làm sao nữ mang nó ra mặc chứ, cho dù có mặc cũng rất cẩn thận, bây giờ làm dơ thấy rất tiếc, lúc này nếu không vì cấp bách cứu người sẽ không để nó thành như vậy, Đường Thi Vũ mỉm cười ôn nhu dẫn Kỷ Quân Đằng trở về phòng, nàng biết Kỷ Quân Đằng rất trân quý y phục do mình tặng, cất trong tủ cũng không dám mặc vì sợ làm hư, bị nàng la mắng nguyện ý mang ra mặc, thỉnh thoảng Kỷ Quân Đằng hay xuất phát, nàng cũng không hỏi đi đâu, đoán có lẽ là đi bắt yêu hoặc cứu người, bệnh nghề nghiệp là vậy, dù hoàn tục vẫn không thay đổi, một ma quân đại diện cho tà phái lại đi làm việc thiện, chuyện này truyền đến tu chân giới sợ là không ai dám tin tưởng, riêng nàng lại lấy làm tự hào khi có người yêu hết lòng lo nghĩ cho người khác.

42. Chương 42

Khi nghe giáo đồ báo tin Thư Chi Mị đã tỉnh thì Đường Thi Vũ liền vội đến thăm, hỏi qua sự tình được biết nàng cùng gia đình từ phương xa đến đây định cư và khởi nghiệp, bất hạnh thay trên đường đi gặp phải đạo tặc, bị cướp hết gia sản lại mất đi thân nhân, hiện giờ chỉ còn một thân một mình nơi xa lạ này, câu chuyện bất hạnh ai nghe thấy cũng sẽ đồng cảm, Đường Thi Vũ tiếc thương cho nàng, lại cảm ghét đám người không

có nhân tính đó,phái người đi điều tra nguồn gốc của đạo tặc,không thể trở mắt để họ quấy nhiễu cuộc sống có bá tánh được,về phần nàng thì có thể ở lại đây dưỡng thương,đến khi khôi phục sức khỏe mới tính tiếp.

“Đa tạ cung chủ có lòng giúp đỡ,ta vô cùng cảm kích,không biết lấy gì để báo đáp ân tình này”

Thư Chi Mị nét mặt ưu buồn cúi đầu cảm tạ,vài năm trước nàng dựa vào những bức họa mà Kỷ Quân Đăng bán ra để biết được hành tung,có người nói hẳn thường độc lai độc vãng,cũng có khi xuất hiện cùng một hồng nhan tri kỷ lai lịch bí ẩn,nàng đoán có lẽ nữ tử mỹ mạo tuyệt thế này chính là nguyên nhân khiến hẳn cam nguyện sống ẩn dật ở nơi hẻo lánh.

“Chớ khách khí,ngươi cứ an tâm ở đây tịnh dưỡng đi”

Đường Thi Vũ hòa nhã mỉm cười,mơ hồ cảm giác được Thư Chi Mị đang quan sát mình,làm nàng hơi mất tự nhiên,từ khi gia nhập Tuyệt Ảnh cung nàng đã không còn nhận mình là người của hoàng tộc nữa,danh tính cũng thay đổi,để tránh gây phiền toái,nên Thư Chi Mị chỉ biết nàng là cung chủ,không rõ về lai lịch thật sự của nàng,tuy vậy ít nhiều cũng hoài nghi thân phận,đánh giá thông qua dáng ngồi yêu kiều của nàng,thói quen đang âm thầm bán đứng nàng,bình thường nữ tử ngồi sẽ tùy ý hơn,tư thế cũng rất thoải mái,tuy nhiên nữ tử có xuất thân từ hoàng tộc thì mọi cử chỉ đều rất chú ý hình tượng,khi ngồi đầu hơi ngẩng cao,ánh mắt tự tin nhìn thẳng vào người đối diện,lưng phải thẳng,hai chân khép nép e lệ,đôi tay sẽ nắm lại và đặt trên đùi,nói chuyện đoan trang từ tốn,cứ cho là nàng từ nhỏ được giáo dục tốt đi,nhưng nàng ngoại hình xuất chúng,khí chất bất đồng thường nhân,thì đâu thể nào lại có xuất thân từ gia đình bình thường được.

“Xin hỏi vị đại hiệp ngày hôm qua cứu ta là ai ?”

“...Hắn gọi Kỷ Quân Đăng,ngươi tìm hắn có việc ?”

Đường Thi Vũ nghe được liền đoán có lẽ Thư Chi Mị muốn nói đến Kỷ Quân Đăng,nữ tử thiên sinh vốn rất nhạy cảm,cũng có thể trực giác của nàng đã sai,biết đâu Thư Chi Mị chỉ đơn giản là muốn biết danh tánh của người đã cứu mình thôi,hy vọng sự việc chỉ đơn giản như thế,là do nàng đã nghĩ quá nhiều rồi,Thư Chi Mị cũng đang quan sát biểu tình của nàng,sợ nàng hoài nghi liền lắc đầu.

“Ta chỉ muốn cảm tạ hắn đã cứu mình một mạng,nếu không có hắn có lẽ hôm qua ta đã quy tận cùng thân nhân”

“Xin lỗi đã vô tình khơi dậy chuyện buồn của ngươi...”

Đường Thi Vũ hơi thấy có lỗi vì đã hoài nghi không đúng,nhưng tên gốc kia thường hay hết lòng giúp đỡ mọi người,đặc biệt là đối với những nữ tử yếu đuối,khiến cho các nàng sinh lòng cảm động,hành động giúp đỡ người gặp nạn vô tình gieo rắc nợ tình mà không hay biết,nàng cũng từng phải lòng Kỷ Quân Đăng vì điểm tốt đến quá đáng này,ôn nhu che chở không tránh khỏi việc nữ tử khác cũng có ý nghĩ rung động,Kỷ Quân Đăng thích giúp người đây không biết liệu có phải việc tốt hay không,hay lại vô tình gây họa,nàng gọi người chuẩn bị vài bộ y phục và vật dùng sinh hoạt hàng ngày đến cho Thư Chi Mị,an bài cho đối phương ở tại khu biệt viện dành cho khách nhân,nàng quay về tìm Kỷ Quân Đăng thì nghe Vi Tuyết nói buổi sáng xuất phát vẫn chưa trở lại,Kỷ Quân Đăng gần đây hay vắng mặt không rõ đi đâu,để nàng thấy tò mò muốn tìm hiểu nguyên nhân.

“Tuyệt nhi,Quân Đăng có nói bao giờ trở lại không ?”

“Sư phụ trước hết bình tâm nghe ta nói,theo ta biết thì một người đã có gia đình còn ra ngoài không báo cho nương tử biết,chuyện này chỉ có một nguyên do thôi”

“Nguyên do gì đây ?”

“Hong hạnh xuất tường,ở đây có quá nhiều mỹ nữ,sư công vụng trộm sẽ bị người phát hiện,nhất định là chạy đi tìm hoa thơm cỏ lạ ở bên ngoài,không kéo thời gian sau dẫn về cả hậu cung thì nguy to”

Vi Tuyết vẻ mặt rất nghiêm túc,giọng nói nhỏ xíu vừa đủ hai người nghe được,ánh mắt lại nhìn xung quanh dường như sợ ai nghe thấy,làm cho người ta cứ nghĩ chuyện này rất có khả năng xảy ra,kỳ thực nàng chỉ là đang muốn đùa giỡn với sư phụ chút thôi,hoàn toàn không rõ Kỷ Quân Đăng đã đi đâu,Đường Thi Vũ là nương tử còn không biết thì nàng làm sao biết đây.

“Ngươi nha,suốt ngày ăn nói linh tinh,rảnh rỗi trêu ghẹo vi sư sao lại không lo chuyên tâm tu luyện”

Đường Thi Vũ mỉm cười đánh vào người Vi Tuyết một cái, tiểu nha đầu lúc nào cũng nói giỡn cho được, nàng đời nào sẽ tin Kỷ Quân Đằng lại như vậy, nhưng trước kia nàng cũng từng vô tâm không nghĩ đến cảm thụ của Thượng Quan Tôn, nên hẳn mới làm ra chuyện có lỗi, dù Kỷ Quân Đằng không có như hẳn, lần này vẫn thấy lo lắng chuyện đó sẽ tái diễn, nàng âm thầm tự kiểm điểm lại xem thời gian qua mình có làm gì sai mà không phát hiện hay không, Vi Tuyết cười trộm khi thấy nàng mang nét mặt suy tư, nhất định nàng không có kinh nghiệm trong vấn đề tình cảm, sư tôn là người tình trường lão luyện, có lẽ sẽ giúp được cho sư phụ, chuyện tình cảm thì Diệp Dung quả thật trải qua nhiều, cuối cùng nhận ra yêu cũng cần có chút thủ đoạn, âm thầm không chế tư tưởng và điểm yếu của nữ kia, kịp thời giúp đỡ họ trong khó khăn, để họ nhận ra không có mình bên cạnh thật không xong, như vậy liền không thể từ bỏ mình, nữ tử bên ngoài chưa chắc bằng nường tử ở nhà.

“Sư phụ chớ lo lắng, ta chỉ nói đùa thôi”

“Vi sư mới không bận tâm”

Đường Thi Vũ miệng nói không bận tâm lòng lại có, nàng quả thực không có kinh nghiệm giữ được lòng của nhân ái, dù là vậy chắc chắn không dùng biện pháp không chế đối phương, chuyện này nói thế nào cũng không tốt lắm, nàng ít nhiều cũng biết trong chuyện tình cảm chỉ yêu thôi thì vẫn chưa đủ, thấu hiểu nhau là chuyện phải có, không nhất thiết phải không chế mọi hành động lẫn suy nghĩ của đối phương, nhưng đôi khi cần phải biết nắm bắt suy nghĩ của đối phương, hiểu được nữ kia nghĩ gì thì mới có thể thân thiết hơn, chân thành chia sẻ vui buồn, như vậy mới không có khả năng bị người khác xen vào tình cảm giữa hai người, đáng tiếc Kỷ Quân Đằng khi vui vẻ mới cùng nàng chia sẻ, ưu buồn liền giấu đi, một mình ứng phó cũng không nguyện nói cho nàng biết, cảm giác giống như nàng không thể cùng Kỷ Quân Đằng chia sẻ hết mọi ưu phiền, đây mới là điểm để nàng thấy khổ tâm, tuy nhiên nàng lựa chọn tin tưởng Kỷ Quân Đằng không có chuyện lừa dối mình, ngược lại rất sợ nàng bị nam tử khác cướp đi mất, có lần vào yến tiệc của nàng các tu sĩ ở phái khác đến tham dự, có người tặng lễ vật, có người làm thơ ca ngợi vẻ đẹp của nàng, hoặc vẽ chân dung tặng nàng, khi đó nàng lịch sự tán dương tài hoa của mấy nam tử đó, Kỷ Quân Đằng không có biểu tình gì, đến buổi tối trước khi đi ngủ làm tặng nàng bài thơ hoa mỹ lãng mạn không kém, nàng không thấy hành động này quá khoa trương, trái lại rất thích, trong lòng thấy vui vì có người đã ném qua tư vị bị ăn dấm chua là như thế nào.

Tuyệt Ảnh cung xung quanh có trồng rất nhiều loại hoa xinh đẹp, mảnh đất trống bên cạnh gần đây có thêm khoảng không gian nhỏ dùng để trồng rau cải và thảo dược, đối diện khung vườn có một hồ nước nuôi đủ loại cá, Đường Thi Vũ mang ít thức ăn đến cho mấy tiểu ngư, Kỷ Quân Đằng suốt ngày hâm dọa bắt cá của nàng đem làm thịt, chế biến thành mỹ thực, nuôi lâu liền có cảm tình, nàng không có dự tính sẽ ăn bọn nó, liền quyết định xem bọn nó là sủng vật để nuôi, Kỷ Quân Đằng trở lại liền đi tìm nàng, lén lút từ phía sau bắt ngờ ôm lấy nàng.

“Vũ nhi vỗ béo bọn chúng mập ú, tương công lại ốm nhom, không cảm thấy đối với ta rất không công bằng sao”

Kỷ Quân Đằng thấy ghen tỵ với mấy con cá, xem ra Đường Thi Vũ còn sủng ái bọn nó hơn cả nàng, mỗi ngày chưa dùng cơm đã mang thức ăn đến cho bọn nó dùng trước, Đường Thi Vũ mỉm cười không thèm quan tâm kẻ nhỏ mọn, tính xấu này không biết từ bao giờ hình thành, bất quá nàng lại thấy thích điểm xấu này.

« Ai đó trở lại rồi sao, biết ngoan ngoãn vâng lời tự nhiên sẽ được quan tâm hơn »

Đường Thi Vũ thắc mắc Kỷ Quân Đằng đã đi đâu bây giờ mới trở lại, nàng ôn nhu bỏ một ít ngũ cốc cho mấy con cá nhỏ ăn, những loại cá này đều có linh tính cao, có khả năng tu luyện hóa thành người, tiểu ngư có hai mắt to tròn long lánh, toàn thân tròn trịa ánh lên màu lục sắc, riêng cái đuôi lại màu đỏ, đang tung tăng bơi lội gần hồ, tiểu ngư tựa hồ rất vui khi thấy nàng đến, nó lượn lơ trên mặt nước một lúc mới bơi theo đồng bọn, nàng hiểu được ý nghĩ của bọn chúng, vì thế mới đặc biệt yêu thích, ngày trước những con cá này bị ngư dân bắt mang đi bán ở thị trấn dưới núi, lúc nàng đi ngang qua nghe được tiểu ngư cầu cứu, nhìn nó vẻ mặt tội nghiệp nên quyết định mua tất cả, phóng sinh ra biển rồi cũng sẽ bị người ta bắt đem chế biến món ăn, chi bằng đem về nuôi cũng tốt, Kỷ Quân Đằng ôn nhu vuốt ve mái tóc dài mềm mại của nàng.

“Ta khi nào lại không ngoan ngoãn đâu, lúc này ở sau núi bắt được một tiểu bạch hồ bị thương nên mang về cho người chăm sóc”

“Kỷ đại nhân,ngài thật biết tìm việc cho ta làm,đúng rồi cô nương ngày hôm qua đã tỉnh,nàng muốn đích thân cảm tạ người”

Đường Thi Vũ mỉm cười lắc đầu,Kỷ Quân Đăng thì thoảng mang heo rừng,mèo rừng bị bầy thú làm hại đem về cho nàng trị thương,ngày hôm qua mang theo một nữ tử xinh đẹp,bây giờ lại thêm một bạch hồ,còn nói cái gì phu thê phải đồng cam cộng khổ,cứu người còn muốn chia sẻ công đức với nàng,thật là suy nghĩ thấu đáo,bất quá nàng thấy người bị hại sẽ cứu giúp,nhưng chưa đạt đến trình độ bất kỳ nơi nào gặp khó khăn cũng tới cứu như Kỷ Quân Đăng,từ sáng giờ Kỷ Quân Đăng bận rộn nhiều việc,quên mất cả việc của Thư Chi Mị,nữ tử kia đã qua giai đoạn nguy hiểm liền tốt,xem như nàng đã may mắn cứu được một người,nàng cảm giác Thư Chi Mị cũng không giống kẻ xấu,mà nàng cũng đâu có gì để cho người ta lừa gạt,nên không có quan tâm lắm đến lai lịch của người từng cứu.

“Nàng tỉnh thì tốt,cứ để Tuyết nhi chiếu cố cho nàng,người không muốn cứu bạch hồ thì ta đem nó làm thành áo lông thú cũng tiện lợi lắm”

“Người đi tìm chết đi”

Đường Thi Vũ buồn bực gơ tay đẩy mạnh một cái Kỷ Quân Đăng liền rơi xuống hồ nước,nàng đứng ở trên bờ cười đắc ý,trước kia nàng từng nói muốn nuôi một con hồ ly,là bạch hồ thì càng thích,có lẽ vì vậy Kỷ Quân Đăng mới tiện tay mang nó về tặng nàng.

“Nương tử nhà người ta hiền lương thực đức,tại sao nương tử nhà của ta lại thô bạo quá vậy”

“Đã như thế thì người liền tìm nương tử nhà người ta để yêu đi,sau này đừng nói có quen biết với ta nữa”

Đường Thi Vũ phượng nhãn toát hàn khí liếc Kỷ Quân Đăng một cái liền đi trở về,hôm nay thật cả gan dám đi so sánh nàng cùng nương tử của người khác,dám có ý chê bai nương tử,phạm phải một trong mười tám quy điều của gia quy do nàng định ra,thật không biết sợ bị nghiêm phạt nữa rồi.

“Vũ nhi,ta biết lỗi của mình rồi,chờ ta với...”

Kỷ Quân Đăng mỉm cười vội leo lên bờ đuổi theo,cả buổi sáng nàng vào sơn lâm tìm bắt bạch hồ,hồ ly là loại động vật tinh ranh,không dễ gì bị bắt,nó lại sống cách biệt nhân thế,lần này may mắn thấy nó bị vướng vào bẫy của thợ săn nên mới thành công bắt được,đợi sau này nếu nó nguyện ý liền sẽ để lại nuôi dưỡng,bằng không liền trả về với thiên nhiên để nó tự tu luyện,hai người vui vẻ nắm tay nhau trở về Tuyết Ảnh cung,không phát hiện Thư Chi Mị đang ở từ xa dõi nhìn,cuối cùng suy đoán của nàng đã không lầm,Đường Thi Vũ thật sự là tình địch của nàng.

43. Chương 43

Kỷ Quân Đăng hạnh phúc với những gì đang có,muốn công khai nói với tất cả mọi người rằng Đường Thi Vũ chính là nương tử của mình,dù không thể cho đối phương danh phận thật sự,chỉ ích có thể làm đối phương hạnh phúc vì điều nhỏ nhoi này,thấy đau lòng những lúc có ngoại nhân hỏi đến quan hệ giữa hai người,lúc đó Đường Thi Vũ chỉ cười nói cả hai là bằng hữu,thực ra nàng biết Đường Thi Vũ buồn khi không thể thừa nhận điều gì,bên nhau không chỉ có tình yêu mà còn cả trách nhiệm,thấu hiểu lẫn nhau mới có thể bền vững dài lâu,những năm qua nàng không có ở bên cạnh,ngay cả những lúc Đường Thi Vũ cần đến sự quan tâm nhất nàng cũng không thể ở gần bên,bây giờ là lúc bù đắp khoảng thời gian đó,nàng ngắm mình trong hồ tắm,khỏe miệng treo nụ cười,Đường Thi Vũ ở bên cạnh giúp nàng lau chùi thân thể,bồi thường việc lúc này đã đẩy nàng xuống hồ,cả hai đã yêu nhau thì không có gì để ngại ngùng nữa,thế nhưng Đường Thi Vũ dung mạo tuyệt thế không giấu nổi tia ửng hồng xinh đẹp điểm lệ,nàng chợt nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Đường Thi Vũ.

« Nương tử,ta yêu người »

« Quá nhỏ nghe không rõ,người có ngại nói lại lần nữa không ? »

« Ta yêu người,vĩnh viễn chỉ yêu người... »

Kỷ Quân Đằng lấy hết can đảm ra biểu lộ tình ý,vẫn luôn cảm giác yêu nương tử chưa bao giờ là đủ,phải chăng đôi phu thê nào yêu nhau cũng đều cảm thấy vậy không,mong có thể yêu nhiều hơn,dành tặng những gì tốt đẹp nhất có thể,Đường Thi Vũ nội tâm rung động,ôm chầm lấy Kỷ Quân Đằng,tựa hồ hiện giờ ngôn từ cũng không thể bày tỏ hết tình cảm đang trào dâng trong lòng nàng,Kỷ Quân Đằng âu yếm hôn lên môi nàng,ôm lấy nàng từ trong hồ tắm bước lên,chậm rãi đi đến bên giường,nàng vừa ngại ngùng lại có chút sợ hãi,tướng công ngốc đột nhiên chủ động làm nàng hơi ngạc nhiên,biết chuyện gì sắp xảy ra,trong lòng càng thêm hồi hộp,Kỷ Quân Đằng tự tay giúp nàng cởi đi lớp y phục trên người,chiếc áo mỏng manh sau cùng được thoát khỏi thân,hiện rõ làn da tuyết trắng xinh đẹp vô ngần,đường cong mị hoặc cảm dỗ,những giọt nước trong suốt còn đọng lại trên cơ thể,từ đôi ngọc phong đầy đặn nhẹ lướt qua nơi cao ngất hồng diễm sắc thuận thể chảy xuống bụng phẳng tràn đầy sức sống,Kỷ Quân Đằng nhìn đến cảnh tượng tuyệt mỹ liền gần như đánh mất lý trí,bao nhiêu kiềm nén thời gian qua đều bộc phát mà ra.

« Vũ nhi,người xinh đẹp quá »

Đường Thi Vũ khẽ mấp máy đôi môi kiều diễm,lặng lẽ dùng đôi bàn tay tiêm tể như ngọc che đi yếu điểm trên thân thể,hiện tại đang là ban ngày,cái gì cũng bị nhìn rõ,nàng thấy rất áy ngại,Kỷ Quân Đằng nằm bên cạnh ôn nhu vuốt ve ngọc thể của nàng,hôn nhẹ lên chiếc cổ tuyết trắng,chậm rãi hôn đến bờ vai mảnh mai,dùng răng cắn nhẹ lên,một đường thăm dò đến đôi ngọc phong ngạo nhân đầy cảm dỗ,ôn nhu xoa nắn,thỉnh thoảng dùng hai ngón tay trêu đùa nhũ phong phần hồng sắc cao vút kia,bàn tay nhẹ nhàng lướt qua vòng eo nhỏ nhắn.

« A... »

Đường Thi Vũ bị làm cho cả người bắt đầu nóng bức,ngọc thể run nhẹ khi cảm nhận được nhũ phong bị chiếc lưỡi ướt át đùa bỡn,nàng khẽ cắn môi,ôn nhu vuốt ve mái tóc Kỷ Quân Đằng,chiếc lưỡi tinh ranh không ngừng đùa bỡn đến hai khóa anh đào nhỏ nhắn phải xấu hổ đỏ ửng lên,Kỷ Quân Đằng mê say ngậm lấy khóa anh đào hương diễm,vươn lưỡi thưởng thức tư vị ngọt ngào,bàn tay mềm mại dần chậm rãi dời xuống đôi chân thon dài gợi cảm,ôn nhu vuốt ve từng tác da thịt mềm mại tuyết trắng bị hỏa tình kích thích làm hồng nhuận lên,một đường đi đến nơi tối tư mật,ngón giữa nhẹ nhàng như cơn gió lướt qua âm đẽ,bồi hồi lưu luyến thật lâu,hoa huyết phần hồng sắc được ôn nhu an ủi thoảng chốc thấm ướt tinh sương.

« A...hảo khó chịu... »

Đường Thi Vũ mị nhân mê ly,không ngừng thở gấp,dần bị sự thư thích này đẩy vào mê vọng,nàng ghì chặt lấy Kỷ Quân Đằng loạn hôn,chiếc lưỡi ướt át của cả hai giao truyền chung một chỗ,hai chân thon dài không còn nghe theo sự sai khiến của nàng nữa,không ngừng run rẩy theo từng đợt âu yếm,Kỷ Quân Đằng một đường hôn xuống đôi ngọc phong,chậm rãi di chuyển xuống giữa hai chân nàng,hôn nhẹ lên đóa hoa xinh đẹp,vươn đầu lưỡi nóng bỏng lướt nhẹ qua,hoa huyết ề thẹn lập tức co thắt mãnh liệt trước cảm dỗ,chiếc lưỡi hư hồng không dừng lại ở đó mà tiến sâu vào huyết đạo mềm mại khít khao,tựa như dòng điện lưu chuyển khắp toàn thân,để cho nàng nhịn không nổi muốn khép hai chân lại,chẳng may bị Kỷ Quân Đằng ngăn cản ý đồ,nàng khổ sở vịn vẹo ngọc thể,nơi đó truyền đến khoái cảm mãnh liệt khiến nàng vong tình khê kiều ngâm.

« A...đừng...chớ động...nơi đó...a...thoải mái...nha... »

Đường Thi Vũ thần trí mơ hồ không còn có thể kiềm chế được,nàng mê say cảm nhận khoái cảm bỏ quên mất tia xấu hổ trong tâm,nơi tư mật bị cưỡng bách phút chốc xuất ra ái dịch mỗi lúc một nhiều hơn,đây chỉ là lần thứ hai thân mật,thể nào nàng cảm giác dường như Kỷ Quân Đằng tiến bộ thân tốc,so với tu luyện còn phải nhanh hơn nhiều,làm cho nàng còn chưa chính thức lâm trận đã muốn chào thua,lần này muốn chiếm thể thượng phong sợ là không thể,nàng vừa rên rỉ lại phát ra ngữ khí bị đứt quãng.

“A...chậm đã...người từ đâu...học được phương...a...phương thức này...thật ngại ngùng”

“Người đừng thắc mắc việc này,nói ta biết người có thoải mái hay không là được”

“.....”

Một trận trầm mặc không ai trả lời,chỉ nghe được tiếng thở gấp rất đổi mê người,Kỷ Quân Đằng bức bối

suốt thời gian dài,tự thấy mình không có chút kinh nghiệm ân ái,trong lòng cũng kém tự tin,có lần vô tình bắt gặp hai nữ giáo đồ ở hoa viên lén lút thân mật,nàng vừa ái ngại lại tò mò liền âm thầm nhìn trộm,kỷ xảo cũng là bồi dưỡng thêm từ đây mà ra,hiện tại đem nó áp dụng với Đường Thi Vũ có vẻ như đã thành công rồi,nàng tiếp tục vùi đầu vào giữa hai chân Đường Thi Vũ,âu yếm dùng đầu lưỡi cọ sát vào âm để tinh xảo hơi đồ ỉm kia,dùng môi ngậm lấy,rồi lại đột ngột mút mạnh vào,tử huyết bị tập kích bất ngờ làm Đường Thi Vũ cả người run rẩy,hé mở môi anh đào hít hơi lạnh khí,bắt đầu thấy thích loại khoái cảm tuyệt vời này,đồng thời thấy sợ hãi vì ý nghĩ của mình.

“Thật dễ chịu...a...ta...không xong...a...chờ đến nữa...a...”

Kỷ Quân Đằng dùng lưỡi triển miên đóa hoa xinh đẹp một lúc mới lưu luyến rời khỏi,lúc này thì hoa huyết đã ướt đầm ái dịch,tràn đầy cảm dỗ dụ hoặc người nhìn,Đường Thi Vũ không còn chút khí lực,nằm bất động trên giường,thẹn quá hóa giận dùng móng tay bấu chặt vào bắp tay Kỷ Quân Đằng,thế nào nàng càng phản đối thì Kỷ Quân Đằng tựa như không nghe,ngoan tuyệt làm theo ý mình,để nàng nhịn không được mà cao trào,thật mắc cỡ chết người,Kỷ Quân Đằng mỉm cười quỳ ngồi trên giường,nâng lên một chân thon dài của nàng đặt lên vai,chân còn lại duỗi thẳng hướng ra ngoài,vô tình bại lộ nơi thâm kín nhất,lớp tinh sương mỏng manh phủ lấp bên ngoài làm gia tăng sự gợi cảm cho đóa hoa hồng diễm,tư thế này để cho người xem cũng phải đỏ mặt tim đập,nàng nội tâm xấu hổ không chịu nổi,vội lấy tay che nơi riêng tư lại,không biết tên ngọc này đang muốn làm gì lại để nàng trong tư thế khó xử đến thế,Kỷ Quân Đằng khom người hôn lên làn môi ửng hồng của nàng,dùng hai ngón tay thon dài thăm dò vào nơi sâu thẳm của khoái hoạt,nhẹ nhàng âu yếm,lực độ mỗi lúc một vội vã hơn,khiến cho hoa huyết co thắt mãnh liệt.

“A...nha...chậm điểm...a...a...ân...tướng công...a...”

Bị kích tình xâm chiếm Đường Thi Vũ cảm giác như không còn khí lực,nàng hai tay ôm chặt lấy cổ Kỷ Quân Đằng,không ngừng chuyển động ngọc thể gợi cảm theo từng đợt khoái hoạt đánh tới,như muốn lẫn tránh đồng thời cũng thật khao khát,ngoại vật liên tục ra vào nơi mẫn cảm để cho nàng muốn phát điên,khoái cảm tê dại sắp chịu không nổi nữa,nàng không còn biết mình muốn làm gì,Kỷ Quân Đằng nghe nàng rên rỉ mê người càng thêm mê luyến,cuồng dã tiến công mỗi lúc một mãnh liệt hơn,làn sóng tình cuồng nhiệt xâm chiếm thánh địa thần bí,cho đến khi dòng ái dịch nóng bỏng tuông trào ra khỏi đóa hoa xinh đẹp mới giảm tốc độ,nhanh chóng ôm lấy nàng,để nàng ngồi trên đùi mình,một tay đặt lên bờ mông căng tròn tuyết trắng,tay khác lại vuốt ve lưng trần gợi cảm,ôn nhu hôn lên môi nàng,mê luyến tư vị ngọt ngào của cái miệng nhỏ nhắn,nàng nhiệt tình đáp lại,nũng nịu kêu gọi.

“Tướng công...”

Đường Thi Vũ ủy khuất nhìn về phía Kỷ Quân Đằng,dù mới đạt đến khoái cảm mãnh liệt,nội tâm vẫn mơ hồ khát vọng điều gì đó để cho chính nàng cũng phải xấu hổ,nơi tối tư mật truyền đến cảm giác thật hảo hử không,tô nhột rất khó chịu,muốn được ôn nhu an ủi lần nữa,Kỷ Quân Đằng mỉm cười hôn lên má nàng một cái.

“Nương tử có yêu ta không?”

“...Ân...rất yêu...”

Đường Thi Vũ khổ sở vặn vẹo vòng eo nhỏ nhắn gợi cảm,nàng trong lòng lại mắng chửi nếu không yêu thì có thể dễ dàng để cho người biến ta thành bộ dáng chật vật này sao,đột nhiên ý thức được mình đang làm gì,ngẫm tới đây nàng lại bắt đầu thấy thẹn,kiêu nhan càng thêm ửng hồng như mây đỏ,Kỷ Quân Đằng mỉm cười thỏa mãn,giơ tay nhẹ nhàng nhu nắn ngọc phong căng tròn,đầy đặn mà mềm mại thật khiến người ta mê luyến,bàn tay còn lại chậm rãi dời xuống phía dưới,lấn nữa tiến vào hoa huyết,không ngừng khoáy động sự mềm mại khít chặt bên trong,mãnh liệt đánh thức dục vọng đang ngủ say,tinh sương lấp lánh chậm rãi từ trong đóa hoa xuất ra,vài giọt rơi vương vãi trên sàn đàn,nàng bị khoái cảm lấn chiếm toàn bộ thần trí,như lạc vào mộng cảnh,hơi ngả người ra phía sau,hé mở môi hồng diễm khẽ rên rỉ.

“A...hảo chán ghét...a...ân...không thể...quá nhanh...a...chịu không nổi...a...”

Kỷ Quân Đằng say mê ngắm nhìn nữ tử xinh đẹp phong tình vạn chủng đang vì mình mà mê loạn,sự kiềm nén cảm xúc bấy lâu nay phút chốc bùng nổ,cuồng dã giữ lấy Đường Thi Vũ,nồng nhiệt đánh chiếm toàn bộ thể xác lẫn linh hồn của nàng,khiến nó hoàn toàn thuộc về mình,lực độ khi thì vội vã khi thì chậm rãi mang

theo sự mãnh liệt tiến sâu vào tận cùng khoái hoạt, để cho hoa huyết càng thêm ửng hồng, không ngừng co thắt mất kiểm soát, như mê như say hấp chặt lấy vật thể đang cuồng loạn bên trong, mỗi lần tiến xuất liền ma sát đến từng tác da thịt hồng nhuận mà phi thường mẫn cảm, để cho nữ chủ vong tình thở gấp, ái dịch nóng ẩm cứ thế tuông trào ra ngoài, nàng vừa chống chọi với cơn kích tình cuồng nhiệt đánh tới, vừa sợ bị ngoại nhân nghe thấy, nàng khổ sở ôm chặt lấy Kỷ Quân Đằng, ngọc thể mê người xuất mồ hôi lâm ly, nàng nhần nhịn đến cực hạn, kiềm nén không được mà thét lên một tiếng mê người.

“A...chịu không...nổi nữa...a...a...ta muốn mất...a...hảo dễ chịu...a...”

“Người vì cái gì mà hoặc câu nhân đến thế, để ta không tự chủ được nữa...”

Có nương tử xinh đẹp vũ mị thật không biết may mắn hay bất hạnh, Kỷ Quân Đằng gần như tiến nhập trạng thái điên cuồng, kiềm nén không được cuồng loạn hôn lên môi Đường Thi Vũ, vươn lưỡi liếm lên giọt mồ hôi trên ngọc phong đầy đặn, ngâm lấy nhũ phong ửng hồng tinh tế âu yếm, tay thủy chung chưa từng rời đi đóa hoa xinh đẹp, tăng số xuất nhập càng mãnh liệt hơn, mang theo sự cuồng dã hòa lẫn ái tình đánh sâu vào, để cho người mình yêu cảm nhận toàn bộ yêu thương cùng sự mê đắm, nàng ngọc thể không ngừng run rẩy khi bị kích tình lấn chiếm, ma sát đôi chân thon dài vào eo Kỷ Quân Đằng, nàng phượng nhãn đều là hơi nước, hô hấp dồn dập hơn, khe rên rỉ trong mê loạn.

“A...tướng công...a...ta...ân...sắp không xong...a...van người...a...a...”

Khoái cảm tuyệt diệu lấn chiếm toàn bộ lý trí, Đường Thi Vũ nhin không được ưỡn người lên, rên lên tiếng mê người, hoa huyết phút chốc xuất ra dòng ái dịch ấm nóng, thấm ướt cả tay Kỷ Quân Đằng, song phương cuồng đắm ôm lấy nhau, nụ hôn ngọt ngào như giải tỏa phần nào sự nóng bức trong cơ thể nàng, Kỷ Quân Đằng cẩn thận đặt nàng nằm trở lại giường, nhẹ nhàng vơn ve bên ngoài đóa hoa, trêu đùa âm để nhỏ nhắn tinh xảo, đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát, mơn trớn chốc lát lại tiến vào hoa huyết mềm mại mà trơn trượt, nàng ánh mắt đỏ ửng tựa hồ sắp khóc, vừa xấu hổ lại sợ hãi, không ngừng lắc đầu van xin tha thứ.

“Không muốn nha...a...nhân gia...a...a...thoái mái quá...a...tha ta đi...ô...”

Đường Thi Vũ mị nhãn mê ly rơi xuống giọt nước mắt của sự thư thích, loại khoái cảm này để cho nàng mất đi quyền làm chủ cơ thể, cảm giác mình sắp hỏng mất, nàng tựa mặt vào cổ Kỷ Quân Đằng mang theo khóc ý rên rỉ nỉ non, Kỷ Quân Đằng ôn nhu vuốt ve ngọc thể của nàng, dù biết nàng đã đạt đến giới hạn chịu đựng, nhưng không cách nào dập tắt lửa tình trong tâm, cuồng nhiệt âu yếm đến khi cả hai đều mệt lả người mới ngừng lại, Kỷ Quân Đằng ôm lấy nàng yêu thương vuốt ve, nịnh hót hỏi.

“Tiểu bảo bối, lần này ta có giỏi hơn không?”

“...Đồ bại hoại...giỏi cái đầu nhà người”

Đường Thi Vũ kiều nham phiếm hồng, dùng hàm răng trắng nõn đều đặn cạp lên vai Kỷ Quân Đằng một cái, nhìn nàng bây giờ không đoán được câu trả lời hay sao mà còn phải hỏi, nàng mệt mỏi nằm trong lòng nhân ái, lúc này nàng nhận thấy Kỷ Quân Đằng khác biệt mọi ngày, ánh mắt tử sắc ma mị hòa lẫn tia hỏa khí đầy dục vọng, bình thường Kỷ Quân Đằng rất ôn nhu với nàng, ánh mắt phi thường nhu tình, chứ không có như hiện tại, để cho nàng vừa ngượng ngùng lại hơi sợ, nhưng nàng nào biết phượng nhãn của mình mọi khi xinh đẹp phong tình, đến khi bị kích tình khiêu khích cũng liền trở nên cực kỳ yêu mị, làm cho người ta kiềm nén không được dục hỏa trong tâm.

44. Chương 44

Những ngày sau Thư Chi Mị đã khôi phục thương thế, Đường Thi Vũ vì nghĩ nàng không còn thân nhân nào trên trần thế nên thu nhập vào giáo phái, mọi người rất hoan nghênh có thêm một tiểu sư muội vừa mới gia nhập, họ xem nàng như tỷ muội của mình, đối đãi với nàng rất chân thành, làm nàng nội tâm hơi áy náy vì bản thân thật sự chỉ đang lợi dụng lòng tốt của họ, có thể Đường Thi Vũ dành rất nhiều tình cảm cho Kỷ Quân Đằng, nhưng tình cảm nàng bỏ ra cũng không hề thua kém, nàng rời xa cuộc sống vinh hoa, đến

nơi đây để tiếp cận Kỳ Quân Đằng,mục đích sắp đặt được,đâu thể từ bỏ khát vọng,những lúc không có ai chú ý tới nàng mới tìm cách đến gặp Kỳ Quân Đằng,tránh ngoại nhân sinh nghi,Kỳ Quân Đằng thấy nàng là người mới nên nhiệt tình chỉ dạy,sẵn lòng giúp đỡ nếu có thể,nàng nói muốn học y thuật để chữa bệnh cứu người,Kỳ Quân Đằng nghe được rất vui,tận tâm chỉ dạy cho nàng những gì mình biết,cả hai vào rừng hái thảo dược,nàng tựa như người mới chưa biết gì nhiều,Kỳ Quân Đằng chuyên tâm hái thuốc,một bên giải thích công hiệu của từng loại cho nàng hiểu,bất chợt nàng bị gai nhọn của thảo dược làm chảy máu,Kỳ Quân Đằng vội nắm lấy ngón tay nàng đè ép cho khí huyết chảy ra.

“Loại thảo dược này có độc,ngươi đừng nên tùy tiện hái”

Kỳ Quân Đằng lo lắng quan sát sắc mặt của Thư Chi Mị,chất độc bên trong loại thảo dược này khi xâm nhập cơ thể có thể làm nạn nhân bị tê liệt trong mấy canh giờ,đầu óc sẽ sản sinh ra nhiều ảo giác,nàng yếu ớt ngã vào lòng Kỳ Quân Đằng,cảm giác như toàn thân không phải của mình nữa.

“Ta tại sao không chút khí lực...”

“Ngươi đã trúng độc,không cần lo lắng,uống nó vào rất nhanh khỏi ngay thôi”

Kỳ Quân Đằng lấy ra viên đơn dược cho Thư Chi Mị uống vào,sớm biết nàng bất cẩn như thế thì Kỳ Quân Đằng đã cẩn thận hơn,kịp thời ngăn cản nàng,may mắn là loại độc này không nguy hiểm tánh mạng,Kỳ Quân Đằng treo giỏ thuốc phía trước người liền cồng nàng lên lưng đi trở về,thỉnh thoảng quay đầu lại hỏi thăm.

“Ngươi thấy trong người thế nào rồi ?”

“Khá hơn lúc nãy,xin lỗi lại để ngươi phải lo lắng nữa”

Thư Chi Mị mỉm cười yêu kiều,tựa cằm vào vai Kỳ Quân Đằng,nàng nghiêm nhiên không nghiêm trọng như vẻ ngoài,nếu như Kỳ Quân Đằng là dược vương có thể trị bách bệnh thì nàng chính là độc vương,từ nhỏ đã am hiểu chế luyện độc dược,những kẻ bị nàng hạ độc rất nhanh chóng chết đi,thể xác cũng tan tiến hoàn toàn không để lại dấu vết,nàng biết rõ loại độc mà mình trúng phải,nó không hề ảnh hưởng đến cơ thể nàng,Kỳ Quân Đằng không nhận ra nàng có điểm gì lạ,chỉ là bị nàng ôm quá chặt,vật mềm mại trước ngực chạm đến lưng hơi khó chịu,Kỳ Quân Đằng sắc mặt hơi đỏ lên,cảm thấy quá ngại ngùng,cố gắng bay nhanh về Tuyết Ảnh cung,trên đường đi gặp phải bão tuyết,khiến cho tầm nhìn bị hạn chế,đành dừng lại ở vùng đất phía dưới,tạo ra đạo pháp thuật ngăn trở bão tuyết thổi đến,cẩn thận đặt nàng ngồi xuống,nàng cả người như không có xương ngã ra phía sau,Kỳ Quân Đằng vội đỡ lấy nàng,kiểm tra mạch tượng xem thế nào rồi,nàng bảo khá hơn thế nào bây giờ cảm giác còn bị nặng hơn lúc nãy.

“Khó chịu quá...”

Thư Chi Mị sắc mặt hơi ửng hồng,cả người mồ hôi lâm ly,nàng giơ tay chạm lên cổ mình,không biết vô tình hay cố ý hơi kéo xuống cổ áo để lộ làn da tuyết trắng mịn người,mơ hồ thoáng thấy một phần đôi ngọc phong đầy đặn,Kỳ Quân Đằng hoảng hốt vội ngăn cản,chất độc này sẽ làm nạn nhân tê liệt trong thời gian,tiếp theo sẽ cảm giác toàn thân như lửa đốt,không thể khống chế được chính mình,nàng tiếp tục cõng liền không ổn,nàng hô hấp hơi gấp gáp,nắm lấy tay Kỳ Quân Đằng đặt lên ngực mình,Kỳ Quân Đằng căng thẳng rút tay về,cùng nàng giằng co một hồi mới thành công kéo áo nàng ngay ngắn lại.

“Ta thấy rất nóng...”

“Chi Mị,bây giờ ta dạy ngươi tâm pháp khắc chế hỏa khí,ngươi hãy tĩnh tâm nhắm mắt lại làm theo lời ta bảo”

Kỳ Quân Đằng dùng mật ngữ truyền dạy tâm pháp cho Thư Chi Mị,ngồi phía sau truyền vào cơ thể nàng đạo nguyên khí,giúp nàng loại bỏ độc tính trong cơ thể,nàng ngồi an tĩnh làm theo,Kỳ Quân Đằng không thể nhận ra nàng có pháp lực,vì nàng sớm phong bế nó,sở dĩ nàng vẫn tỉnh táo không bị độc tính khống chế vì cơ thể có thể kháng lại một số loại độc thông thường,nàng lần đầu câu dẫn nam tử lại thất bại,là do hấn chánh nhân quân tử hay là vì không dám làm bậy,ánh mắt tử sắc lãnh mị hiện lên tia lo lắng chứ không có dục vọng nào,khiến nàng sinh ra loại cảm xúc khó diễn tả,nàng biết nếu mình tiếp tục làm càn đi xuống thì sợ là hấn không thể bình thần như hiện giờ,có nam tử nào có thể kháng cự lại cảm dỗ trước một nữ tử xinh đẹp mê người chứ,hiện tại nàng không muốn dùng biện pháp này lấy lòng người mình yêu nữa,có được hấn

bằng cách này thật không ý nghĩa,ngày sau nếu hẳn biết được lại càng chán ghét nàng hơn,qua lúc sau Kỷ Quân Đằng nhận thấy nàng đã ổn hơn mới thu hồi việc truyền nguyên khí,đợi bão tuyết qua đi liền mang nàng trở về,đến tiền sơn Tuyết Ảnh cung nàng hơi ái ngại nhìn Kỷ Quân Đằng.

“Chuyện lúc này...người không được tiết lộ với ai đấy”

“Ta biết,người trở về nghĩ ngợi đi”

Kỷ Quân Đằng nghiêm túc gật đầu,nàng nghĩ lúc này là do Thư Chi Mị mất tự chủ,có lẽ rất ái ngại việc này,không muốn bị ngoại nhân biết được ảnh hưởng thanh danh,cho dù Thư Chi Mị không cản dận thì nàng cũng tuyệt không muốn nhắc lại,thấy nàng trở về Đường Thi Vũ liền mỉm cười,đi đến ôm lấy nàng,mơ hồ cảm giác được trên người nàng có mùi hương của nữ tử,Đường Thi Vũ hơi nhíu mày nhìn nàng.

“Chẳng phải đi hái thuốc sao,vì sao trở về trễ vậy ?”

“...Lúc này có bão tuyết mới về trễ hơn dự tính”

Kỷ Quân Đằng thấy có lỗi vì đã che giấu Đường Thi Vũ,nhưng lúc này đã hứa với Thư Chi Mị không thể nói ra chuyện này cho ai biết,hơn nữa biết đâu nàng khai thật sẽ làm Đường Thi Vũ hiểu lầm thì sao,chuyện này liền không nhắc đến thì hơn,Đường Thi Vũ cảm giác được rõ ràng Kỷ Quân Đằng đang nói dối,ngày thường đi một mình thì không có chuyện gì,hôm nay đi cùng Thư Chi Mị lại về trễ,ánh mắt cũng không hề thành thật chút nào,càng làm nàng sinh nghi hơn.

“Giữa chúng ta không có chuyện gì phải giấu,nói thật ta biết người gần đây làm gì ?”

“Dạo gần đây ta thế nào ?”

Kỷ Quân Đằng hoàn toàn không thấy mình có gì biến hóa,lối sống và thói quen căn bản cũng như mọi khi thôi,Đường Thi Vũ lại thấy Kỷ Quân Đằng có chút thay đổi,đặc biệt là từ khi có sự xuất hiện của Thư Chi Mị,thỉnh thoảng nàng hay bắt gặp Kỷ Quân Đằng cùng Thư Chi Mị tán gẫu gì đó với nhau,cười đùa tựa hồ rất thân,nhưng khi nàng đến thì Thư Chi Mị liền nói có việc rồi bỏ đi,nàng theo lý là sự phụ của Thư Chi Mị,đáng lý nên thân thiết hơn so với sự công mới phải,vì gì Thư Chi Mị tựa hồ đang lẩn tránh nàng,mà Kỷ Quân Đằng cũng không giải thích với nàng,lúc đầu nàng thấy việc mình hoài nghi vô lý là không tốt,nên cũng không tra hỏi gì,nhưng lần này trên người Kỷ Quân Đằng lại có mùi hương của nữ tử khác,chứng tỏ từng cùng người kia tiếp xúc tương đối thân cận mà tạo thành,vừa nghĩ đến hình ảnh Kỷ Quân Đằng cùng Thư Chi Mị ôm ấp nhau thì nàng đã không còn kiên nhẫn được nữa.

“Người đó,làm gì tự mình kiểm điểm lại đi...”

Đường Thi Vũ giận dữ quay đầu bỏ đi,đâu có ai như nàng chứ,đã đầy đủ chứng cứ cũng không thể tùy tiện nổi ghen,lại không thể trách khừ Kỷ Quân Đằng,tên gốc kia sợ là còn không biết nàng đang giận vì chuyện gì,nàng nghiễm nhiên không muốn ai khác xen vào tình cảm của hai người,nhưng nếu có ngày Kỷ Quân Đằng thật làm chuyện có lỗi với nàng,thì khi đó nàng nên làm gì để giải quyết đây.

“Vũ nhi,có phải ta làm sai chuyện gì không ?”

Kỷ Quân Đằng vội đặt giỏ thuốc xuống rồi đuổi theo,nàng có thể thề không làm việc có lỗi với Đường Thi Vũ,ngay cả ý nghĩ sai lệch cũng chưa từng có,mơ hồ cảm giác được Đường Thi Vũ đang giận mình,nội tâm thấy rất lo lắng,Đường Thi Vũ trầm mặc không có bất kỳ biểu tình gì,có trời mới biết nàng đang bị tổn thương thế nào,Kỷ Quân Đằng chẳng lẽ muốn nàng chính miệng nói ra mới hài lòng sao,nàng pha xong ấm trà đặt bên bàn liền rời khỏi,Kỷ Quân Đằng ngày thường hay uống trà do nàng tự pha,hành động này biểu thị nàng vẫn còn quan tâm người mình yêu,nhưng sự lãnh đạm của nàng lại để cho Kỷ Quân Đằng thấy khổ sở,không đoán được nàng đang nghĩ gì,Kỷ Quân Đằng ngồi suy nghĩ một hồi cho ra kết luận,nàng nhất định là hiểu lầm cái gì rồi,còn hiểu thế nào thì chưa tìm được nguyên nhân,Kỷ Quân Đằng mang theo ấm trà đi ra ngoài đình viện nơi nàng đang ngồi.

“Nương tử thân ái,ta biết lỗi rồi,người nói gì đi được không...người yên lặng làm ta thấy sợ quá...”

“Vậy người nói xem mình đã phạm lỗi gì ?”

“Ta...lỗi của ta là...ta khai nhận sẽ được khoan hồng chứ ?”

“Còn phải xem người phạm phải chuyện gì”

Đường Thi Vũ phượng nhãn hiện lên tia ôn nhu, Kỷ Quân Đằng có thể làm ra loại chuyện gì kinh người, cho dù có cũng không phải chuyện lớn, bất quá nàng góp ý cho sửa đổi, không đến nỗi phải trách tội, điều nàng giận là vì Kỷ Quân Đằng quá ngốc, không biết người ta có ý với mình, ngược lại còn đi quan tâm người ta, khiến cho họ hiểu lầm.

“Ta xấu tính lại hay ghen khi thấy người ở cạnh nam tử khác...chuyện đó là vì ta sợ mất người, ta biết mình hay độc đoán là người không nên làm này kia, chỉ là không muốn người phải vất vả...”

Kỷ Quân Đằng nhích ra đối diện chiếc bàn rồi mới dám thú nhận hết mọi chuyện, nàng không quên nương tử nhà mình rất đa man, đặc biệt sợ là không có cơ may tránh thoát, nàng biết mình có nhiều tật xấu lắm, đôi khi tự ý quyết định không bàn bạc trước đã là sai, làm thế có thể bị xem là không tôn trọng ý kiến của Đường Thi Vũ, chẳng qua nàng muốn làm xong mới nói, không để Đường Thi Vũ phải vì chút chuyện hao tâm tổn trí, Đường Thi Vũ chỉ yên lặng ngồi nghe, không có bất kỳ biểu tình gì, lát sau mới mặt lạnh hỏi tiếp.

“Còn những gì nữa ?”

“Cần nói hết sao...ta xấu nhất là...ta...hay nhìn trộm người tắm...gần đây còn mở tủ lâu ở kinh thành không nói người biết...”

Kỷ Quân Đằng thấy lo lắng khi Đường Thi Vũ im lặng đáng sợ, phải chăng quyết định lần này của nàng đã sai rồi không, trước nay nàng không hề lo nghĩ đến vấn đề tài chính, khi làm trưởng môn cũng không lo đến việc này, chủ yếu dẫn dắt các môn đồ tu luyện, hướng họ đi theo chánh đạo, những chuyện khác đã có người lo thay, hiện giờ cần học cách kinh doanh, thay Đường Thi Vũ gánh vác giáo phái, lần này nàng dùng số tiền mình có mua lại hai căn hộ ở kinh thành xây dựng thành tử lâu, mua xong liền chính thức phá sản, tử lâu chỉ mới khai trương, chưa dám chắc nó sẽ hoạt động tốt hay không, lỡ như thua lỗ thì xong đời, chính vì lẽ đó mới âm thầm hành động rồi bấm báo cho nương tử đại nhân biết sau.

“Hóa ra người mắc nhiều lỗi đến vậy, tật xấu nếu không trừng phạt thích đáng thì sau này càng tệ hơn”

Đường Thi Vũ mặt lạnh gơ lên ngón tay ngoắc mấy cái, ý bảo người mau tới đây, Kỷ Quân Đằng căng thẳng nhích tới gần, còn tưởng sẽ bị nàng ngắt nhéo hay dấm dấm cho mấy cái, nào ngờ không có, nàng lộ ra nụ cười ấm áp, dịu dàng ôm lấy Kỷ Quân Đằng, nàng cảm động vì may mắn có tướng công biết nghĩ cho mình, nàng có gì để trách khú, buồn là vì bản thân chưa thể làm tốt bốn phận của mình, phải để Kỷ Quân Đằng lo lắng thay, giáo phái hiện tại cũng không phải rất thảm, so với các phái khác thì hoàn cảnh cũng như cuộc sống khá tốt, chỉ là Tuyệt Ảnh cung xây dựng đã lâu, nhiều nơi cần phải trùng tu, nên sắp tới cần một số kinh phí, có lẽ vì vậy Kỷ Quân Đằng mới tự ý quyết định thay, Kỷ Quân Đằng yêu nàng, việc gì cũng nghĩ cho nàng, bản thân nàng lại đi đoán mò lung tung thật là có lỗi, dù thế nào cũng muốn biết tại sao trên người đối phương mang mùi hương của người khác, hiện giờ thấy không cần thiết nữa, chỉ cần nàng vẫn yêu và quan tâm Kỷ Quân Đằng là đủ, ghen lung tung chưa chắc đã cải thiện tốt tình cảm giữa hai người, có khi chỉ khiến cả hai xảy ra mâu thuẫn không đáng.

45. Chương 45

Tuyệt Ảnh cung dù rằng không phải môn phái danh chấn nhất thiên hạ, tuy vậy danh tiếng được rất nhiều người đề tâm đến, đặc biệt là Đường Thi Vũ người đại diện cho giáo phái, từ lai lịch cho tới cuộc sống riêng tư của nàng đều bị mọi người chú ý, gần đây tu chân giới bàn tán về chuyện bên cạnh nàng xuất hiện một nam tử thần bí, cả hai chung sống như phu thê, gây nên biết bao sự dị nghị từ ngoại nhân, thanh danh của nàng từ đó hao tổn không ít, thế tục vốn nghiêm cấm chuyện nữ tử yêu nhau, để họ biết cả hai đều là nữ tử không chỉ nhận lấy lời lẽ khó nghe, tệ hơn nữa sẽ bị nghiêm trị theo quốc pháp, người đời khinh khi không chốn dung thân, Diệp Dung ngồi trong căn phòng an tĩnh trò chuyện cùng Kỷ Quân Đằng, Diệp Dung thân là trưởng bối, tự thấy phải có trách nhiệm lo cho hậu bối, cả hai quyết định đến với nhau, sống cuộc sống bình

yên không tranh chấp cùng thế giới bên ngoài,nhưng chắc gì họ đã nguyện để yên cho hai người,chuyện này tiếp tục bị bàn tán sẽ không tốt.

“Đằng,bao giờ người dự tính lập gia đình đây ?”

“Ta cùng nàng hiện giờ chẳng phải phu thê sao,bọn ta là một gia đình rồi”

Kỷ Quân Đằng và Đường Thi Vũ đã coi như phu thê chính thức,nguyện bên nhau trọn kiếp,có thành hôn hay không chẳng còn là điều quan trọng nữa,Diệp Dung thật bội phục suy nghĩ đơn thuần của nàng,nàng thế nào tài năng bây giờ lại không mấy hiểu biết cách sống ở nhân gian,chưa kể đến việc Đường Thi Vũ nghĩ thế nào,chỉ nói đến chuyện ngoại nhân thấy rõ một nữ tử xinh đẹp tốt như thế đến sống cùng tên đạo sĩ mới hoàn tục không lâu,mọi người đều đoán được cả hai bên nhau không danh không phận,người quang minh lỗi lạc tại sao phải lén lút đến với nhau,họ tất nhiên sẽ cảm thấy chuyện như thế không hợp lẽ thường,thì phi bao giờ cũng toàn những lời lẽ khó nghe,chuyện không có cũng bị họ nói thành có,mọi sự chỉ trích khắc nghiệt đều đổ dồn về phía nữ tử nhiều nhất,người bị ảnh hưởng nhất vẫn là Đường Thi Vũ.

“Chẳng lẽ người không muốn cưới nàng ?”

“Ta muốn chứ,chỉ có điều Vũ nhi nói nàng không quan trọng chuyện đó,chỉ cần cả hai bên nhau là tốt”

“VẬY người liền làm theo ý nàng ?,nữ tử miệng nói không quan trọng nhưng lòng lại nghĩ khác,hướng chỉ nàng chỉ nói tốt chứ đâu phải hạnh phúc...”

Diệp Dung đôi khi không biết tại sao Kỷ Quân Đằng gốc như thế lại có nhiều nữ tử yêu thích,Đường Thi Vũ thì khỏi cần phải nói tới nữa,từ ngày yêu Kỷ Quân Đằng liền thay đổi tính khí,trở nên nhu mì hơn rất nhiều,còn biết học cách cải thiện bản thân,làm mỗi việc gì đều cân nhắc sợ Kỷ Quân Đằng không thích,nàng ngầm biết Đường Thi Vũ ghen khi thấy Kỷ Quân Đằng ôn nhu đối đãi với mấy giáo đồ khác,ngoài mặt không nói ra,một mình tự ủy khuất bản thân,Đường Thi Vũ ngại không dám góp ý với Kỷ Quân Đằng,nàng thấy thế đã nói thay,bây giờ Kỷ Quân Đằng đã nhận ra điểm sai của mình,hiện tại biết cải thiện,không còn quá hết lòng giúp đỡ mọi người nữa,chỉ giúp họ những việc chánh đáng.

Kỷ Quân Đằng thở dài thoáng suy tư,tự thấy có lỗi,thời gian qua xảy ra rất nhiều việc,bận rộn đến nàng quên mất những việc nên làm,chỉ có thời gian để quan tâm đến người khác,lại bỏ quên mất cả việc để tâm đến cảm nghĩ của Đường Thi Vũ,lời nói của Diệp Dung rất đúng,dù có không ít người biết cả hai đã là phu thê,kỳ thật trên danh nghĩa thì hoàn toàn không có liên hệ gì với nhau,nàng áy náy khi chưa thể cho nữ tử của mình danh phận,điều đó có lẽ thật chẳng có ý nghĩa gì với người khác,lại rất có ý nghĩa đối với Đường Thi Vũ và cả nàng.

“Diệp nữ hiệp,đa tạ người nhắc nhở,ta biết mình nên làm gì rồi”

“Không cần đa tạ,đến lúc đó mời ta đến uống rượu mừng là được”

Diệp Dung mỉm cười vui vẻ,dù biết cả hai là nữ tử,nhưng đâu thể nào sống theo cách này,chí ít cũng nên có danh phận,vì mọi người nơi này đều đoán biết lai lịch của Kỷ Quân Đằng,nàng đâu phải từ đế quốc khác tới mà họ không biết,chuyện nàng sống cùng Đường Thi Vũ có lẽ không ít người nghị luận,trừ phi cả hai mai danh ẩn tích ở nơi nào đó chẳng ai biết đến,bằng không đã chọn ở lại đây rồi thì nên thuận theo phong tục tập quán của nơi mình sống,thành hôn chẳng phải chuyện xấu gì,tại sao không thể.

Buổi chiều sau khi làm xong hết mọi việc Đường Thi Vũ trở về phòng,Kỷ Quân Đằng mừng rỡ đi tới bên cạnh,nàng không biết Kỷ Quân Đằng muốn dẫn mình đi đâu,cả hai xuất phát đi đến cửa hàng bán trang phục hôn lễ ở trong trấn,Kỷ Quân Đằng muốn may hỷ phục chuẩn bị thành hôn,nói ra ý nghĩ của mình liền để cho nàng kinh ngạc,mỉm cười lắc đầu.

“Điều đó là không cần thiết,chúng ta trở về thôi”

“Không được,nương tử hãy nghe ta nói,ta thật sự muốn cùng người thành hôn,không lẽ người không muốn gả cho ta sao ?”

Kỷ Quân Đằng nhu tình nắm lấy tay Đường Thi Vũ,ngày trước vì thấy cả hai sống như vậy đã hạnh phúc,nàng không nghĩ nhiều cho đến khi Diệp Dung nhắc nhở,nàng thấy mình vẫn chưa làm tốt trách nhiệm của một tướng công,hiện giờ phải để Đường Thi Vũ cảm nhận được sự chân thành lẫn yêu thương từ mình.

“Ta không có ý đó nha, chỉ là cảm thấy chúng ta sống như thế đã tốt lắm rồi, chẳng cần nhất thiết phải thành hôn, hay chiếu cáo thiên hạ chuyện hạnh phúc của chúng ta”

Đường Thi Vũ ánh mắt đỏ ửng, thủy chung duy trì nụ cười xinh đẹp trên môi, nàng rất vui khi biết Kỷ Quân Đằng muốn thành hôn với mình, đôi khi nàng xuất phát vẫn thường vô tình nghe được lời lẽ dị nghị của một số người không hiểu chuyện, thậm chí có người còn nói nàng lẳng lơ đi câu dẫn nam tử, khiến cho đám nam tử trong thiên hạ ai gặp được cũng đều lạc mất hồn phách, ngay cả đạo sĩ cũng bị nàng làm mê hoặc đến nỗi phải hoàn tục, miệt thị đến tựa như nàng là hồ ly tinh, chuyên phá hoại gia can của người khác, đôi khi nàng thấy rất khó chịu vì những lời quá đáng này, thay vì tới nói lý lẽ với họ nàng chọn cách lờ đi, xem như không nghe thấy, họ chỉ là người ngoài cuộc, không thể làm ảnh hưởng đến tình cảm của cả hai, Kỷ Quân Đằng đã làm rất nhiều điều vì nàng, không cần phải làm thêm bất kỳ điều gì nữa, cả hai cứ mãi hạnh phúc như hiện tại nàng đã mãn nguyện.

“Ta ngay cả cho người danh phận cũng không thể thì làm sao cho được hạnh phúc chân chính, đừng suy nghĩ nhiều nữa, chúng ta vào trong đi, ta muốn tân nương của mình phải là nữ tử xinh đẹp nhất trong ngày thành hôn”

Kỷ Quân Đằng mỉm cười nắm chặt tay Đường Thi Vũ dẫn vào trong cửa hàng, để nàng chọn vải chuẩn bị may hỷ phục, người ta nói hôn sự đời người chỉ có duy nhất một lần, nàng sắp trải qua lần thứ hai, lần này mới là lần khiến nàng hạnh phúc thật sự, Kỷ Quân Đằng cao hứng căn dặn lão bản nương chuẩn bị giúp cả lễ vật cần thiết trong ngày lễ thành hôn, lão bản vui vẻ nhận lời, cửa hàng của nàng chuyên chuẩn bị y phục lẫn lễ vật cho tất cả các đôi tân phu thê ở thị trấn này, đây là lần đầu trông thấy đôi uyên ương xinh đẹp như hai người, nghe đâu nữ tử xinh đẹp này chính là cung chủ của Tuyệt Ảnh cung, nam tử phong nhã bên cạnh chắc hẳn là người từng có xuất thân là đạo gia, hai người thân thiện như thế làm nàng thay đổi cách nhìn, không cảm thấy cả hai khó gần hay giống với lời đồn đãi ác ý của mọi người chút nào, Đường Thi Vũ ôn nhu nói nhỏ với Kỷ Quân Đằng.

“Tướng công thấy sắc thái màu đỏ đậm hay nhạt mới đẹp hơn ?”

Đường Thi Vũ chỉ vào hai miếng vải màu sắc xinh đẹp trên bàn, nàng không biết Kỷ Quân Đằng thích màu nào, riêng nàng thì thấy cả hai màu đều đẹp thật khó lựa chọn, liền để cho Kỷ Quân Đằng quyết định thay, Kỷ Quân Đằng nhìn ra được tâm tình của nàng thật sự vui vẻ khi sắp thành hôn, nội tâm hạnh phúc không kém, mỉm cười ôm lấy nàng.

“Nương tử của ta xinh đẹp như thế tất nhiên phải chọn màu sắc đẹp nhất, liền này đi”

Kỷ Quân Đằng chọn ra màu đỏ đậm xinh đẹp rực rỡ tựa như vẻ đẹp của Đường Thi Vũ, nàng có làn da tuyết trắng mặc vào càng nổi bật hơn, nàng mỉm cười xấu hổ khi bị mọi người nhìn, nhẹ gật đầu tán thành ý kiến của tướng công, dùng tấm vải này may thành hai bộ lễ phục của phu thê, Kỷ Quân Đằng đang nghĩ xem không biết nên mời những ai tham dự hôn lễ, cần mua gì tặng cho nương tử, thành hôn đâu thể nào không có lễ vật của gia đình tân lang được, phụ mẫu đều qua đời, Kỷ Quân Đằng đành tự mình quyết định mọi việc, cần nhất vẫn là sự chứng kiến của sư phụ, nếu Huyền Tử biết tin không biết sẽ như thế nào đây, còn phụ mẫu của nàng, họ có tán thành hôn sự này hay không, Kỷ Quân Đằng bắt đầu thấy căng thẳng, sợ mọi chuyện không như ý làm ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng.

Cả hai đi dạo bãi biển bên ngoài thị trấn, cùng nhau ngắm nhìn hoàng hôn xinh đẹp, An Đế quốc là đế quốc nằm trên địa hình khá đặc biệt, xung quanh bị biển cả bao vây, khí hậu tương đối khác các đế quốc lân cận, nơi đây hiếm khi chào đón mùa thu, mùa xuân thì trải qua rất ít lần trong nhiều năm, đổi lại phong cảnh rất xinh đẹp kỳ vĩ, Đường Thi Vũ yêu những nơi quang đãng có thể nhìn ngắm hoàng hôn, liền quyết định chọn xây dựng Tuyệt Ảnh cung ở đây, cả hai nắm tay dạo bước ngắm nhìn hoàng hôn dần khuất sau chân trời, sự tĩnh lặng của biển khơi làm nội tâm nàng cảm thấy rất tự tại, bất chợt thấy đằng xa có một đội quân đang đi tiến, người dẫn đầu là nam tử ngày trước nàng từng yêu lắm, Thượng Quan Tôn sau nhiều năm vẫn không đổi, dung mạo có nét phong trần hơn, hần nhảy xuống ngựa đi đến hành lễ với nàng.

“Vi thần tham kiến thất công chúa”

“Ta từ lâu không còn là công chúa nữa, Thượng Quan tướng quân lần này đến tìm không biết vì lý do gì ?”

Đường Thi Vũ trong lòng hơi lo lắng, không rõ vì sao Thượng Quan Tôn lại đích thân đến tìm, có lẽ sự việc

tương đối nghiêm trọng,hắn nhìn về phía Kỷ Quân Đằng một cái,do dự chưa nói ra ý nghĩ của mình,nàng thấy vậy lịch sự lánh đi nơi khác cho cả hai có thể tự nhiên nói chuyện với nhau,nàng thực lòng không thích nam tử này lắm,vì hắn năm xưa từng tổn thương đến người nàng yêu,trong lòng tự nhiên sinh ra ác cảm với hắn,chuyện cũng đã qua lâu lắm rồi,buông xuống chính là tự tìm sự thanh thản cho chính mình,qua lát sau Đường Thi Vũ mới quay lại,ôn nhu nắm lấy tay nàng.

“Tướng công,ta xin lỗi có lẽ hôn lễ chưa thể tiến hành...hiện giờ phụ hoàng ngã bệnh,hắn muốn gặp ta...”

Đường Thi Vũ đau lòng khi làm Kỷ Quân Đằng phải thất vọng,hiện giờ Đường Diễn đang ngã bệnh,sợ là qua không khỏi,nàng còn lòng dạ nào để thành hôn nữa,nghe được hung tin chỉ muốn trở về thăm hắn ngay lập tức,Kỷ Quân Đằng tuy là có chút buồn nhưng không đến nỗi thất vọng,Đường Thi Vũ có điều khó xử mới như vậy,làm tròn đạo hiếu trước những chuyện khác để sau hỷ tính.

“Không sao cả,người cứ an tâm trở về thăm hắn đi,ta sẽ thay người lo liệu việc ở đây”

“Ta sẽ sớm quay về,người hãy chú ý sức khỏe,đừng lo lắng cho ta”

Đường Thi Vũ lưu luyến ôm chặt lấy Kỷ Quân Đằng một lúc mới lên cỗ xe ngựa được vận hành bởi tám con phi mã,Thượng Quan Tôn lập tức phát tay để đoàn người tiếp tục hành trình quay về hoàng cung,Kỷ Quân Đằng buồn bã quay trở về Tuyệt Ảnh cung,nàng đoán Đường Diễn dương thọ sắp tận,vì hắn chưa thể tu hành đến cảnh giới đăng tiên,sống quá ngàn năm cũng đến lúc trải qua sinh tử luân hồi,điều nàng lo lắng là không thể ở bên cạnh chiếu cố cho Đường Thi Vũ,nếu hắn ra đi có lẽ Đường Thi Vũ rất đau lòng,cả hai vẫn chưa công khai quan hệ,vào lúc này nàng xuất hiện không tốt,chỉ có thể ở lại chờ ngày Đường Thi Vũ quay về,Diệp Dung kinh ngạc khi hay tin đệ tử đã bỏ đi,vội vã đến không kịp từ biệt,bất quá Đường Thi Vũ chỉ rời khỏi Tuyệt Ảnh cung một thời gian,trở về mới làm lễ thành hôn không muộn.

46. Chương 46

Từ ngày Đường Thi Vũ trở về hoàng cung đã có hơn một tháng,Đường Diễn trước khi băng hà lập di chiếu tuyên bố khi hắn mất đi nàng sẽ trở thành nữ vương đầu tiên của An Đế quốc,thay thế Đường Trọng Anh tiểu chất nam lên kế vị,Đường gia ngàn năm qua thay đổi rất nhiều quân vương,vài năm trước phụ hoàng của Đường Trọng Anh đột ngột qua đời,khi đó hài tử chỉ mới được vài tháng tuổi,chuyện triều chánh đều do Đường Diễn tạm thời nắm giữ,bây giờ hắn sắp tạ thế,không còn ai đáng để hắn tin tưởng giao lại trọng trách,Đường Thi Vũ là nữ tử tài trí so ra vẫn tốt hơn những nam tử khác của Đường gia,để nàng cai trị đế quốc thì hắn mới có thể an tâm nhắm mắt.

Đường Thi Vũ dù chối bỏ thân phận công chúa lại không thể từ bỏ tất cả quan hệ với Đường gia,dù muốn hay không nàng vẫn phải hoàn thành di nguyện của Đường Diễn,thay hắn làm tròn trách nhiệm của mình,ngày sau Đường Trọng Anh đủ trưởng thành khi đó nàng sẽ giao lại mọi việc cho chất nam tiếp quản,nàng mỗi ngày đều bận rộn với việc triều đình,trong lòng lại lo lắng đến tình cảm giữa mình và Kỷ Quân Đằng,có phái người đến Tuyệt Ảnh cung thông báo lại sự tình,sự xa cách hiện giờ chỉ là thử thách trong tình yêu,nàng sẽ nhớ nhung,nhưng tuyệt sẽ không vì vậy thay đổi tình cảm dành cho Kỷ Quân Đằng,tự thấy có lỗi khi không thể giữ trọn lời hứa nguyện bên nhau không bao giờ xa cách,có lẽ Kỷ Quân Đằng sẽ rất buồn và thất vọng,nàng ưu buồn nhìn ra ngoài hiên.

“Vũ nhi,tại sao không đi nghỉ trưa”

Hạ Ty Dung đi đến bên cạnh ngồi,trưng phu của nàng đột ngột ra đi,để lại biết bao nỗi tiếc thương trong lòng nàng,nàng không lâu nữa cũng đi đoàn tụ cùng Đường Diễn,những năm qua nàng không biết gì đến tin tức của nữ nhi,thỉnh thoảng có nhận được thư thăm hỏi mà thôi,bây giờ Đường Thi Vũ đã trưởng thành,có những suy nghĩ mà nàng không sao hiểu được,thường thấy Đường Thi Vũ ưu buồn chẳng rõ xảy ra chuyện gì,hỏi qua cùng lưỡng lự rồi né tránh vấn đề,nàng thậm chí không rõ nam tử mà nữ nhi yêu là người thế nào,có thật sự tốt hay không,nàng kêu Đường Thi Vũ liên lạc với người kia,tới đây để nàng xem mắt,nhưng

Đường Thi Vũ lại diện lý do nhân ái bận rộn,thời gian sau mới tính,càng che giấu lại càng khiến nàng nghi vấn hơn,muốn biết rõ nam tử kia thật sự là người phương nào.

“Lúc này ta có chợp mắt một chút,mẫu hậu nên chú ý sức khỏe hơn,không cần lo lắng cho ta”

Đường Thi Vũ không thể nói rõ chuyện tình cảm của cả hai cho Hạ Tỷ Dung biết,nàng rất rõ mẫu hậu không thích Kỷ Quân Đăng,năm xưa Kỷ Quân Đăng vì yêu nàng đã phụ lòng hoàng tỷ,tất cả việc này mẫu hậu đều biết rõ,chẳng qua không muốn làm lớn chuyện,nàng biết chắc mẫu hậu sẽ càng phản đối hơn khi nhận ra Kỷ Quân Đăng cũng là nữ tử,hiện giờ thấy tâm phiền ý loạn,không biết nên làm sao giải thích,xa nhau thời gian ngắn ngủi nàng mới thấy rất nhớ tên ngốc kia,không biết thời gian tới làm sao trôi qua,Kỷ Quân Đăng không có nàng bên cạnh quản lý liền tự do,mấy nữ tử ở cạnh cũng không cần lén lút lấy lòng Kỷ Quân Đăng nữa,có lẽ họ rất vui khi nàng bỏ đi,dù biết Kỷ Quân Đăng rất yêu nàng,tuyệt không hai lòng,nhưng có những chuyện không mong đợi thường xảy ra,chỉ sợ Kỷ Quân Đăng không thể vượt qua cảm dỗ,nàng bây giờ tâm tình giống như kiến đang ở trên chảo nóng,vô cùng bất an,nàng có nhẩn nhừ nhờ Diệp Dung để tâm đến Kỷ Quân Đăng nhiều hơn,hy vọng từ đây đến lúc đó tên ngốc kia không làm ra chuyện gì có lỗi với nàng,nàng cùng mẫu hậu trò chuyện lúc thì có tổng quản thái giám đi vào thông báo.

“Hồi bẩm nữ vương,đại tướng quân cầu kiến ngoài điện”

“Người nói với hần có việc gì ngày mai thượng triều trình báo lại sau”

Đường Thi Vũ không thích gặp nhau riêng lẻ với Thượng Quan Tôn khi không phải việc liên quan đến chánh sự,hần cùng nàng hiện giờ chẳng có bất kỳ quan hệ nào ngoài quân thần,hần hay tin thất vọng ra về,nhiều năm qua hần từng yêu vô số nữ tử,tuy là thế lại không có bất kỳ nữ tử nào để hần mê luyến như nàng,ngày trước từ bỏ nàng là sai lầm để hần phải hối tiếc,có lẽ nàng rất hận hần năm xưa đã cô phụ mình,nên bây giờ không muốn gặp lại hần nữa.

Đường Thi Vũ đã từng rất hận Thượng Quan Tôn,điều đó chỉ tồn tại trong khoảnh khắc nhất thời,hiện giờ lòng nàng chẳng còn thù hận hay tia tình cảm nào nữa,nếu hần muốn níu kéo thì đã đến trễ từ rất lâu,nhờ sự việc đó nàng mới sớm nhận ra chân tướng sự việc,thấu hiểu lòng người hơn,nàng thấy mình còn rất may mắn khi sớm nhận ra con người thật của hần,không nhờ hần thì nàng đã không biết được Kỷ Quân Đăng yêu mình nhiều đến mức nào,nay nàng nên cảm tạ hần mới phải,hần bây giờ đã có không ít thê tử,mà nàng cũng đã yêu Kỷ Quân Đăng,níu kéo chỉ khiến đôi bên thấy phiền toái thêm thôi,hiện giờ nàng chỉ muốn toàn tâm toàn ý làm tốt mọi chuyện,nếu có nghĩ cũng sẽ nghĩ cho người thân cùng người nàng yêu thương nhất,tự hỏi liệu Kỷ Quân Đăng có trách nàng lựa chọn quyết định này hay không,nàng dự tính nói rõ với mẫu hậu rồi sai người đón Kỷ Quân Đăng đến đây,tuy nhiên hiện giờ mẫu hậu vẫn còn buồn về sự ra đi của phụ hoàng,đợi mọi việc ổn định mới công khai quan hệ.

Đường Thi Vũ rời khỏi Tuyệt Ảnh cung thì cuộc sống nơi đây cũng không thay đổi gì quá lớn,mọi người vẫn chăm chỉ tu luyện,xử lý tốt mọi chuyện,ngày ngày bỏ đi Thư Chi Mị đặc biệt vui mừng hơn ai khác,tình địch đi xa một thời gian,đây chính là cơ hội tốt để lấy lòng Kỷ Quân Đăng,từ ngày không có nàng bên cạnh thì Kỷ Quân Đăng ít mỉm cười hơn trước,mỗi ngày Thư Chi Mị thường diện lý do để ở bên cạnh quan tâm Kỷ Quân Đăng nhiều hơn.

Thư Chi Mị an tĩnh ngồi bên cạnh ngắm nhìn Kỷ Quân Đăng ngủ say,ôn nhu vuốt ve mặt nàng,lại thoáng nghe được nàng gọi tên Đường Thi Vũ,Thư Chi Mị hơi cau mày,nàng thật ngốc,bị nữ tử kia bỏ rơi vẫn còn nghĩ đến,hơn nhẹ lên môi nàng,truyền vào tâm trí đạo tà thuật,trong mộng nàng thấy mình đang ở bên cạnh Đường Thi Vũ,cả hai đang hôn nhau đột nhiên nhận ra nữ tử mình yêu chợt hóa thành Thư Chi Mị,nàng giật mình choàng tỉnh,nhìn quanh căn phòng không phát hiện ra sự tồn tại của ai khác ngoài bản thân,nàng đi lấy nước rửa mặt cho tỉnh táo hơn,không rõ tại sao lại mơ thấy cùng Thư Chi Mị làm ra loại chuyện hoang đường này,nàng ngồi bên hồ cho mấy tiểu nữ ăn,bên cạnh nàng là tiểu bạch hổ,nó hiện giờ đã bình phục,liền nguyện ý ở lại đây tu hành,mấy sủng vật này đều được Đường Thi Vũ yêu thích,nương tử đi vắng thì nàng sẽ trông coi bọn nó thật tốt,nàng lo lắng không biết Đường Thi Vũ hiện giờ thế nào,triều đình luôn rất phức tạp,Đường Thi Vũ lại dễ dàng tin người,rất sợ sẽ bị kẻ xấu lợi dụng,không biết trời lạnh có mặc thêm áo ấm hay không,buổi tối có ngủ sớm không,nàng ngoài chuyện ngồi ở đây lo lắng ra chẳng thể làm gì khác,thời gian qua không có đêm nào ngủ an giấc,chỉ việc nghĩ đến Đường Thi Vũ lại không cách nào chợp mắt nữa,không biết bao giờ nhân ái mới trở lại,dựa theo tình hình này có lẽ mười mấy hai mươi năm mới

được tự do,một khoảng thời gian tuy không dài đối với kiếp tu chân,riêng đối với nàng nó thật sự rất xa xăm.

Kỷ Quân Đẳng dạo bước quanh Tuyệt Ảnh cung,chợt thấy phương xa có một nhóm người đang bay đến,bọn họ từ cách ăn mặc cho đến dáng ngoài tuyệt không phải người của chánh đạo,trong đó có một người nàng nhận thức,Đỗ Uy Vũ năm xưa từng bị nàng đánh bại ở atula giới,hắn từng nói ngày sau sẽ quay lại tìm nàng báo thù,hôm nay đã tới kỳ hẹn rồi.

“Ma quân,đã lâu không gặp,chẳng hay người còn nhớ giao ước giữa chúng ta không ?”

“Ta từng hứa chỉ cần đánh bại ta thì chức vị ma quân sẽ thuộc về người,hiện giờ đã khác,người muốn có nó thì cứ lấy,với điều kiện nếu người không thể làm tốt trách nhiệm thì cũng đừng trách ta”

Ngày trước vì để chỉnh đốn lại atula giới nên Kỷ Quân Đẳng đã đánh bại Đỗ Uy Vũ,thời đó hắn là một trong những kẻ mạnh nhất,từ ngày bại trận hắn thấy không phục,quyết tâm khổ luyện sau nhiều năm đã trở lại khiêu chiến lần nữa,chỉ tiếc hiện nay nàng không có nhã hứng đánh nhau với hắn nữa,hành động này chẳng khác nào đang xem thường thực lực của hắn,nàng chưa đánh đã đầu hàng thì thế nào,đám người ở atula giới từ lâu không còn quy phục hắn nữa,chỉ khi thật sự đánh bại nàng,khiến nàng biến mất khỏi thiên hạ thì hắn mới chân chính khôi phục uy danh.

“Đừng nhiều lời,lấy binh khí của người ra đây,bằng không dám người nơi đây đều phải chết”

Đỗ Uy Vũ chỉ kiếm về phía Kỷ Quân Đẳng,bị rơi vào tình thế khó xử,nàng không thể lẩn tránh nữa đành triệu hồi binh khí,Toái Ma kiếm nằm yên dưới lòng đất sâu bỗng chốc rung chuyển rồi lao thẳng lên không trung,nó hướng về phía chủ nhân,tận mắt trông thấy Toái Ma kiếm thần binh trong truyền thuyết,mang uy lực sát thần diệt quỷ,hắn không khỏi kinh ngạc,trong lòng hơi e sợ thần binh trong tay nàng,mặc dù là thế vẫn không làm tiêu tan quyết tâm bấy lâu nay của hắn,hắn cầm chặt trường kiếm đánh tới một nhát kích phá,đạo lam sắc xuyên qua gió tuyết bay nhanh về hướng nàng,nàng nhắm mắt lại tập trung toàn bộ tinh thần vào thanh kiếm,nhận thấy thời cơ đã đến liền chém một nhát đoạt mệnh vào hư không,tử quang từ Toái Ma kiếm được phóng thích tạo thành lực lượng cường thế đánh bay những người ở phía trước,hắn đỡ được nhát kiếm cũng liền bị đẩy lùi,hắn phát tay cho đám tùy tùng xông lên.

“Các người tu hành không tới nơi tới chốn,chỉ giỏi tìm chuyện sinh sự,vậy thì hãy để ta đưa tiễn các người về cõi địa ngục siêu sinh hóa kiếp lần nữa”

Kỷ Quân Đẳng ánh mắt lãnh mị toát ra hỏa khí,lạnh lùng chém bay những kẻ xông đến,khiến họ tan thành cát bụi,những kẻ cản đường nàng tấn công Đỗ Uy Vũ đều bị giết sạch,nhấn nhin cũng có hạn độ của nó,bọn người này chấp mê bất ngộ,sống chỉ gây hại đến người khác,chi bằng để họ xuống địa ngục sám hối,hắn đã quên mất những năm qua tuy bản thân không ngừng ma luyện,nhưng nàng cũng không phải dậm chân tại chỗ,nàng bây giờ so với trước kia còn đáng sợ hơn vì sở hữu Toái Ma kiếm,hắn căn bản không thể đánh bại nàng,tiếp tục chỉ làm bị thương chính mình,đang do dự thì nhận thấy đám người đi theo đã bỏ chạy hết,hắn đành bay đi mất,muốn đánh bại nàng không chỉ cần bản thân hắn là đủ,cần quy tụ một nhóm người hùng mạnh mới mong đạt thành ý muốn,chuyện này quả thực không dễ,giác một khôi phục thanh thế coi như tiêu tan hết,nàng hừ lạnh một tiếng,bọn họ cứ như đám hài tử hiếu chiến,lại không tự lượng sức,gặp phải đối thủ mạnh liền quay đầu bỏ chạy,nàng dùng Toái Ma kiếm khắc đạo cổ ngữ lên hư không,quyết định xem nơi đây là ranh giới giữa Tuyệt Ảnh cung và người bên ngoài,kẻ nào có ý đồ xấu vượt qua ranh giới liền bị ác thần trấn giữ nơi đây giết không tha.

47. Chương 47

Đường Thi Vũ mặc trường bào hoàng kim thuê phượng hoàng,hiển lộ mị thái xinh đẹp mị hoặc lại không mất đi sự cao quý uy nghi của nữ vương cần có,nàng trầm mặc nghe các đại thần bàn việc chánh sự,từ khi kế vị mới cảm nhận rõ nỗi khổ của việc gánh vác trọng trách là như thế nào,một đại quốc gia mỗi ngày có rất nhiều biến cố xảy ra,thiên tai như bão tuyết,đói rét vẫn đang hoành hành khắp mọi nơi,có nơi bị dịch

bệnh xâm lấn,đạo tặc cướp bóc,tham quan hối lộ,hà hiếp dân lành,muôn sự đều có thể phát sinh,tấu chương các đại thần dâng lên chất chồng khắp nơi trên bàn,nàng phải cẩn trọng xem xét kỹ và phê duyệt hết toàn bộ,sơ xuất sẽ làm hại đến người vô tội,đây chỉ mới là chuyện quốc sự,tình hình chiến sự cần phải đề cao phòng bị,tránh kẻ thù ngoại xâm,nàng ước gì bây giờ có Kỷ Quân Đằng ở đây nói mình biết nên làm thế nào là tốt nhất.

“Nữ vương,ngài có ý kiến gì về chuyện thiên tai lần này làm chết hơn ngàn bá tánh không”

“Thừa tướng được tiên đề cho nắm giữ chức vị này tức là có nguyên do,trẫm luôn tin tưởng vào tài trí của khanh,cho đến hôm nay mới biết khanh thật sự để trẫm phải thất vọng,việc đơn giản thế này cũng cần hỏi trẫm nữa sao,dĩ nhiên phải mở quốc khố cứu người,giúp bá tánh một phần chi phí tu sửa lại nhà cửa,để họ có thể tiếp tục sinh sống tốt”

Đường Thi Vũ lãnh diễm nhìn Lục Hoàng Lâm,hắn thân là thừa tướng có trách nhiệm đưa ra ý kiến để cải thiện tình hình quốc gia,từ bao giờ đến phiên hỏi ngược lại nàng phải làm sao,nếu việc gì cũng nhờ đến nàng đích thân giải quyết thì cần chi thừa tướng như hắn,từ lâu hắn đã không phục khi nàng kể vị,cho rằng nữ tử thì không thể nhiếp chánh,bàn chuyện quốc sự,hắn hỏi như thế mục đích chỉ để nàng mất mặt trước mọi người,đáng tiếc việc quốc loạn xảy ra nàng thật không rành biện pháp ứng biến,nhưng việc này còn biết phải xử lý thế nào,biết phải làm sao khiến dân giàu nước mạnh,giúp đỡ người gặp khó khăn là một phần trách nhiệm của triều đình,tuy nhiên tiếp tế chỉ là biện pháp tạm thời,muốn để họ có khả năng thoát khỏi cảnh nghèo nàn thì còn phải dựa vào nền giáo dục,tri thức là thứ trọng yếu nhất giúp nhân loại hiểu biết thêm về cuộc sống,tránh khỏi hoàn cảnh khốn khó,lần này nàng đẩy mạnh việc tài trợ mở thêm nhiều học giáo trên khắp lãnh thổ An Đế quốc,để cho thế hệ trẻ nhỏ có điều kiện tiếp cận tri thức,mai này trưởng thành tự nhiên biết cách tìm kế sinh nhai,làm giàu cho bản thân,giúp ích cho xã hội,điều đó mới thật sự là cách giúp người hiệu quả nhất,nàng không nể mặt hắn còn lớn tiếng khiển trách,làm cho các đại thần khác cũng căng thẳng theo,không dám đắc tội với nàng,hắn gặt đầu giả bộ tán thành ý nghĩ của nàng.

“Nữ vương bề hạ anh minh,thương dân như con,thần đã biết phải làm sao...”

Thượng Quan Tôn trong lòng cười thầm,Lục Hoàng Lâm lúc đầu lớn tiếng nói không đời nào tin tưởng vào nữ tử như Đường Thi Vũ,không nghĩ nàng có thể làm tốt trách nhiệm,bây giờ chỉ bị nàng nói vài câu đã sợ hãi đến sắc mặt tái nhợt,sau khi bãi triều nàng đến thăm tiểu chắt,hải tử tuy chỉ mới sáu tuổi đã bắt đầu học rất nhiều thứ có ích cho việc trị quốc sau này,ngoài giờ học ra nàng thường dẫn Đường Trọng Anh đi dạo chơi trong cung,tiểu chắt vẫn còn quá nhỏ,học nhiều nhất thời không thể tiếp thu hết được,nên để hắn trải qua tuổi thơ như bao hải tử khác sẽ tốt hơn,hắn bộ dáng trắng trẻo mập mạp,hai mắt to tròn lạnh lợi,làm cho nàng nhìn đến liền muốn bẹo má,hắn đặt bút lông xuống chạy tới ôm lấy chân nàng.

“Hoàng cô”

Đường Thi Vũ nghe được liền mỉm cười,nàng nếu xét theo vai vế thì làm sao có thể chỉ là hoàng cô của Đường Trọng Anh,nếu tính đến thứ tự nhiều đời thì thật sự nàng cũng không biết nên để hắn gọi mình bằng gì mới phải,nàng sủng ái ôm hắn lên,đi đến bên bàn xem hắn đang họa cái gì,trong họa là hình con rùa nhỏ,bất quá nét vẽ bây giờ chưa đúng cho lắm,nàng đặt hắn ngồi xuống,ôn nhu cầm tay hắn dạy vẽ lại con rùa.

“Hải tử ngốc,con rùa phải có bốn chân,ngươi tại sao chỉ vẽ nó có hai chân,phía sau thêm cái đuôi nữa nha”

“Sao vậy,sao chúng ta hai chân còn bọn nó nhiều đến bốn chân ?”

“...Này...động vật có bốn chân được chăn nuôi ở nông trại thường gọi là gia súc,tựa như con heo,con bò,hai chân như giống gà vịt sẽ là gia cầm,con rùa sống ở dưới nước được xem là sinh vật thủy sinh,nên gọi nó là thủy sản,chẳng hạn như loài cá,không hẳn sẽ có chân,cá chỉ có đuôi để bơi lội...còn việc tại sao chúng ta chỉ có hai chân là vì tiến hóa hơn bọn nó,chúng ta cùng bọn nó bất đồng”

Đường Thi Vũ nghiêm túc giải thích xong cũng thấy đầu hoa mắt choáng,nàng không biết làm sao để giải thích tường tận cho đứa nhỏ hiểu,phát hiện muốn dạy dỗ hải tử thật tình không dễ chút nào,Đường Trọng Anh nghe tới há miệng thành chữ O,hắn cũng không hiểu lắm những gì nàng đang nói,thầm nghĩ sau này con rùa tiến hóa liền đi bằng hai chân,giống như là con người vậy,hắn lại ngây ngô nhìn nàng hỏi tiếp.

“Vậy bao giờ rùa tiến hóa vậy hoàng cô”

“Nha,rùa có thể hóa thành người,còn tùy vào linh tính của nó có cao không,trải qua nhiều năm tu luyện mới đạt tới thành tựu nhất định,người bây giờ còn nhỏ,phải chuyên tâm học tốt thì sau này mới hiểu hết vạn vật trên nhân thế”

Đường Thi Vũ ôn nhu xoa đầu hài tử,không biết sao hài tử bây giờ hay thắc mắc nhiều vấn đề khó giải đáp đến thế,hy vọng Đường Trọng Anh hiểu những gì nàng đang cố gắng truyền đạt,bởi bạn cùng hài tử chốc lát thì cung nữ đến báo tin Kỷ Quân Đằng đã đến,nàng vui mừng căn dặn người chiếu cố cho hài tử liền quay về Thiên Tâm cung,mấy hôm trước nàng phái người đến Tuyệt Ảnh cung thông báo kêu Kỷ Quân Đằng đến đây,đáng lý từ hai ngày trước Kỷ Quân Đằng đã tới nơi,vì bận rộn nhiều việc phải giải quyết xong mới có thể tới,nàng bước vào đại điện liền nhẹ phất tay ra hiệu cho mọi người lui xuống không cần hành lễ,đi vào trong thấy Kỷ Quân Đằng đang ở phòng khách,nàng âm thầm từ phía sau choàng tay ôm lấy,Kỷ Quân Đằng giật mình quay đầu lại thấy nàng liền tươi cười.

“Vũ nhi,người gầy đi nhiều”

“Là vì nhớ tới người đến nỗi mất ăn mất ngủ,người làm sao bù đắp cho ta đây ?”

“Khoa trương vậy sao”

Kỷ Quân Đằng mỉm cười ôn nhu hôn lên trán Đường Thi Vũ,đau lòng khi thấy Đường Thi Vũ phải vất vả,ngay cả việc nghỉ ngơi,ăn uống điều độ cũng không có,cả hai quay về phòng thì nàng đã bị Đường Thi Vũ đẩy ngã xuống giường,tiến tới cưỡng hôn,nàng dù hơi ngạc nhiên vẫn chân thành đáp lại,Đường Thi Vũ đã muốn làm điều này khi gặp lại nhau,từ này đến giờ rất cố gắng kiềm nén,bao nhiêu tình cảm suốt thời gian qua không thể giải bày liền tuông ra hết,môi anh đào mê luyện thân hôn lên môi nàng,quỳ gối trên đùi nàng choàng tay giúp cởi đi đai lưng.

“Ta chưa có tắm,người trước hết dừng lại được không”

“Người không có bồn cần chi phải tắm”

Đường Thi Vũ nói xong thì áo của Kỷ Quân Đằng cũng bị giải khai,rơi xuống bên eo,lộ ra làn da tuyết trắng với hai điểm ửng hồng trước ngực,nàng nằm trên người Kỷ Quân Đằng,vươn lưng liếm nhẹ lên chiếc cổ,thỉnh thoảng cắn nhẹ một cái,Kỷ Quân Đằng không nghĩ tới nương tử nhà mình cũng cuồng nhiệt như thế,giơ tay giúp nàng cởi đi y phục,xiêm y được trút xuống liền hiển lộ vóc người quyến rũ ma mị,với đôi ngọc phong xinh đẹp cao ngất,cả hai quấn lấy nhau,lăn qua lăn lại trên chiếc giường rộng lớn,nàng vốn dĩ có ý đồ ăn Kỷ Quân Đằng sạch sẽ,kết quả nàng lại bị Kỷ Quân Đằng xoay người đặt nằm phía dưới,nàng hơi ỷ khuất làm nũng với Kỷ Quân Đằng.

“Người lại muốn khi dễ ta...không thương nương tử chút nào”

“Ta yêu người mới không muốn người vất vả,chuyện nặng nhọc này cứ để tướng công tới hầu hạ đi”

Kỷ Quân Đằng khoe miệng hiển lộ độ cong tà mị,Đường Thi Vũ đã bị nuông chiều hư,tiếp tục thì nàng sẽ bị Đường Thi Vũ biến thành thể bị động mất,nàng còn chưa muốn đầu,hiện tại phải hành hạ Đường Thi Vũ thỏa thích rồi mới tính tiếp,Đường Thi Vũ mỉm cười duyên dáng,lấy tay che đôi ngọc phong đầy đặn lại,không cho nàng nhìn nữa.

“Người lại xảo biện nữa rồi,hầu hạ không tốt thì đừng trách ta”

“Nhất định vô cùng chu đáo”

Kỷ Quân Đằng giả bộ khởi động tay chân mấy cái liền lao đến bắt lấy Đường Thi Vũ,nhìn đến bộ dáng buồn cười của Kỷ Quân Đằng làm nàng bật cười thành tiếng,cả hai vẫn đang đùa giỡn với nhau,tiếng cười từ trong phòng phát ra làm cho cung nữ đang mang ấm trà đi vào chột đồ mắt,xoay người lặng lẽ đi ra ngoài phòng khách,nàng nghe nói nữ vương có vương phu,đã được Hạ hoàng thái hậu chấp thuận triệu kiến vào cung,không ngờ hai người lại nồng nhiệt như vậy,mới gặp đã...nàng đỏ mặt vội đi ra ngoài đóng cửa lại.

Đường Thi Vũ kiêu nham phi sắc hồng,quỳ trên giường hai tay chống xuống sàn,hơi nâng cao cặp mông căng tròn tuyết trắng,để lộ hai phiến âm môi trắng nõn bị âm mao đen tuyền bao quanh,trung gian hơi lộ ra điểm phấn hồng sắc,không cần phải hỏi cũng biết tư thế này là vì bị ép buộc mới phải làm,nàng oán hận liếc nhìn Kỷ Quân Đằng.

“Người muốn đối với ta thế nào ?”

“Hi,gần đây ta luyện thành một thân thiên hạ đệ nhất tuyệt nghệ,có muốn xem không ?”

“Chờ đã,không có ta ở cạnh thì người cùng người nào luyện ?”

Kỷ Quân Đằng lời chưa nói xong đã bị Đường Thi Vũ cắt ngang,nàng bắt đầu nổi đóa,ngốc tử nhà nàng muốn luyện kỹ xảo cũng phải cùng nàng luyện,làm sao sẽ đơn phương cùng người khác cái gì,nàng đang muốn ngồi dậy làm rõ mọi chuyện thì bị Kỷ Quân Đằng giữ lại,từ phía sau ôm lấy nàng,Kỷ Quân Đằng dĩ nhiên không có đem ai ra luyện chung,chẳng qua đọc được từ trong vài quyển sách khám phá ra loại bí thuật này.

“Thật ra ta chỉ mới học tâm pháp,chưa thật sự luyện qua...người chó giận dữ”

“Thật hay không thật ?”

“Tuyệt không có nửa lời gian dối”

Đường Thi Vũ dùng môi kiều diễm hôn lên môi Kỷ Quân Đằng,chỉ cần là lời Kỷ Quân Đằng nói thì nàng đều tin tưởng,Kỷ Quân Đằng cũng chỉ muốn làm tốt chức trách của tướng công,nàng đầu lý nào lại trách,Kỷ Quân Đằng âu yếm choàng tay ra phía trước vuốt nhẹ đôi ngọc phong đầy đặn mà co dãn mười phần,loại cảm xúc tuyệt vời này thật như muốn đòi mạng người,Kỷ Quân Đằng nhin không được liền tiếp tục xoa nắn,cảm giác thư thích dần lan tỏa khắp toàn thân làm nàng kiềm nén không được rên nhẹ.

“A...”

“Thoải mái sao ?”

“Ấn...nhẹ chút...a...”

Đường Thi Vũ phượng nhãn mê ly,tựa lưng vào lòng Kỷ Quân Đằng tận hưởng khoái cảm,nàng thấy dễ chịu khi được đôi tay mềm mại nâng niu ngọc phong,ngồi trên đùi Kỷ Quân Đằng hơi xoay chuyển eo nhỏ,hô hấp trở nên gấp gáp hơn,ngọc thể tuyết trắng dần nóng lên,chỉ qua một lúc bị âu yếm vuốt ve cơ thể thì nơi mẫn cảm giữa hai chân đã có dấu hiệu bị động tình,thể nào nơi này còn chưa bị động đến đã hư hồng như vậy,nàng xấu hổ đỏ mặt khi ý thức được,len lên áp chế tinh sương tiết xuất ra ngoài,Kỷ Quân Đằng xoa nhẹ lên nhũ phong kiên đỉnh của nàng,vươn lưỡi liếm một đường lên bờ vai mảnh mai,tay còn lại chậm rãi dờn xuống phía dưới,vân ve đùi ngọc,nàng khổ sở vắn vẹo ngọc thể,thầm mắng Kỷ Quân Đằng đáng chết,muốn liền tiến vào,tại sao còn chần chờ làm nàng thấy khó chịu như thế,Kỷ Quân Đằng cảm nhận được cơ thể nóng bỏng gợi cảm của nàng có biến hóa,chẳng qua chưa muốn hành động,vẫn đang đùa bỡn nàng đây,chuyện ân ái không thể gấp gáp được,nhẫn nại càng lâu thì đến khi tận hưởng khoái cảm càng tuyệt diệu hơn.

48. Chương 48

Kỷ Quân Đằng say mê chiêm ngưỡng ngọc thể tuyết trắng với đường cong tuyệt mỹ của Đường Thi Vũ,nàng mỉm cười quyến rũ,yêu kiều nằm trên giường,nhẹ cử động vòng eo uyển chuyển vũ mị,càng thêm dụ hoặc người xem,nhân loại này nữ giới chính là vật tuyệt mỹ làm cho người ta khó lòng cưỡng lại sức hấp dẫn đó,Kỷ Quân Đằng không thể chờ đợi hơn nữa,giơ tay chạm lên ngọc phong mềm mại nhẹ vuốt ve,cuồng luyện hôn lên môi nàng,yêu cách mà nàng đang cuồng nhiệt đáp lại,loạn liếm lên tai nàng,cắn nhẹ lên một cái,cảm giác tê nhột làm nàng thêm khó nhin,thon dài đùi đẹp không ngừng cọ sát vào chân Kỷ Quân Đằng,gây nên khoái cảm cho cả hai.

“...Chớ liếm nữa...a...”

Kỷ Quân Đằng hai mắt hàm chứa dục vọng khôn cùng,tâm trí chỉ còn lại một ý niệm muốn bá đạo giữ lấy Đường Thi Vũ,để cho nàng mãi mãi chỉ thuộc về mình,lại không đành lòng làm tổn thương đến nàng,đành cố gắng khắc chế chính mình,nhẹ hôn lên kiều nhan của nàng,đôi môi mềm mại mà nóng bỏng chậm rãi

một đường đi xuống ngọc phong cao ngất với khóa anh đào hồng diễm, vì bị động tình đồ ửng lên, vươn lưỡi tình tể thưởng thức sự ngọt ngào này, mỗi lần đầu lưỡi ướm át lướt qua nhũ phong tình mỹ đều làm nàng run rẩy, hai mắt mê ly tận hưởng sự thư thích đang lan tỏa khắp toàn thân, nàng sắp bị bức tử, khúc dạo đầu so với những lần trước còn phải lâu hơn, đối với nữ tử quá trình đầu tiên cần phải có, nhưng quá lâu sẽ biến thành tra tấn, nàng khát cầu mãnh liệt hơn, mang theo ngữ điệu van xin yêu kiều kêu gọi.

“Quân Đăng, tướng công của ta...a...”

Chỉ là lời kêu gọi mê người lại để cho dục hỏa trong tâm Kỷ Quân Đăng như hỏa sơn bùng phát mãnh liệt, hôn nhẹ lên bụng Đường Thi Vũ, chậm rãi dời xuống, dừng lại ở nơi thần bí ngập tràn xuân thủy, dùng tay chậm rãi tách ra hai phiến âm môi, phô bày nơi tối tư mật tràn đầy diễm tình, dùng đầu lưỡi xảo diệu liếm lên nơi xinh đẹp mang sắc thái hồng diễm, ái dịch trong suốt mà trơn trượt giúp đầu lưỡi dễ dàng hoạt động hơn, tựa làn sóng triều mãnh liệt đánh tới, xoa dịu đi nhiệt khí đang lan tỏa, Kỷ Quân Đăng lượn lờ bên ngoài một lúc liền để chiếc lưỡi tinh ranh xâm nhập vào nhục bích, uốn cong lưỡi rồi lại duỗi thẳng, mỗi lúc tiến nhập càng sâu hơn, hoa huyết bị nhân cuồng loạn đến xấu hổ khai nở rực rỡ, nàng để mê trước khoái cảm tuyệt diệu, bất giác mở rộng hai chân như có như không nghiêng hợp đầu lưỡi nóng bỏng tiến nhập cơ thể, hơi hé mở đôi môi kiều diễm không người thở gấp, hòa cùng thanh âm gọi cảm.

“A...a...a...thật dễ chịu...a...người...a...a...làm ta...thật thích...a...”

Đường Thi Vũ hai tay nắm chặt ga giường, nhắm mắt tận hưởng khoái cảm, vặn vẹo vòng eo nhỏ nhắn trước từng đợt kích thích, nàng bây giờ thấy thư thích và hạnh phúc nhiều hơn là ngượng ngùng, xúc cảm tuyệt vời có phần tô nhột này để nàng chìm đắm trong bể dục không lối thoát, Kỷ Quân Đăng đùa bỡn một lúc nàng liền đạt đến lần cao trào đầu tiên, hoa huyết tiết xuất dòng ái dịch ngọt ngào, ngọc thể toát mồ hôi lâm ly, Kỷ Quân Đăng liếm nhẹ lên giọt mồ hôi trên ngọc phong sẵn chắc, nằm nghiêng bên cạnh ôm lấy nàng, bàn tay thon dài âu yếm bờ mông căng tròn, chậm rãi tìm đến nơi mềm mại mà ẩm ướt, vân vê âm để vài lần liền tiến vào, ôn nhu mà linh hoạt mơn trớn sự mềm mại khít khao trong nhục động, nàng nghiêng đầu ánh mắt hết sức nhu tình nhìn nhân ái.

“Yêu người tướng công...a...ân...thật thoải mái nha...a...a...nhanh điểm...a...là như thế...a”

“Bảo bối, người không những hư hỏng mà ngay cả vật nhỏ bé này cũng không kém, bảo ta làm sao trừng phạt nó đây ?”

“Hư hỏng điểm nào...a...chán ghét nữa...a...nhẹ chút...quá nhanh rồi...a...a...xin người...là ta hư hỏng...a...nha...”

Kỷ Quân Đăng động tác mỗi lúc một nhanh hơn, nhịp nhàng uyển chuyển khiến hoa huyết co thắt mãnh liệt, hấp chặt lấy hai ngón tay thon dài đang không ngừng cuồng loạn, mỗi lần xuất nhập liền mang theo ái dịch xuất ra ngoài, Đường Thi Vũ không muốn thừa nhận mình hư hỏng cũng không được, nàng mỉm cười xinh đẹp, khổ sở muốn né tránh lại không có khí lực, chân trái đang nâng cao, chân kia lại bị đùi của Kỷ Quân Đăng đè ép không thể cử động, nàng choàng tay vuốt ve mặt Kỷ Quân Đăng.

“Chớ đến nữa...a...a...ta không xong...a...đại hiệp...a...a...tha cho tiểu nữ đi...a...ta thật biết lỗi rồi...a...a...”

Kỷ Quân Đăng mỉm cười xoay người nằm lên người Đường Thi Vũ, lòng ngực dán chặt đôi ngọc phong mềm mại đầy đặn, âu yếm hôn lên môi nàng, tay vẫn thủy chung chưa rời khỏi hoa huyết nhu nộn, cuồng đắm mà mãnh liệt tiến sâu vào tận cùng khoái hoạt, mang theo cả yêu thương lẫn khát vọng chinh phục đánh chiếm mỗi nơi đi qua, nàng hô hấp dồn dập hơn, ôm chặt lấy Kỷ Quân Đăng, kiềm nén không được liền dùng móng tay dài cào lên lưng Kỷ Quân Đăng một đường, làn da tuyết trắng lập tức hiện lên vài vết dài đỏ ửng, Kỷ Quân Đăng hít hơi lạnh khí, hung hãn ngất nhéo mặt nàng.

“A...người là tiểu miêu chuyển kiếp sao, làm sao lại cứ thích cào người, cẩn thận ta cắt hết móng vuốt của người...”

“Còn không phải...a...tại người...ta muốn...a...a...a...muốn tiết...a...thoải mái quá nga...a...”

Đường Thi Vũ ưỡn người lên rên nhẹ một tiếng tràn đầy cảm dỗ, hoa huyết thoáng chốc tiết xuất đại lượng ái dịch nóng bỏng, nàng run rẩy trước kích thích, hai chân siết chặt vòng eo Kỷ Quân Đăng, song phương ôm ấp lấy nhau, hai cơ thể nóng rực không ngừng ma sát tạo nên khoái cảm, Kỷ Quân Đăng lực độ dần giảm đi, nhẹ nhàng âu yếm đóa hoa hồng diễm sắc vì vong tình mà nở rộ lên, một mối nằm trên người nàng thờ

gấp,cảm giác cả người mệt lả,vốn dĩ trước kia không phí quá nhiều khí lực,hiện tại tựa như nguyên khí dần vơi đi,mệt mỏi ngủ thiếp đi,nàng ôn nhu giơ tay lau đi mồ hôi trên trán Kỷ Quân Đằng,hôn lên mặt bày tỏ yêu thương,nàng nghĩ có lẽ Kỷ Quân Đằng đường xa vất vả đến đây đã mệt mỏi,còn bị nàng bắt cứng chịu nên mới không còn khí lực,đau lòng ôm lấy Kỷ Quân Đằng nhẹ nhàng vuốt ve lưng,cuộc vui sớm kết thúc hơn mọi khi vẫn để nàng thỏa mãn,trong lòng ngập tràn hạnh phúc,kỳ thực từ ngày Thư Chi Mị truyền tà khí vào người Kỷ Quân Đằng thì chỉ cần cả hai trải qua ân ái,Kỷ Quân Đằng sẽ dần mất đi ma lực,chính vì lẽ đó nên mới thấy mệt mỏi,không thể tiếp tục tận tình vân vũ.

Mãi đến khi Kỷ Quân Đằng choàng tỉnh thì đêm đã buông xuống,nàng không nhìn thấy Đường Thi Vũ nên đứng dậy mặc y phục vào rồi đi tìm,nhìn sắc trời không còn sớm,đáng lý Đường Thi Vũ nên nghỉ ngơi,nàng bước ra ngoài thì cung nữ đã đến truyền báo Đường Thi Vũ vẫn đang ở tại thượng thư phòng có chút việc,lát nữa sẽ quay về,căn dặn nàng tĩnh lại đừng đi lung tung,nàng rất rõ mình đến đây trong lén lút,nên không dám đi đâu ra ngoài sợ bị người của Hạ Tỹ Dung phát hiện,đành quay lại phòng đi tắm rồi ngồi chờ,thật sự thì nàng không hề muốn Đường Thi Vũ phải thức khuya dậy sớm như hiện giờ,mỗi ngày có trăm sự phải lo thật rất hao tổn tâm trí lẫn thể trạng,nhưng đây lại là ý muốn của Đường Diễn,hơn nữa Đường Thi Vũ là một phần của Đường gia,đầu thế khoan tay đứng nhìn hoàng tộc suy vong,bách tính chịu khổ,liền đánh đổi bằng tự do,hạnh phúc của cả hai,nàng hiểu được nỗi khổ đó lại càng yêu nường tử hơn.

“Đại nhân,ngài có muốn dùng chút điểm tâm không,nô tỳ đi làm cho ngài ?”

“Ta không đói đâu,ngươi sớm nghỉ ngơi đi”

Kỷ Quân Đằng hòa nhã tiếp chuyện cùng cung nữ,nàng nhìn đến tuyệt thế mỹ nam phong nhã mê người,ngữ khí lại ôn nhu đối với mình liền hơi đỏ mặt,nội tâm sinh ra tia yêu thích,nhưng nghĩ đến hấn là sủng nam của nữ vương liền không dám biểu lộ sự ngưỡng mộ,việc này truyền đến tai nữ vương thì nàng sợ là mạng nhỏ khó bảo toàn,Kỷ Quân Đằng không biết mình đã nói gì sai mà nàng đột nhiên nét mặt căng thẳng,vội bỏ đi mất,nàng sợ cũng là có nguyên nhân của nó,trước khi Kỷ Quân Đằng đến đây thì Đường Thi Vũ đã căn dặn mọi người,không có chuyện liên không được tiếp cận Kỷ Quân Đằng,muốn tiến vào phòng ngủ liền phải có sự cho phép,cho dù nghe thấy tiếng động lạ cũng không được vào,những việc như thay y phục cho Kỷ Quân Đằng,hay mục dục canh y cái gì cũng không cần tới hầu hạ,nếu có cũng là nàng tới làm thay họ,nghiêm túc đến mọi người hiểu lầm nàng rất sủng ái Kỷ Quân Đằng,không muốn bất kỳ ai động đến người của mình,chẳng qua nàng sợ họ biết được thân phận đặc biệt của Kỷ Quân Đằng nên đã đề phòng trước,khoảng nửa canh giờ sau nàng mới quay lại,nét mặt hơi mệt mỏi,nhưng nhìn thấy Kỷ Quân Đằng mỉm cười với mình thì bao nhiêu mệt mỏi,phiền muộn đều bị xua tan,nàng mỉm cười đến ngồi lên đùi Kỷ Quân Đằng,hai tay xuyên qua tóc vuốt ve đối phương,Kỷ Quân Đằng không hiểu sao càng lúc càng cảm giác Đường Thi Vũ dịu dàng đến yêu nghiệt,có lẽ thật như cổ nhân có câu nữ tử khi đã chân chính làm nữ nhân thì sẽ ôn nhu dịu dàng hơn,mị hoặc câu nhân hơn,nàng cương chịu ôm chặt lấy Đường Thi Vũ,nhẹ vuốt ve kiều nhan tuyệt thế,Đường Thi Vũ mỉm cười nép vào lòng nàng.

“Đợi ta có lâu không?”

“Không lâu,gần nhất ngươi rất bận rộn sao,đêm khuya vẫn chưa thể nghỉ ngơi”

“Chỉ là cách đây không lâu ta hoài nghi triều đình có người tham ô,đã tìm ra kẻ chủ mưu là tri phủ Ngụy Tư,nên ta quyết định xử trí hấn theo quốc pháp,giết một răn trăm”

Kỷ Quân Đằng cảm giác có điểm không ổn trong việc này,Ngụy Tư chỉ là quan tri phủ,tham ô hối lộ cũng không nhiều đến bị triều đình phát hiện,nếu hấn thật sự chủ mưu thì quan hệ tương đối rộng,nhất định quen biết nhiều đại thần mới có thể che giấu chuyện này,nhưng tại sao cho đến bây giờ mới lộ bằng chứng để bị buộc tội,nàng không biết có nên nói ra nghi vấn của mình hay không,dù sao sự việc cũng đã được định đoạt,Đường Thi Vũ làm việc lại cẩn thận,chắc là sẽ không mắc lỗi,Đường Thi Vũ cảm giác ánh mắt tử sắc của Kỷ Quân Đằng hiện lên tia ưu buồn,nàng đọc được ý nghĩ bên trong,đoán biết đối phương đang có tâm sự.

“Ngươi lo lắng chuyện gì sao ?”

“Không có việc gì đâu,ngươi ngủ đi sáng mai còn phải dậy sớm”

Kỷ Quân Đằng biết rõ sáng mai Đường Thi Vũ phải thức sớm để thương triều,giờ cũng không còn sớm nên

đi ngủ, liền giúp nàng cởi đi lớp ngoại y, nàng an tĩnh nằm đó để cho Kỷ Quân Đằng ôm lấy mình, nàng thích loại cảm giác tĩnh lặng chỉ có cả hai như hiện giờ, chỉ lúc này nàng mới cảm nhận rõ rệt nhất yêu thương luôn tồn tại bên mình, ngày trước Kỷ Quân Đằng tan biến thì nàng có thể kiên trì chờ đợi, nhưng đến khi đối phương thật sự tồn tại, mà phải xa cách nhau thì nàng hoàn toàn không có lòng tin, rất sợ người từng hứa bên mình trọn kiếp nhân sinh đột nhiên rời khỏi, hạnh phúc cùng nữ tử khác không phải mình, có lẽ do nàng lo nghĩ quá nhiều, nhưng từ khi cảm nhận được mùi hương của nữ tử khác trên người Kỷ Quân Đằng, thì nỗi ám ảnh đó vẫn đeo bám nàng đến hiện giờ, Kỷ Quân Đằng bây giờ đã bị nàng “cách ly” nên không còn lo lắng bất an như trước nữa, mọi người ở Tuyệt Ảnh cung đều mong chờ hai người trở về, nhanh lên chút thành hôn, nàng vui khi có những người quan tâm đến cả hai, sẽ không khiến họ phải thất vọng, đặc biệt là Kỷ Quân Đằng, đối phương nguyện từ bỏ tất cả để bên nàng, dù chưa đến mức khi sự diệt tổ nhưng đã làm trái ý Huyền Tử, từ bỏ cả tiền đồ vinh quang để sống bên nàng, nếu nàng còn làm Kỷ Quân Đằng thất vọng thì thật đáng trách.

49. Chương 49

Buổi sáng Đường Thi Vũ rời khỏi cung cho đến trưa vẫn không trở về, sau hơn canh giờ lắng nghe đại thần trình báo mọi sự nàng lui về thượng thư phòng phê duyệt tấu chương, tranh thủ dùng cơm với Hạ Tỷ Dung, mẫu hậu ở một mình cảm thấy buồn, rất cần người ở cạnh quan tâm, nàng dẫn theo Đường Trọng Anh đến làm mẫu hậu vui hơn đôi chút, Hạ Tỷ Dung rất thương tiểu hoàng tôn, thấy an tâm khi đã có nữ nhi dạy dỗ hài tử thay, nàng bây giờ chỉ còn một mong muốn được thấy ngày Đường Thi Vũ tái giá, sống hạnh phúc thì nàng mới yên lòng đi theo trượng phu, Đường Thi Vũ biết nàng nghĩ gì mới thấy khó xử, chưa dám dă động gì đến chuyện giữa Kỷ Quân Đằng.

“Tìm một nam tử chung tình rất khó, bổn cung nhận thấy Thượng Quan tướng quân còn rất nhiều tình cảm với người, năm xưa hẳn từng có lỗi, nhưng xét theo lý hân cũng là nữ tử có hiếu, sợ làm mẫu thân đau lòng mới từ bỏ tình yêu, nếu cả hai còn có thể thì người hãy suy xét lại”

Hạ Tỷ Dung từng rất trách Thượng Quan Tôn, cho rằng hắn không xứng để nữ nhi yêu, sau nhiều năm hắn thay đổi chính chắn hơn, một lòng tận trung với triều đình, hơn hết là vẫn một lòng nghĩ đến Đường Thi Vũ, không ngại chuyện Đường Thi Vũ đã từng xuất giá, Đường Thi Vũ nay đã có ý chung nhân, nàng đoán có lẽ nam tử kia là người của tu chân giới, sống cuộc sống phiêu bạt nay đây mai đó, có không ít kẻ thù, nữ nhi đi theo nam tử đó chỉ chịu khổ mà thôi, có lẽ hắn chẳng phải người tốt lành gì, nên nữ nhi mới không dám tiết lộ danh tánh cho nàng biết, ngay cả gặp mặt cũng không có, phần nào đoán được hắn không phải hiền tể trong lòng nàng.

“Chuyện giữa ta và hắn sớm đi vào dĩ vãng, thực lòng không thể như xưa mong người hiểu cho”

Đường Thi Vũ hơn ai hết hiểu rõ mình cần gì, nàng không muốn thành món đồ bị vứt bỏ, rồi lại lần nữa bị Thượng Quan Tôn tùy hứng mang ra khỏi đồng đồ cũ kỹ, cho dù có được trân trọng thì đó vẫn từng là vật bị bỏ đi, mang theo dấu vết thương tổn, cho dù có là món đồ từng bị vứt đi, thì ít ra nàng muốn làm món đồ còn có tự tôn, được quyền lựa chọn chủ sở hữu xứng đáng, tuyệt đối không cho hắn quyền tái sử dụng chính mình, nếu cho hắn cơ hội thì nàng so với món đồ bị vứt đi còn kém hơn nhiều, nữ tử phải biết quý trọng bản thân trước khi người ta trân trọng mình, cho dù hắn thật một lòng yêu nàng thì đã thế nào, trọng yếu vẫn là nàng đã không còn tình cảm gì với hắn, thì làm sao có thể như xưa, nàng cùng Kỷ Quân Đằng thật khó mới có thể bên nhau, chẳng có bất kỳ người nào có thể chia cách cả hai, cũng chẳng có tình cảm nào sánh bằng những gì Kỷ Quân Đằng đã dành cho nàng, nàng trở về cung lại không thấy Kỷ Quân Đằng ở đây, hỏi qua cung nữ đều không biết đã đi đâu, nàng tâm tình bất an không biết tên ngốc kia lại chạy đi đâu rồi, chẳng lẽ chỉ mới một ngày ở lại tẩm cung đã không chịu nổi, muốn đi ra ngoài tản bộ.

“Người đâu hãy mau đi tìm Kỷ đại nhân trở lại”

“Nô tài đi ngay”

Hộ vệ lập tức chạy ra ngoài phái thêm người đi tìm, không rõ Kỷ đại nhân đã ra khỏi hoàng cung hay chưa, tìm kiếm trong cung phải mất thời gian dài, lại sợ kinh động đến Hạ Tỷ Dung đành âm thầm tra xét, Đường Thi Vũ không đoán được Kỷ Quân Đăng đi đâu, ngay cả một tiếng cũng không nói cho nàng biết, Kỷ Quân Đăng khi còn ở Tuyệt Ảnh cung thường hay xuất phát, hầu như mọi ngày đều chạy lung tung khắp nơi, không bao giờ chịu ở yên một chỗ quá lâu, tựa như không hợp phong thổ hay sao đó, bây giờ ở Hoàng Hoa thành thì có thể đi đâu, Kỷ Quân Đăng lại không còn thân nhân nào ở nơi đây nữa, nàng chờ tin tức đến buổi chiều nội tâm không thể bình tĩnh hơn nữa, dự tính đích thân đi tìm thì thấy Kỷ Quân Đăng trở về, nét mặt lộ rõ sự mệt mỏi.

“Người mau phái người đến pháp trường ngăn cuộc hành quyết Ngụy đại nhân đi”

“Chuyện gì xảy ra, người bị làm sao vậy?”

“Đừng hỏi nữa, còn không đi thì không kịp nữa...”

Kỷ Quân Đăng mệt mỏi ngồi xuống ghế, trên trán lâm ly mồ hôi lạnh, cơ thể tuy không bị trói buộc gì lại không có chút khí lực, cử động bàn tay cũng khó khăn, từ trong tay áo lấy ra quyển sách dính huyết đưa cho Đường Thi Vũ, đây là bằng chứng chỉ rõ Ngụy Tư vô tội, nàng vì hoài nghi sự tình mà không có bằng chứng cụ thể nên chưa nói rõ cho Đường Thi Vũ biết, đã lên lút điều tra Tư Đồ Dân kẻ buộc tội Ngụy Tư, hần thân là ngự sử có nhiệm vụ giám sát chánh sự, vạch tội gian thần lại biết pháp phạm pháp, chính vì Ngụy Tư không muốn cấu kết với hần mới bị giá họa, can tội tham ô của công, nàng đột nhập vào ngự sử phủ tìm được tội chứng, bên trong ghi lại tổng số tài vật mà các quan viên hạ cấp khác đã hối lộ hần, khi họ làm sai chuyện sợ hoàng đế biết được xử phạt, hần nhận tiền liền âm thầm giúp họ che đậy tội trạng, không bẩm báo lên cho hoàng đế biết, có thể nói đây là quyển sổ tuyệt mật không thể để ngoại nhân phát hiện, nó thậm chí vốn nên bị thiêu hủy từ sớm, nhưng hần muốn giữ lại bằng chứng để những quan viên từng hợp tác không có cơ hội bán đứng mình, cùng lắm thì ôm nhau chết chung, không ngờ bị nàng phát giác, hần sợ tội đã phái người đuổi theo truy sát nàng, không rõ nguyên do vì sao nàng vận dụng pháp lực liên cảm giác cả người vô cùng đau đớn, ma lực dần bị suy giảm nghiêm trọng, tránh không khỏi việc bị thương, Đường Thi Vũ lo lắng chuyện Kỷ Quân Đăng bị thương hơn cả việc cứu người, nàng bước ra ngoài định gọi người triệu thái y đến thì nghe thái giám báo tin Tư Đồ Dân cầu kiến, hần thấy nàng xuất hiện lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Tham kiến nữ vương, tội thần đáng chết xin ngài trừng phạt, chỉ xin ngài hãy niệm tình tha chết cho Tư Đồ gia...”

“Chuyện đó trầm tự biết xử trí thế nào, bây giờ trầm cho khanh cơ hội cứu chuộc, mau tới pháp trường ngăn cuộc hành quyết lại”

“Thần xin được cáo lui”

Tư Đồ Dân vội đứng lên liền xuất cung, âm thầm phái người đi trước hạ lệnh mau chống hành quyết Ngụy Tư trước khi hần đến, hần vì sơ xuất vô tình tạo cơ hội cho Kỷ Quân Đăng tìm ra tội chứng, không thể vì vậy còn để Ngụy Tư sống sót chỉ ra tội lỗi này, hần chạy đến nhận lỗi vì biết mình không thể thoát tội, Tư Đồ gia cùng Đường gia có giao tình, nữ nhi của hần lại là mẫu thân của Đường Trọng Anh, thái tử tương lai, xét thế nào cũng không đến nỗi bị tru di toàn gia, bất quá bị gián vài cấp, tịch thu số tài sản đã tham ô là cùng, Đường Thi Vũ lúc này vì lo ngại vấn đề này nên chưa đưa ra quyết định phải xử trí hần thế nào, nàng dĩ nhiên là biết nếu Ngụy Tư thật phạm tội thì cũng có kẻ đứng phía sau chỉ điểm, cho người điều tra rõ thì chưa chắc nàng có thể đưa ra quyết định tốt nhất, có một số việc đành nhắm mắt làm ngơ, tránh ảnh hưởng đến đại sự, không ngờ Kỷ Quân Đăng lại tự mình điều tra việc này.

Kỷ Quân Đăng mệt mỏi nằm trên giường cho nữ thái y khâu vết thương bên eo lại, gần đây nàng cảm giác rất yếu kém, ngay cả đám người của ngự sử phủ cũng không thể đối phó, đoán biết rất có khả năng trúng phải tà thuật, chưa rõ từ bao giờ bị trúng, người có thể hại được nàng chỉ có thể là những người bên cạnh mới có khả năng đó, người kia là vì mục đích gì, hiện giờ nàng chưa thể tìm ra cách phá giải tà thuật, nữ thái y tận tâm băng bó vết thương lại liền đi ra ngoài bẩm báo, Đường Thi Vũ tiến vào dịu dàng nắm lấy tay nàng.

“Người có biết mình đang làm gì không, sau này làm việc gì phải cùng ta thương lượng trước”

“Ta biết không nên xen vào chuyện triều đình, chẳng phải không tin tưởng khả năng của người, ta chỉ sợ người bị người khác lợi dụng nên mới tự ý hành động, chuyện này ra sao rồi ?”

Người của triều đình không phải ai cũng là người một lòng chánh khí, có hoài bảo mang tài trí cống hiến cho bốn quốc, biến đế quốc hùng mạnh hơn, chính vì chốn quan trường đầy cám dỗ mới có kẻ xấu trà trộn vào, lẫn trong những trung thần là đám người mưu mô xảo trá, âm thầm cấu kết với nhau thì cho dù có muốn điều tra cũng rất khó, Kỷ Quân Đằng rất sợ Đường Thi Vũ dễ tin người bị họ lợi dụng, Ngụy Tư sắp bị xử tử, tình thế cấp bách nàng buộc lòng đơn phương hành động, buổi sáng nàng cải trang đến nơi hẩn sống để điều tra, xem hẩn có thật phạm pháp hay không, người nhà của hẩn lầm tưởng nàng là khâm sai đại thần được phái đến nên lập tức kêu oan, hẩn trên có mẫu thân già yếu, dưới có nhi tử vừa chào đời, dân chúng lại xem hẩn như vị quan thanh liêm, nghĩ thế nào vẫn thấy hẩn có khả năng bị oan rất cao, luật pháp An Đế quốc rất nghiêm minh, kẻ tham ô nặng có thể bị tru di cả nhà, nàng thà tin lầm hẩn là người tốt còn hơn thấy chết không cứu, trên hết nàng sẽ không để ai gây bất lợi đến Đường Thi Vũ, buổi trưa trở lại Đế Đô thì hay tin hẩn sắp bị mang đi xử tử, đành mạo hiểm trà trộn vào ngục sử phủ điều tra chứng cứ.

“Ta không có ý trách khừ gì, người đang bị thương cố gắng tịnh dưỡng đi, đừng quan tâm chuyện này nữa, càng không được tự ý đi lung tung nhớ chưa...”

Kỷ Quân Đằng hiện giờ có thể nói khó tìm đối thủ, làm sao bây giờ lại bắt cần đến mức để cho mấy tên hộ vệ ngục sử phủ làm bị thương được, Đường Thi Vũ mạo hiểm mang nàng vào cung, rất sợ Hạ Tỷ Dung phát hiện, vào lúc này tốt nhất không nên để ngoại nhân bắt gặp thì hơn, nàng biết hành động của mình sẽ ảnh hưởng xấu, may là lúc này trời gần tối không ai phát hiện nàng trở lại.

“Chỉ bị thương ngoài da không có sao, ta hứa sau này không đi lung tung nữa”

« Như thế mới ngoan chứ »

Đường Thi Vũ mỉm cười ôn nhu, trong lòng lại thấy lo lắng, sau này nàng không dám sơ ý nhắc đến chuyện triều chánh nữa, Kỷ Quân Đằng có lòng chánh nghĩa là việc tốt, nhưng trên đời này ai không từng mắc lỗi qua, đại thần trong triều cũng phạm không ít sai lầm, suy xét về mức độ thấy có thể tha được thì cứ tha, nếu việc gì cũng buộc tội họ thì triều đình này còn lại bao nhiêu người chánh trực, thật sự thì lúc đầu nàng đã tin lầm Tư Đồ Dân, mới quyết định xử tử Ngụy Tư, sau sự việc này nàng sẽ có biện pháp xử trí hẩn thích đáng, tất nhiên sẽ không đến nỗi đẩy hẩn đi vào chỗ chết, vì hẩn vẫn là ngoại tổ phụ của Đường Trọng Anh, đợi đến khi Kỷ Quân Đằng đã ngủ nàng mới đi ra ngoài, tổng quản thái giám thông báo Ngụy Tư đã bị đao phủ hành hình từ sớm, không thể kịp thời đến ngăn cản, nàng trầm mặc thở dài, tự trách bản thân quyết định sai lầm hại chết trung thần thật sự.

“Việc này người thay trầm giải quyết đi, nhớ kỹ không được để ngoại nhân biết”

“Vâng, lão nô lập tức đi ngay”

Dư công công hơn ai khác hiểu rõ sự tình bây giờ, hẩn biết Đường Thi Vũ khó xử, không thể làm theo ý mình, lần này giết oan người vô tội cũng không thể công khai, ảnh hưởng đến triều đình, đành cố gắng giúp nàng che giấu, bồi thường tổn thất cho Ngụy gia xem như lời xin lỗi, người xưa có câu thiên tử phạm pháp đồng tội như dân thật ra là giả, nếu nàng buộc tội Tư Đồ Dân thì kẻ bị tội nặng nhất vẫn là bản thân, vì thế hẩn càng không thể để Ngụy Tư sống, nàng bây giờ ngồi chung thuyền với hẩn, mái chèo trong tay hẩn, tội hẩn thì nàng cũng không thoát tội được, một khi tội trạng cả hai bị hẩn tố cáo thì Lục thừa tướng càng có lý do kêu gọi các đại thần đồng tâm trút phế quyền lực của nàng, giờ phút này nàng thấy mình rất bất lực, luôn cố gắng làm tốt mọi chuyện chẳng ngờ kết cục lại trái ý nguyện, nàng đã quá tự tin khi nghĩ mình có thể làm tốt tất cả, thấy hồ thẹn với sự kỳ vọng của Đường Diễn, có lỗi với thân nhân của Ngụy Tư, hơn hết là đối với người nàng yêu, từ trước tới nay Kỷ Quân Đằng luôn muốn bảo vệ kẻ yếu thế, mạo hiểm đi làm rõ nguyên do để minh oan cho Ngụy Tư, chuyện đi lần này hoài công vô ích, nàng tâm tình rối rắm không biết làm sao ăn nói với Kỷ Quân Đằng cùng người thân của Ngụy Tư.

50. Chương 50

Kỷ Quân Đằng ở trong mộng lại thấy thân ảnh của Thư Chi Mị, cả hai ở một nơi trải đầy bách hoa, mà nàng không hiểu vì sao lại ôm Thư Chi Mị, đối phương cứ chỉ dịu dàng làm nàng mơ hồ thích loại cảm giác này, đến khi nàng ý thức được suy nghĩ của mình sai lệch cũng là lúc từ trong giấc mộng tỉnh lại, nhận ra đang nằm cạnh Đường Thi Vũ, nàng nhắm mắt lại nhưng không cách nào ngủ được, cả người mệt mỏi, tâm trí phiền não, gần đây rất thường mơ thấy Thư Chi Mị, để cho nàng hoài nghi chính cảm xúc của bản thân, người nàng yêu rõ ràng là Đường Thi Vũ, vì sao luôn mơ thấy nữ tử khác, người kia tại sao nhất thiết là Thư Chi Mị mà không phải ai khác.

Trời vừa sáng cung nữ đi vào đánh thức Đường Thi Vũ, mang nước đến cho nàng rửa mặt rồi thay hoàng bào chuẩn bị thượng triều, nàng hôn nhẹ lên mặt Kỷ Quân Đằng mới rời khỏi, không muốn đánh thức đối phương quá sớm, Kỷ Quân Đằng đợi nghe được tiếng đóng cửa mới mở mắt, sợ Đường Thi Vũ lo lắng khi thấy nàng dậy sớm, nàng vừa ngồi dậy chạm tay lên bụng phát hiện vết thương đã biến mất, nàng gần như mất đi toàn bộ ma lực, ngay cả tự trị thương cũng không thể, nhìn liền có thể đoán biết ai đã giúp nàng điều trị, vẫn là nương tử nhà nàng tốt nhất, càng nghĩ lại càng thấy thương nương tử nhiều hơn, Đường Thi Vũ tuy đã trị thương và truyền nguyên khí cho nàng, trên căn bản không thể giúp nàng khôi phục ma lực, nàng yên tĩnh ngồi trên giường vận công hy vọng hóa giải tà khí đã xâm nhập vào cơ thể, cổ ma khí trong người dần lưu chuyển toàn thân, gây nên xung đột với tà khí khiến việc hóa giải bị gián đoạn, nàng bị nội thương phun ra ngụm huyết tươi, nàng phần nộ cắn chặt răng cố gắng thử lại lần nữa, nếu ngay cả việc tự chữa lành cho chính mình cũng không xong thì còn ai có thể cứu nàng, vô dụng như vậy chết đi thật không uổng phí.

Buổi trưa Đường Thi Vũ trở lại quyết định thứ nhận mọi sai lầm với Kỷ Quân Đằng, nàng phạm sai lầm không thể tiếp tục yên lặng mãi, ngày sau Kỷ Quân Đằng biết được sẽ càng trách nàng hơn, chỉ bằng sớm thừa nhận lỗi của mình, Kỷ Quân Đằng hiểu được nàng có điều khó xử, thế nhưng vẫn không thể tin nổi những gì nghe được, Kỷ Quân Đằng thấy bất bình thay cho Ngụy Tư, hẳn bị giết oan còn mang danh tham ô, thân nhân sẽ bị người đời chê trách, sau này chỉ có đường bỏ đi biệt xứ, cả đời sống trong bi phần, Kỷ Quân Đằng yên lặng không nói gì làm nàng thêm lo lắng.

“Ta xin lỗi không thể như người mong đợi...hãy xem như vụ việc này chưa từng xảy ra được không, đừng tiếp tục nghĩ đến nữa, ta không muốn vì việc này ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta...”

“Ta dĩ nhiên yêu người, kể cả khi xảy ra chuyện gì đi nữa ta đều đứng về phía người...”

Kỷ Quân Đằng buồn bã thở dài, suy đến cùng Đường Thi Vũ cũng là người bị kẻ khác lợi dụng, nàng làm sao có thể trách, nhưng vừa nghĩ đến chuyện Ngụy gia lâm vào bất hạnh mà Tư Đồ Dân vẫn còn sống tiêu điều ngoài vòng pháp luật khiến nàng thấy rất khó chịu, rất bất bình, nàng rất cố gắng giúp họ lại không thay đổi được gì, giúp người không thể giúp đến cùng, tự thấy bản thân vô dụng, cô phụ lòng tin của Ngụy gia, tâm trạng hiện giờ chẳng biết hình dung thế nào, Đường Thi Vũ phượng nhãn phiếm đỏ, lần này nàng thật sự sai lầm lớn, không thể cứu chữa được, chỉ có thể âm thầm bù đắp tổn thương cho Ngụy gia, Kỷ Quân Đằng chưa bao giờ lạnh lùng với nàng như hiện tại, nàng biết mình không thể ép Kỷ Quân Đằng tha thứ cho, càng không mong tình cảm cả hai vì vậy bị ảnh hưởng xấu, chỉ ích nếu Kỷ Quân Đằng mắng chửi nàng hay trừng phạt so ra còn dễ chịu hơn hiện giờ rất nhiều, nàng nghe cung nữ thông báo Hạ Tỷ Dung đến liền căng thẳng vội chuẩn bị đi ra nghênh tiếp, không quên căn dặn.

“Người tạm lánh mặt đi, lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp”

Kỷ Quân Đằng thấy vậy liền lánh đi nơi khác, ngay từ hôm qua Hạ Tỷ Dung có ý đến đây, nàng nghe nói Đường Thi Vũ gọi thái y chẳng biết trị thương cho ai, Tư Đồ Dân lại bắt bớ phát hiện kẻ lạ mặt vào cung, hẳn chưa biết rõ lai lịch kẻ đó là ai, vì Kỷ Quân Đằng chạy vào tẩm cung của Đường Thi Vũ nên hẳn không dám phớt người truy bắt, đoán có lẽ là người mà Đường Thi Vũ phái đi điều tra, cầu xin nàng niệm tình thâm giao tha cho hẳn lần này, hẳn sẽ hoàn trả toàn bộ số tiền đã tham ô, chỉ mong Đường Thi Vũ rút lại ý chỉ đã định, hẳn tuổi đã không còn trẻ nữa, bây giờ từ một quan đại thần giữa chức tam phẩm bị giáng xuống lục phẩm cũng chẳng sao, đằng này Đường Thi Vũ ép buộc hẳn ngày mai lên triều tự chủ động khai nhận tội lỗi trước mặt văn võ bá quan, hẳn khai nhận thì đồng nghĩa với chuyện Đường Thi Vũ cũng phạm sai, kể ra chẳng có lợi gì cho đôi bên cả, nàng đến đây mục đích là muốn hỏi xem ý kiến của Đường Thi Vũ thế nào, có thể tha thứ được thì tha cho hẳn lần này, huống chi làm lớn chuyện sẽ ảnh hưởng đến thanh thế

của hoàng tộc, Đường Thi Vũ thân là nữ vương lại phạm sai thì còn ai kính phục nữa, Đường Thi Vũ trong lòng tức giận vô cùng, hấn dám ngang nhiên lừa gạt cả nàng, hấn không bị tru di đã may mắn, còn muốn nàng tha cho nữa sao, thật quá hoang đường, nàng phải làm gương cho mọi người, chịu thừa nhận sai lầm của chính mình, hấn cũng không ngoại lệ.

“Mẫu hậu không cần đến nói thay hấn, mọi việc đến bước này rồi ta còn có thể làm được gì...”

“Đã vậy thì bổn cung không xen vào nữa, còn việc của người thì người làm mẫu hậu như bổn cung có tư cách xen vào chứ?”

“Tạm thời ta không muốn nhắc đến chuyện tình cảm”

Đường Thi Vũ chợt dạ khi bị Hạ Tỷ Dung nhìn đến, trong lòng hơi căng thẳng, Hạ Tỷ Dung không nói gì mà yên lặng đi dạo một vòng trong tấm cung, hôm qua nàng có bắt một cung nữ về tra hỏi, cung nữ kia khai báo nữ nhi của nàng cất giấu mỹ nam tử nào đó trong tấm cung nhiều ngày rồi, nàng từ phòng khách đi vào phòng sách cho đến phòng ngủ quan sát cũng không thấy ai, trong tấm cung có cả trăm căn phòng lớn nhỏ khác nhau, nam tử đó có lòng ẩn núp thì muốn tìm cũng khó, thấy nàng định mở tủ áo Đường Thi Vũ liền hoảng hốt muốn ngăn cản nhưng không kịp nữa, may mắn là Kỷ Quân Đằng không có trốn trong này, Đường Thi Vũ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm giác bây giờ chẳng khác nào đang vụng trộm, làm chuyện xấu không thể bị phát hiện, nội tâm thấy rất khó chịu.

“Mẫu hậu rốt cuộc đang muốn làm gì?”

“Người từ bao giờ biến thành nữ tử dễ dãi như thế, y phục này là của người nào?, nam tử đó là ai, còn không mau kêu hấn ra đây”

Hạ Tỷ Dung vô tình tìm được y phục của nam tử treo sau bức bình phong, nàng trong lòng rất tức giận, Đường Thi Vũ thân là nữ tử lại chưa thành hôn dám dẫn nam tử vào đây sống chung, chuyện này truyền ra ngoài còn ra thể thống gì nữa, danh dự hoàng tộc sẽ bị ngoại nhân chê cười, nàng lấy tay xoa trán mấy cái, muốn điên thật rồi, trong phòng nàng làm gì có nam tử nào chứ, nếu có cũng là tên gốc kia.

“Quân Đằng ra đây đi...”

“Người đang nói đến Kỷ Quân Đằng sao?”

Hạ Tỷ Dung choáng váng khi nghe đến tên Kỷ Quân Đằng, thầm nghĩ hấn không phải làm đạo sĩ tu hành ở Tinh Vũ phái hay sao, vì sao bây giờ còn dây dưa không rõ với nữ nhi của nàng, hấn tu hành kiểu gì lại bị nữ sắc cám dỗ, hai người thật làm loạn cả lên, Kỷ Quân Đằng khổ sở từ sau cánh cửa phòng bước ra ngoài, nãy giờ nàng vẫn dùng thuật ẩn thân trốn ở đây, lúc này bất cẩn quên thu dọn cả vật dụng cá nhân, không biết nên nói gì vào lúc này, nàng trước nay chưa từng sợ bất kỳ ai, hôm nay lại thấy sợ “nhạc mẫu đại nhân”, áy náy chấp tay chào Hạ Tỷ Dung.

“Quân Đằng ra mắt...”

“Miễn chào hỏi đi, nếu người thật muốn chào thì sớm không trốn tránh bổn cung, chỉ những người làm sai mới thấy không còn mặt mũi phải lẩn trốn”

“Mẫu hậu... chúng ta ra ngoài nói chuyện đi”

Đường Thi Vũ thấy thương cho Kỷ Quân Đằng vì mình bị trách oan, nàng vội dẫn Hạ Tỷ Dung ra ngoài để nói rõ mọi chuyện, mấy hôm nay nàng đang suy nghĩ nên bắt đầu từ đâu nói rõ cho mẫu hậu biết, bây giờ bị phát hiện cũng tốt, nàng thật lòng kể rõ mọi việc cho Hạ Tỷ Dung biết, ngoại trừ việc Kỷ Quân Đằng là nữ tử như mình, bây giờ nếu khai nhận hết sợ là Hạ Tỷ Dung nhất thời không thể tiếp nhận nổi cú sốc tinh thần này, vạn nhất buộc phải lựa chọn nàng không biết nên lựa chọn thế nào, cả hai đều rất quan trọng đối với nàng, không thể làm nữ nhi bất hiếu, càng không thể cô phụ tình cảm của Kỷ Quân Đằng, Hạ Tỷ Dung vốn không hài lòng chuyện năm xưa, luôn cho là Kỷ Quân Đằng khiến tình cảm tỷ muội của nàng cùng Đường Trúc Lam bị sút mẻ, phá hoại hôn nhân hạnh phúc giữa nàng và Trương Thượng Trí, nàng lại mù quáng đau khổ vì tình mà bỏ nhà ra đi, biệt tích nhiều năm trời, từ bỏ cả phụ quân tốt như Trương Thượng Trí, cứ nghĩ chuyện đến đây kết thúc, không ngờ tới nhiều năm sau nàng lại dẫn Kỷ Quân Đằng về đây, dù hiện giờ Đường Trúc Lam đã thành hôn, quan hệ tỷ muội không còn hiềm khích như xưa, Hạ Tỷ Dung vẫn không thể chấp

nhận chuyện nữ nhi đi yêu một đạo gia, ai lại không biết đạo gia cả đời chỉ biết sống vì đạo giáo, sống vì mọi người, vậy ai sẽ sống vì nữ nhi của nàng đây.

“Bất kể người có yêu hấn sâu đậm bao nhiêu, người nếu chọn hấn thì đừng gọi bổn cung là mẫu hậu nữa”

“Nhưng ta đã là người của hấn, người muốn ta từ bỏ người mình yêu trừ phi ta chết...”

Đường Thi Vũ kiêu nhan tuyệt thế đỏ ửng lên, hơi ái ngại khi phải chính miệng thừa nhận việc này, Hạ Tỷ Dung bàng hoàng khi biết tin động trời này, cảm thấy nữ nhi thật là đại đột, trao thân cho ai không trao lại đi trao cho tên đạo gia, suốt ngày miệng chỉ biết nói tới đạo pháp.

“Vũ nhi, người lần này quá lắm, thật không hiểu cho nỗi khổ tâm của bổn cung gì hết...”

“Có lẽ ta thật không phải là người mà bá mẫu mong chờ giao lại nữ nhi cho, nhưng ta thật tâm yêu Vũ nhi, nguyện dùng cả đời đến che chở và bảo hộ cho nàng, thề không bao giờ cô phụ nàng, mong bá mẫu chấp thuận”

Kỷ Quân Đằng ánh mắt chất chứa sự kiên định, phát tà áo sang bên, nghiêm trang quỳ xuống trước mặt Hạ Tỷ Dung khấn cầu, nàng đầu thế yên lặng để cho Đường Thi Vũ chịu đựng tất cả áp lực, dù trong lòng căng thẳng không kém vẫn phải đứng ra nhận một phần trách nhiệm, nếu như Hạ Tỷ Dung không tiếp nhận nàng sẽ quỳ cho đến khi sàn nhà dưới gối đều mòn cũng không đứng lên, sẽ dùng sự chân thành tới lay chuyển quyết tâm của Hạ Tỷ Dung, Đường Thi Vũ thấy vậy cũng quỳ xuống, thật tâm hy vọng mẫu hậu có thể thành toàn nguyện vọng của hai người, Hạ Tỷ Dung trong lòng đau khổ vô cùng, nàng hoàn toàn không mong hiền tể của mình là Kỷ Quân Đằng, nhưng nữ nhi lại mê muội đi yêu, nàng bây giờ ngăn cấm có ích lợi gì nữa, thà tiếp nhận Kỷ Quân Đằng còn hơn đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử với nữ nhi.

“Bổn cung không phải bá mẫu của người, muốn ở bên Vũ nhi thì trước hết phải cắt đứt quan hệ với đạo giáo, người làm được thì đi theo bổn cung, bằng không liền rời khỏi đây nhanh”

“Còn không mau đi theo nàng”

Đường Thi Vũ mừng rỡ đẩy nhẹ Kỷ Quân Đằng một cái, Kỷ Quân Đằng vốn đã hoàn tục từ lâu, chẳng qua tạm thời chưa thể hoàn toàn sống cuộc sống bình thường như bao người khác, Kỷ Quân Đằng lúc này mới hồi thần, vội chạy theo Hạ Tỷ Dung trở về tẩm cung, nàng đưa cho Kỷ Quân Đằng bản khế ước hôn nhân, xưa nay bất kỳ hiền tể nào cũng phải thỏa hiệp vài điều kiện cần thiết, riêng đối với Đường Thi Vũ nay đã là nữ vương lại khác, chỉ khi tiếp nhận những quy điều này mới được chấp thuận là một phần của Đường gia.

Kỷ Quân Đằng xem đến toát mồ hôi lạnh, trong này có ít nhất mười tám điều lệ, thành hôn xong sẽ ở rể Đường gia, sau này hài tử sinh ra cũng mang họ Đường, nữ tử Đường gia có thể nhất thê đa phu, còn hiền tể vẫn như cũ chỉ có thể yêu mình thê tử, nàng tự hỏi đây là lý lẽ gì, chuyện quá đáng thế mà có thể định ra cho được, nếu sau hai năm không thể sinh nhi tử thì coi như không có quyền ngăn cản thê tử lập thêm phu quân, tài sản chung của cả hai trong trường hợp ly hôn hiền tể không được nhận, nếu hiền tể phạm lỗi với thê tử thì sau ly hôn còn bị lấy đi những gì có được trước khi thành hôn, xem như bồi thường tổn thất tinh thần cho thê tử, nàng đọc đến đây đã nuốt không trôi những điều lệ tiếp theo, này so với khế ước bán thân còn phải thê thảm hơn nhiều, bán thân ít ra còn được nhận tiền, cuộc làm ăn này tính thế nào vẫn là lỗ nặng, nàng căn bản có muốn đáp ứng cũng không có khả năng đó, thấy Hạ Tỷ Dung đang nhìn mình nàng đành nhắm mắt ký tên vào, ngày sau phải mang Đường Thi Vũ bỏ trốn khỏi đây càng sớm càng tốt, nàng không muốn hai năm sau nương tử lấy người khác đâu.

51. Chương 51

Hạ Tỷ Dung không tán thành hai người đến với nhau, nữ nhi của nàng luôn yêu lầm nam tử xấu, người tốt thì đi cô phụ, không để tâm đến, nàng lại sợ là Đường Thi Vũ lần nữa bỏ đi theo Kỷ Quân Đằng thì càng khổ, ván đã đóng thuyền rồi đành miễn cưỡng chấp thuận, mai sau Đường Thi Vũ hạnh phúc hay đau khổ âu cũng là lựa chọn của bản thân, nàng thân làm mẫu thân coi như đã làm tròn vẹn trách nhiệm, từ nay không

can dự vào cuộc sống của nữ nhi nữa, Đường Thi Vũ chờ thật lâu mới thấy Kỷ Quân Đằng sắc mặt phờ phạc trở lại, đoán có lẽ Kỷ Quân Đằng đã bị Hạ Tỷ Dung hù dọa đến mất hồn vì những điều lệ kinh điển của Đường gia, quả thật muốn ở rể Đường gia không hề dễ chút nào, vượt qua vòng dự tuyển đã khó, vào đến vòng trong liền nhìn vào Kỷ Quân Đằng bây giờ sẽ đón biết, nàng vừa đau lòng lại thấy buồn cười, ôn nhu xoa mặt Kỷ Quân Đằng mấy cái.

“Đừng quá lo lắng, mọi chuyện sẽ ổn thôi”

“Vũ nhi, vô luận tương lai xảy ra việc gì người cũng không được cùng nam tử khác thành hôn, người dám xuất giá lần nữa ta sẽ... ta chắc chắn đi cướp tân nương đấy...”

Kỷ Quân Đằng buồn bã ôm chặt lấy Đường Thi Vũ, rất sợ sẽ đánh mất người mình yêu, nàng biết cả hai không thể giúp Đường gia có thêm hậu duệ, càng không muốn Đường Thi Vũ đi thành hôn với nam tử khác, vừa nghĩ tới phải chứng kiến việc này thêm lần thứ hai đã vô cùng đau khổ, loại cảm giác đó thật rất khổ sở, nàng chịu được một lần không có nghĩa sẽ chịu được lần thứ hai hay thứ ba, nương tử là của nàng, đời này hay những đời sau đều thuộc về nàng, già rồi cũng là của nàng, vĩnh viễn thuộc về nàng, tuyệt đối không nhường cho người nào cả.

“Ngốc quá, ta hứa với người sẽ không lấy ai khác ngoài người cả, còn một việc ta phải nói rõ, ta nhất định bắt Tư Đồ Dân trả giá, lấy lại công đạo cho Ngụy Tư”

Đường Thi Vũ mỉm cười dịu dàng vuốt ve lưng Kỷ Quân Đằng, nàng nghiêm nhiên sẽ không nguyện ý thành hôn cùng ai khác, Kỷ Quân Đằng dù không phải người đầu tiên cùng nàng thành hôn, nhưng từ nay về sau sẽ là cuối cùng, Đường gia hiện giờ đã ít người kế thừa, tuy nhiên nàng không phải người duy nhất của hoàng tộc, để cho người khác đến thay nàng gánh trọng trách nối dõi đi, nàng chỉ cần ở bên Kỷ Quân Đằng thôi, không muốn ai khác xen vào tình cảm cả hai.

“Người đã nghĩ kỹ chưa ?, chuyện này rất có thể ảnh hưởng đến người”

“Có người bên cạnh việc gì ta cũng không sợ”

Đường Thi Vũ biết nếu mình không thừa nhận sai lầm sẽ phải dây dứт cả đời, bản thân phạm sai phải dũng cảm đứng ra chịu trách nhiệm, cả hai bị Hạ Tỷ Dung hù dọa vô tình làm cho bất hòa của mấy ngày trước cũng đều tan biến hết, lần này bị Hạ Tỷ Dung phát hiện tính ra cũng là việc tốt, nàng đã vui đi cảm giác tội tặc, sai lầm đó bắt nàng trả giá thế nào cũng được, miễn sao đừng buộc nàng đánh đổi bằng tình cảm của cả hai, Kỷ Quân Đằng âm thầm lo lắng, sai lầm của Đường Thi Vũ cũng là của nàng, nàng sẽ cùng người yêu chia sẻ nó, cố gắng bù đắp cho Ngụy gia, làm tốt bổn phận của mình, hy vọng có thể cứu chuộc lại sai lầm này, Đường Thi Vũ bắt chợt hôn lên môi nàng, cả hai nồng nhiệt hôn nhau một lúc nàng bị dồn vào vách tường, Đường Thi Vũ phượng nhãn thoáng hiện tia tà ý, đặt hai tay nàng lên vách tường, cắn nhẹ lên bờ môi mềm mại của nàng một cái, hành động tán tỉnh cuồng dã này cũng chỉ có mình Đường Thi Vũ nghĩ ra, nàng biết chuyện gì đang diễn ra, bản thân cũng muốn nhưng vẫn phải ngăn cản.

“...Ta thấy hơi mệt mỗi, bây giờ không nên”

“Lần này tha cho người đó, tịnh dưỡng cho tốt chuẩn bị làm ái phi của trẫm đi”

Đường Thi Vũ mỉm cười yêu nghiệt tựa mặt vào lòng Kỷ Quân Đằng, âm thầm cảm nhận hơi ấm của nhân ái, nàng chẳng qua nhất thời cảm xúc dâng trào không kiềm nén được, liền muốn chủ động hiến dâng, quên mất Kỷ Quân Đằng đang còn mệt mỏi, đối lại ngày thường không cần nàng hiến dâng cái gì thì Kỷ Quân Đằng cũng sẽ không buông tha cho, hôn sự diễn ra thì người đầu tiên Kỷ Quân Đằng muốn báo tin vui chính là Huyền Tử, hy vọng hần sẽ đến chung vui, Đường Thi Vũ cũng đang mong đợi ngày diễn ra hỷ sự, sau khi đã định được ngày lành thì nàng nhờ người đến Tinh Vũ phái cùng Tuyệt Ảnh cung báo tin, trước kia cứ nghĩ tổ chức hôn lễ ở Tuyệt Ảnh cung, tuy là không đông đúc khách mời chỉ cần đủ ấm áp là tốt, hiện tại không thể làm vậy, Kỷ Quân Đằng đang lo lắng không biết nên tặng lễ vật gì cho nương tử, Đường Thi Vũ ở trong lòng nàng vị trí không đổi, nhưng hiện giờ đã khác biệt ngày trước, mọi sự chú ý đều đặt vào hôn lễ này, nàng đâu thể lễ vật gì cũng không tặng ung dung chờ ngày thành hôn, không rảnh rỗi về quy trình diễn ra hôn sự, nên chuẩn bị cái gì trước, phụ mẫu nay đã không còn, nàng đành tự mình lo việc này.

“Lại đang nghĩ ngợi chuyện gì ?”

Đường Thi Vũ ân cần hỏi, không biết Kỷ Quân Đằng còn giận nàng chuyện sai lầm đó hay không, nàng cũng như Kỷ Quân Đằng không muốn tổ chức hôn lễ quá khoa trương, theo ý của Hạ Tỷ Dung thì không thể làm qua loa cho xong được, dù là tái giá cũng phải làm theo đúng phong tục, đặc biệt phải để mọi người chứng kiến một hôn lễ rực rỡ tráng lệ nhất có thể.

“Ta đang nghĩ xem mình nên làm gì”

“Những việc này người không cần làm gì cả, cứ để Dư tổng quản cùng mọi người sắp xếp, có điểm nào sai sót ta sẽ nhắc nhở người”

Đường Thi Vũ tâm trạng thoải mái hơn nhiều, nàng không có lo lắng đến chuyện trước khi cử hành hôn lễ cần làm những gì, hơn nữa chuyện này sẽ có bà mai cùng Dư công công lo liệu thay, họ sẽ trình ý kiến lên cho Hạ Tỷ Dung phê duyệt, rồi tiến hành theo kế hoạch là được, nàng biết Kỷ Quân Đằng lo ngại chuyện này, không muốn đối phương phải gặp áp lực, chỉ cần hôn lễ có mặt người thân, bằng hữu đến chúc phúc đã là chuyện đáng trân trọng, những thứ khác cũng chỉ là hình thức, không cần quá để tâm, bây giờ Kỷ Quân Đằng mới thấy trước kia suy nghĩ của mình còn đơn thuần quá, danh phận cho nhân ái không phải nghĩ muốn liền có thể cho đơn giản như vậy, bên trong không chỉ cần có tình cảm mà còn phải có trách nhiệm, phải làm tốt không để mọi người dị nghị, đặc biệt là gia đình nhà nương tử, nàng hiện giờ chẳng khác nào đã bán thân vào Đường gia, việc gì cũng phải theo ý nhạc mẫu, tuy nhiên không thể tỏ ra quá vô dụng được, dù không bị người ta xem thường thì nàng cũng tự thấy có lỗi với Đường Thi Vũ.

“Do ta nghĩ quá nhiều thôi, người đừng bận tâm”

“Nghĩ đến những việc đó chỉ bằng nghĩ xem làm sao làm trượng phu tốt, nương tử của người thấy vui mới trọng yếu nha”

“Ta tất nhiên làm việc gì đều muốn người được vui rồi”

Kỷ Quân Đằng nắm chặt lấy tay Đường Thi Vũ, chỉ cần Đường Thi Vũ thấy hạnh phúc thì cho dù nàng có phải chịu bao nhiêu thiệt thòi cũng không sao cả, bất kể ngoại nhân có cái nhìn thế nào về nàng đều không quan trọng, điểm quan trọng vẫn là Đường Thi Vũ nghĩ gì, Đường Thi Vũ mỉm cười tựa đầu vào vai Kỷ Quân Đằng, nàng hiểu tâm ý của Kỷ Quân Đằng dành cho mình là đủ, vật chất tuy là cần thiết cho cuộc sống nhưng không hẳn phải nhiều quá mức, với nàng những thứ vật chất kia có hay không chẳng sao cả, nếu đối lại có tất cả mà Kỷ Quân Đằng lại không biết quan tâm đến nàng, thì còn chi là ý nghĩa hạnh phúc, lát sau vài cung nữ từ bên ngoài tiến vào, họ mang theo vài mẫu thiết kế y phục lẫn trang sức.

“Thưa nữ vương, nô tì có mang mẫu thiết kế đến cho ngài cùng Kỷ đại nhân lựa chọn, xin mời xem qua”

Đường Thi Vũ chăm chú xem qua các mẫu thiết kế cũng như chất liệu, hỏi qua ý kiến thì Kỷ Quân Đằng liền thần nhiên trả lời “Người mặc cái gì đều đẹp hết, ta thế nào cũng được cả” có hỏi cũng như không, còn người đơn thuần dễ tính đến khó tin, nàng đành tự mình lựa chọn lễ phục cho cả hai, Kỷ Quân Đằng chẳng phải hơi hợm trả lời cho xong chuyện, chẳng qua không biết cách biểu đạt cảm nghĩ, kỳ thực cho dù Đường Thi Vũ mặc y phục đơn giản vào vẫn xinh đẹp vô cùng, khí chất lãnh diễm cao quý không hề bị giảm đi, chỉ làm y phục trên người càng tăng thêm giá trị xinh đẹp, nên câu nói người đẹp vì lụa là không đúng trong trường hợp này, nên nói Đường Thi Vũ làm đẹp cho y phục mới phải.

Kỷ Quân Đằng tranh thủ đi ra ngoài an tĩnh ngồi tu luyện, gần đây nguyên khí bị suy giảm rất nhiều, ma pháp thì lúc dùng được khi lại không thể, từng nghe nói đến tây vực là nơi nổi danh có rất nhiều loại tà thuật làm người trúng phải dần mất đi pháp lực, hậu quả còn tùy thuộc vào người bỏ tà thuật dùng vào mục đích gì, đa phần chỉ dùng để hại người, nàng bắt đầu hoài nghi Thư Chi Mị, vì không rõ lai lịch của Thư Chi Mị, cũng từ khi Thư Chi Mị xuất hiện không lâu liền bị như vậy, nhưng chưa có bằng chứng không thể du oan cho người ta, nhìn Thư Chi Mị ôn nhu thể thiếp như thế không giống người có tâm địa bất chánh, ai là hung thủ hiện giờ không quan trọng nữa, nàng cần nhất bây giờ là tìm ra tên của loại tà thuật cùng phương pháp điều trị, nàng đã nhờ Tây Trạch đi điều tra giúp mình việc này, không lâu nữa sẽ tìm ra nguồn gốc.

Lai lịch của Thư Chi Mị có lẽ Đường Thi Vũ là người rõ nhất, nàng sớm đoán biết Thư Chi Mị không phải người có xuất thân đơn giản như lời đã nói, phái người điều tra rõ liền biết kết quả thật như nàng nghĩ, vì thấy Thư Chi Mị tuy yêu Kỷ Quân Đằng nhưng không có ác ý nên nàng đã không vạch trần bí mật, kéo léo nhờ Diệp Dung nhắc nhở Kỷ Quân Đằng đừng nên tiếp xúc nhiều với Thư Chi Mị, gần đây nàng lo lắng rất

nhiều việc đủ mệt mỏi rồi,Kỷ Quân Đằng xảy ra chuyện vẫn im lặng giữ kín không muốn nàng biết mà lo lắng thêm nữa.

Cả hai còn cả một quãng đường rất dài cần phải trải qua,nhân sinh vô thường chẳng ai biết trước khi nào biến cố sẽ xảy ra,Kỷ Quân Đằng luôn cố gắng nắm giữ tất cả những gì thuộc về nhau,tựa như Đường Diễn cùng Hạ Tỷ Dung,hiện giờ âm dương cách biệt vẫn không khiến tình cảm của họ thay đổi,có lẽ đối với nhân thế thì chết đi là việc rất thống khổ,đối với tu chân giới mà nói thì đây không phải là kết thúc tất cả,chỉ là chờ ngày tái sinh mà thôi,Hạ Tỷ Dung là người hiểu được chân lý này,nàng không thấy cái chết quá thống khổ,thậm chí đã sẵn sàng để đi cùng trượng phu,chẳng cần phải tiếp tục tu luyện mong muốn kiếp trường sinh,chỉ cần hậu kiếp vẫn bên nhau đã toại nguyện,Kỷ Quân Đằng thoát khỏi sinh tử luân hồi,nhưng Đường Thi Vũ thì vẫn chưa,muốn trường sinh phải tiếp tục tu hành,đạt đến cảnh giới cao,gia sử nàng không thể tu hành tiếp,thì Kỷ Quân Đằng nguyện nắm tay nàng đến cầu Nại Hà,cùng nhau luân hồi chuyển thế,có thể xuất thân cùng thân phận cả hai đã khác biệt,nhưng sự lãng quên chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi,song phương lại tìm thấy nhau giữa biển người mênh mông,chân ái là vĩnh viễn bất biến.

52. Chương 52

Tây Trạch sống tại atula giới tu luyện,cả hai tuy gần đây không gặp vẫn giữa liên lạc với nhau,ở atula giới khi có việc khẩn cấp Kỷ Quân Đằng mới quay về giải quyết,chuyện ngày thường đều do hần đảm nhiệm,khi nhận được lệnh hần lập tức đi điều tra,đến tận tây vực tìm hiểu,tà sư nổi danh đã giúp hần giải đáp khúc mắc,loại tà thuật đó có tên là Hoán Tình,kẻ bị trúng mỗi lần thân cận cùng người yêu sẽ dần suy giảm pháp lực,không chỉ dừng lại ở đó,lâu dài về sau nghiêm trọng đến độ quên cả người yêu,sinh ra ý niệm chán ghét,tình cảm đó dần đặt vào người đã tạo nên tà thuật,trở thành con rối chỉ biết nghe theo ý người khác,loại tà thuật này không phải là hiếm,ở tây vực vẫn thường được dùng đến,không chỉ có nữ tử thích dùng mà ngay cả nam tử cũng vậy,để chiếm đoạt được người mình thầm yêu thì họ không ngại làm việc bất chánh,đến nay vẫn chưa tìm được phương pháp hóa giải,cách tốt nhất nên tìm người đã bỏ tà thuật đến giải trừ,chuyện đó xem ra còn khó hơn tự tìm phương pháp.

“Ma quân,có biết ai hại ngươi không ?”

“Ta nghĩ đã biết kẻ đó là ai,lần này vất vả cho ngươi rồi,rất đa tạ ngươi đã hết lòng giúp đỡ ta”

“Ta là thuộc hạ của ngươi,gúp ngươi là lẽ hiển nhiên,ta có việc này không biết có nên nói ra không...”

“Có việc gì cứ nói đi”

Tây Trạch hơi lưỡng lự một lúc mới nói rõ,hần nghĩ tốt nhất là nên giết chết kẻ đã hạ tà thuật,người kia chết rồi thì tà thuật tự nhiên sẽ mất hiệu lực,Kỷ Quân Đằng bây giờ sắp thành hôn,tiếp tục tình trạng này sợ là sẽ ảnh hưởng đến tình cảm cả hai,chỉ bằng giết quách hung thủ là xong chuyện,Thư Chi Mị xét ra không phải có ác ý,không đến nỗi phải trả giá bằng mạng sống,nàng dĩ nhiên không tán thành chuyện này,hiện giờ ma lực của nàng bị suy giảm nhiều,nhưng cảm xúc vẫn còn có thể khống chế,chưa đến lúc phải đưa ra quyết định sau cùng.

“Tạm thời cứ để ta nghĩ cách,ngươi hãy ở lại đây ăn mừng hôn lễ của ta cùng Vũ nhi đi,sau đó mới trở về không muộn”

“Ha ha,chuyện vui này ngươi không kêu ta cũng ở lại”

Tây Trạch mỉm cười hào hứng,Kỷ Quân Đằng kết hôn làm sao có thể thiếu thuộc hạ thân cận như hần,ma quân của atula giới thành hôn cùng nữ vương trần giới,chuyện này quả thực là lần đầu hần chứng kiến qua,hần sai người quay về atula giới chuẩn bị đại lễ mang đến đây,atula giới kỳ trân dị bảo không hiếm,muốn bao nhiêu có bấy nhiêu,ma quân thành hôn phải làm long trọng nhất.

“Ngươi tới chung vui là tốt rồi,đừng đem gì tới cả”

Kỷ Quân Đằng đảm nhiệm chức vị ma quân vì muốn chỉnh đốn lại atula giới, ngăn cản những ác thần có ác tâm đến nhân gian gây hại người vô tội, hướng họ tu hành theo con đường thiện chân, nhiều năm qua nàng chưa từng hưởng lợi từ thân phận này, hướng hồ là tu sĩ thì tiền tài chỉ là vật ngoài thân, cảnh giới tu luyện mới là điểm người ta bận tâm nhất, chuyện hôn sự nàng đã giải quyết xong, lễ vật cũng chuẩn bị tốt, là một viên đá quý màu tím nhạt nàng từng khai thác được khi tìm nguyên liệu chế tạo thần binh, nàng đem nó cho nghệ nhân chế tác thành trang sức, dây chuyền không những xinh đẹp còn có tác dụng khác, nó là vật hữu ích hơn trang sức thông thường, có khả năng hấp thụ đi tà khí xung quanh và chuyển hóa thành linh khí cho chủ nhân, Đường Thi Vũ rất vui khi nhận món quà xinh đẹp này, vẫn luôn đeo nó bên người

Buổi chiều Hạ Tỷ Dung cho người đi gọi cả hai đến dùng bữa, Kỷ Quân Đằng ngồi trên xe ngựa trong lòng bất an, có lẽ Hạ Tỷ Dung lại muốn căn dặn nàng những gì, mấy hôm trước có sai người đến giảng dạy nàng biết chút lễ nghi trong cung, làm vương phu cư xử như thế nào cho phải, hàng ngàn phép tắc cần phải ghi nhớ rõ, vì nương tử thân yêu nàng cố gắng học thuộc hết, riêng Đường Thi Vũ thì lại bị Hạ Tỷ Dung dạy dỗ phải biết nắm quyền làm chủ trong cuộc sống gia đình, trước kia nàng từng được dạy qua, bây giờ Hạ Tỷ Dung lại nhắc nhở lần nữa, yêu thương tướng công đến đâu cũng không được dung túng, làm vậy là tạo điều kiện cho hần ra ngoài vùng trộm, hầu như kinh nghiệm của bản thân tích lũy suốt bao nhiêu năm qua Hạ Tỷ Dung đều mang ra dạy nàng hết, lúc đầu nàng cảm thấy ở bên nhau hạnh phúc là đủ, không nghĩ tới hôn nhân lại có nhiều vấn đề phải để tâm đến vậy, nàng ngoài mặt gật đầu nghe theo, thực ra trong lòng lại thấy không cần phải đến mức độ này, Kỷ Quân Đằng cũng là con người, vì yêu thương nàng nên việc gì cũng nghe theo, nhưng nếu bị bước ép quá mức sẽ tạo phản, lúc đó ai đền lại tướng công cho nàng đây, Hạ Tỷ Dung thấy cả hai đã đến liền sai người chuẩn bị dọn món ăn lên, Kỷ Quân Đằng kéo ghế cho Đường Thi Vũ ngồi, bản thân vừa định ngồi xuống thấy Hạ Tỷ Dung nhìn liền đứng dậy.

“Người chó cần phải sợ bốn cung như thế, ngồi xuống đi...”

Hạ Tỷ Dung chỉ muốn bảo Kỷ Quân Đằng cứ việc dùng bữa tự nhiên, nàng không có làm hành động nào chỉ ra mình không hài lòng cả, việc gì vừa nhìn thấy nàng thì sắc mặt đại biến, bộ nàng đáng sợ đến vậy sao, Kỷ Quân Đằng mỉm cười gật đầu, lúc này mới an tâm ngồi xuống, Đường Thi Vũ thấy đau lòng thay, nàng lên lút gửi đến Kỷ Quân Đằng ánh mắt ôn tình để an ủi, thời điểm Kỷ Quân Đằng dẫn nàng về Tinh Vũ phái để gặp Huyền Tử thì chính nàng cũng căng thẳng không kém, nên nàng có thể hiểu được tâm trạng hiện giờ của Kỷ Quân Đằng.

“Chút nữa các người theo bốn cung đến chùa lễ Phật, cầu Bồ Tát phù hộ”

“Ta cùng người được rồi, Quân Đằng không phải Phật tử...”

Đường Thi Vũ biết rõ mẫu hậu tôn sùng Phật giáo, nàng cũng vậy, chỉ có phụ hoàng vẫn luôn theo Đạo giáo, tôn giáo khác biệt, mỗi người tôn thờ riêng một đấng tối cao, không can dự hay bàn luận gì ảnh hưởng xấu đến nhau, chỉ đúc kết những gì tốt đẹp để học hỏi, Kỷ Quân Đằng có lẽ là người tôn sùng Đạo giáo hơn bất kỳ ai khác, biểu đi lễ Phật sợ là không thích hợp lắm, nàng không thể để Kỷ Quân Đằng phải khó xử.

“Không quan hệ, tôn trọng đạo người cũng như người tôn trọng đạo của ta, vậy thì hà cớ gì lại không thể đi lễ Phật”

Kỷ Quân Đằng không nghĩ việc cùng nhau đi lễ Phật là hành động phản lại đạo mà mình theo đuổi, nàng thừa nhận mình là kẻ sùng đạo, điều đó không có nghĩa sẽ quay sang bài xích hay căm ghét đạo của người khác, họ đều là những đấng từ bi, có cùng điểm chung là tấm lòng tốt, vô hạn bao dung cho chúng sinh, cứu rỗi muôn dân trong thiên hạ, dạy chúng sinh đạo đức, lòng bao dung, thiện niệm, tất cả đều đáng được kính trọng như nhau, nàng tư tưởng tương đối phóng khoáng về vấn đề này, chưa từng suy xét theo đạo nào là có lợi cho mình, chỉ cần một lòng hướng thiện, quyết tâm tu hành, nuôi dưỡng tâm tính, buông bỏ được tham vọng, hận thù thì cuộc sống tự nhiên bớt gian nan hơn, Hạ Tỷ Dung xưa nay luôn cho rằng đạo giáo khắc khe, người là đạo gia tuy có từ bi nhưng sống quá nghiêm khắc, có lẽ tư tưởng rất bảo thủ, hiện giờ đã mở rộng tâm mắt, thấy hài lòng về cách cư xử chân thành cởi mở của Kỷ Quân Đằng, nàng hiểu Kỷ Quân Đằng không phải chỉ vì muốn lấy lòng nàng mà thuận theo, đây chính là tôn trọng sự tín ngưỡng của nhau, Kỷ Quân Đằng suy nghĩ chính chắn, không câu chấp, lại biết dùng lý lẽ thuyết phục người, khó trách Đường Diễn luôn yêu quý Kỷ Quân Đằng, nếu hần biết được Kỷ Quân Đằng ngàn năm sau vẫn là hiền tế của Đường gia có lẽ rất vui.

Dùng cơm xong cũng là lúc trời gần tối, ba người lên xe ngựa rời khỏi hoàng cung, đi đến một ngôi chùa dành riêng cho những người trong hoàng tộc đến cúng bái, trụ trì Pháp Thiện đích thân ra tiếp đón, hắn vừa thấy Kỷ Quân Đằng liền kinh ngạc tới cùng, hắn tu hành nhiều năm, ma lực của nàng dù đã suy giảm hẳn vẫn cảm giác được, nhận biết nàng không phải phạm nhân mà thuộc về tà đạo, nàng tựa như áng mây mù chứa đựng ánh sáng thuần khiết bên trong, làm cho hắn nhất thời không rõ nàng là hiện thân của thiên hay ác, nếu nàng có ý đồ xấu xuất hiện chốn nhân gian thì quả thật đại họa ập đến, nàng nở nụ cười thân thiện với hắn, thấy vậy nên hắn bớt lo lắng hơn.

“Mời các vị đi theo bàn tăng”

Pháp Thiện dẫn mọi người vào đại điện lễ Phật, Kỷ Quân Đằng an nhiên bước vào mà không bị bất kỳ sự ngăn trở nào, nàng nay đã là ác thần nhưng thiện tính, ngã Phật nghiêm nhiên luôn rộng mở, Đường Thi Vũ đưa mấy nén nhang cho Kỷ Quân Đằng, cả hai cùng cầu nguyện, các vị đại sư ở bên cạnh đọc kinh cầu phúc, Hạ Tử Dung thành tâm cầu phúc cho cả hai, nàng hy vọng Bồ Tát phù hộ cho hai người mãi mãi hạnh phúc, An Đế quốc vạn niên trường tồn, sau khi đã cầu nguyện xong nàng tiếp tục ở lại niệm kinh, cho phép cả hai hồi cung trước.

Đường Thi Vũ chưa vội hồi cung, nàng cùng Kỷ Quân Đằng nắm tay đi dạo tản bộ trên phố, muốn ôn lại kỷ niệm cả hai từng trải qua ở nơi đây, nhớ ngày đó cả hai cũng là đi quanh những con phố này, nàng còn nhớ rõ Kỷ Quân Đằng từng mua đường quả cho mình ăn, giờ hỏi lại thì Kỷ Quân Đằng ấp úng lắc đầu, chuyện ngàn năm về trước mấy ai nhớ nổi, không rõ là do trí nhớ kém hay thế nào lại không có chút ấn tượng, có thể là do tác dụng của Hoán Tình gây nên, nàng hờn dỗi quay đầu đi nơi khác, gần đây nàng cảm thấy Kỷ Quân Đằng thờ ơ với mình, thường hay thất thần không biết nghĩ đến việc gì, lại rất ít cùng nàng nói yêu thương như mọi khi, chẳng lẽ thật chán yêu nàng rồi sao.

“Người đáng ghét, vậy mà luôn miệng nói yêu ta, ngay cả chuyện này cũng không nhớ nổi”

“...Nương tử đại nhân chớ giận dỗi, ta bây giờ đi mua đường quả cho người ăn chịu không?”

“Chúng ta cùng đi”

Đường Thi Vũ mỉm cười ôm lấy cánh tay Kỷ Quân Đằng, nàng thật dễ dàng bị dỗ ngọt, cả hai cùng nhau đi mua kẹo, Kỷ Quân Đằng ôn nhu uy kệ cho nàng ăn, nàng cắn một miếng liền uy lại cho đối phương, cả hai vui vẻ nhìn nhau mỉm cười, ngoài phố mọi người không biết rõ hai người là ai, chỉ cảm thấy thật là đẹp đôi, quá mức ngọt ngào, người yêu nhau chính là như vậy không phải sao, ở tầng hai của tửu lâu gần đây đang có người lãnh đạm quan sát cả hai, Thư Chi Mị đến đây đã nhiều ngày, vẫn âm thầm chờ đợi thời cơ để bắt Kỷ Quân Đằng theo cùng trở về Thư quốc, nàng muốn làm việc này từ trước, nhưng tà thuật chỉ hữu dụng khi ma lực của Kỷ Quân Đằng đã bị suy giảm, khi đó nàng mới có thể khống chế đối phương, hiện giờ cả hai sắp thành hôn, nàng cần phải tiến hành nhanh hơn dự tính, nàng niệm vài đạo tà kinh làm cho Kỷ Quân Đằng đầu đau nhức, có loại cảm giác choáng váng muốn hôn mê.

“Ta thấy chóng mặt quá, không muốn đi tiếp nữa...”

“Người mệt mỏi thì chúng ta về nghỉ ngơi thôi, hôm khác mới đi dạo sau”

Đường Thi Vũ lo lắng vội kêu người mang xe ngựa đến đưa cả hai hồi cung, Kỷ Quân Đằng mệt mỏi nằm trên đùi của nàng ngủ thiếp đi, nàng ôn nhu vuốt ve tóc người mình yêu, cảm giác có việc không ổn đang diễn ra, Kỷ Quân Đằng gần đây nhìn tựa hồ rất mệt mỏi, lần trước còn sợ bị thương, nàng sai thái y đến chẩn đoán nhưng không phát hiện dấu hiệu gì khác lạ, bất an ở bên cạnh lo lắng cả đêm, Kỷ Quân Đằng cứ thích mọi việc giữ trong lòng, mệt mỏi cũng không nói cho nàng biết, cứ như hai người thật xa lạ không thể chia sẻ hay sao, hiện giờ nàng thấy lo lắng hơn là trách khừ.

53. Chương 53

Không lâu sau hôn lễ chính thức cử hành, đây là ngày đại hôn mà tất cả mọi người mong đợi nhất, Diệp Dung cùng Vi Tuyết háo hức chờ đợi được tận mắt thấy tân phu thê, Huyền Tử cũng có đến tham dự, Kỷ Quân Đằng dù hoàn tục đi chăng nữa cả hai vẫn là sư đồ, có lẽ nàng rất cần hắn hiện diện trong ngày vui, nàng cũng không còn phụ mẫu, hẳn nên thay mặt họ đứng ra chúc phúc cho nàng, Đường Thi Vũ ở trong cung đang bận rộn chuẩn bị, nàng mặc áo choàng với đuôi dài thêu hình phượng hoàng biểu tượng tôn quý của hoàng tộc, đội lên đầu chiếc mũ tân nương được điêu khắc xinh đẹp lộng lẫy từ hoàng kim, phượng nhãn phong tình vạn chủng cùng đóa chu sa diễm lệ trên trán tôn lên nét đẹp vũ mị, khiến nàng xinh đẹp diễm lệ hơn bao giờ hết, ở An Đế quốc không có ép buộc tân nương phải đội khăn che mặt, điều đó chỉ xảy ra khi đôi phu thê được mai mối và chưa biết mặt nhau, cung nữ đột nhiên hoảng hốt từ bên ngoài chạy vào, làm nàng cảm giác có chuyện bất lành.

« Xảy ra việc gì ? »

“Hồi bẩm nữ vương...Kỷ đại nhân không thấy đâu...”

“Làm sao không thấy, các người đã tìm kỹ chưa ?”

“Lúc này chúng nô tỳ đến tìm thì không thấy Kỷ đại nhân đâu, cho người tìm kiếm này giờ chưa gặp...”

Cung nữ vốn định đến An Tư cung thăm cung mà Kỷ Quân Đằng ở lại suốt mấy ngày qua để giúp thay lễ phục, vào đến nơi không thấy nàng nơi nào, cung nữ ở đó cũng không biết nàng đã đi đâu mất, bây giờ Đường Thi Vũ dù có muốn hoảng sợ cũng không có thời gian, nàng phải người đi lục soát khắp hậu cung lẫn trong kinh thành, điều tra rõ xem Kỷ Quân Đằng đã đi nơi nào, tên đại nghịch đó muốn đùa giỡn với nàng sao, sớm không bỏ trốn lại đợi đến ngày thành hôn mới chơi trò trốn tìm với nàng, chẳng lẽ làm vương phu lại tạo nhiều áp lực đến nỗi phải âm thầm bỏ trốn, nàng rất sợ Hạ Tỷ Dung biết chuyện nên căn dặn hạ nhân không được làm kinh động tới, nàng đi tìm mọi người hỏi xem có gặp qua Kỷ Quân Đằng hay không, tất cả đều nói không thấy.

“Không xong rồi, nhất định ma quân đang gặp nguy hiểm...”

Tây Trạch có dự cảm bất lành, Kỷ Quân Đằng vốn rất yêu Đường Thi Vũ, nóng lòng chờ ngày hạnh phúc này nữa là đằng khác, tại sao đột nhiên lặng lẽ bỏ đi, ngay cả thư từ biệt cũng không có, nàng tuyệt không phải người vô trách nhiệm như thế, Diệp Dung cũng thấy lo lắng thay Đường Thi Vũ, Vi Tuyết lúc này mới không nhận được nữa, tân lang bỏ trốn mọi người còn ở đây nghĩ ngợi gì mà không chia nhau đi tìm, trễ giờ lành coi như đại hôn bị hủy, xấu nhất là ảnh hưởng đến hai nhân vật quan trọng của hôm nay.

“Chúng ta đi tìm sư công nhanh lên, có lẽ nàng chưa đi bao xa đâu”

“Khoan đã, đừng hoảng loạn như thế, xin các vị hãy bình tĩnh nghe bản đạo nói, Đằng nhi...”

“Trời ạ, đạo trưởng, ngài muốn nói liền nói điểm chính đi, dài dòng làm chi cho phiền toái”

Diệp Dung thật không thể nào chịu được cách ăn nói từ tốn lại chậm rãi của Huyền Tử, tới nước này rồi nàng không có kiên nhẫn như hần nữa, bây giờ đệ tử nhà hần bỏ đi không nói một lời, đệ tử nhà nàng phải làm sao đây, hần vừa vuốt râu vừa bấm quả một hồi mới nói tiếp.

“Bản đạo đã biết Đằng nhi ở đâu, các người mau đi theo bản đạo, bệ hạ xin cứ ở lại chờ tin tốt đi”

“Huyền đạo trưởng, ta cũng muốn đi”

Đường Thi Vũ đâu thể nào an lòng ngồi đây chờ đợi, nàng không tin Kỷ Quân Đằng lại có thể bỏ trốn, nhất định đang gặp nguy hiểm, nàng phải đi cứu tướng công trở về, Tây Trạch ngồi trên xe ngựa thành thật kể rõ cho mọi người biết những việc đang xảy ra với Kỷ Quân Đằng, nàng căn dặn hần không nên nói ra, nhưng bây giờ đang lúc nguy cấp đành phải nói rõ, có lẽ sẽ giúp được cho nàng, Huyền Tử trầm mặc tiếp tục vuốt râu, không có gì là kinh ngạc, khi còn sống tại Tinh Vũ phái nàng bị nữ tử theo đuổi nhiều vô số, hần nhìn riết thành thói quen, chỉ có ba nữ nhân ở đây là kinh ngạc không thôi.

“Nguyên lai là nữ nhân đó, khó trách Quân Đằng đến kinh thành không lâu thì nàng cũng vội vã từ giả”

Diệp Dung tự trách mình sơ ý không phát hiện ra Thư Chi Mị hãm hại Kỷ Quân Đằng, Đường Thi Vũ âm thầm thở dài, nàng thật coi thường một tiểu nha đầu như Thư Chi Mị, nhưng chuyện Kỷ Quân Đằng mất tích chưa chắc có liên quan đến Thư Chi Mị, vào lúc này chỉ là có khả năng bị tình nghi cao hơn thôi, đợi đến khi tìm được Kỷ Quân Đằng mới biết có phải vậy hay không, hiện giờ nàng thà mong tướng công bị nữ tử khác bắt cóc còn hơn vì nguyên nhân nào khác tự nguyện bỏ đi.

Kỷ Quân Đằng đang ngồi trên cỗ xe ngựa bay trên thiên không, tốc độ của nó tương đối nhanh, chỉ mới đi một lúc đã vượt qua ngàn dặm, không đến buổi trưa có lẽ đã đến biên giới, nàng lãnh đạm nhìn đám người lạ mặt đối diện, trong đó có người nàng nhận thức, Thư Chi Mị ôn nhu giúp nàng chỉnh sửa mái tóc trên trán, nàng buồn bực né sang chỗ khác, buổi sáng đang ngủ thì chợt bị đám người lạ mặt này xông vào bắt đi, họ niệm đạo phù chú gì đó khiến nàng không thể vận dụng pháp lực, bây giờ mới chân chính nhận ra Thư Chi Mị hoàn toàn không phải nữ tử đơn giản.

“Người tức giận chẳng có lợi gì, dù muốn hay không ta vẫn phải mang người đi”

Thư Chi Mị ra hiệu cho mọi người đi ra ngoài, an tĩnh ngồi bên cạnh tựa đầu vào vai Kỷ Quân Đằng, cho dù bây giờ Kỷ Quân Đằng không cam nguyện cũng đã muộn, nàng nhẫn nại thật lâu mới chờ đến ngày hôm nay, đầu thế nào bỏ qua cơ hội tốt lần này, Kỷ Quân Đằng hừ lạnh một tiếng, nàng thật vô dụng hết mức, lúc xảy ra chuyện lại không thể tự lo lấy, ngay cả đám người này cũng không đánh bại được, không thể cứ vậy để mặc cho họ mang đi, nàng phải nghĩ biện pháp thoát thân.

“Người thật là nữ tử đáng sợ, đừng cho rằng làm vậy ta sẽ yêu người”

“Nếu người đã quên thì ta không ngại nhắc cho người nhớ, người ta đã là người của người, đừng nói những lời vô tình đến thế, ta sẽ đau lòng...”

Thư Chi Mị kiêu nham đỏ ửng nép vào lòng Kỷ Quân Đằng, dù nàng vẫn còn là thân xử nữ nhưng điều đã xảy ra trong những giấc mộng tại Tuyệt Ảnh cung hoàn toàn là thực, cả hai âu yếm nhau cũng là thực, chỉ có Kỷ Quân Đằng không nhận ra nên nghĩ tất cả chỉ là mộng, lúc đầu nàng nghĩ Kỷ Quân Đằng là nam tử, sau lần đó đã biết không phải vậy, cả hai đã có cử chỉ thân mật, tiếp xúc da thịt với nhau, xem như nàng đã là người của đối phương, hoàn toàn không có gì để hối tiếc, lần này nàng nghiễm nhiên không muốn nhìn thấy người mình yêu thành thân cùng nữ tử khác, nếu Kỷ Quân Đằng buộc phải thành hôn thì tán nường chắc chắn phải là nàng, Kỷ Quân Đằng biết được tất cả không phải mộng liền khó chịu, cảm thấy Thư Chi Mị điên mất rồi, nghĩ đến chuyện đó nàng thấy có lỗi với Đường Thi Vũ rất nhiều, nội tâm hồ hởi ghen cùng, nàng cố gắng đứng lên nhưng đôi chân lại vô lực, Thư Chi Mị thấy vậy liền đặt nàng nằm xuống giường.

“Không lâu nữa chúng ta đến Thư quốc thôi, người hãy an tâm trở thành quận mã của ta đi”

Thư Chi Mị mỉm cười xinh đẹp, mong chờ ngày hồi quốc, nàng tin là Kỷ Quân Đằng sẽ rất nhanh quên được Đường Thi Vũ, chân chính trở thành người của nàng, Thư quốc không quan trọng chuyện hai nữ tử yêu nhau, cũng có những đôi tình lữ công khai hạnh phúc, dần về sau mọi người đã tiếp nhận họ, nên khi biết được Kỷ Quân Đằng cũng là nữ tử thì nàng không quá khó tiếp nhận, có lẽ đây là thiên ý, xe ngựa bay không lâu thì bị người lạ cản đường, thuộc hạ chạy đến thông báo phía trước xuất hiện rất nhiều kẻ lạ mặt, đám người lạ mặt theo suy đoán chính là ác thần ở atula giới, kẻ dẫn đầu là Tây Trạch, thủ hạ của Kỷ Quân Đằng, nàng sai thủ hạ đi giải quyết đám người này, hay tin Kỷ Quân Đằng trong lòng mừng thầm, cuối cùng Tây Trạch đã nghe thấy lời kêu gọi của nàng, kỳ thực thì hẳn nào có nghe được, từ ngày pháp lực nàng suy giảm thì truyền mật ngữ cũng vô hiệu theo đó.

“Đám phạm nhân to gan, còn không mau thả ma quân ra thì đừng trách”

Tây Trạch phẫn nộ xông vào đám đông chém giết không từ một ai, binh sĩ của Thư quốc vẫn đang cố gắng ngăn cản nhóm người của hắn, xe ngựa thì tiếp tục lên đường, Thư Chi Mị yêu kiều ngồi trong xe ngựa không có bất kỳ tia bất an nào, khi rời quốc nàng dẫn theo rất nhiều thuộc hạ tinh anh, bây giờ thân tiên đến nàng cũng không sợ thì huống hồ chỉ là đám ác thần đó.

“Dừng lại đi, ta khuyên người đừng tiếp tục phạm sai nữa, cưỡng bách người khác làm theo ý mình chẳng có lợi ích gì đâu”

“Tốt hơn hết người nên ngoan ngoãn ngồi đây chờ đợi, đừng để ta phải tổn thương đến người”

Thư Chi Mị không rõ tại sao Kỷ Quân Đằng cứ thích chống đối, những thứ nàng muốn chưa bao giờ không đoạt được, kể cả tình cảm cũng vậy, nó phải nằm trong tầm khống chế của nàng, trong lúc nàng đang suy nghĩ thì Kỷ Quân Đằng dần khôi phục ma lực, tận dụng cơ hội liền nhảy ra khỏi cửa sổ xe ngựa, nàng tức giận nhanh chóng bay theo truy bắt, Kỷ Quân Đằng bay lảo đảo trên không trung không lâu thì bị ngã xuống, ở độ cao này rơi tự do xuống chỉ có thể tan xác, nàng bay đến cứu Kỷ Quân Đằng, chưa thể ra tay thì đã có người khác đi trước một bước, Kỷ Quân Đằng xúc động khi nhận ra người đang ôm mình là Đường Thi Vũ.

“Vũ nhi...cẩn thận...”

Kỷ Quân Đằng lời nói vừa dứt thì đạo sát khí của Thư Chi Mị đánh ra đã lao đến, Đường Thi Vũ nhanh chóng ôm theo Kỷ Quân Đằng né tránh, đáng lý người đã đi xa vốn dĩ đuổi theo không kịp nữa, nàng buộc lòng sử dụng cánh cổng dịch chuyển, bước qua cánh cổng đó thì nó sẽ dịch chuyển đến nơi mình muốn, nhưng phạm vi chỉ dừng lại ở lãnh thổ An Đế quốc, tới trễ là vì phải bay thêm một quãng đường mới đến được, nàng mỉm cười quyền rũ nhìn Thư Chi Mị.

“Quận chúa, người nghĩ đây là nơi nào lại dám ngang nhiên đến đoạt đi người của ta ?”

« Người của người hay của ta còn chưa biết »

Thư Chi Mị tức giận rút kiếm chém về phía Đường Thi Vũ, đạo lực quang nhanh như chớp lao đi, nàng không thể để Kỷ Quân Đằng bị bắt đi mất, hôm nay vô luận thế nào cũng phải mang Kỷ Quân Đằng hồi quốc, kể nào muốn ngăn cản đều phải lãnh hậu quả thảm khốc, kể cả Đường Thi Vũ cũng không ngoại lệ, Đường Thi Vũ vẫn đang né tránh công kích, nàng giao Kỷ Quân Đằng lại cho thuộc hạ, liền cùng Thư Chi Mị đánh nhau, nữ tử này thật cường tình đoạt lý, không coi ai ra gì, đáng hận nhất cư nhiên dám cướp người nàng yêu, không thể tiếp tục tha thứ nữa, nàng uyển chuyển xoay người né tránh kiếm khí, trường kiếm chém xuống liền phóng thích đạo tử quang lao thẳng về hướng Thư Chi Mị, hai đạo ánh sáng xuyên qua nhau phá vỡ sát khí của đối thủ, Thư Chi Mị học qua không ít kiếm pháp của Tuyệt Ảnh cung, tuy không thể sử dụng thành thực nhưng phần nào có thể phá giải kiếm pháp của nàng.

“Các người mau ngăn cản họ đi...”

Kỷ Quân Đằng cầu cứu Diệp Dung cùng Huyền Tử, nàng căng thẳng quan sát hai người đánh nhau, vào lúc này đây nàng lại bất lực không thể làm được gì, tiếp tục sẽ có người bị thương, nàng dĩ nhiên không muốn nhìn thấy Đường Thi Vũ bị thương, Diệp Dung cùng Huyền Tử tựa hồ hiểu ý của nhau nên đã không ra tay, nàng đành phải Tây Trạch đến ngăn cản, hắn vừa xông đến đã bị Kiến Hưng thủ hạ của Thư Chi Mị cản đường, hai nữ tử đang đánh nhau thì nam tử xông vào làm cái gì, huống chi đây là lại chuyện ân oán cá nhân của họ, tốt nhất nên để họ tự giải quyết.

54. Chương 54

Đường Thi Vũ cũng không muốn ai xen vào việc này, tuy nàng không muốn làm hại người khác, nhưng việc này đã không đến phiên nàng lựa chọn nữa, Thư Chi Mị chém xuống một nhất kinh hồn làm cho đạo lực quang như xé tan hư không lao đi tựa tia chớp, nàng dễ dàng hóa giải sát khí, nhanh chóng chém bay thanh kiếm của Thư Chi Mị, lãnh đạm đánh ra một chưởng làm Thư Chi Mị bị thương lùi bước, Thư Chi Mị dù am hiểu độc dược nhưng kiếm pháp thì không tinh thông, cuộc chiến này không cần kết thúc cũng biết ai là người thắng cuộc, Thư Chi Mị từ trong tay áo phóng ra ba cây ám tiễn chứa kịch độc, không may bị nàng chém bay đi hết.

“Người nói yêu Quân Đằng, có bao giờ hỏi qua cảm giác của đối phương chưa ?, cho rằng hành động của mình là vì yêu sao ?, ta lại thấy nó thật ích kỷ”

Đường Thi Vũ biết rõ tiểu nha đầu này chưa thật sự trải qua ái tình, tính khí còn rất hài tử, chính vì là quận chúa nên được cưng chiều thành thói hư, nghĩ rằng chỉ cần thích liền muốn đoạt đi, bất kể là vật vô chủ hay đã có chủ, chuyện tình cảm không thể xem như đồ vật muốn liền cướp đoạt, Thư Chi Mị không thích cách

nói chuyện của Đường Thi Vũ, cứ như đang dạy nàng biết mình sai ở điểm nào, nàng câu mày nhìn về hướng Kỷ Quân Đăng.

“Quân Đăng, người mau nói nàng biết quan hệ giữa chúng ta, thời điểm ở bên ta người cam tâm tình nguyện hay bị ép buộc”

“.....”

Kỷ Quân Đăng hoang mang khi bị Đường Thi Vũ dùng ánh mắt lạnh như băng chất vấn, nàng nghiêm nhiên không hạnh phúc khi ở bên Thư Chi Mị, tính ra thì cả hai cũng không phải ở bên nhau cái gì, chỉ là... từ khi biết được sự thật từng cùng Thư Chi Mị quá mức thân thiết, nàng lo sợ chuyện này bị Đường Thi Vũ phát hiện sẽ đau lòng, lừa gạt thì không tốt, không biết bây giờ phải nói thế nào, Đường Thi Vũ đột nhiên nhớ tới tình cảnh ngày trước phát hiện trên người Kỷ Quân Đăng có mùi hương của Thư Chi Mị, nàng tự hỏi rốt cuộc thì bọn họ có quan hệ gì.

“Tại sao không trả lời, người cuối cùng đối với nàng làm những gì ?...”

“Đừng hỏi ta nữa được không... chỉ cần biết người ta yêu luôn là người, tuyệt không hai tâm, hiện tại là vậy, sau này vẫn vậy...”

Kỷ Quân Đăng đi đến bên cạnh nắm lấy tay Đường Thi Vũ, chân thành nhìn vào mắt nàng, muốn nàng hiểu cảm tình chất chứa bên trong, hy vọng nàng sẽ tin điều đó, nàng nội tâm chợt đau nhói, lạnh lùng rút tay về, Kỷ Quân Đăng không trả lời rõ thì nàng cũng biết phần nào lý do tại sao, nàng lãnh đạm quay lại nhìn Thư Chi Mị.

“Người nghe rõ rồi chứ, lấy được đáp án thì mau đi đi”

“Kỷ Quân Đăng... người thật làm ta thất vọng...”

Thư Chi Mị ánh mắt đỏ ửng vì tức giận, khi cả hai ở bên nhau vốn dĩ rất vui vẻ, tại sao Kỷ Quân Đăng có thể không thừa nhận điều này, nàng đang muốn bỏ đi thì bị Tây Trạch bắt giữ, nàng hạ tà thuật khiến Kỷ Quân Đăng như hiện giờ, làm sao có thể tha cho nàng dễ dàng như thế, muốn đi phải giao ra thuốc giải, Kỷ Quân Đăng trong lòng vô cùng phiền não, khi đó nàng còn tưởng đang yêu thương Đường Thi Vũ, làm sao biết sẽ thành đối với Thư Chi Mị, dù trối bỏ trách nhiệm thì lần này người sai vẫn là nàng, bản thân có lỗi còn liên lụy đến tình cảm giữa cả hai, làm cho Đường Thi Vũ thương tâm.

“Vào lúc này ta có nói gì cũng vô ích, nhưng thật sự mọi việc hoàn toàn không nghiêm trọng như người nghĩ, hãy tha lỗi cho ta được không...”

“Với người thế nào mới là nghiêm trọng ?, chẳng lẽ phải đợi ta nhắc nhở người mới ý thức được mình sai điểm nào sao ?”

Đường Thi Vũ thật ghét tính cách việc gì cũng tự mình giải quyết của Kỷ Quân Đăng, bây giờ thật xảy ra chuyện, nghĩ rằng có thể tiếp tục giấu nàng được không, nàng rất ghét cảm giác bị phản bội, tại sao nàng khi yêu rất chân thành, nhưng luôn bị chính người mình yêu làm tổn thương, nàng mệt mỏi sai người đưa mình hồi cung, Kỷ Quân Đăng không nói được lời nào nữa, tâm tình hỗn loạn cả lên, Vi Tuyết lắc đầu thở dài, đi tới bên cạnh giúp nàng thức tỉnh.

“Bây giờ người còn không đuổi theo sư phụ là vì muốn đi cùng yêu nữ kia sao ?”

“.....”

Kỷ Quân Đăng vội vã chạy theo Đường Thi Vũ, là vì biết mỗi lúc giận Đường Thi Vũ chỉ muốn an tĩnh nên không dám làm phiền, lại sợ chuyện tình cảm bị đổ vỡ đành liều mạng đuổi theo, Huyền Tử hóa phép làm cho viên đá biến thành cỗ xe ngựa khác, nghĩ có lẽ nên để hai đứa nhỏ này tự mình giải quyết chuyện của họ, hẳn là trưởng bối không muốn xen vào, Diệp Dung thấy vậy cũng đi theo hẳn cùng Vi Tuyết, Tây Trạch đợi Kỷ Quân Đăng đã lên xe ngựa mới an tâm rời khỏi, Đường Thi Vũ vừa nhìn thấy Kỷ Quân Đăng bước vào xe ngựa liền hừ lạnh quay đầu nhìn ra cửa sổ, đồ ngốc đáng ghét làm sai chuyện bây giờ còn có mặt mũi tới tìm nàng, Kỷ Quân Đăng nét mặt vô cùng đau khổ, lần nữa nắm lấy tay nàng.

“Vũ nhi, ngoài người ra ta thật không có yêu bất kỳ người nào khác, ta biết mình sai rồi, ta không nên che giấu người những chuyện này, tất cả là lỗi của ta... làm ơn hãy tin ta lần này có được không...”

“Người còn muốn thành hôn nữa không,nếu có liền thay y phục vào đi”

Đường Thi Vũ buồn bực quăng bộ lễ phục về phía Kỷ Quân Đằng,dù thế nào đi nữa nàng nghiêm nhiên phải tin tưởng lời người mình yêu nói,chẳng lẽ đi tin vào Thư Chi Mị,bất kể Kỷ Quân Đằng đã làm sai những gì,chỉ cần thật tâm hối cải sẽ được tha thứ,nhưng sự bao dung của nàng là có giới hạn,lần này bỏ qua không có nghĩa lần sau còn có thể tha thứ cho,Kỷ Quân Đằng ánh mắt đỏ ửng,xúc động ôm chặt lấy Đường Thi Vũ,lúc này nàng thật sự rất sợ,căng thẳng đến không biết phải làm gì,sợ nhất là sẽ đánh mất Đường Thi Vũ,nàng không hình dung nổi tình cảnh đó sẽ khiến mình đau khổ đến mức nào.

“Đa tạ người đã hiểu cho ta,người là nương tử tốt nhất thiên hạ,có thể yêu và lấy người chính là hạnh phúc của đời ta...”

“Đừng ở đó xảo biện nữa,còn không mau thay y phục”

Đường Thi Vũ trong lòng vừa buồn bực lại có tia hạnh phúc khi nghe những lời này,nàng cũng không biết mình đang nghĩ gì,bây giờ không phải lúc nên trách khừ Kỷ Quân Đằng,dù không rõ lắm Kỷ Quân Đằng đã cùng Thư Chi Mị làm ra những gì,nhưng tất cả không còn là việc để nàng bận tâm nữa,điểm quan trọng là Kỷ Quân Đằng vẫn luôn yêu nàng,từ nay trở đi những chuyện đã qua sẽ chôn vùi vào quá khứ hết,đợi thành hôn xong nàng sẽ cho Kỷ Quân Đằng nếm mùi bị gia quy trừng phạt,để xem sau này còn dám lén nàng dây dưa với nữ tử khác hay không,Kỷ Quân Đằng ngoan ngoãn lấy lễ phục thay vào,hôm nay thật là ác mộng,cũng là ngày hạnh phúc khi có thể cùng nhau thành hôn,ràng buộc trọn kiếp,nàng dịu dàng giúp Kỷ Quân Đằng cài đai lưng,Kỷ Quân Đằng ánh mắt hàm chứa tia hạnh phúc,trìu mến ôm lấy nàng,mọi người về đến hoàng cung thì Hạ Tỷ Dung liền đi đến tra hỏi nàng.

“Các người từ này giờ làm gì,chút nữa thì trễ giờ lành hết,vào trong tiến hành nghi lễ mau lên”

Hạ Tỷ Dung không có phát hiện ra chuyện gì vừa xảy ra,lúc này nàng sai cung nữ đi tìm Đường Thi Vũ,chỉ nghe nói Đường Thi Vũ đang trang điểm chút nữa sẽ ra,Kỷ Quân Đằng ôn nhu nắm lấy tay Đường Thi Vũ cùng nhau đi vào đại điện,mọi người đi theo vào ngồi ở vị trí của mình,bà mai vui vẻ kêu người ngừng tấu nhạc để hai người tiến hành nghi thức bái đường,dâng trà cho trưởng bối,các vị đại thần ở đây cũng chăm chú nhìn đôi tân phu thê,họ phần nào biết được câu chuyện tương truyền năm xưa Kỷ Quân Đằng từng đánh bại Khắc Vân,ngày sau trở thành ma quân,có được tất cả mọi thứ lại từ bỏ hết,tiêu điều tự tại mà sống,trong lòng họ vô cùng kính phục,cảm thấy nữ vương cùng nhân vật truyền kỳ này thành thân thật xứng đôi,Thương Quan Tôn tiếc nuối nhiều đến mấy vẫn phải chấp nhận hiện thực,không thể làm gì khác,năm xưa là hán không biết trân trọng nàng,để đánh mất rồi mới biết hối hận.

Hạ Tỷ Dung và Diệp Dung cùng Huyền Tử ngồi trên ghế mỉm cười nhận ly rượu mừng của hai người,trải qua bao sóng gió cuối cùng vẫn có thể bên nhau,đây là điều đáng quý nhất,hy vọng hai người biết trân trọng lẫn nhau hơn,Đường Thi Vũ phượng nhãn phong tình tràn ngập hạnh phúc,nàng mỉm cười xinh đẹp rực rỡ,nhận lấy phong li xì chúc phúc,lúc này nàng thật sự sợ Kỷ Quân Đằng đơn phương bỏ đi hơn là bị người khác bắt,người khác bắt cóc còn có thể tìm về được,Kỷ Quân Đằng tự mình quyết định ra đi thì cho dù có muốn nàng cũng không thể thay đổi,trải qua sự việc lần này nàng rút ra được bài học,chọn phương pháp tha thứ,để đối phương sửa đổi sai lầm,tha vì trách đối phương luôn che giấu tâm sự,chính nàng sẽ quan tâm đến người yêu nhiều hơn,tuyệt không để chuyện đáng tiếc xảy ra nữa.

Lần này Kỷ Quân Đằng đã sợ lắm rồi,không dám quá tốt với người chưa biết rõ lai lịch nữa,rất may thay Đường Thi Vũ hiểu chuyện đã tha thứ cho nàng,về sau càng phải bù đắp cho Đường Thi Vũ nhiều hơn,bớt lo lắng cho mọi người chút,chuyên tâm đi yêu thương nương tử,sẽ không để đối phương chịu ủy khuất nữa,hai người uống rượu giao bôi xong ở lại tiễn đón khách nhân một lúc cho phải lễ mới quay về tẩm cung,nàng vừa định ôm Đường Thi Vũ lên giường đã bị ngăn cản.

“Người chẳng phải rất mệt sao,hãy an phận ngủ sớm đi”

“Nhưng hôm nay là tân hôn của chúng ta mà,chẳng lẽ ta không được yêu thương nương tử sao?...được rồi,ta bây giờ ngoan ngoãn đi ngủ,người chớ giận...”

Kỷ Quân Đằng nhìn đến ánh mắt toát ra hàn khí của Đường Thi Vũ đã thấy sợ hãi,ngoan ngoãn thuận theo,thay ra y phục liền lên giường nằm,có lẽ đây chính là hình phạt mà nàng đáng phải nhận,thôi thì đành cam nguyện chịu phạt,còn hơn làm nương tử không được vui,Đường Thi Vũ cũng thay đi y phục rồi tắt bô

lớp trang điểm nhẹ trên mặt,nàng an tĩnh nằm bên cạnh,lẽ ra nàng đã chuẩn bị tốt cho đêm tân hôn ngọt ngào,khó quên,nhưng vì biết Kỷ Quân Đằng sức khỏe không tốt đành tạm gác lại,ngày sau vẫn còn cơ hội bên nhau,việc gì phải gấp đây,nhìn vẻ mặt đáng thương của Kỷ Quân Đằng thì nàng lại thấy tâm trạng thêm vui vẻ,muốn cho đối phương cảm giác chút tự vị của việc bị làm ngơ là thế nào,để xem sau này còn dám làm ngơ với nàng nữa không,nàng tuy hiện giờ không muốn thân mật,vẫn để cho Kỷ Quân Đằng ôm vào lòng,mấy ngày qua vì chưa đến thời điểm kết hôn nên cả hai phải sống riêng,buổi tối nàng cũng chỉ ngủ một mình,không có ai bên cạnh trò chuyện,trong lòng cũng rất nhớ tới đối phương,Kỷ Quân Đằng mỉm cười hôn nhẹ lên trán nàng,hôm nay nàng đã mệt mỏi cả ngày,nên để nàng nghỉ ngơi sớm.

55. Chương 55

Sáng hôm sau Đường Thi Vũ không cần dậy sớm thượng triều như mọi hôm,vì mới kết hôn nên tự cho bản thân được nghỉ phép,bất quá công văn trình lên thì vẫn sẽ xử lý tốt,nàng cùng Kỷ Quân Đằng đi vấn an Hạ Tỷ Dung,sau đó lại đến thăm sư phụ hai bên,Thư Chi Mị tuy vẫn đang bị tạm giam lại không phải ở trong ngục tối,nàng được an bài đến sống ở điện dành cho khách nhân,không chỉ riêng vì nàng là quận chúa của Thư quốc mới được đối đãi tốt,vì xem như đã từng quen biết nên Đường Thi Vũ mới ban đặc ân cho nàng,riêng nàng chẳng có gì phải cảm kích lòng tốt này,không cần Đường Thi Vũ phải giả vờ quan tâm,nàng đã rơi vào tay họ thì xử trí thế nào là quyền của họ.

“Đằng nhi,hiện giờ thấy thế nào rồi ?”

“Pháp lực của ta lúc dùng được lúc lại không,dù cố gắng đả thông chân khí vẫn không có tác dụng...”

“Diệp nữ hiệp,ngươi không ngại cùng bản đạo giúp Đằng nhi chứ ?”

Chuyện lần này Kỷ Quân Đằng không thể tự giải quyết,Huyền Tử muốn cùng Diệp Dung hỗ trợ nàng đả thông chân khí trong người,khi đã lấy lại pháp lực nàng có thể tự đánh lùi tà khí trong cơ thể,Diệp Dung rất vui vẻ nhận lời,Kỷ Quân Đằng không phải đệ tử của nàng,dù thế vẫn là người nàng yêu quý như Đường Thi Vũ,làm sao có thể bỏ mặc an nguy của đối phương.

“Chúng ta bắt đầu đi,các người cứ ra ngoài chờ đợi”

Diệp Dung ra lệnh cho Đường Thi Vũ cùng Vi Tuyết đi ra ngoài,để họ có thể tĩnh tâm giúp Kỷ Quân Đằng đả thông chân khí để khôi phục pháp lực,tiên thiên chân khí hay còn gọi là nguyên khí,là loại khí nguyên thủy gắn liền với mỗi người từ khi sinh mệnh vừa được hình thành,luân chuyển vô hình trong cơ thể,là nguồn năng lượng giúp con người duy trì sự sống,chống lại bệnh tật,có chân khí thì ta mới có đủ năng lượng làm những việc khác,cụ thể nhất là luyện pháp thuật,thể nên chân khí là một phần rất quan trọng không thể đánh mất,càng phải duy trì không thể để nó bị tiêu hao,hai người ngồi ở vị trí đối diện và phía sau lưng nàng,vận dụng pháp lực truyền vào người nàng,đạo chân khí trong cơ thể nàng bây giờ quá hỗn loạn không cách nào luân chuyển bình thường được,quanh thân nàng toát ra đạo ánh sáng ngăn cản pháp lực của họ xâm nhập cơ thể,nếu vẫn tiếp tục truyền pháp lực thì nàng sẽ tổn thương nặng hơn,Huyền Tử thở dài thu hồi công lực,với tu vi của ba người cộng lại cũng không có tác dụng,hắn cần phải nghĩ biện pháp khác ít nguy hiểm hơn.

“Sư phụ,mọi chuyện tiến hành thuận lợi không ?”

Đường Thi Vũ bất an khi thấy Diệp Dung lắc đầu,với tu vi của họ cũng không thể hóa giải cổ tà khí đó thì nàng làm sao có thể,việc không thể sử dụng pháp lực đối với tu sĩ của tu chân giới mà nói chẳng khác nào phế nhân,đánh đổ tất cả sự cố gắng tu hành bấy lâu nay,có lẽ Kỷ Quân Đằng tâm trạng hiện giờ rất khó tiếp nhận,nàng vội từ giả Diệp Dung liền đi tìm Thư Chi Mị,muốn hóa giải việc này liền phải cần đến Thư Chi Mị giúp đỡ,dù biết là sẽ rất khó để đối phương nguyện giúp đỡ,nàng vẫn phải thử một lần,Diệp Dung sợ nàng không thể đối phó với tiểu ma nữ ngang ngược đó nên phái Vi Tuyết đi cùng.

“Tuyết nhi,ngươi đi theo nàng đi,có việc gì báo ta biết”

“Chuyện này cứ để ta lo”

Vi Tuyết cũng thấy Thư Chi Mị thật là quá đáng, sự phụ tốt bụng thu nhận vào Tuyết Ảnh cung, không cảm ơn còn đi làm ra loại chuyện này, trên đời tại sao có người vô ơn như thế, đáng nói nhất là nàng lại không thể trừng phạt Thư Chi Mị, Kỷ Quân Đăng hay tin lo lắng muốn đi theo Đường Thi Vũ lại bị Huyền Tử ngăn cản, nàng đi cùng chẳng ích lợi gì, chỉ bằng ngồi ở đây tịnh dưỡng còn tốt hơn, Thư Chi Mị mỉm cười khi thấy Đường Thi Vũ đến, nàng sớm biết kết quả thế nào bọn họ cũng phải đến cầu xin giúp đỡ, tất cả tà thuật trong thiên hạ đều xuất phát từ tây vực mà ra, tây vực nhờ vậy vang danh hơn ngàn năm qua, tà thuật dễ dàng hóa giải thì đã không nổi danh đến hiện giờ.

“Người có đến cầu xin cũng vô ích thôi, ta sẽ không để người toại nguyện đâu”

“Ta biết người không thật sự là người xấu, hôm nay ta đến không phải để cầu xin, chỉ muốn kể người nghe câu chuyện xưa, không biết người có nhã hứng muốn nghe hay không?”

Thư Chi Mị có chút tò mò gật đầu, nàng cũng muốn biết hai người bọn họ là như thế nào quen biết nhau, Đường Thi Vũ chợt thở dài, chuyện tâm kể về quá khứ của hai người, mong sao Thư Chi Mị có thể hiểu cả hai từng thống khổ rất nhiều mới đến được với nhau, nàng biết còn rất nhiều nữ tử có tình cảm với Kỷ Quân Đăng, nhưng Thư Chi Mị lại khác, đối phương là quận chúa, việc muốn làm ai dám ngăn cản, hy vọng đối phương hãy buông bỏ si niệm này sớm để không phải càng lúng càng sâu, cũng như cho cả hai một lối thoát.

« Ta nói ra tất cả chẳng phải để nhận lấy sự thương hại của người, chỉ hy vọng người có thể giúp Quân Đăng, nếu người có thể ta không ngại chia sẻ người mình yêu... »

« Người không gạt ta đó chứ ? »

« Ta có thể lấy danh dự của mình ra đảm bảo không nuốt lời »

Đường Thi Vũ biết cho dù có dùng biện pháp mạnh hay cầu xin chỉ sợ Thư Chi Mị chưa chắc nguyện ý, chỉ bằng cùng Thư Chi Mị thỏa hiệp, nàng nhường nhịn một bước chia sẻ Kỷ Quân Đăng cùng đối phương, trở thành kẻ vô dụng sẽ làm Kỷ Quân Đăng rất đau khổ, Kỷ Quân Đăng như hiện giờ nàng thấy rất đau lòng, không muốn Kỷ Quân Đăng phải vì yêu nàng phải nhận lấy kết cục này, Thư Chi Mị từ nãy đến giờ vẫn an tĩnh ngồi nghe, bị mê hoặc bởi câu chuyện đa phần đều là tang thương không chịu nổi của hai người, cho đến giây phút tương kiến, cũng như nỗi lòng của Đường Thi Vũ, nàng bất giác bị đồng cảm, thậm chí là xúc động, thật sự nếu như nàng là Đường Thi Vũ có lẽ đã sớm từ bỏ ái tình đau khổ này, chứ không có được nghị lực chịu đựng cô độc suốt ngàn năm, Kỷ Quân Đăng cũng có thể từ bỏ cả quyền uy và cuộc sống xa hoa ở atula giới chỉ vì một người, đủ biết tình cảm của họ sâu đậm đến nhường nào, nàng hết lòng mến mộ Kỷ Quân Đăng đến đâu cũng không thể sánh với ái tình của Đường Thi Vũ, nàng có chút hối hận không bằng, đồng thời cảm thấy Đường Thi Vũ là nữ tử quá mức si tình, nguyện chia sẻ người yêu với tình địch, nàng thật không tin nổi Đường Thi Vũ lại có thể làm vậy.

« Rất tốt, nếu nữ vương đã hứa ta liền để người toại nguyện »

Vi Tuyết ở bên ngoài lén nghe được liền kinh hoảng, lần này thật không xong rồi, sự phụ ngày thường ngạo khí hơn người làm sao bây giờ lại đầu hàng trước một tiểu nha đầu, thậm chí để sự công một mình đa thê, nàng đang nghĩ ngợi liền thấy hai người bọn họ bước ra ngoài, Đường Thi Vũ nét mặt không để lộ biểu tình gì dùng trong lòng rất buồn bã, dẫn đường cho Thư Chi Mị đi gặp Kỷ Quân Đăng, nàng lén lút ở bên cạnh thì thầm với Đường Thi Vũ.

« Sự phụ, ngàn lần đừng dễ dàng chịu thua như thế, người không có làm gì sai, tại sao phải chịu thiệt thòi, vả lại ta... »

“Khi người thật sự yêu một ai đó sẽ hiểu vì sao vì sự làm vậy...”

Đường Thi Vũ ưu buồn nhẹ mỉm cười, chỉ cần việc có thể giúp ích cho Kỷ Quân Đăng thì nàng không ngại hy sinh, thì nói chỉ đến việc chia sẻ tương công với người khác, Vi Tuyết đau khổ trong lòng thầm nghĩ người làm sao biết ta chưa thật lòng yêu qua ai, nếu không yêu đã không phải đau khổ thành như vậy, Thư Chi Mị đột nhiên nguyện ý đến giúp đỡ làm Kỷ Quân Đăng thấy kỳ quái, nàng không rõ Đường Thi Vũ đã nói gì để thuyết phục Thư Chi Mị, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt gì.

« Vũ nhi, người đã nói gì với nàng ? »

« »

“Nàng nói từ nay ta có thể ở bên người, đây chính là ý của nàng, ta hoàn toàn không ép buộc”

Thư Chi Mị mỉm cười xinh đẹp, tiến đến ôm lấy cánh tay Kỷ Quân Đằng, nàng không ngại cùng Đường Thi Vũ yêu một người, đối phương biết điều chịu nhượng bộ thì nàng cũng có thể, Kỷ Quân Đằng ánh mắt đỏ ửng lên, tức giận rút tay về, Thư Chi Mị cho dù có xinh đẹp tốt đến đâu nàng cũng không thể yêu, tâm nàng chỉ hướng về Đường Thi Vũ, xưa nay vẫn như cũ không hề thay đổi, Đường Thi Vũ có thể vì nàng làm tất cả, tuy nhiên nàng lại không cần những điều này, cuộc đời nàng chỉ có một nương tử duy nhất, người đó chỉ có thể là Đường Thi Vũ mà thôi, càng không thể để người mình yêu phải chịu khổ.

« Chẳng lẽ người đã quên ta từng nói chỉ nguyện yêu mỗi mình người thôi sao, người thừa biết ta không thể yêu ai khác, ta không cần nàng giúp đỡ, dù sau này có thành phế nhân vẫn cam tâm... »

“Dù muốn hay không thì người vẫn phải có trách nhiệm với việc đã làm, người không thể bỏ mặc nàng...”

“... Vô luận ra sao, đời này ta tuyệt không cô phụ người”

Kỷ Quân Đằng tức giận đá văng cái ghế, lãnh đạm liếc Thư Chi Mị, Đường Thi Vũ ưu buồn thở dài, nàng không mong chuyện này xảy ra, đáng tiếc giữa hai người có quan hệ mập mờ không rõ với nhau, Kỷ Quân Đằng xét thế nào vẫn nên phụ trách cho người ta, có thêm một người để yêu thương chưa hẳn là xấu, nàng thường bận rộn không để tâm đến Kỷ Quân Đằng, có lẽ Thư Chi Mị có thể thay nàng lo lắng cho Kỷ Quân Đằng, nghĩ đến điều đó nàng thấy an ủi phần nào, Thư Chi Mị chợt mỉm cười vỗ nhẹ vào vai nàng.

« Không biết là các người ở đây đóng kịch hay thật lòng, nhưng ta xem qua đủ lắm rồi, tên ngọc này người cứ giữ lại đi, ta từ bỏ ý định... »

Thư Chi Mị vốn chỉ muốn xem phản ứng của Kỷ Quân Đằng thế nào, nếu Kỷ Quân Đằng thật sự cũng chấp nhận việc yêu cả hai nữ tử thì thật sự nàng đã yêu lầm người, Đường Thi Vũ cũng thế, may mắn là Kỷ Quân Đằng đã không vì lợi ích cá nhân mang tình yêu ra đánh đổi, chuyện đi lần này tuy kế hoạch bất thành nhưng vẫn có thu hoạch, để nàng nhận thấy tình cảm của nữ tử cũng sâu đậm không kém các đôi tình lữ thông thường, một người có thể hy sinh chia sẻ người mình yêu cho kẻ thứ ba, còn người kia thì đánh mất ngàn năm tu vi, trở thành kẻ vô dụng cũng không muốn yêu thêm ai khác, chân tình của họ là không gì có thể thay thế được, họ tồn tại là dành cho nhau, dù nàng có thành công xen vào cũng không còn ý nghĩa, bản thân chưa chắc đã hạnh phúc giữa tam giác huyền này, chỉ bằng thành tâm chúc phúc cho họ.

« Người thật sự không hối tiếc ? »

Đường Thi Vũ kinh ngạc nhìn Thư Chi Mị, thấy rõ Thư Chi Mị gật đầu nàng cảm động vô cùng, Thư Chi Mị là nữ tử chưa mấy hiểu chuyện, nhưng một khi đã theo đuổi điều gì liền làm hết mình, không ngại khó khăn, lại biết khi nào cần buông tay đúng lúc, Kỷ Quân Đằng trong lòng như buông lỏng sự thống khổ, vào lúc này lại thấy yêu nương tử hơn bao giờ hết, hạnh phúc ôm lấy Đường Thi Vũ, nồng nhiệt ôm hôn Đường Thi Vũ, cả hai không ngại trao nhau cử chỉ thân mật làm cho Thư Chi Mị cùng Vi Tuyết xấu hổ bỏ ra ngoài, để hai người có thể an tĩnh cảm nhận hạnh phúc riêng, không bị ngoại nhân quấy nhiễu, Đường Thi Vũ hạnh phúc tựa vào lòng người mình yêu, lúc này nàng thật sự rất đau lòng, vẫn kiềm nén không để mình khóc, Kỷ Quân Đằng có thể hy sinh tất cả được ở bên nàng, chứng minh nàng không có yêu lầm người.

56. Chương 56

Mọi người tề tựu ở trong phòng khách để xem Thư Chi Mị sẽ làm thế nào giải trừ tà thuật cho Kỷ Quân Đằng, nàng lại thản nhiên mỉm cười nói mình không biết các giải, làm cho mọi người thêm trợn mắt, nàng có làm hay không, thân là độc vương lại là người bỏ tà thuật, bây giờ nói không biết cách giải, nàng muốn giỡn mặt với mọi người sao, Huyền Tử còn chưa lên tiếng nàng đã ngăn lại.

“Đạo trưởng chớ nóng vội,ta không biết cách hóa giải còn nó thì biết nga,ngươi cứ việc luyện theo nó sẽ giải được Hoán Tình”

Thư Chi Mị hóa phép biến ra quyển cổ thư đưa cho Kỷ Quân Đằng,nàng từ nhỏ nổi danh là thiên tài chế luyện độc được chữ đầu nói qua mình giỏi về tà thuật,phương cách bỏ tà thuật cũng như hóa giải là nhờ vào một bậc tà sư nổi danh ở Thư quốc truyền dạy cho nàng,hắn nói muốn hóa giải chỉ cần chăm chỉ tu luyện loại tâm pháp cổ này thì thời gian sau có thể khôi phục thể trạng lẫn pháp lực,Kỷ Quân Đằng xem qua đến đoạn thứ hai liền âm thầm cười giảo hoạt,khi bị hạ Hoán Tình không thể gần nữ sắc,nhưng trong quá trình tu học tâm pháp thì có thể,tức là nàng không cần phải kiềm nén cảm xúc,có thể tận tình cưng chiều Đường Thi Vũ rồi,nàng có suy nghĩ thoáng hơn so với trước kia nhiều,không còn lo ngại vấn đề tế nhị này nữa,bây giờ vui mừng không kịp nữa là,phải tranh thủ tu luyện mới được,bất nường tử bồi thường đêm tân hôn khó quên,Đường Thi Vũ không đoán ra được Kỷ Quân Đằng làm gì cười một mình như tên gốc thần kinh có vấn đề,nàng hướng Thư Chi Mị mỉm cười cảm kích.

“Lần này rất cảm ơn quận chúa giúp đỡ,nhân đây ta chính thức xin lỗi vì đã giam giữ ngươi suốt thời gian qua,mong rằng ngươi bỏ qua cho”

“Hết thấy là lỗi của ta trước,ngươi không trách thì ta đã rất vui,cần chi phải xin lỗi chứ,bây giờ ta không còn nhiệm vụ gì nữa,xin phép được hồi quốc”

Thư Chi Mị cảm thấy Đường Thi Vũ dù là trước kia làm cung chủ Tuyệt Ảnh cung hay hiện tại là nữ vương thì cách đối nhân xử thế vẫn không đổi,không hề tỏ ra kiêu ngạo như vẻ lãnh diễm bên ngoài,dù nàng từng bị bắt giam lại được đối xử tốt,không hề bị ngược đãi,nàng cần học theo cách xử sự của Đường Thi Vũ mới phải,sau này không muốn làm quận chúa ngang ngược khiến mọi người sợ hãi nữa,nàng sẽ thật lòng đối đãi với mọi người,để họ tự nguyện tôn trọng mình,nàng ly quốc đã lâu,có lẽ phụ mẫu rất lo lắng,hiện giờ đến lúc phải trở về,nàng đã có ý rồi đi Đường Thi Vũ cũng không níu kéo,sai người chuẩn bị xe ngựa và tùy tùng hộ tống nàng an toàn hồi quốc,mọi người cùng nàng ra khỏi cung thì Vi Tuyết cũng theo đến tiễn biệt,cả hai từng có đoạn thời gian làm tỷ muội đồng môn,tiểu sư muội xảo quyết bỏ đi ngày sau không gặp lại nữa,Vi Tuyết nhất thời không biết nên vui hay buồn đây.

“Tiểu sư muội hãy bảo trọng,lúc rảnh rồi nhớ trở lại thăm ta”

“Ngươi thật muốn người phiên toái như ta trở lại sao ?”

Thư Chi Mị mỉm cười yêu nghiệt với Vi Tuyết,nàng rất rõ Vi Tuyết có tình cảm đặc biệt đối với mình,chẳng qua khi đó nàng vẫn để tâm đến Kỷ Quân Đằng nên đã lơ đi sự quan tâm của Vi Tuyết,thực ra thì Vi Tuyết cũng rất đáng yêu,có lẽ nàng sẽ suy nghĩ lại xem có nên yêu Vi Tuyết hay không,Vi Tuyết xấu hổ khi bị mọi người ở cách đó không xa nhìn đến,áp úng nửa ngày mới nói tiếp.

“Ngươi quả thật rất phiên toái,lại có chút đáng ghét...nhưng mà...nhưng mà ta thích ngươi...”

“Vậy ngươi có đủ kiên nhẫn chờ ta trở lại không ?”

“Tất nhiên là có...bao lâu cũng chờ được...”

Thư Chi Mị mỉm cười hôn nhẹ lên mặt Vi Tuyết,chẳng cần phải chính miệng thừa nhận,hành động ân cần này là câu trả lời rõ ràng nhất,nàng cảm thấy nên cho cả hai cơ hội cũng tốt,biết đâu thật sự có thể yêu nhau,hiện giờ nàng lại muốn Vi Tuyết cùng mình hồi quốc,cùng nhau ngắm nhìn cảnh sắc xinh đẹp của Thư quốc,Vi Tuyết rất vui mừng nếu có thể cùng nàng hồi quốc,chỉ còn lo lắng không biết ý của mọi người thế nào,Đường Thi Vũ mỉm cười gật đầu,âm thầm cho phép nàng đi du ngoạn,Diệp Dung định lên tiếng phản đối Thư Chi Mị cái này tiểu quận chúa ngang tàn bá đạo dẫn đồ tôn của mình đi,Kỷ Quân Đằng vội đứng ra tán thành.

“Tuyệt nhi đã trưởng thành rồi,nàng có thể tự mình quyết định chuyện tình cảm,ngươi đừng quá lo lắng”

“Các ngươi cho ta đi theo nàng thật sao ?”

“Đứa gốc,còn không nhanh đi theo nàng”

Đường Thi Vũ đưa lộ phí cho Vi Tuyết liền đẩy về phía Thư Chi Mị,nếu tâm nàng đã hướng về người mình yêu thì có níu giữ cũng không tác dụng gì,chỉ làm nàng hối tiếc thêm thôi,vậy thì cứ để nàng tự tại truy

đuổi tình cảm,dù kết quả ra sao vẫn là do nàng lựa chọn,nàng cảm động vẫy tay chào mọi người liền nắm tay Thư Chi Mị cùng nhau rời khỏi,Diệp Dung lắc đầu thở dài.

“...Các người tại sao cần ta”

“Sự phụ thuộc lo nghĩ quá nhiều,hết thấy đều do duyên phận định đoạt,cứ để nàng thử nghiệm đi,biết đâu họ thật sự có duyên với nhau”

Diệp Dung thở dài bỏ đi,nàng có lẽ đã già không sao hiểu nổi mấy đứa nhỏ này nghĩ gì,có lẽ ái tình thật sự nên có chút mạo hiểm,cần trải nghiệm qua mới biết được đối phương có thật là chân ái của mình hay không,thôi thì đành để Vi Tuyết thỏa nguyện,Kỷ Quân Đằng cùng Đường Thi Vũ nắm tay nhau trở về tẩm cung,hai người có cùng thắc mắc như nhau,nhưng không phải chuyện từ bao giờ Vi Tuyết lại trưởng thành và biết yêu,thắc mắc là không biết giữa Thư Chi Mị cùng Vi Tuyết ai sẽ chiếm ưu thế hơn.

“Tương công,người đoán xem Tuyết nhi hay là Chi Mị bại dưới tay đối phương đây ?”

Đường Thi Vũ cảm thấy tò mò việc này,cả hai nữ tử đều có dáng ngoài đáng yêu và nữ tính như nhau,khác hẳn nàng cùng Kỷ Quân Đằng,nàng bản tính khá mạnh mẽ,nhưng khi yêu thì lại vô cùng thể thiếp với người mình yêu,Kỷ Quân Đằng tuy bề ngoài ôn nhu nhưng chưa hẳn đã vậy,lĩnh hội qua sự hư hỏng của đối phương để nàng phải suy nghĩ lại,nàng thắc mắc không biết giữa Vi Tuyết cùng Thư Chi Mị ai mới là người đóng vai trò bảo vệ nữa kia,Kỷ Quân Đằng cũng không có đáp án chính xác,Thư Chi Mị dù bản tính bá đạo nhưng Vi Tuyết cũng không kém,từ nhỏ đã ma lanh hơn người khác,phương diện này thật khó nói,mà nàng hiện giờ cũng không quá bận tâm đến họ nữa,chỉ muốn bận tâm đến nương tử nhà mình,nàng vờ mặt đắc ý cười,vội ôm Đường Thi Vũ lên.

“Ta không rõ giữa họ ai sẽ bại dưới tay ai,nhưng dám chắc một điều người từ lâu đã bại dưới tay của ta rồi nha”

“Người muốn chết sao,mau buông...”

Đường Thi Vũ xấu hổ đánh vào người Kỷ Quân Đằng,nàng sợ bị mọi người phát hiện cả hai thân mật nơi công cộng,không rõ từ bao giờ tên ngốc này dám ngang nhiên trêu ghẹo nàng,thật không còn sợ nàng nữa,nhưng quả thực Kỷ Quân Đằng đã nói đúng vấn đề,nàng thật sự đã bại trận ngay từ đầu,trong lòng chưa từng nghĩ có phục hay không,chẳng còn ý nghĩ muốn là người chủ động nữa,hiện giờ đã hoàn toàn cam nguyện đón nhận yêu thương,cả hai cảm thấy hài lòng là đủ,chẳng cần quan trọng vấn đề đó nữa.

Không lâu sau Huyền Tử cũng quyết định quay về Tinh Vũ phái,Kỷ Quân Đằng đi ra ngoài tiễn biệt hẳn,lần này đã để hẳn phải lo lắng nhiều,Diệp Dung thấy vậy cũng liền từ giả,đi nhờ xe của hẳn về Tuyết Ảnh cung,hắn không muốn gần nữ giới quá nhiều,nhưng cũng ngại không thể từ chối liền cùng nàng lên đường,Diệp nữ hiệp năm xưa phải để cho biết bao nam tử si mê,muốn nàng để tâm đến tên lão đạo sĩ như hẳn sợ là không có cửa đâu,chỉ đơn thuần là đi nhờ xe thôi,có bạn đồng hành trò chuyện đỡ hơn đi một mình.

Tây Trạch từ sau hôn lễ cũng đã trở về atula giới,mọi người rời đi hết cả hai có chút tiếc nuối,sau này còn có thể gặp lại nhau nên không quá buồn,Kỷ Quân Đằng bắt đầu tu luyện tâm pháp cổ,nhận ra sự huyền diệu trong pháp thuật của tây vực,mỗi nơi đều xuất hiện kỳ tài,sở hữu thể mạnh riêng,đáng học hỏi lẫn nhau,nàng đang nhắm mắt tu luyện thì cảm giác có ai đó kéo tay áo của mình,mở mắt ra liền thấy Đường Trọng Anh đang mỉm cười khả ái,nàng mỉm cười ngồi dậy ôm lấy hài tử.

“Kỷ thúc,cùng ta ra ngoài chơi nha”

“Anh nhi,buổi trưa sao không ngủ lại chạy đến đây nữa rồi”

Đường Thi Vũ nghe tiếng của tiểu chất liền đoán có lẽ lại tới quấy rầy Kỷ Quân Đằng,từ ngày Kỷ Quân Đằng xuất hiện Đường Trọng Anh không thèm để tâm đến người làm hoàng cô là nàng nữa,suốt ngày chỉ thích đi theo Kỷ Quân Đằng thôi,hắn mới không thèm chơi với nàng nữa,dù nàng thương hẳn nhưng vẫn hay bắt làm chuyện mình không thích,suốt ngày bắt học cái này cái nọ,còn Kỷ thúc đây lại khác,thường dẫn hẳn đi chơi,dạy hẳn chế tạo đồ chơi nữa,cái gì hẳn không biết thì Kỷ Quân Đằng đều có thể giải thích tường tận cho hẳn hiểu,đấy là lẽ dĩ nhiên hẳn thấy thích Kỷ Quân Đằng rồi,thấy nàng trừng mắt nhìn hẳn

liền ôm lấy cổ của Kỷ Quân Đằng,giơ một tay nhỏ bé dính mực đen ra,ý chỉ mình mới vừa luyện chữ viết xong.

“Người nói nàng Anh nhi rất ngoan đi,không lên lười biếng đâu”

“Đúng vậy,Anh nhi rất ngoan,học tập chăm chỉ đến tay đều là vết mực,đã học xong mới đến đây chơi,người chớ trách hần”

Kỷ Quân Đằng mỉm cười xoa đầu hài tử,bọn nhỏ bây giờ thật thông minh lanh lợi,sợ bị la mắng luôn biết cách biện minh,Đường Thi Vũ thật là hết cách dạy dỗ,đành để cho chất nam được ở đây cùng Kỷ Quân Đằng,để cho tiểu chất ở cạnh Kỷ Quân Đằng cũng tốt,Kỷ Quân Đằng kiến thức uyên thâm,kiên nhẫn hơn người,giỏi về vấn đề giảng dạy cho hài tử hiểu hơn là nàng.

“Các người đi đi,lát nữa đến giờ dùng bữa phải trở lại”

Đường Thi Vũ từ trên kệ đựng đồ lấy quả táo cầu đưa cho Đường Trọng Anh,hắn thích nhất là đá táo cầu,nên có sai người ra phố mua vài quả về,nhận được táo cầu hần liền cười tươi từ trên tay Kỷ Quân Đằng nhảy xuống đất,kéo theo nàng chạy ra ngoài sân chơi đá bóng,nàng mỉm cười đi theo hần,hai người đã đi,Đường Thi Vũ tranh thủ nghỉ trưa,an tĩnh nằm trên ghế dựa thưởng thức trái cây tươi,loại quả này có thể giúp làn da trắng hồng,mịn màng hơn,da đẹp tự nhiên là một chuyện,có biết bảo quản tốt hay không lại là lẽ khác,nàng trải qua nhiều năm vẫn không già tất nhiên không chỉ dựa vào việc tu luyện,còn cần phải biết chú ý dưỡng nhan,Kỷ Quân Đằng nếu già đi vẫn có nàng yêu,riêng nàng cần phải giữ được nét thanh xuân,mới có thể tự tin giữ được lòng của tướng công,muốn làm nương tử tốt của người ta thật không phải chuyện dễ.

57. Chương 57

Kỷ Quân Đằng tin tưởng Tây Trạch có thể đảm nhiệm trọng trách,nàng quyết định giao lại atula giới cho hần toàn bộ tiếp quản,chính thức tuyên bố với thần dân của atula giới từ nay hần sẽ là tân ma quân,riêng nàng sẽ lui về sống ẩn bên người mình yêu,không can dự đến chuyện của tu chân giới nữa,Tây Trạch trước nay vì kính phục nàng nên nguyện đi theo,bây giờ nàng bỏ đi hần vẫn kiên trì tu luyện,quyết không phụ những gì nàng đã chỉ dạy,thứ hần vui không phải vì chức vị ma quân này,mà vì sự tính nhiệm nàng dành cho,hần sẽ cố gắng làm tốt chức trách của mình.

Kỷ Quân Đằng tuy không gia nhập quan trường vẫn âm thầm giúp đỡ Đường Thi Vũ trị quốc,cả hai đồng tâm giúp để quốc phát triển tốt đẹp hơn,đạo giáo có rất nhiều kinh thư dạy nhân loại cách đối nhân xử thế,rèn luyện đức tính tốt cho con người cũng như đạo trị quốc,Đường Thi Vũ học được nhiều điều hữu ích từ đây,càng có lòng tin vào những việc đang làm,tránh được việc phạm sai lầm,Kỷ Quân Đằng hoàn thành xong quyển y thư,chính thức để nó lưu hành khắp tứ phương,hiện giờ ngoài chuyện tu luyện sẽ bắt tay vào việc xây dựng một trận pháp kiên cố hơn dùng để chắn giữ biên ải,dùng luyện lại những binh khí quân sĩ đang sử dụng,rèn đúc nó thành loại chất rắn sắc hơn,nhẹ hơn so với binh khí từng sử dụng,vừa có thể giảm kinh phí lại giúp ích cho quân sự.

Hạ Tỷ Dung bây giờ đã không còn hoài nghi tài trí của Kỷ Quân Đằng nữa,hiểu được vì sao năm xưa trượng phu luôn đề cao nàng,mong muốn nàng ở lại triều đình giúp sức,có đôi khi Đường Thi Vũ cũng không biết trong đầu nàng chứa những gì,người tài giỏi chuyên về một mặt nhất định,nàng lại tài năng hầu như toàn diện,cái gì cũng muốn nghiên cứu,học qua liền dễ dàng áp dụng và phát huy tốt,Đường Thi Vũ khi nghe Hạ Tỷ Dung khen ngợi nàng cảm thấy hãnh diện theo,thực ra cho dù nàng cái gì cũng không biết chẳng sao cả,chỉ cần thực tâm đủ lắm rồi,nàng hiện giờ là một trong những sư phụ dạy Đường Trọng Anh học pháp thuật,nàng không có đem ma pháp dạy hần,chỉ dạy những bước cơ bản nhất,sau này sẽ để hần học tâm pháp tuyệt học của Tinh Vũ phái,mong muốn hần trưởng thành là nhân tài kiệt xuất,quan trọng vẫn là biết cách trị quốc,giúp đỡ bá tánh thoát khỏi bể khổ,tạo điều kiện cho hần tự sáng tạo trong học tập,cũng như tư tưởng,chứ không ép buộc hần hoàn toàn làm theo khuôn phép,như thế thì chẳng khác nào bù nhìn,làm sao phát huy tốt trí thức tiềm ẩn của bản thân.

Kỷ Quân Đằng đúc kết những gì từng được học từ Huyền Tử ra để dạy dỗ Đường Trọng Anh, bất quá không nghiêm khắc như bản thân, sợ là hắn còn nhỏ không chịu được, nàng trước kia từ nhỏ đã kiên cường vì biết bản thân không thể thua kém huynh đệ đồng môn, cô phụ kỳ vọng của sư phụ lẫn gia đình, rất biết thân biết phận, hoàn cảnh nghiêm nhiên khác biệt với Đường Trọng Anh, không phải ai cũng ý thức được cần phải kiên cường, dạy dỗ cũng tùy thuộc vào mức độ, quá nghiêm khắc không chừng sẽ phản tác dụng, Kỷ gia không có người kế nghiệp vì Kỷ Triết Ngạn từ đó về sau không lấy thêm thê tử nào nữa, trước khi hắn tạ thế đã giao lại cho nàng quyết định tương lai của Kỷ gia, nàng từ lâu đã đem tài sản của Kỷ gia phân phát hết, chỉ riêng Kỷ phủ thì vẫn còn giữ lại vì nó là nơi phụ thân đặt nhiều tâm tư xây dựng nên, lưu giữ nhiều kỷ niệm của gia đình, trải qua nhiều thế hệ thì Kỷ phủ đã hoang tàn, nàng quyết định cho người xây dựng lại mở thành y quán, các đại phu hảo tâm có thể đến đây làm việc, chữa bệnh cứu người, các nhà hảo tâm sẽ chung tay góp sức xây dựng y quán, nàng nghĩ có lẽ phụ mẫu sẽ không trách mình làm vậy, hiện giờ nàng ít đích thân đi cứu giúp người gặp khó khăn, rút ra được nhiều bài học, người cần được giúp đỡ thì rất nhiều, một mình nàng cứu người sợ là không thể, liền tạo điều kiện cho người có lòng cùng giúp mình làm việc này.

“Người tính toán xong chưa, đừng quên tài trợ cho Tuyết Ảnh cung”

Đường Thi Vũ ngồi trên đùi Kỷ Quân Đằng, đút trái cây cho đối phương ăn, Kỷ Quân Đằng gật đầu tiếp tục xem lại những gì kiếm được từ chuyện kinh doanh, có dư liền tài trợ vài nơi cần kinh phí, dĩ nhiên không thể quên Tuyết Ảnh cung rồi, nơi đó còn rất nhiều nữ tử không có gia đình đây.

“An tâm đi, ta đã tính toán rất chu toàn rồi, còn người thì sao, đã xử lý tốt mọi chuyện chưa lại có thời giờ rảnh rỗi ở đây?”

“...Công việc rất quan trọng, tướng công còn quan trọng hơn nữa đó, tất nhiên ta phải quan tâm tới người trước tiên”

Đường Thi Vũ rõ ràng là đang lười biếng lại tìm lý do biện minh, nàng so với tiểu chất nam còn phải hư hỏng hơn nhiều, Kỷ Quân Đằng buồn bực ngắt nhéo mặt nàng một cái, cũng biết gần đây nàng đã vất vả, không muốn tạo thêm áp lực cho nàng, khi còn ở Tuyết Ảnh cung đã nghĩ tới chuyện cả hai sẽ ra ngoài du ngoạn khắp thiên hạ, vì có quá nhiều việc phải làm không thể đi, bây giờ càng không thể, chỉ thỉnh thoảng cùng nhau đi dạo phố hoặc ra ngoại thành du ngoạn, tận hưởng thời khắc êm đềm bên nhau.

“Chờ ta một lúc liền tính tới người sau”

Đường Thi Vũ nghe vậy liền đứng lên bỏ đi vào phòng, nàng không muốn oan uổng bị đem ra tính sổ, tính tới tính lui thì tên bại hoại kia lúc nào cũng là người chiếm lợi, mà người chịu thiệt vẫn luôn là nàng thôi, Kỷ Quân Đằng thấy nàng sợ tội bỏ trốn liền mỉm cười, tranh thủ làm xong sổ sách liền đi vào tìm, nàng giả bộ ngồi chăm chú đọc sách, không dám nhìn tới Kỷ Quân Đằng, hiện giờ Kỷ Quân Đằng đã khôi phục thể chất hoàn toàn, gần đây nhất nàng hứng chịu không ít lần bị mang ra bạo hành, mọi người đều có ham muốn tìm ẩn, nhưng như thế đã quá đủ rồi, tiếp tục nàng sợ là mình phải bỏ trốn thật.

“Nương tử, hôm nay có nhã hứng đọc cả binh pháp sao?”

“Trị quốc cần hiểu biết thêm kiến thức, ta bây giờ đang trao dồi chiến lược, người đừng làm phiền”

Đường Thi Vũ chột câu mày, quay đầu đi nơi khác, nàng chỉ tùy tiện lấy ra quyển sách chữ chưa đọc qua chữ nào, hành động lật sách ngược đã bán đứng nàng, quyển sách này đọc từ phía sau ra trước, nàng lại lật từ trước ra sau, Kỷ Quân Đằng mỉm cười ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

“Vậy người có nghe qua câu nuôi quân ba năm dụng quân một giờ chưa?, thời cơ đến phải kịp thời ra tay, mau đứng lên để tướng công tới dạy người cách dùng binh pháp thế nào mới hiệu quả nhất”

“Không muốn nha, tránh ra đi sắc lang”

Đường Thi Vũ không khỏi ngượng ngùng, lại làm bộ nghiêm túc, Kỷ Quân Đằng không để ý lời cảnh cáo, bất kể trời có sập, hiện giờ chỉ muốn được yêu thương nương tử, cuồng nhiệt ôm hôn nàng, nàng kiêu nhan đỏ ửng lên, đứng dậy lui về phía sau chiếc bàn tròn lớn, Kỷ Quân Đằng tiến đến thì nàng liền chạy đi, hai người cứ thế rượt bắt nhau quanh chiếc bàn, cung nữ thấy cũng liền lui ra ngoài hết, họ còn không quên đóng chặt cửa lại, hành động rất là lịch sự và biết điều, đuổi bắt một hồi nàng chạy đến dục trị, đứng ở bờ bên kia mỉm cười

yêu nghiệt, chậm rãi cởi đi đai lưng cùng ngoại y quăng xuống đất, phượng nhãn mị hoặc nhìn về hướng Kỷ Quân Đăng.

“Tướng công, mau tới đây đi”

Kỷ Quân Đăng mỉm cười tà mị, chẳng thèm đi đường vòng phí công, chân đạp lên mặt nước đi nhanh về phía trước, nương tử của nàng thật là đáng yêu vô cùng, hiểu ý nàng hơn ai hết, Đường Thi Vũ lên thì triển pháp thuật làm cho mặt hồ tạo thành lực hút kéo Kỷ Quân Đăng xuống dưới, khiến toàn thân ướt đầm, mới bị nàng dùng mỹ nhân kế liền dụ dỗ được, ở dưới nước ngăm mình cho thanh tĩnh cũng tốt.

“Người hư lắm rồi đó, xem ta làm sao trừng phạt người”

Kỷ Quân Đăng nào cam tâm bị trêu ghẹo, nhanh chóng dùng ma lực kéo Đường Thi Vũ rơi xuống hồ, bây giờ nàng đã toàn thân ướt sũng, y phục mỏng manh ôm sát lấy đường cong gợi cảm, hiển lộ rõ đôi ngọc phong cao ngất đằng sau lớp áo trắng, nàng muốn bay lên khỏi hồ nước lại bị giữ lấy, Kỷ Quân Đăng một tay ôm lấy eo nàng, tay kia thành thực mà nhanh chóng cởi sạch y phục trên người nàng không chừa một món, nàng khổ sở vùng vẫy, nàng càng chống cự Kỷ Quân Đăng càng ôm chặt hơn, giờ tay trêu đùa ngọc phong căng tròn, nàng xấu hổ mỉm cười lấy hai tay ôm ở trước ngực phòng thủ.

“Tướng công thân ái, cho ta ghi nợ hôm khác trả sau được không...”

“Không có chuyện trì hoãn nợ mà không tăng lãi suất, hôm khác trả thì nợ tăng lên gấp đôi, chi bằng hôm nay trả cho xong đi”

“Người là gian thương sao, làm sao lại thành gấp đôi, đồ bại hoại...”

Kỷ Quân Đăng không cho Đường Thi Vũ nói tiếp liền cưỡng hôn, chậm rãi thưởng thức sự ngọt ngào từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, bàn tay mềm mại xoa nắn nhũ phong phấn hồng, ngón tay tinh nghịch bắt lấy nhũ phong kéo lên cao rồi buông ra, đôi ngọc phong căng đầy liền rung chuyển mấy cái, Kỷ Quân Đăng thích thú ngắm nhìn chuyển động của nó, cơ thể dần nóng lên, nhịn không được lại trêu ghẹo nó lần nữa, nàng xấu hổ lấy tay che ngực lại.

“Người thật không đứng đắn...a...”

Đường Thi Vũ chưa kịp phản ứng đã bị Kỷ Quân Đăng bắt lấy hai tay đặt ra sau, dùng miệng hàm lấy nhũ phong, đôi môi mút chặt lấy nơi mẫn cảm làm nàng bị kích thích run nhẹ, dục vọng ẩn núp trong cơ thể phút chốc bị khơi dậy, nàng không thể nào ghét bỏ loại khoái cảm này, Kỷ Quân Đăng bắt ngờ ôm nàng lên, để cho đôi ngọc phong căng tròn vừa tầm môi mình, dùng sự điều luyện của đầu lưỡi tiếp tục âu yếm điểm phấn hồng sắc đầy dụ hoặc, nữ tử có luyện tập qua võ công thì cơ thể không chỉ săn chắc, dẻo dai, tràn đầy sức sống mà còn đặc biệt mẫn cảm hơn, chiếc lưỡi tinh ranh vẫn không ngừng trêu đùa khiến nhũ phong phút chốc đã se nhỏ lại đỏ ửng lên, nàng hô hấp có phần vội vã hơn, nhắm nghiền hai mắt tận hưởng khoái hoạt, ôm lấy đầu Kỷ Quân Đăng ôn nhu vuốt ve.

“A...a...rất dễ chịu...bên kia cũng muốn...a...”

Kỷ Quân Đăng nghe vậy liền mỉm cười thích thú, buông tha cho nhũ phong bên trái, vùi đầu vào tận tình sủng ái bên còn lại, giờ ra đầu lưỡi liếm lên nhũ phong đã săn chắc, dùng chiếc lưỡi linh hoạt không ngừng liếm quanh nhũ phong, thỉnh thoảng lại nút mạnh vào, như đang thưởng thức loại quả ngọt ngào, tinh tế nhấp nháp, thỉnh thoảng lại bá đạo cắn mút, tay nhẹ nhàng xoa bóp bên còn lại, chọc cho Đường Thi Vũ hô hấp khó khăn, cả người như rã rời trước khoái cảm, không còn chút khí lực nào, tùy ý để mặt cho Kỷ Quân Đăng đùa bỡn, làn da tuyết trắng dần ửng hồng lên, dù đang ở dưới hồ nước cơ thể nàng vẫn rất nóng bức, khó chịu, mồ hôi lâm ly, đôi môi kiêu diễm mà ướt át không ngừng phát ra thanh âm rên rỉ mê người, Kỷ Quân Đăng càng không thể bình tĩnh thêm nữa, đầu lưỡi càng lúc càng bá đạo, cuồng nhiệt hơn, triển miên cùng nhũ phong hồng diễm không muốn rời đi.

58. Chương 58

Sau một hồi lâu bị dày vò cơ thể Đường Thi Vũ gần như không còn khí lực, đôi chân ngã nghiêng sắp đứng không vững, Kỷ Quân Đằng mỉm cười hôn lên mặt nàng, bàn tay ôn nhu vuốt ve ngọc thể nóng bỏng hấp dẫn, dời đến cặp hông căng tròn nhẹ xoa nắn, nàng mệt mỏi tựa vào lòng Kỷ Quân Đằng, cả hai âu yếm vuốt ve nhau một lúc mới bước lên khỏi dục trì, nàng đặt hai tay lên chiếc bàn chống đỡ thân thể, Kỷ Quân Đằng từ phía sau ôm lấy nàng nhẹ xoa nắn ngọc phong mềm mại, bàn tay hư hổng dời đến đôi chân thon dài gợi cảm, chậm rãi trêu đùa hoa huyết đã có dấu hiệu động tình, ngón giữa linh động vờn về âm để nhỏ nhắn, đảo quanh vài vòng, thuận thể trượt dài xuống khe hở thần bí rồi lại bất ngờ lướt lên nơi trơn trượt này nhiều lần, say mê không muốn rời đi, càng mơn trớn hoa huyết càng tiết xuất ái dịch nhiều hơn, ôn nhu bao phủ khắp ngón tay thon dài, nàng hai chân run rẩy mất kiểm soát, cắn môi cố gắng nhẫn nhịn, loại khoái cảm tuyệt vời này để cho nàng khát khao nhiều hơn.

“A...nhẹ chút...a...a...nơi đó thấy khó chịu...”

Đường Thi Vũ không rõ khó chịu điểm nào, đôi chân thon dài vào lúc này chỉ muốn khép chặt lại, Kỷ Quân Đằng hôn nhẹ lên bờ vai xinh đẹp gợi cảm của nàng, chậm rãi hôn đến lưng trần, một đường du hành đi xuống, nhẹ xoa nắn cặp hông tuyết trắng, bất chợt vỗ mạnh vào làm nàng giật mình, cơ thể hơi run nhẹ.

“Người làm gì đó đồ ngốc...”

“Trừng trị tội không ngoan”

“.....”

Đường Thi Vũ mỉm cười mỉa hoặc, nàng đang rất phối hợp đây, nơi nào lại không ngoan đâu, bất quá tư thế này thật dễ dàng hơi mất tự nhiên, cảm giác rất xấu hổ, lại không thể phòng bị, dễ dàng bị bắt nạt, Kỷ Quân Đằng để cho nàng nửa người trên nằm lên chiếc bàn, hai chân thon dài hơi rộng mở, tiến đến đặt lên hoa huyết xinh xắn một nụ hôn nóng bỏng, vờn lười kích thích vùng mẫn cảm này, đóa hoa phấn hồng sắc tựa như đang e thẹn chợt co thắt đến cực hạn, đầu lưỡi vẫn không buông tha cho, lượn lờ quanh âm để nhỏ nhắn tinh mỹ, ngậm vào miệng mút nhẹ mấy cái, nàng hít hơi lạnh khí, mỗi đợt ma sát gây nên khoái cảm tê dại, nàng vô ý thức mang theo tiếng thở gấp mà rên rỉ.

“A...a...a...đừng như thế...a...”

Kỷ Quân Đằng cho chiếc lưỡi tiến sâu vào nơi tư mật, cuồng đấm triển mên cùng sự ẩm áp khít khao, hoa huyết nhạy cảm như lưu luyến sự thư thích này, mút chặt lấy đầu lưỡi nóng bỏng kia, chiếc lưỡi cứ thế linh hoạt đưa đẩy sâu vào nơi thần bí, thủy triều như cơn cuồng bão lao đến, gây nên khoái cảm mãnh liệt làm hoa huyết phút chốc trào ra tia ái dịch nóng ẩm, bị đùa bỡn lưu manh làm cho nàng càng thêm khó nhịn, không ngừng chuyển động vòng eo né tránh.

“Thật thoải mái...a...a...không cần tới nữa...a...chịu không nổi...a...ta muốn người...”

“Muốn ta thế nào?”

“Muốn...a...muốn người...cho ta...a...”

Đường Thi Vũ bị hành hạ này giờ đã không thể nhẫn nại hơn nữa, khao khát muốn được yêu thương càng mãnh liệt hơn, Kỷ Quân Đằng đỡ nàng ngồi lên bàn, hai đôi môi nóng bỏng ghì chặt lấy nhau, bàn tay nhẹ vuốt ve đôi chân thon dài của nàng, nhìn đến nét mặt mong đợi của nàng, Kỷ Quân Đằng liền mỉm cười trêu đùa, bàn tay chậm rãi dời đến nhục bích ướt át.

« Là nơi nào khó chịu ?, là nơi này sao, có muốn ta đến cưng chiều nữa người không ? »

« Chán ghét, luôn thích trêu ghẹo người ta...a...đúng đó...chính là nơi đó...a...ta muốn người... »

Đường Thi Vũ dung mạo tuyệt thế chợt đỏ ửng lên, gọi nói nhỏ xiu, nũng nịu cọ mặt vào người Kỷ Quân Đằng, tuy là biết sau quá trình ân ái tạo nên không ít mệt mỏi hiện giờ nàng lại không lo ngại chuyện đó, chỉ muốn Kỷ Quân Đằng đến ôn nhu đối đãi, giải tỏa cơn dục hỏa trong lòng nàng, vội thoát khai y phục trên người Kỷ Quân Đằng, hé môi anh đào ngậm lấy nhũ phong nhỏ nhắn hồng phấn kia, đôi tay ngọc ôn nhu âu yếm lưng trần của Kỷ Quân Đằng, đầu lưỡi nóng bỏng của nàng tựa như có ma lực, lướt tới đâu lưu lại dục

hỏa tới đó, làn da tuyết trắng dần ửng hồng lên, Kỷ Quân Đằng sảng khoái thở nhẹ một hơi, dùng ngón tay nâng lên chiếc cằm xinh đẹp của nàng, trêu mến thân hôn lên môi anh đào, giơ ra đầu lưỡi thăm dò vào bên trong nút lấy chiếc lưỡi dính hương ngọt ngào của nàng, bàn tay mơn trớn hoa huyệt một lúc liền tiến vào bên trong, thành thực khơi dậy dục niệm trong nàng, nàng hơi nghiêng người ra sau, một tay chống lên bàn, tay kia lại âu yếm vuốt ve dung nhan của người mình yêu.

« A...a...ngươi nhẹ chút...a...đúng vậy...a...a...thật thoải mái...a...tướng công...ngươi yêu ta nhiều không...»

« Rất yêu ngươi, yêu ngươi vô cùng »

Kỷ Quân Đằng mê luyến thời khắc tuyệt diệu này, càng có ý nghĩ mãnh liệt muốn giữ lấy người mình yêu hơn, lần nữa ôm chặt lấy Đường Thi Vũ cuồng hôn, song phương gần như quên đi mọi điều, thời khắc này chỉ muốn triền miên cùng nhau, hai chân nàng siết chặt lấy eo Kỷ Quân Đằng, khẽ cắn lên môi đối phương, ánh mắt phong tình hiện rõ tia thiết tha mong cầu, điều đó càng làm Kỷ Quân Đằng say mê hơn, lực độ trên tay mỗi lúc càng vội vã hơn, trườn động theo từng nhịp, xâm chiếm toàn bộ nơi ướt át tràn đầy êm ái, nàng mỗi lúc một thở dốc nhiều hơn, kèm theo tiếng thở gấp là ngữ điệu nỉ non gọi cảm.

« A...thoải mái quá...a...ta không được...a...muốn đến rồi...a...a...»

Đường Thi Vũ rên lên một tiếng mê người, kiềm nén không được liền tiết xuất đạo ái dịch, cả người chật vật không còn khí lực, vô lực ngã người ra phía sau, đôi ngọc phong căng tròn run nhẹ theo sự hô hấp, Kỷ Quân Đằng đặt nàng nằm xuống bàn, nồng nhiệt hôn lên đôi ngọc phong căng tròn, dùng răng cắn nhẹ lên khóa anh đào hồng sắc, ra sức mút mạnh vào, tốc độ trườn động cũng không hề giảm, cuồng loạn tiến vào nơi sâu thẳm, tham lam như muốn đánh chiếm toàn bộ sự êm ái này, nàng liên tục vận vẹo vòng eo gọi cảm, phượng nhãn mê ly nhìn người mình yêu đầy vẻ quyến rũ.

“Thật thoải mái...a...ân...a...thật thích...a...nhanh nữa lên...a...ta còn muốn...a”

Kỷ Quân Đằng say mê ngắm nhìn nữ tử xinh đẹp vong tình rên rỉ đầy gọi cảm, dục vọng trong lòng càng tăng vọt, kéo hai tay Đường Thi Vũ đặt lên đỉnh đầu, khom người bá đạo hôn lên đôi ngọc phong hấp dẫn tràn đầy dụ hoặc, hai ngón tay vẫn không ngừng ra vào sâu trong cơ thể nàng, hơi cong lên ngón tay khi rút ra, rồi lại duỗi thẳng khi tiến vào, thỉnh thoảng lượn vòng trong nhục động, mãnh liệt va chạm đến sự mềm mại khít chặt, gây nên cảm giác mất hồn, ái dịch ướt át tiết xuất nhiều hơn như đang tán dương cho hành động này, dục vọng trong cơ thể không vì vậy mà bị đẩy lùi, chỉ khiến nàng khao khát nhiều hơn, đồng thời lại chịu không nổi nữa, nàng cả người tê dại trước khoái cảm mãnh liệt, không tự giác rơi nước mắt.

« A...chậm chút...a...ta chết mất...a...a...muốn ngắt đi...a...a...thoải mái quá...a... »

“Nương tử bảo bối, đừng khóc ta yêu ngươi”

Kỷ Quân Đằng đau lòng ôn nhu hôn lên mặt Đường Thi Vũ, nhìn nàng khóc đáng thương như thế vừa yêu lại muốn hạnh hạ vô cùng, ai bảo nàng thiên sinh lại có sức hút quá mức mê người như thế, bộ dáng chật vật đầy gọi cảm của nàng làm người ta thật muốn mang ra dày vò một phen, nàng ôm chặt lấy Kỷ Quân Đằng, tay khác loạn sờ lên lưng đối phương, hai chân thon dài liên tục cọ sát vào eo đối phương, cả hai gần đây thường gần gũi, Kỷ Quân Đằng kỹ xảo thành thực hơn trước nhiều, để nàng phải liên tục cao trào, thư thích vô cùng, Kỷ Quân Đằng liếm một đường lên chiếc cổ tuyết trắng của nàng, đầu lưỡi không ngừng tán tỉnh cơ thể nàng, hạ thân kịch liệt truyền đến từng đợt kích thích làm nàng càng thêm hưng phấn, như mê như say yêu kiều rên rỉ.

“A...a...đừng mà...a...van ngươi...a...tê quá nga...a...thật không chịu nổi nữa...a...hôm sau...lại tiếp tục được không...a...”

“Sẽ không dừng lại cho đến khi ngươi hoàn toàn thuộc về ta”

“Ta là của ngươi...a...vĩnh viễn đã là của ngươi rồi...a...a...tướng công...a...a...hảo thoải mái...a...không muốn...a...tha ta đi...”

Đường Thi Vũ khổ sở liên tục lắc đầu, cảm nhận được nơi mẫn cảm vô cùng tê dại lại tê nhột, loại khoái cảm này như muốn làm nàng hôn mê, không còn làm chủ được cơ thể nữa, mãi cho đến khi cơn khoái cảm cực độ đánh tới nàng kiềm nén không được mà cao trào, hét chói tai thì Kỷ Quân Đằng mới ngừng lại, ôn nhu vuốt

ve hoa huyệt đã sưng đỏ,ái dịch trơn trượt bao phủ đóa hoa đã ửng lên màu hồng diễm,khiến nó càng thêm xinh đẹp hấp dẫn,Kỷ Quân Đằng cũng chịu hôn lên mặt nàng mấy cái,ân cần vuốt lên tóc nàng.

« Bảo bối,người thật đáng yêu vô cùng »

« Ta cho dù có đáng yêu cũng không cần hành hạ như thế »

Đường Thi Vũ hơi cau mày lại,chán ghét ngất nhéo Kỷ Quân Đằng,nói là yêu nàng thế nhưng lại để nàng muốn chết không được mà sống cũng không xong,tuy vậy loại cảm giác này lại để nàng phi thường thư thái,trong tâm tràn ngập hạnh phúc,song phương nằm trên chiếc bàn lớn ôm ấp,âu yếm lẫn nhau,làm thiên tiên cũng không thể khiến hai người tiêu dao tự tại như khi chìm đắm trong ái tình mật ngọt,Kỷ Quân Đằng bây giờ có thể nói là một tướng công tốt,đảm việc công giỏi việc nhà,xuất sắc trong chuyện cưng chiều nương tử.

« Có mệt lắm không,ta ôm người trở lại giường nha ? »

« Không cần,cứ ở đây với ta là được »

Đường Thi Vũ mỉm cười nhẹ lắc đầu,nàng an tĩnh cảm nhận xúc cảm được người mình yêu triu mến bao dung trong lòng,chỉ muốn thời gian ngừng trôi để nàng tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào này mãi,Kỷ Quân Đằng dùng thần lực điều khiển đĩa trái cây tới gần,lấy quả nho đặt lên miệng đưa đến gần môi nàng,nàng mỉm cười hé miệng cắn lấy,nhìn đến cái miệng nhỏ nhắn của nàng thưởng thức trái cây hấp dẫn làm sao,đây chính là loại cảm dỗ mê người để cho Kỷ Quân Đằng lúc nào cũng muốn gần gũi với nàng,Kỷ Quân Đằng nuốt ngụm nước miếng,hôn lên đôi môi kiều diễm của nàng,nàng mỉm cười đầy nhẹ Kỷ Quân Đằng.

« Chớ có thừa cơ lợi dụng nữa nga »

« Vậy người dùng miệng uy ta ăn đi,bằng không... »

Kỷ Quân Đằng hí hóp mắt nhìn diễm nhỏ hồng sắc trước ngực Đường Thi Vũ,nàng kiều nhan phiếm đỏ,hiểu chuyện gì sẽ xảy ra đành cung kính không bằng tòng mệnh,đặt một quả nho lên môi hướng đến bên miệng Kỷ Quân Đằng,tuy là nói dứt đối phương ăn,một hồi sau lại biến thành cả hai hôn nhau,cuồng nhiệt quấn lấy nhau,lăn qua lăn lại một hồi hết đường để lẫn,Kỷ Quân Đằng xui xẻo ngã xuống đất,nàng vừa tội nghiệp lại không nhịn được bật cười.

« Đáng đời tên sắc lang nhà người »

« Người cố ý gài bẫy ta phải không ? »

« Chớ có du oan người tốt...a...buông ta ra... »

Đường Thi Vũ vùng vẫy thoát khỏi tay sắc lang,còn chưa thể chạy đi đâu đã bị bắt lại,Kỷ Quân Đằng ôm nàng đặt lên giường,hung hăng vả vào cặp mông tuyết trắng của nàng một cái,trừng phạt cái tội hư hỏng,nàng ủy khuất bấu môi,giả bộ giận dữ xoay người đi nơi khác,Kỷ Quân Đằng biết nàng đang giả vờ,cố gắng nhịn cười ôm lấy nàng,ân cần hỏi.

« Nương tử,giận ta sao ? »

« Người xấu,luôn chỉ biết bắt nạt ta thôi »

« Hảo,không bắt nạt người nữa,mau lại đây tương công cưng chiều người »

« »

Đường Thi Vũ không biết nên nói gì hơn,khổ sở né tránh,nàng thật lòng không muốn lại tới lần nữa,nhưng sắc lang không buông tha cho,nàng như con cừu non run rẩy chờ bị làm thịt,liên tục lùi vào bên trong giường,lấy chiếc mền che đi ngọc thể tuyết trắng,Kỷ Quân Đằng cười hì hì nhanh chóng bắt lấy nàng cưỡng hôn,nàng vừa sợ hãi lại đồng thời cũng mê luyến sự cuồng bạo làm cho mình vô cùng thư thích này,suy nghĩ mâu thuẫn để nàng không rõ mình đang muốn thế nào,cuối cùng vẫn là lại tới thêm lần nữa.

59. Chương 59

Từ sau sai lầm để Ngụy Tư phải chết oan thì nhiều năm sau bá tánh không còn nhắc đến chuyện này nữa, Đường Thi Vũ trị vì thiên hạ tốt hơn những ngày đầu nhiều, nàng có dũng khí đứng ra nhận sai lầm là điều tốt, họ không còn thành kiến với nàng nữa, mỗi lúc một tôn kính nàng hơn, đại thần cũng không còn dám xem thường chỉ vì nàng là nữ tử, nàng có thể làm tốt mọi chuyện như hôm nay một phần là nhờ vào Kỷ Quân Đăng vẫn âm thầm ở phía sau ủng hộ và giúp đỡ.

Hạ Tỷ Dung đã thôi không còn hoài nghi với lựa chọn của Đường Thi Vũ, nàng nhận thấy Kỷ Quân Đăng là người tốt, tài đức vẹn toàn, hơn hết là một lòng yêu thương nữ nhi, hiện giờ Đường Trọng Anh cũng đã mười hai tuổi, rất thông minh, lại ham học hỏi, không lâu nữa có thể kế thừa vương vị, làm một thiên tử tốt, hẳn rất hiểu chuyện, không hề trách Đường Thi Vũ năm xưa đã quyết định xử tử Tư Đồ Dân, nếu đổi lại là hẳn cũng sẽ đại nghĩa diệt thân, nàng cũng như mẫu thân thứ hai của hắn, những năm qua đều tận tâm chăm sóc cho hắn, Kỷ Quân Đăng lại dạy dỗ hắn nên người, cả hai để hắn không chỉ học hỏi được nhiều điều, còn cho hắn cảm giác có một gia đình hạnh phúc thật sự, hắn trong lòng rất biết ơn vì điều này, mẫu thân cũng rất tán đồng cách nghĩ của hắn, làm người không thể quên ơn những người đã từng giúp đỡ mình, coi trọng tình nghĩa mới là quan trọng nhất, có ân phải trả là việc nên làm.

Đường Thi Vũ rất xúc động khi hiểu được ý nghĩ của chất nam, Đường Trọng Anh trưởng thành hơn so với nàng vẫn nghĩ nhiều, không lâu nữa nàng có thể an tâm giao lại trọng trách cho hắn, đến lúc đó nàng sẽ cùng Kỷ Quân Đăng rời khỏi nơi này, chọn cuộc sống bình dị bên người mình yêu, những năm qua có đôi khi cả hai bất đồng tư tưởng mà cãi nhau, bất kể ai đúng ai sai thì Kỷ Quân Đăng luôn là người chủ động giảng hòa trước, nàng đồng thời cũng từ bỏ tự ta của bản thân, để thừa nhận sai lầm nếu có vô tình mắc phải, hết thấy chỉ vì duy trì tình cảm của cả hai, nàng ngồi trong đình viện bên hồ hoa sen vẽ tranh, Kỷ Quân Đăng ở bên cạnh mài mực giúp, nàng họa ra bức tranh phong cảnh thiên sơn vạn thủy hữu tình, xinh đẹp tựa mộng ảo, thế nhưng lại mất đi vài phần sắc thái tươi đẹp, Kỷ Quân Đăng mỉm cười giúp nàng họa thêm mấy cành hoa sắc thái tươi sáng, kéo léo chỉnh sửa vài chi tiết nhỏ tạo nên bức tranh xinh đẹp hài hòa, giảm đi phần nào sự trống trải.

“Bảo bối, người thấy thế nào?”

“Rất khá nha, tin tưởng rất nhanh chúng ta có thể tận mắt ngắm nhìn phong cảnh xinh đẹp như vậy”

“Người đừng ở đó ảo tưởng xa vời, hiện tại lo chú tâm làm tốt bổn phận đi rồi hãy nói”

“Thật không hiểu phong tình”

Đường Thi Vũ buồn bực đánh vào người Kỷ Quân Đăng, nàng ảo tưởng một chút thì đã như nào, suốt ngày cứ nói nàng tâm hồn mơ mộng không thiết thực, nhưng bản thân cũng không hề thua kém nàng, Kỷ Quân Đăng mỉm cười hôn nhẹ lên bàn tay xinh đẹp của nàng, chẳng qua chỉ muốn chọc ghẹo nàng thôi, kỳ thực Kỷ Quân Đăng cũng rất mong chờ ngày có thể đưa nàng du ngoạn khắp chân trời góc bể, cùng nhau chào đón ánh bình minh rực rỡ, ngắm nhìn ánh hoàng hôn dần phai nhạt cuối chân trời, đến bất kỳ nơi đâu có thể làm nàng thấy vui vẻ, chỉ cần có nàng ở cạnh thôi thì nơi tẻ nhạt nhất vẫn có thể trở thành nơi xinh đẹp mang đến nhiều ý nghĩa hạnh phúc.

“Lão nô tham kiến nữ vương bệ hạ cùng vương phu”

“Dư công công miễn lễ, hậu cung xảy ra chuyện gì sao?”

“...Thái hậu, nàng đã băng hà”

Dư tổng quản đau khổ kể lại sự việc, lúc này hắn nghe cung nữ của Hạ Tỷ Dung đến báo tin, trong lòng vô cùng hoảng loạn, vội chạy đi tìm Đường Thi Vũ truyền tin, nàng hay tin không có bất kỳ dấu hiệu đau khổ nào, chỉ trầm mặc nhìn ngắm mây trời, nàng sớm biết rõ chuyện mẫu hậu sẽ rời khỏi, nên hiện tại không có gì quá đáng lòng, nàng nên vui mừng cho mẫu hậu mới phải, có thể tự tại ra đi tìm phụ hoàng quá cố, mấy hôm trước Hạ Tỷ Dung có cùng nàng tâm sự, ám chỉ đã đến lúc nên từ biệt nhân thế, ra đi đối với Hạ Tỷ Dung mà nói chính là giải thoát, nàng dù đau lòng nhưng không níu kéo, tán thành quyết định của Hạ Tỷ Dung, chỉ không ngờ chuyện này lại đến sớm như thế, nàng cùng Kỷ Quân Đăng đến tẩm cung nhìn mẫu hậu lần cuối.

“Nàng đã hoàn thành tâm nguyện,người chờ thương tâm quá...”

Kỷ Quân Đẳng đau lòng xoa nhẹ lên lưng Đường Thi Vũ an ủi,nàng cũng từng mất đi phụ mẫu,hiểu được nỗi đau này,Đường Thi Vũ bây giờ tuy không biểu lộ thương tâm nhưng chắc chắn trong lòng không dễ chịu gì,Đường Thi Vũ phượng nhãn ưu buồn khẽ gật đầu,cho dù có thật yêu quý thân nhân đến mức nào thì cũng sẽ có lúc họ phải đến một nơi rất xa,bản thân chỉ có thể hoài niệm về họ,vì họ mà sống tốt hơn.

“Ta vẫn ổn,hiện giờ phải an táng cho nàng thật tốt,để nàng có thể ra đi thanh thản”

Cả hai vào đến tẩm cung thấy có vài cung nữ thân cận của Hạ Tỷ Dung đang khóc,tiếc thương cho số mệnh của nàng,Đường Thi Vũ đi vào trong thấy nàng y phục chỉnh tề,tóc cũng được chải chuốt kỹ lưỡng,tựa như ngày thường,có khác cũng là nàng đã ngủ say không tỉnh lại nữa,Đường Thi Vũ không kiềm nén được cảm xúc trong tâm,lặng lẽ rơi xuống giọt lệ,đau lòng nắm chặt bàn tay không còn hơi ấm của nàng,nàng lúc sinh thời thường khó tính,ngghiêm khắc với mọi người,chung quy chỉ vì lo lắng cho họ,không muốn họ phạm sai lầm,tổn thương đến bản thân,Đường Thi Vũ hạnh phúc vì có mẫu thân như nàng,nay nàng đã thật sự ra đi,không còn ai ở bên cạnh cầu gắt hay oán trách nữa,Đường Thi Vũ nhất thời cảm thấy tiếc nuối vô cùng.

“Ta sẽ giúp người chôn cất cho nàng tử tế,đau khổ liền cứ khóc đi,như thế mới nhẹ lòng hơn”

Kỷ Quân Đẳng dịu dàng ôm lấy Đường Thi Vũ,nếu có thể bọc lộ hết đau khổ trong tâm thì sẽ dễ chịu hơn là cố kiềm nén,Đường Trọng Anh khi biết tin cũng chạy đến,hắn chỉ yên lặng quỳ bên giường,nội tâm buồn bã lại ép mình không được yếu đuối,là nam tử phải kiên cường thì mới có thể gánh vác trọng trách,nội hoàng tổ mẫu sẽ không vui nếu biết hắn nhu nhược,hắn kiềm nén đến gương mặt đỏ bừng,Đường Thi Vũ thấy đau lòng ôn nhu xoa đầu hắn.

“Anh nhi thật đã trưởng thành,là trưởng tôn phải thay mặt Đường gia để tang cho tổ mẫu,làm tròn đạo hiếu biết không”

“Đây là bổn phận của ta,hoàng cô hãy an tâm”

Đường Trọng Anh ánh mắt sáng ngời chất chứa tia kiên định,hắn luôn cố gắng làm tốt bổn phận của mình,không phụ lòng mọi người đã kỳ vọng,lần này càng phải thay Đường Thi Vũ để tang,tiền đưa Hạ Tỷ Dung về nơi cực lạc,Kỷ Quân Đẳng một mình đi ra ngoài nói chuyện với Dư tổng quản,bàn luận chuyện hậu sự,nàng nghĩ bây giờ Đường Thi Vũ tâm trạng rối bời,không thể nghĩ được gì nhiều,nàng sẽ thay Đường Thi Vũ lo liệu chu toàn.

Hậu sự diễn ra có mời rất nhiều đại sư ở chùa đến tụng kinh,quan viên đều đến đưa tiễn Hạ Tỷ Dung,từng người một đứng trước linh cửu dâng hương chia buồn cùng thân nhân,người trong hoàng tộc cũng đến tham dự rất đông,Đường Trúc Lam nhiều năm đi theo trượng phu đến thành khác sinh sống,hiếm khi trở về hoàng cung,bây giờ hay tin cũng trở về,ngày trước nàng đưa tiễn phụ hoàng,không ngờ lần này trở về lại tiễn biệt mẫu hậu,nàng đến bên cạnh an ủi Đường Thi Vũ.

“Hoàng muội,người đã làm tốt bổn phận của mình,tin tưởng phụ mẫu ở dưới cửu tuyền đã hội ngộ với nhau,đây là chuyện đáng vui,người chờ đau lòng nữa”

Đường Trúc Lam áy náy vì năm xưa Đường Thi Vũ thành hôn mà mình không thể có mặt chúc phúc,lần này nàng muốn cùng hoàng muội ôn lại chuyện xưa,hoài niệm tới phụ mẫu quá cố và khoảng thời gian cả hai cùng họ trải qua,Đường Thi Vũ tâm tình đã vơi đi đau thương,muốn chuyên tâm làm tốt hậu sự cho mẫu hậu.

« Hoàng tỷ,những năm qua người sống tốt không ?,ta nghe mẫu hậu nói người có hai hài tử,bọn họ bây giờ có lẽ trưởng thành »

« Phải rồi,họ cũng lập gia đình vài năm,còn các người thì sao,thành hôn bao lâu vẫn chưa có hài tử ? »

Đường Trúc Lam cũng tò mò tại sao Đường Thi Vũ cùng Kỷ Quân Đẳng chưa sinh hài tử,tận hưởng thế giới hai người thật thích,nhưng cũng không thể không có con,đây chẳng phải chỉ là sự tò mò của mỗi mình nàng,nhiều năm trước không ít người đặt nghi vấn,có lần Hạ Tỷ Dung hỏi đến thì Đường Thi Vũ chỉ nói chưa sẵn sàng làm mẫu thân,nàng còn nhiều việc cần làm hơn,nên tạm gác việc này lại,bây giờ bị Đường Trúc Lam hỏi vấn đề này nàng chỉ mỉm cười,nàng hài lòng với cuộc sống hiện tại,không mong chờ phải có thêm hài tử,có lẽ lối suy nghĩ của nàng sẽ bị người ta cho là bất thường,kỳ thực đối với nàng chuyện đó

sớm bị lãng quên,huống chi nàng cùng Kỷ Quân Đằng còn có Đường Trọng Anh,mấy năm qua lo cho hắn đã thấy đủ mệt,có hài tử lại phải lo chăm sóc,dạy dỗ,thật sự không dễ dàng.

“Ta quen cuộc sống chỉ có trượng phu bên cạnh,tạm thời chưa nghĩ đến chuyện sinh hài tử”

Đường Trúc Lam thật không biết nên bàn luận gì hơn,thôi thì cứ để họ sống theo cách mà họ muốn,ngoại nhân như nàng xen vào có hơi kỳ,Đường Trọng Anh ở bên ngoài cùng Kỷ Quân Đằng tiếp đón quan khách đến cúng bái,hắn là đứa nhỏ rất biết vâng lời,luôn coi Kỷ Quân Đằng tựa như phụ thân,đồng thời lại giống sư phụ,đôi khi cả hai lại tựa bằng hữu của nhau,chuyện riêng tư hay tâm sự đều có thể nói ra cùng nàng.

“Kỷ thúc,người chết rồi thì đi đâu ?,có phải đều xuống địa ngục không ?”

“Lục đạo luân hồi,bất cứ nơi nào đều có thể,tùy thuộc vào số mệnh của từng người,chúng ta phải sống quang minh lỗi lạc,hạn chế làm việc ác thì mới mong thoát khỏi địa ngục khổ ải,Anh nhi mai sau nhất định phải là đại trượng phu làm chuyện không hổ thẹn với lòng,minh quân trong lòng bá tánh”

Kỷ Quân Đằng ưu buồn ngẩng đầu lên nhìn xa xăm,thời gian cứ lặng trôi,từng người một đều vong ly trần thế,để lại bao tiếc nuối,họ sẽ được luân hồi chuyển thế ở một nơi nào đó,có thể lại là nhân thể hoặc những cõi khác,bắt đầu cuộc sống mới,vòng lasso này ngàn đời qua vẫn đang diễn ra,nhân loại chỉ có thể tiếp nhận số mệnh,bằng không liền phải cố gắng tu hành,xa lìa tội ác và tham vọng,những năm qua nàng vẫn động viên Đường Thi Vũ tiếp tục tu luyện,tương lai phía trước còn rất dài,còn rất nhiều việc cả hai cần trải qua và muốn làm,nghiễm nhiên sẽ không nản lòng bỏ cuộc giữa chừng.

60. Chương 60

Thời gian tựa áng mây vẫn cứ yên bình trôi đi,lâu đến không còn ai nhớ rõ ngày trước từng có một vị nữ vương đã cùng người mình yêu từ bỏ tất cả,cùng nhau rời khỏi Hoàng Hoa thành,du ngoạn đến nơi nào đó trong thiên hạ,một nơi mà chẳng ai biết họ lại lịch ra sao,thân phận thế nào,họ bắt đầu cuộc sống mới,một cuộc sống thật sự bình đạm chỉ có hai người,Đường Thi Vũ từ trong ngôi nhà gỗ xinh đẹp cạnh bờ biển bước ra ngoài,này là do Kỷ Quân Đằng tự tay xây dựng cách đây không lâu,ngôi nhà nghiễm nhiên không tráng lệ lại rất khang trang,có đầy đủ mọi vật dụng cần thiết,nàng cũng góp phần không nhỏ tạo nên ngôi nhà mơ ước này,Kỷ Quân Đằng đang ngồi trên nóc nhà lợp lại mái ngói,nhà xây lâu ngày sẽ bị xuống cấp,thỉnh thoảng phải tu sửa,trước kia từng thấy bá tánh dựng nhà,đến phiên mình làm thật sự không đơn giản chút nào,Kỷ Quân Đằng làm tới tay đều trầy xước cả lên,đổi lại rất vui vẻ khi có thể tự tay dựng lên tổ ấm của cả hai,bá tánh thấy cả hai xây nhà nên đến phụ giúp,dạy cho hai người biết cách trồng rau cải và chăm lo cho gia cầm thế nào mới tốt,nàng rất vui mừng thử trồng rau,chỉ qua khoảng vài tuần thì rau cải đã xanh tươi khắp sân vườn,đám gà con mà nàng nuôi cũng đã lớn hơn một chút,bọn họ cái nào cũng đều bị vỗ cho béo ú.

« Tướng công,mau xuống đây nghĩ một chút đi »

Đường Thi Vũ mỉm cười giơ cao đĩa trái cây mới vừa gọt vỏ xong,hiện tại khí hậu không còn lạnh như trước nữa,thiên không đã ngừng hạ tuyết vũ,bắt đầu chuyển sang mùa xuân ấm áp,tính đến nay nàng đã ở bên Kỷ Quân Đằng được hai mươi năm,cả hai không hề thấy nhàm chán với việc nhìn mặt nhau mỗi ngày,trái lại vẫn rất hạnh phúc như ngày đầu,chuỗi ngày dài đã qua chỉ làm cả hai thêm hiểu và gần gũi nhau hơn,nàng bây giờ chẳng cần gì ngoài việc có thể hết lòng yêu thương Kỷ Quân Đằng,vì đối phương làm chút việc mình có thể,chẳng hạn như ở nhà làm việc nội trợ,rảnh rỗi sẽ đến Tích Nguyệt lâu giúp Kỷ Quân Đằng trong coi mọi việc,tứ lâu này vài năm trước cả hai quyết định mua lại khi đi du ngoạn đến đây,cảm thấy quang cảnh ở đây tuyệt đẹp liền nảy sinh ý định sống tại đây,Kỷ Quân Đằng vì thấy nàng thích nơi đây liền biến ý nghĩ thành hiện thực.

« Nương tử bảo bối,trái cây người gọt thật là ngọt vô cùng,rất tốt ăn,hãy ném thử đi »

Kỷ Quân Đằng cảm miếng táo đưa đến bên môi Đường Thi Vũ,nàng rõ ràng đang ba hoa,trái cây ngọt vốn do người trồng,nào liên can gì tới người gọt,khen ngợi nương tử cũng phải có lúc đi chứ,khoa trương như

thế người nào tin nổi, Đường Thi Vũ mỉm cười hé miệng cắn một miếng táo, Kỷ Quân Đằng suốt ngày luôn miệng khen ngợi nàng, cũng chịu đến độ nàng hư hỏng mất rồi, hai người cùng nhau đi dạo bờ biển, chào đón ánh bình minh của ngày mới, như mọi ngày sẽ vào trấn mua lương thực sai người mang đến từ lâu, chuẩn bị mở cửa tiếp đón khách, Tích Nguyệt lâu vừa kinh doanh ẩm thực lại có phòng trọ dành cho khách vắng lai từ nơi xa đến thư giãn, nàng làm lão bản nương, phục trách ở quầy thu ngân, không có làm gì nhiều ngoài việc thu tiền, trò chuyện với khách, Kỷ Quân Đằng trở thành đầu bếp chính, nơi đây mang ý nghĩa kỷ niệm tình yêu của hai người nên mới có tên là Tích Nguyệt lâu, mở ra không phải để sinh nhai, chủ yếu để giết thời gian, có việc làm sẽ đỡ nhàm chán hơn, tuy vậy đã mở ra thì phải làm đến nơi đến chốn, hai người đều rất chú tâm đến công việc phát triển từ lâu, mọi người không rõ phụ thê hai người từ đâu tới, vẫn rất hoan nghênh, thỉnh thoảng thường tới từ lâu ủng hộ, Kỷ Quân Đằng pha ly trà mang đến quầy thu ngân cho nàng, cảm thấy nương tử thật ra đáng lão bản nương.

“Nương tử, người giỏi quá”

“Ta nào giỏi bằng người, có tài câu kéo khách hàng, nữ tử nào cũng muốn tới đây dùng bữa hết”

Đường Thi Vũ cầm lên ly trà thưởng thức, nàng chỉ ngồi đây tính tiền còn Kỷ Quân Đằng mới thật là vất vả, đứng bên ngoài đón tiếp các thiếu nữ xinh đẹp vào Tích Nguyệt lâu, lão bản chỉ cần mỉm cười mỉa hoặc một cái thì các nữ tử đều ào ạt kéo tới, đặc khách tựa như cửa hàng bán đồ trang điểm, Kỷ Quân Đằng nghe được mùi dấm chua đâu đây, mỉm cười càng vui vẻ hơn, Kỷ Quân Đằng là nghiêm túc vì công việc, ai cũng đón tiếp chứ không phải chỉ riêng gì mấy thiếu nữ đó.

“Họ là vì nghe qua từ lâu có món ngon nên đến thưởng thức, người không được du oan cho ta”

“Có người gọi món ăn kia, mời ngài đi chuẩn bị giúp ta đi”

Đường Thi Vũ mỉm cười xinh đẹp vội đẩy Kỷ Quân Đằng đi vào bếp, bây giờ đầu bếp phụ giúp đều đang bận rộn, nàng còn ngồi ở đây tán gẫu, nàng nghe lời nương tử đi vào trong phụ giúp mọi người, đi rửa tay sạch liền chuẩn bị xào ít thực phẩm, trang trí đẹp mắt mùi hương lại làm cho người ta thấy đói bụng vô cùng, tiểu nhị liền mang ra ngoài cho khách, nàng nhìn vào thực đơn của khách xong lại tiếp tục làm món khác, bình thường quen cầm kiếm hoặc là bút lông bây giờ chuyển qua cầm cây xào thức ăn, cũng không thấy có gì khó khăn mà còn rất thú vị, có thể dùng tâm chế biến ra món ăn ngon để người ta thưởng thức cũng là một niềm vui, Tiểu An ở bên cạnh phụ giúp một tay, thuận tiện học hỏi kinh nghiệm nấu ăn, nàng là đầu bếp thực tập mới, được Đường Thi Vũ nhận vào làm cách đây không lâu, lúc mới xin việc nàng còn tưởng mình đi làm chỗ, lão bản nương thông thường về mặt nếu không mập mạp phúc hậu thì sẽ là loại hung dữ áp bức hạ nhân, mà Đường Thi Vũ dung mạo xinh đẹp hơn người, lại có lòng tốt thật để nàng thấy lo ngại, sống tại đây một thời gian mới biết hai người rất thân thiện, đối đãi tốt với hạ nhân, nàng cảm thấy may mắn khi có thể đến đây làm việc.

“Lão bản, vì sao sườn bò cần tẩm qua gia vị đặt chế mà không phải là nước tương hay muối ?”

“Bên trong vẫn có muối, chẳng qua thêm vài phụ liệu khác, như thế thịt nướng xong bên trong sẽ mềm hơn, bên ngoài giòn tan, mang mùi hương hòa lẫn tư vị ngon ngọt, sườn gần chín có thể quét một lớp mật ong lên vậy là hoàn thành món ăn rồi đó”

“Nha ta cũng muốn thử một miếng”

“Của người”

Kỷ Quân Đằng lấy miếng sườn mới nướng xong đưa cho Tiểu An, lấy ra miếng khác tiếp tục nướng, nàng mỉm cười cầm lên đôi đũa, tối qua nàng thấy Kỷ Quân Đằng sắt trái cây bỏ vào bình rượu ngon đã nêm gia vị, sáng nay lại mang sườn đi tẩm qua dung dịch này, thì ra là để có được kết quả như hiện tại, nàng thử một miếng cảm nhận được mùi hương thoảng qua của rượu và mật ong, bên ngoài giòn vô cùng, bên trong mềm mại tư vị mặn ngọt đầy đủ, còn có ít vị chua ngọt của trái cây được hòa lẫn với nhau, ăn vào thật sự muốn ăn thêm nữa, nàng cảm thấy cách nấu ăn hay chế biến thứ gì của Kỷ Quân Đằng đều thật là cổ quái, tuy nhiên từng nếm qua vài món, thật sự ăn rất ngon miệng, ngày trước nàng thấy Kỷ Quân Đằng pha trà đã rất công phu, dùng loại trà được nuôi dưỡng từ nước suối ở thượng nguồn, gần trưởng thành thì hái lá non mang về phơi khô qua vài lần mục đích giữ lại tinh hoa của lá trà, đến khi pha chế sẽ dùng tinh sương đọng lại trên phiến lá vào lúc sáng sớm để pha một ấm trà, sau đó bỏ duy nhất một giọt mật ong vào, như thế

ấm trà sẽ mang tư vị ngọt ngào thoáng qua, dù là người biết thưởng thức trà hay người có vị giác nhạy bén vẫn khó nhận ra được bên trong có tư vị đặc biệt, thật sự không phải ai cũng có kiên nhẫn để pha trà bằng cách này, nấu ăn càng công phu hơn, nàng còn phải học hỏi nhiều mới có thể bằng một phần của Kỷ Quân Đằng, nàng phải cố gắng học thật tốt để giúp đỡ hai người phát triển tử lâu này, nàng cầm lên con dao tiếp tục cắt rau củ, nhìn bộ dáng nghiêm túc của nàng thì Kỷ Quân Đằng liền mỉm cười, những món này đây cũng là thành quả suốt thời gian qua Kỷ Quân Đằng nghiên cứu ra, đáng thương nhất là Đường Thi Vũ, mỗi lần có món mới đều bị bắt nếm thử trước, ăn nhiều như thế mà không thể nào mập nổi.

Công việc diễn ra cho đến buổi chiều thì thực khách mới vắng đi, trời gần tối tử lâu mới đóng cửa, mọi người bận rộn quét dọn mọi thứ, cả hai trở về nhà nghỉ ngơi, Đường Thi Vũ tắm xong đi vào bếp nấu ít điểm tâm, mang chén chè mới nấu đến cho Kỷ Quân Đằng, ban ngày Kỷ Quân Đằng bận rộn trong bếp nàng không phụ giúp được gì, dựa vào tài nấu ăn siêu phàm của nàng có lẽ sẽ góp phần đuổi khách đi hết, tử lâu đẹp tiệm sớm, vậy nên nàng rất ít khi vào bếp, bây giờ là lúc chiếu cố cho tương công.

“Hôm nay lại có chè ngon để ăn nữa rồi, nương tử nhà ai mà chu đáo quá vậy”

“Chỉ có nhà của người mới có đãi ngộ này thôi”

Đường Thi Vũ mỉm cười tự tin nhận định mình chính là nương tử giỏi gian, cả hai mỉm cười cùng nhau thưởng thức chung chén chè, thỉnh thoảng sẽ cùng nhau dành ra chút thời gian đi thăm mọi người, cũng có lúc họ đến đây thăm hai người, Vi Tuyết hiện nay đã hạnh phúc bên Thư Chi Mị, Đường Thi Vũ cùng Diệp Dung quyết định để cho Vi Tuyết lên kế nhiệm chức vị cung chủ, họ vẫn đang sống tại Tuyết Ảnh cung, riêng về phần của Đường Trọng Anh thì hắn đã trưởng thành, kế vị được nhiều năm, luôn làm tốt bốn phận, cả hai không còn cần phải lo lắng nữa, chân chính có không gian riêng thuộc về nhau, hai người đang tâm sự thì nghe được tiếng ồn ào ở bên ngoài, Kỷ Quân Đằng ra xem lại không thấy ai, chỉ thấy bên bậc thang trước hiên có một túi vải gì đó, nàng tò mò đi đến mở ra xem coi là thứ gì, phát hiện trong bọc vải là một tiểu nữ hài đáng yêu chỉ được vài tháng tuổi, đang ngủ say còn mút ngón tay nhỏ bé của mình, nàng vội ôm hài tử lên quay lại mỉm cười với Đường Thi Vũ.

“Nương tử, người đã chuẩn bị tâm lý để làm mẫu thân chưa”

“Mẫu thân...?”

Đường Thi Vũ nét hơi ngơ ngác trước câu nói, nàng đi đến xem liền mỉm cười vui vẻ, không rõ hài tử này là của ai bỏ trước cửa, bộ dáng thật là rất đáng yêu, vì sao phụ mẫu lại bỏ rơi hài tử tội nghiệp này, dù hài tử chẳng có lai lịch nhưng đối với hai người thì đây lại là món quà vô giá mà trời cao ban tặng, nàng cùng Kỷ Quân Đằng bàn luận xem phải làm sao, sau một hồi thảo luận liền quyết định nuôi dưỡng hài tử, vạn nhất ngày sau phụ mẫu của hài tử tìm đến đòi lại cũng chẳng sao, cả hai sẽ để hài tử lựa chọn theo ý muốn, xem ra từ nay cuộc sống của hai người sẽ biến thành ba người mất rồi, bất quá có thêm một sinh linh nhỏ bé thì không khí gia đình càng thêm náo nhiệt hơn, hài tử đột nhiên òa khóc làm cho nàng lúng túng không biết làm sao, vì chưa có kinh nghiệm chăm sóc hài tử.

“Tiểu bảo bối có lẽ đói bụng, người lấy gì cho nàng ăn đi”

“Nàng còn chưa mọc răng làm sao ăn đây, hơn nữa dạ dày còn rất yếu, phải cho uống sữa...”

Kỷ Quân Đằng cũng không có kinh nghiệm, chỉ ít vẫn biết rõ chuyện này, nương tử của nàng thật là hết nói nổi, nàng đi lấy ít ngũ cốc đem pha, khuấy đều cho nó hòa tan thành nước mang lại cho Đường Thi Vũ, đợi nó nguội hẳn mới cho hài tử uống, Đường Thi Vũ từ nãy đến giờ vẫn mỉm cười, nét mặt hạnh phúc chỉ rõ rất thích việc chiếu cố cho tiểu hài tử, nàng cũng vui vẻ không kém, từ nay lại có thêm một tiểu nha đầu cùng họ chung sống, hai người có thêm niềm vui mới, buổi tối đi ngủ tiểu oa nhi nằm trong, Đường Thi Vũ nằm ở giữa, còn Kỷ Quân Đằng bị cho ra rìa nằm ngoài cùng, vẫn không an phận choàng tay ôm lấy hai người, Đường Thi Vũ mỉm cười hạnh phúc, nàng rất xúc động trước những gì mình đang có, bây giờ ba người đã là gia đình thật sự, bắt đầu từ ngày mai nàng nên học cách làm mẫu thân, chăm sóc tốt cho hài tử, hạnh phúc khi có thể cùng Kỷ Quân Đằng dạy dỗ hài tử nên người, cùng nhau trải qua cuộc sống bình yên mà không có bất kỳ sự lo lắng nào nữa, vĩnh viễn bên nhau trọn kiếp nhân sinh, hạnh phúc chẳng ở đâu xa mà ngay bên cạnh chúng ta, hãy biết trân trọng từ những điều nhỏ nhoi nhất...

-Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nien-sau-thien-kiep-u-me>